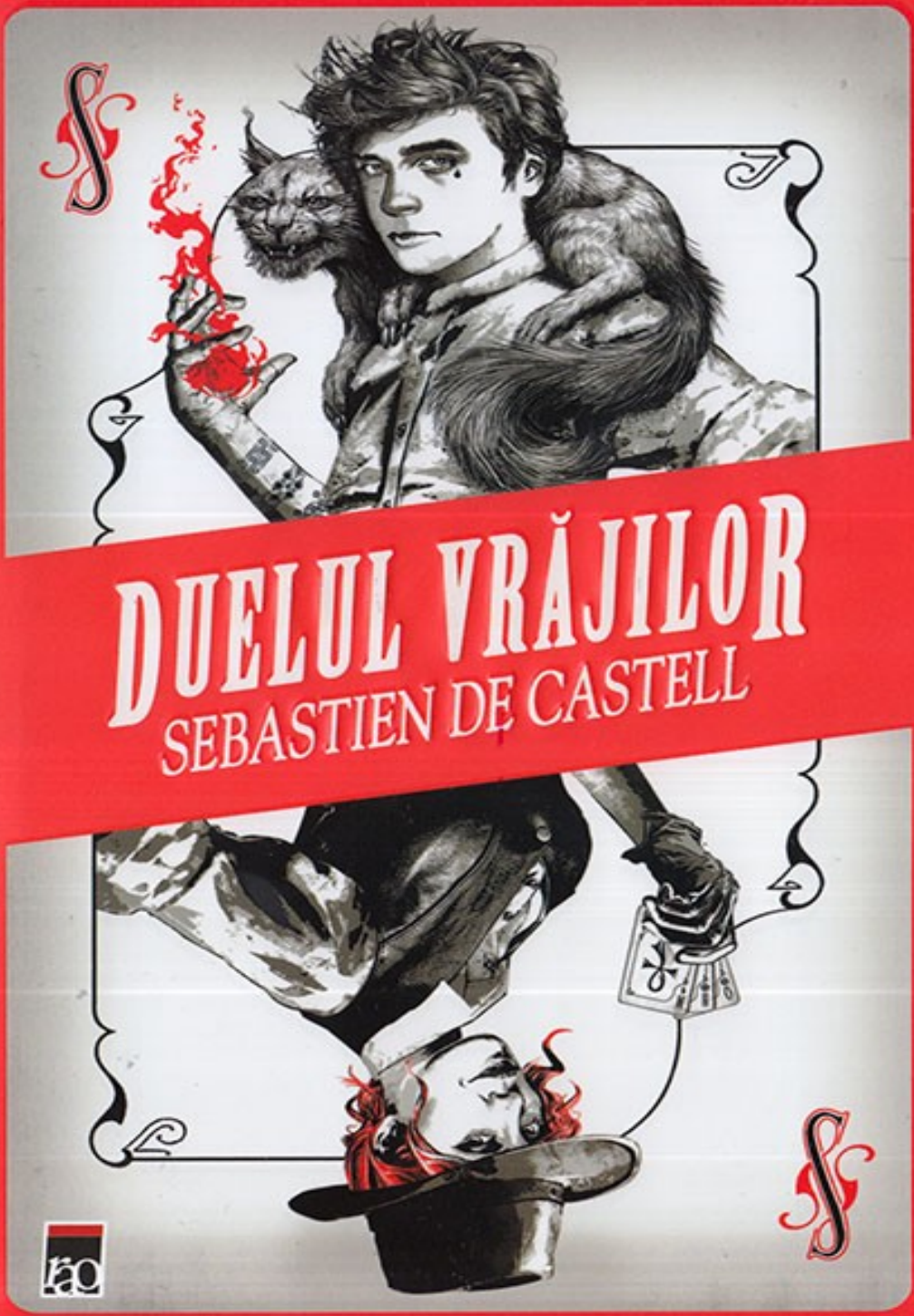

DUELUL VRĂJILOR

SEBASTIEN DE CASTELL

www.virtual-project.eu

SEBASTIEN DE CASTELL

Prima parte din seria Duelul vrăjilor

DUELUL VRĂJILOR

Original: *Spellslinger* (2017)

Traducere din limba engleză:
CRISTINA-MIHAELA TRIPON,
prin LINGUA TRADOM

virtual-project.eu

2018

Pentru fratele meu, Peter, care a avut întotdeauna
o slăbiciune pentru animalele insuportabile.

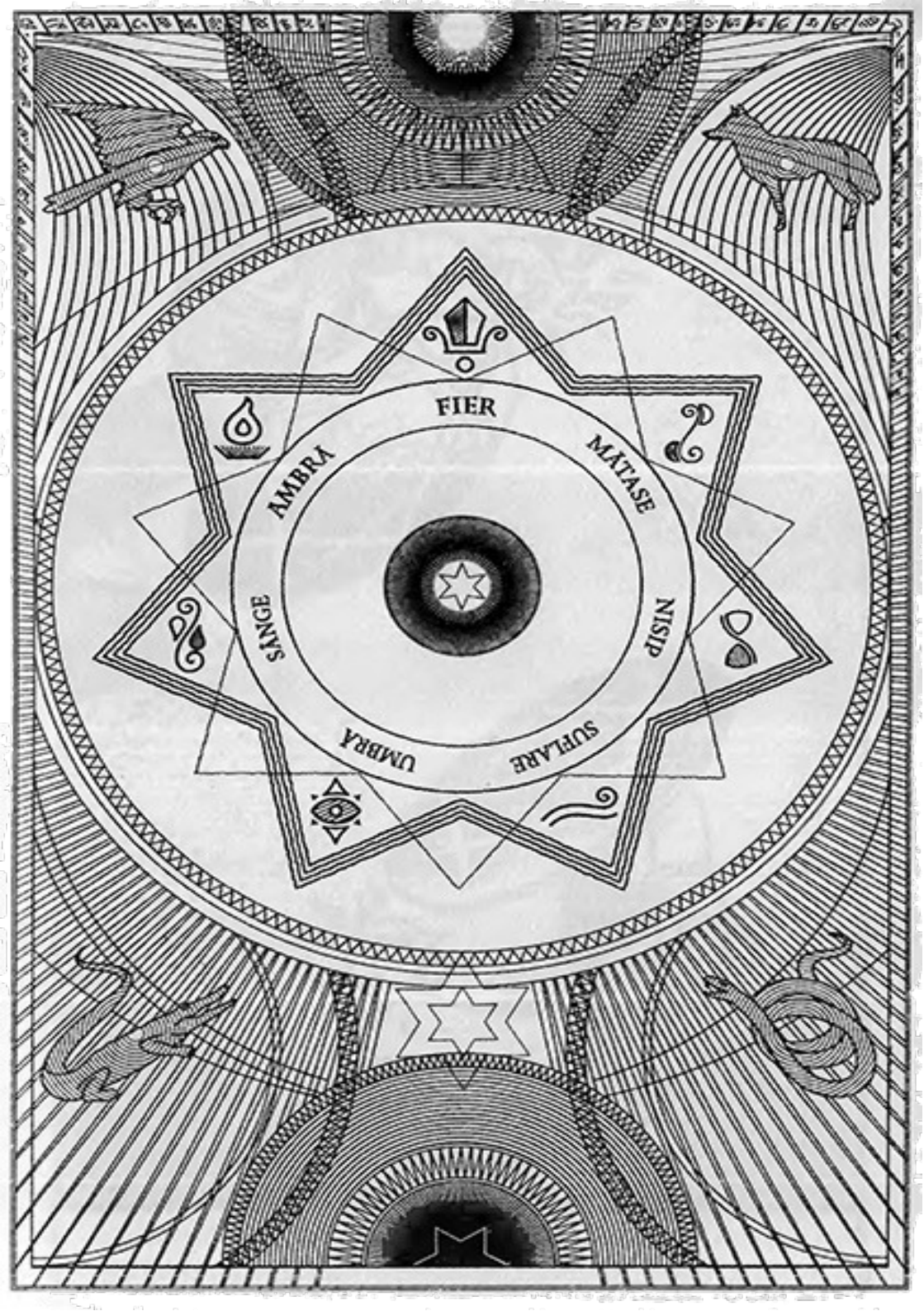
FIER
MĂTASE
NISIP
SUFLARE
UMBRĂ
SÂNGE
AMBRĂ

DOI de VRĂJI

PRIMA PROBĂ

Există trei cerinţe pe care trebuie să le îndeplineşti ca să câştigi statutul de mag printre Jan’Tep. Prima este forţa, ca să îţi aperi familia. A doua este abilitatea de a mânui magia care protejează neamul nostru. A treia este pur şi simplu să ajungi la vârsta de şaisprezece ani. Mai erau câteva săptămâni până la ziua mea de naştere când am aflat că nu voi face niciunul din aceste lucruri.

1

Duelul

Magii vârstnici spun că magia are gust. Vrăjile de ambră sunt asemenea unui condiment care îţi pişcă vârful limbii. Magia suflată este uşoară, aproape răcoroasă, asemănătoare cu senzaţia pe care o ai atunci când ţii o frunză de mentă între buze. Vrăjile de nisip, mătase, sânge şi fier… fiecare are propria-i aromă. Adevăratul adept – acel mag care poate face vrăji, chiar şi în afara oazei – le ştie pe toate.

Eu? Habar nu aveam ce gust aveau vrăjile supreme, şi tocmai din acest motiv aveam necazuri.

Tennat mă aştepta mai încolo, în interiorul celor şapte coloane din marmură care înconjurau oaza oraşului. Soarele care strălucea în spatele lui îi arunca umbra lungă pe drum, înspre mine. Alesese, probabil, locul tocmai pentru acest efect, iar asta dădea roade, pentru că aveam gura la fel de uscată precum nisipul de sub tălpi şi singurul gust pe care îl simţeam era cel al panicii.

— Nu face asta, Kellen, m-a rugat Nephenia, grăbind pasul ca să mă ajungă din urmă. Nu este prea târziu să renunţi.

M-am oprit în loc. Briza caldă dinspre sud se juca printre florile rozalii ale copacilor de tamarix care mărgineau strada. Petale minuscule pluteau în aer, lucind în soarele după-amiezii ca nişte particule de foc magic. Mi-ar fi prins bine focul magic în acel moment. Sincer, m-aş fi mulţumit cu orice fel de magie.

Nephenia a observat că ezit şi a adăugat, neajutorată:

— Tennat s-a lăudat prin oraş că te va schilodi dacă te va prinde.

Am zâmbit, mai ales pentru că era singura cale prin care puteam împiedica să mi se citească pe faţă acel sentiment de teamă pe care îl simţeam în stomac. Nu mă mai duelasem până atunci cu un mag, însă eram aproape

convins că nu era o tactică prea eficientă să apari cuprins de groază în faţa adversarului tău.

— Nu voi păţi nimic, am spus eu, continuându-mi liniştit drumul către oază.

— Nephenia are dreptate, Kel, a spus Panahsi, gâfâind în timp ce se chinuia să ţină pasul. Braţul lui drept era înfăşurat într-un strat gros de bandaje, care-i ţineau coastele laolaltă. Nu trebuie să te lupţi cu Tennat din cauza mea.

Am încetinit puţin ritmul, abia abţinându-mă să îmi dau ochii peste cap. Panahsi avea tot ce trebuia ca să devină unul dintre cei mai pricepuţi magi ai generaţiei noastre. Ba chiar ne-ar fi putut reprezenta clanul în instanţă într-o bună zi, ceea ce ar fi fost o nenorocire, având în vedere faptul că trupul său bine clădit din naştere era contrabalansat de marea lui slăbiciune pentru tarta cu mure galbene, iar trăsăturile lui, altminteri frumoase, erau pocite de afecţiunea de piele care era rezultatul inevitabil al tartelor amintite. Neamul meu cunoaşte multe vrăji, însă niciuna care să vindece de grăsime şi de ciupitul de vărsat.

— Nu-i asculta, Kellen! a strigat Tennat când ne-am apropiat de cercul de coloane albe din marmură.

Stătea pe nisip, în mijlocul unui cerc lat de un metru, cu braţele încrucişate peste cămaşa lui neagră din pânză. Îşi tăiase mânecile ca să se asigure că toată lumea vedea că făcuse să strălucească nu una, ci două dintre benzile sale. Benzile metalice tatuate începură să lucească şi să freamăte sub pielea antebraţelor lui când el invocă magia de răsuflare şi de fier.

— Mi se pare adorabil că eşti pregătit să renunţi la viaţa ta ca să aperi onoarea prietenului tău gras.

Ceilalţi iniţiaţi chicotiră în cor. Cei mai mulţi dintre ei stăteau în spatele lui Tennat, foindu-se nerăbdători. Toată lumea asista bucuroasă la o bătaie bună. Mă rog, mai puţin victima.

Deşi Panahsi nu semăna cu figurile strălucitoare ale magilor războinici din trecut, sculptaţi pe coloanele din faţa noastră, era de două ori mai puternic decât Tennat.

Nici în ruptul capului nu ar fi trebuit să sufere o înfrângere atât de crâncenă în timpul duelului. Chiar şi acum, după mai bine de două săptămâni de zăcut în pat şi cine ştie câte vrăji de vindecare, Panahsi abia reuşea să ajungă la lecţii.

I-am oferit adversarului cel mai frumos zâmbet al meu. Tennat era convins, la fel ca şi ceilalţi, că, din nesăbuinţă îl voi înfrunta la prima mea probă. Unii dintre iniţiaţi bănuiau că o voi face ca să îl răzbun pe Panahsi, care era, la urma urmei, singurul meu prieten. Alţii credeau că pornisem în misiunea nobilă de a-l opri pe Tennat să nu-i mai chinuiască pe ceilalţi ucenici sau să nu îi mai terorizeze pe servitorii Sha'Tep, care nu erau înzestraţi cu puteri magice şi nu puteau să se apere singuri.

— Nu îl lăsa să te întărâte, Kellen, a spus Nephenia, punându-şi mâna pe braţul meu.

Câţiva oameni bănuiau că făceam toate astea ca să o impresionez pe Nephenia, fata cu păr frumos, castaniu, şi un chip care, deşi deloc perfect, era perfect pentru mine. După felul în care mă privea acum, cu o îngrijorare vădită pentru binele meu, n-ai fi bănuit niciodată că ea abia dacă ştiuse de existenţa mea în toţi aceşti ani de ucenicie petrecuţi împreună. Ca să fiu sincer, nici ceilalţi. Însă azi era altfel. Azi, toţi îmi acordau atenţie, chiar şi Nephenia. Mai ales Nephenia.

Să fi fost, oare, din milă? Se prea poate, însă mă lua cu ameţeli văzând îngrijorarea care i se citea pe acele buze pe care tânjisem să le sărut de când îmi dădusem seama pentru prima oară că sărutul nu însemna doi oameni care se muşcau. Senzaţia degetelor ei pe pielea mea… oare era prima oară când mă atingea?

Deoarece, în realitate, nu alesesem să lupt ca să o impresionez pe ea, i-am îndepărtat cu blândeţe mâna şi am pătruns în oază.

Am citit cândva că alte culturi folosesc cuvântul „oază" pentru a descrie un petic de pământ fertil în mijlocul deşertului, însă o oază Jan'Tep este ceva complet diferit. Şapte coloane din marmură se înălţau deasupra noastră,

câte una pentru fiecare dintre cele şapte forme de magie adevărată. În interiorul cercului de zece metri nu existau nici copaci, nici vegetaţie, doar un covor strălucitor de nisip argintiu care, deşi era iscat de vânt, nu trecea niciodată de limitele stabilite de coloane. În mijloc, se afla un bazin jos din piatră, plin cu ceva ce nu era nici lichid, nici aer, dar care strălucea atunci când se unduia asemenea valurilor. Aceasta era magia adevărată. „Jan."

Cuvântul „tep" înseamnă „neam", aşadar vă puteţi da seama că magia este atât de importantă pentru noi, încât înaintaşii noştri au venit aici, la fel ca şi celelalte neamuri dinaintea lor, s-au lepădat de vechiul nume şi au devenit cunoscuţi cu numele de Jan'Tep, „Neamul magiei adevărate."

Mă rog, cel puţin teoretic.

Am îngenuncheat şi am trasat în nisip un cerc protector în jurul meu. De fapt, „cerc" e mult spus.

Tennat a chicotit.

— Acum, chiar că mi-e frică.

În ciudat fanfaronadei lui, Tennat nu era într-atât de impunător pe cât se credea. Era doar fibră şi meschinărie, adevărat, însă nu era foarte masiv. De fapt, era la fel de subţire ca mine şi cu o jumătate de cap mai scund. Cumva, asta îl făcea să pară şi mai meschin.

— Sunteţi amândoi hotărâţi să mergeţi înainte cu duelul acesta? a întrebat Maestrul Osia'phest, ridicându-se de pe o bancă din piatră de la marginea oazei.

Bătrânul mag se uita la mine, nu la Tennat, prin urmare era destul de limpede cine trebuia să renunţe.

— Kellen nu se va retrage, a declarat sora mea, păşind în faţă din spatele profesorului nostru.

Deşi Shalla avea doar treisprezece ani, fiind mai tânără decât noi toţi, ea îşi dădea deja probele. Era o vrăjitoare mai pricepută decât toţi cei prezenţi, cu excepţia lui Panahsi. Drept dovadă stăteau benzile magice de suflare, de fier, de sânge şi de ambră pe care reuşise să le facă să strălucească. Existau magi care nu reuşeau toată viaţa lor să mânuiască patru discipline, dar surioara mea avea de

gând să le stăpânească pe toate.

Eu câte benzi reuşisem să fac să strălucească? Câte simboluri tatuate de sub mânecile cămăşii mele aveau să strălucească şi să freamăte atunci când urma să invoc magia supremă care caracterizează neamul meu?

Niciunul.

În interiorul cercului puteam exersa toate vrăjile pe care le învăţaseră toţi iniţiaţii. Puteam contura cu degetele formele somatice mai bine decât oricare dintre iniţiaţi. Puteam intona perfect fiecare silabă, îmi puteam imagina clar cea mai ezoterică geometrie. Eram iscusit în toate aspectele care ţineau de invocarea vrăjilor, cu excepţia magiei înseşi.

— Renunţă la duel, Kellen, a spus Nephenia. Vei găsi o altă cale să treci probele.

Aceasta era, fireşte, adevărata problemă. Urma să împlinesc şaisprezece ani, iar aceasta era ultima mea şansă de a dovedi că aveam suficiente cunoştinţe de magie care să mă facă demn de a câştiga titlul de „mag.” Asta însemna că trebuia să trec toate cele patru probe, începând cu duelul. Dacă pierdeam, eram obligat să mă alătur clanului Sha’Tep şi să îmi petrec tot restul vieţii gătind, făcând curăţenie şi slujind în casa unuia dintre foştii mei colegi de clasă. Ar fi fost o soartă umilitoare pentru oricare dintre iniţiaţi, darămite pentru un membru al familiei mele, pentru fiul lui Ke’heops însuşi! Eşecul ieşea din discuţie.

Fireşte, niciunul dintre aceste aspecte nu era motivul pentru care alesesem, de fapt, să-l înfrunt pe Tennat.

— Vă avertizez că legea nu le oferă protecţie celor care acceptă probele, ne-a reamintit Osia’phest, pe un ton blazat şi resemnat. Doar cei ale căror înzestrări le dau forţă să înfrunte duşmanul în luptă pot revendica titlul de „mag”.

Peste oază s-a aşternut tăcerea. Cu toţii văzuserăm lista foştilor iniţiaţi care încercaseră să treacă probele înainte să fie pregătiţi. Cu toţii ştiam felul în care muriseră aceştia. Osia’phest m-a privit din nou.

— Sunteţi cu adevărat pregătiţi?

— Sigur, am răspuns eu.

Nu era tocmai cel mai cuviincios mod de a vorbi cu profesorul nostru, însă strategia mea era să afişez o oarecare încredere în mine.

— Sigur, a repetat Tennat, scâncind zeflemitor.

El a luat poziţia standard de apărare, cu picioarele depărtate şi mâinile libere pe lângă corp, pregătit să arunce vrăjile pe care avea de gând să le folosească în timpul duelului nostru.

— E ultima ta şansă să renunţi, Kellen. Odată ce vom începe, nu mă voi opri până când nu te voi doborî. El chicoti, fixându-şi ochii asupra Shallei. N-aş vrea ca durerea îngrozitoare pe care urmează să ţi-o provoc să o facă pe sora ta să sufere inutil.

Dacă Shalla a observat modul copilăresc în care Tennat a mimat galanteria, atunci nu a lăsat să se vadă acest lucru. În schimb, a rămas nemişcată, cu mâinile în şolduri şi cu părul bălai fluturându-i graţios în bătaia vântului. Părul ei era mai drept şi mai mătăsos decât claia gălbuie pe care mă chinuiam să mi-o dau din ochi. Amândoi moşteniserăm tenul palid al mamei, însă al meu era marcat de perioadele de boală. În cazul Shallei, tenul îi accentua trăsăturile proeminente şi fine care atrăgeau atenţia tuturor iniţiaţilor din clanul nostru. Ea nu era interesată de niciunul, desigur. Ştia că avea un potenţial mai mare decât noi toţi şi intenţiona să facă tot ce îi stătea în putinţă ca să devină maestru mag, la fel ca tatăl nostru. Băieţii pur şi simplu nu făceau parte din ecuaţie.

— Sunt convins că va suporta ţipetele mele de durere fără nicio problemă, am spus eu.

Shalla mi-a surprins privirea şi s-a uitat la mine pe jumătate amuzată, pe jumătate bănuitoare. Ştia că aş face orice ca să trec probele. Tocmai de aceea mă urmărea cu atenţie.

„Indiferent ce crezi că ştii, nu scoate o vorbă, Shalla. Te implor.”

— Pentru că eşti ucenicul care a făcut să strălucească

cele mai puţine benzi, poţi alege disciplina de magie pentru duel, Kellen, mi-a zis Osia’phest. Care este arma ta?

Toţi s-au uitat la mine, încercând să ghicească ce voi alege. Aici, în oază, oricare dintre noi putea folosi o părticică din diferitele forme de magie – suficient cât să poţi exersa această practică. Însă asta era nimic în comparaţie cu tot ce puteai face odată ce reuşeai să faci să strălucească benzile pe care le deţineai. Din moment ce Tennat avea la îndemână fierul şi suflarea, trebuia să fiu nebun să o aleg pe vreuna din ele.

— Fier, am rostit eu suficient de tare cât să fiu sigur că mă auzise toată lumea.

Colegii mei de clasă s-au uitat la mine ca la un nebun. Nephenia s-a albit la faţă. Shalla a mijit ochii. Panahsi a dat să obiecteze, însă o privire pe care i-a aruncat-o Osia’phest l-a făcu să tacă.

— Nu te-am auzit bine, a spus încet profesorul nostru.

— Fier, am repetat eu.

Tennat a rânjit, o strălucire cenuşie începând deja să şerpuiască din banda lui de fier de pe antebraţ, încolăcindu-se în jurul mâinilor când el a început să invoce puterea. Toţi cei prezenţi ştiau cât de mult îi plăcea lui Tennat magia de fier, pentru că îţi permitea să îţi sfârteci şi să îţi ciomăgeşti inamicul. Se vedea cu ochiul liber că devenea din ce în ce mai entuziasmat, nerăbdător să mânuiască magia supremă. Mi-aş fi dorit să ştiu ce simţea.

Tennat era atât de nerăbdător, încât începuse deja să contureze cu degetele formele somatice specifice vrăjilor pe care avea de gând să le folosească împotriva mea. Unul dintre primele lucruri pe care le înveţi în cazul unui duel este acela că doar un idiot şi-ar arăta atuurile înainte să înceapă lupta, însă, cum părea imposibil să îl înving pe Tennat în magia de fier, el s-a gândit, probabil, că nu avea nimic de pierdut.

Nu aveam un motiv real pentru care să zâmbesc.

Vedeţi voi, în ultimele săptămâni, am urmărit fiecare duel în care a luptat Tennat împotriva celorlalţi iniţiaţi; am văzut cum până chiar şi acei ucenici cu mai multă putere –

aceia care ar fi trebuit să îl poată învinge cu uşurinţă – au fost obligaţi, în cele din urmă, să cedeze.

Atunci am înţeles.

Magia este un joc al înşelăciunii.

Oaza era tăcută, aproape liniştită. Cred că se aşteptau cu toţii ca eu să chicotesc încurcat şi să anunţ, înainte să fie prea târziu, că fusese o glumă. În schimb, eu mi-am rotit umerii în spate şi mi-am înclinat gâtul într-o parte şi-n cealaltă, făcându-l să trosnească. Acest gest nu m-a ajutat deloc cu magia, dar m-am gândit că, poate, mă va face să par mai dur.

Tennat pufni încrezător. Semăna cu pufnetul pe care îl scotea de obicei, doar că mai zgomotos.

— Ai crede că cineva care abia reuşeşte să aprindă un felinar din sticlă fosforescentă fără să sufere un infarct ar fi mai precaut în alegerea adversarului său.

— Ai dreptate, am spus, suflecându-mi mânecile, arătându-i cele şase benzi tatuate cu cerneală, care erau lipsite de viaţă. Ar trebui să te întrebi de ce voi lupta împotriva ta.

Tennat a ezitat o clipă înainte să răspundă:

— Poate că ai visat la moarte, iar eu sunt cea mai potrivită persoană care să te trimită prin tunelul cenuşiu şi să-ţi curme suferinţa.

— S-ar putea, am răspuns eu. Dar hai să spunem, de dragul conversaţiei, că motivul ar fi altul.

— Cum ar fi?

Aveam pregătit un întreg discurs despre cum m-am înfăşurat în umbră – cea de-a şaptea şi cea mai letală vrajă, cea care ne era interzisă tuturor. Dacă aceste vorbe nu aveau să îl sperie, aveam o altă versiune, cum că strămoşii noştri magi cu adevărat măreţi puteau mânui magia supremă fără să facă să strălucească deloc benzile, însă, când am dat să vorbesc, am văzut un şoim zburând deasupra noastră şi am decis să schimb tactica.

— Nu e nevoie să faci să-ţi strălucească benzile dacă ţi-ai găsit animalul-forţă.

Toţi şi-au ridicat ochii ca să privească. Rânjetul lui

Tennat era suficient de furios încât să-mi dau seama că începea să se agite.

— Nimeni nu mai stabileşte legături cu spiritele ocrotitoare. Şi-apoi, cum ar putea cineva care nu reuşeşte să folosească mai deloc magia, aşa cum eşti tu, să atragă un animal-forţă? Un şoim? N-ai cum, Kellen. Nici într-o mie de ani.

Am observat că şoimul se pregătea să se năpustească asupra unei păsări mai mici.

— Plonjează, dragul meu, am şoptit eu, suficient de tare încât să audă ceilalţi.

Toată lumea din jurul meu şi-a ţinut răsuflarea când şoimul şi-a înhăţat nemilos prada cu ghearele. În acel moment mi-a trecut prin minte că aş fi fost un actor bunicel dacă această profesie nu ar fi fost interzisă printre Jan'Tep.

— Bine, bine, a spus Osia'phest, fluturându-şi mâinile în aer ca şi când ar fi încercat să facă o vrajă care să alunge prostiile pe care le rosteam noi.

Eram aproape convins că bătrânul ştia că nu aveam un spirit ocrotitor, dar cred că era imoral să dezvălui secretele altui mag, chiar şi atunci când acestea erau o minciună. Sau poate că pur şi simplu nu îi păsa.

— Recunosc că tradiţia cere să existe anumite… lozinci înainte de duel, dar cred că ajunge. Sunteţi pregătiţi să începeţi?

Eu am dat afirmativ din cap. Tennat nu s-a obosit, ca şi când aluzia că ar fi putut să nu fie pregătit era o insultă.

— Prea bine, a spus Osia'phest. Voi începe numărătoarea.

Bătrânul inspiră adânc, puţin cam teatral având în vedere faptul că următorul lucru pe care l-a rostit a fost: „Şapte!"

Briza s-a înteţit, iar cămaşa mea largă din pânză a început să fluture şi să mi se izbească zgomotos de trup. Mi-am şters palmele de ea pentru a zecea oară şi mi-am dres glasul, ca să scap de senzaţia de mâncărime din gâtlej. „Să nu tuşeşti. Nu arăta că eşti slab. Indiferent ce-ai

face, nu arăta că eşti slab.”

— Şase.

Tennat mi-a zâmbit larg, ca şi când mi-ar fi pregătit o surpriză. Aş fi fost mult mai speriat dacă nu l-aş fi văzut aruncându-i aceeaşi privire fiecărui adversar înainte de fiecare duel. Şi-apoi, eram deja suficient de îngrozit şi fără să mă prăbuşesc.

— Cinci.

Pasărea a zburat din nou pe deasupra noastră, iar eu am ridicat privirea şi i-am făcut cu ochiul. Tennat nu mai era atât de zâmbitor. Era limpede că mă considera un bleg dar, în acelaşi timp, credea că dobândisem un animal-forţă. Ce idiot!

— Patru.

Cu mâna stângă, el contură forma somatică necesară pentru vraja de protecţie. Nu îl mai văzusem niciodată pregătindu-şi scutul înaintea sabiei. El îşi coborî privirea la mână, ca să verifice forma. Tennat era puţin îngrijorat.

— Doi.

Doi? Ce s-a întâmplat cu trei? „Fii atent, la naiba.” Tennat contură cu mâna dreaptă forma somatică pentru vraja de atac cu fierul, pe care o botezaserăm cu toţii „sabia spintecătoare.” Degetele lui erau perfect aliniate ca să provoace durerea maximă adversarului său. Deşi îşi ţinea în continuare capul în jos, mi s-a părut că zâmbea din nou.

— Unu.

Tennat categoric zâmbea. Poate că nu fusese o idee tocmai bună.

— Începeţi! a rostit Osia’phest.

Următorul lucru pe care l-am simţit a fost o durere cumplită în măruntaie.

După cum spuneam, magia este un joc al înşelăciunii.

De cele mai multe ori.

Un privitor de rând nu ar fi observat că se întâmpla ceva. Nu existase niciun fascicul de lumină, nu se auzise niciun tunet în afară de crepusculul serii şi foşnetul slab al brizei care adia dinspre sud. Magia de fier nu creează

niciun efect vizual sau auditiv – tocmai din acest motiv am ales-o. Adevărata luptă se dădea în interiorul trupurilor noastre.

Tennat îşi ţinea mâna dreaptă întinsă, menţinând cu grijă forma somatică: degetele din mijloc lipite, în formă de cuţit, arătătorul şi degetele mici curbate în sus – forma de tragere, de spintecare. Atingerea lui înspăimântătoare pătrundea în pieptul meu, furişându-se printre organele mele interne. Durerea pe care o simţeam – mai sfâşietoare decât cea provocată de orice obiect contondent sau ascuţit – mă făcea să-mi doresc să cad la pământ şi să cer îndurare. „E rapid şi puternic, la naiba. Eu de ce nu pot fi la fel de puternic?”

Am ripostat lăsând să-mi scape un râset scurt şi zâmbind relaxat. După expresia de pe faţa lui Tennat, mi-am dat seama că îl speriam. Probabil că băgasem spaima în toţi, având în vedere faptul că nu-mi stătea în obicei să zâmbesc încrezător.

Am coborât puţin colţurile gurii şi am mijit ochii atunci când m-am uitat drept în cei ai lui Tennat. Am întins mâna ca şi când aş fi străpuns aerul – un gest mult prea pronunţat şi, în mod normal, mult prea rapid ca să poată fi făcut de către un iniţiat ca mine în timp ce folosea vraja pentru protecţie. Dacă mâna lui Tennat crea cu grijă şi cu precizie forme somatice, a mea era mai moale, aproape necontrolată, un lucru pe care puţini ar fi îndrăznit să-l facă, de teamă să nu strice forma.

La început, nu s-a întâmplat nimic. Încă mai simţeam în măruntaie puterea lui Tennat, aşa că am zâmbit puţin mai larg – suficient încât să îl fac să înţeleagă cât de sigur eram că dăduse de belea. Durerea sfâşietoare pe care o simţeam în măruntaie a scăzut puţin în intensitate când Tennat m-a privit îndelung preţ de câteva secunde agonizante. Brusc, el a făcut ochii cât cepele.

Atunci am ştiut că voi câştiga.

Celălalt motiv pentru care alesesem vraja de fier, deşi eu însumi nu eram în stare să o mânuiesc, a fost acela că, atunci când un mag foloseşte sabia spintecătoare ca să

atace, trebuie să folosească o a doua vrajă – scutul pentru inimă – ca să se protejeze. Însă nu este un scut în sensul unui obiect mare şi rotund care acţionează ca un perete. În schimb, trebuie să foloseşti forţa magică pentru a putea păstra forma, precum şi propriile organe interne intacte. Trebuie să-ţi imaginezi inima, ficatul… ei bine, tot, şi să încerci să le ţii laolaltă. Dar dacă începi să intri în panică – dacă ai senzaţia, să zicem, că celălalt mag te va învinge şi că nimic din ceea ce faci nu îţi este de ajutor – poţi, fără să vrei, să-ţi comprimi propriile organe interne.

Aşa îl învinsese Tennat pe Panahsi. Aşa reuşise să îl rănească atât de grav, deşi nimeni în afară de mine – nici măcar Tennat – nu îşi dăduse seama de asta. Pan încercase să se apere cu atâta înverşunare, încât îşi strivise propriile organe interne. Acum, Tennat era cel convins că vrăjile lui aveau să eşueze şi le forţa prea tare. Simţeam în continuare acea durere sfâşietoare, dar mă aşteptasem la asta. Eram pregătit pentru ea, Tennat, însă, nu.

El s-a forţat o vreme, intensificându-şi atacul asupra mea, dar distrugându-se în tot acest timp, fără să-şi dea seama, cu propria vrajă de protecţie. Am simţit cum picioarele încep să îmi tremure şi vederea să mi se înceţoşeze când durerea a devenit aproape insuportabilă. Păruse un plan atât de bun la început, mi-am zis.

Brusc, Tennat a ieşit din cercul lui împleticindu-se.

— Ajunge! a strigat el. Mă retrag… mă retrag!

Forţa lui a dispărut în neant. Puteam respira din nou. Am încercat din răsputeri să nu las să mi se citească uşurarea pe faţă.

Osia'phest s-a apropiat încet de Tennat, care stătea în genunchi, gâfâind.

— Descrie senzaţia, i-a cerut profesorul nostru.

Tennat s-a uitat la profesor ca la un idiot, aceasta fiind şi părerea generală despre profesorul nostru.

— M-am simţit ca şi când aş fi fost pe punctul să mor. Aşa m-am simţit!

Osia'phest a ignorat tonul răstit.

— Ai avut aceeaşi senzaţie şi cu ceilalţi ucenici?

Am simţit cum mă cuprinde teama când am înţeles că Osia’phet îşi verifica bănuielile. Tennat s-a uitat la mine, apoi la bătrân.

— A fost… nu la început. De obicei, e o senzaţie puternică, ca şi când o mână te-ar înşfăca foarte strâns, însă în cazul lui Kellen a fost diferit… mai rău, ca şi când nişte degete s-ar fi încolăcit în jurul organelor mele interne. La sfârşit, am simţit cum îmi striveşte organele.

Osia’phest a rămas tăcut vreme îndelungată, în timp ce briza s-a intensificat, suflând în jurul nostru. Ceilalţi iniţiaţi se holbau la mine, întrebându-se cum reuşise cineva care nu îşi activase propriile benzi să îl învingă pe cel mai bun duelist din clasa noastră. Însă îl văzuseră cu toţii pe Tennat îngenunchind şi îl auziseră descriind senzaţia că fusese copleşit de o magie superioară. Într-un final, Osia’phest a zis:

— Bravo, Kellen din Casa Ke. Se pare că ai trecut de prima probă.

— Voi trece şi de celelalte trei, am declarat eu.

„Am reuşit, mi-am zis, cuprins de bucurie. L-am învins. Am câştigat.” Nu voi mai petrece ore în şir holbându-mă la benzile de pe antebraţe, rugându-mă, fără succes, să rup legăturile dintre sigilii, ca să le fac să strălucească. Nu voi mai sta treaz noaptea, întrebându-mă când voi fi alungat din casa părintească, condamnat să devin Sha’Tep şi să slujesc ca negustor, funcţionar sau, să mă ferească strămoşii, ca servitor al lui Tennat.

Câţiva dintre iniţiaţi au aplaudat. Mă îndoiesc că vreunul dintre ei, cu excepţia lui Panahsi şi a Nepheniei, poate, şi-ar fi dorit ca eu să îl înving pe Tennat, dar printre ai mei? Hai să spunem că toată lumea îi îndrăgeşte pe învingători. Până şi Tennat a făcut o plecăciune în faţa mea, cu graţia la care te-ai fi aşteptat, având în vedere circumstanţele. Nu îi afectasem poziţia în ceea ce privea probele. Fiecare iniţiat avea dreptul la trei încercări la duel, iar el câştigase deja câteva.

— În regulă, a spus Osia’phest. Să se pregătească următorii doi şi…

— Staţi! a strigat o voce, întrerupându-l pe profesorul nostru cu o forţă mai mare decât orice vrajă pe care mi-aş îi putut-o imagina şi distrugând tot ceea ce făcusem eu şi tot ceea ce urma să fac. Am privit descurajat cum sora mea a trecut pe lângă Osia’phest şi a înaintat cu paşi mari, postându-se în faţa mea, cu mâinile în şolduri. Kellen a trişat, a declarat ea simplu.

Şi, într-o clipită, toate speranţele şi visurile mi s-au năruit.

2

Trădarea

Toată lumea se uita la mine, aşteptând să dau un răspuns la acuzaţia pe care mi-o adusese chiar sora mea. Mintea mea, care de cele mai multe ori nu-mi este de ajutor şi care, de obicei, inventează o gamă variată de scuze, păcăleli şi minciuni, era goală. Nu era ca şi când nu aş fi putut inventa ceva („Shalla este posedată de demoni! Eu deţin a opta formă secretă de magie! Consiliul magilor m-a trimis să vă testez pe toţi! E doar un vis! Visaţi cu toţii!”), însă ce explicaţie aş fi putut da, care să nu fie verificată, obligându-mă să dau din nou proba, de astă dată cu cineva care nu avea să se lase păcălit de trucul meu?

Am făcut ceea ce nimeni nu ar trebui să facă în astfel de situaţii. M-am uitat la feţele celor din jurul meu, sperând să intervină cineva. Dacă există o metodă mai sigură de a demonstra vina cuiva, atunci eu n-am găsit-o. Ciudat a fost că tocmai profesorul meu, Osia’phest, a venit în ajutorul meu. Bătrânul a afişat o expresie contrariată şi şi-a fluturat dispreţuitor mâna.

— Fetiţo, oi fi nevoit să-ţi dau voie să participi la aceste probe, dar nu sunt obligat să te las să le întrerupi. Du-te şi deranjează-l pe Maestrul He’met.

— Dar a trişat! a exclamat ea, arătând cu degetul spre mine. Kellen nici măcar nu face…

— Pleacă de-aici, Shalla, am zis eu printre dinţi.

Am încercat să-i vorbesc din priviri. „Te rog. Dacă mă iubeşti, las-o baltă.”

Dacă a înţeles, n-a dat niciun semn. Shalla şi-a încrucişat braţele la piept şi a rămas neclintită, de parcă ar fi fost pregătită să îşi ţină respiraţia până când i se făcea voia.

— Trişează, Maestre Osia’phest. Nu a folosit nicio vrajă.

Tennat, care nu conştientiza încă faptul că Shalla hotărâse demult că nu era un mag suficient de impresionant încât să devină iubitul ei la momentul

potrivit, a profitat de ocazie ca să îi atingă braţul cu mâna şi să îi zâmbească cu superioritate.

— Crede-mă, Shalla, am fost acolo. Fratele tău…

— Ia mai taci! a zis ea, scuturându-şi braţul, apoi arătând din nou cu degetul spre mine. Kellen nu foloseşte vrăjile. Doar te-a făcut să crezi asta, iar tu ai muşcat momeala, pentru că eşti un prost. Te-a convins că va câştiga şi te-a păcălit să foloseşti puterea împotriva ta. E o tactică inteligentă, dar nu e magie.

S-au uitat la mine – Panahsi, Nephenia, toţi. Tennat părea nesigur şi îmi dădeam seama că încerca să retrăiască experienţa şi să hotărască dacă ceea ce simţise fusese sau nu real. Unii dintre iniţiaţi au început să chicotească pe înfundate, neştiind sigur de ce râdeau.

Păcăleala fusese atât de simplă, încât nimeni nu se aşteptase la ea. Însă acum ştiau cu toţii. „De ce nu m-ai putut lăsa să mă bucur de această victorie, Shalla?”

Osia’phest s-a încruntat, privirea lui fiind suspect de blândă când a surprins-o pe a mea. „A ştiut dinainte, am realizat eu. A ştiut tot timpul. De ce n-a spus nimic?”

— Prea bine, a bombănit el. Va trebui să discut problema cu…

— Pate face vraja dacă se străduieşte mai mult, l-a întrerupt Shalla, păşind în cercul pe care îl ocupase Tennat cu doar câteva clipe înainte. N-ai nevoie de trucuri, Kellen. Asta crezi tu, dar doar pentru că nu ai încredere în tine.

Deşi mă simţeam trădat, aproape că mi-a venit să râd. „Crede că mă ajută! mi-am dat eu seama. Asta e Shalla, încearcă să mă transforme în bărbatul care crede că ar trebui sa fiu.

— Poţi s-o faci a insistat ea. Ştiu că poţi. Eşti fiul lui Ke’heops! Eşti fratele meu, nu vreun Sha’Tep bleg. Dovedeşte-le-o. Arată-le. Acum!

Ea şi-a întins mâna şi, brusc, i-am simţit degetele încolăcite în jurul inimii mele. „Opreşte-te”, am încercat să spun, însă n-am reuşit să scot niciun „sunet. Mă ataca, la fel de repede şi de puternic cum o făcuse Tennat. Însă de asta data nu puteam să o păcălesc să se înfrângă singură.

Trebuia sa încerc să ripostez cu puţina magie pe care o aveam înlăuntrul meu. Am creat cu mâna stângă forma somatica pentru scut, patru degete strânse în faţa pieptului şi degetul mare întins, în timp ce încercam în zadar să atrag puterea oazei. Cerneala benzii de fier din jurul antebraţului meu drept a rămas ştearsă şi inactivă aşa că nu am reuşit să invoc suficientă putere. „Străluciţi'" le-am comandat benzilor tatuate. Cerneala metalică a strălucit o fracţiune de secundă la soare, râzând de mine. „Străluciţi! Vă veţi aprinde! Eu sunt fiul celui mai puternic mag al clanului. Pot face asta. Străluciţi, fir-ar să fie! Străluciţi!"

Durerea provocată de atacul Shallei a continuat nestingherită, iar eu am ţipat. Nici măcar faptul că m-a văzut în agonie nu a făcut-o să se oprească. Era atât de sigură că eram la fel de puternic precum ceilalţi, încât nu aveam nevoie decât de un imbold ca să renunţ la slăbiciunea mea.

— Găseşte pacea, Kellen, a zis ea în şoaptă. Las-o să curgă.

Am încercat, în ciuda faptului că eram supărat pe ea. Am încercat să fiu liniştit, aşa cum ne învăţaseră profesorii, însă nu simţeam decât forţa Shallei, care ameninţa să-mi strivească inima. „Vai, strămoşii mei, acum chiar începe să doară."

— Haide, Kellen! m-a încurajat Panahsi.

Mi-am concentrat toată atenţia în scut – fiecare frântură de voinţă pe care o aveam şi mai mult. Mi-am depăşit limitele. Am trecut de ele, trecând printre bariere ca printr-o coală de pergament. Benzile erau tot acolo, dar mie nu-mi mai păsa. „Vrei să vezi de ce sunt capabil, surioara? Ei bine, iată, ticăloasă idioată, arogantă şi rea. Iată de ce sunt în stare."

Dintr-odată, am simţit liniştea, vidul. Despre asta vorbesc profesorii? Despre *pacea adâncă a minţii?*

Însă pacea nu era în mintea mea, ci în trupul meu. Încetasem să mai respir de ceva vreme… de ce nu mai respiram? Am primit răspunsul atunci când mi s-au

înmuiat genunchii şi am simţit că mă prăbuşesc.

Surioara mea tocmai îmi oprise inima să mai bată.

3

Tunelul cenuşiu

Neamul meu a botezat spaţiul dintre viaţă şi moarte „tunelul cenuşiu.” Este un loc întunecat, unde fiecare mag va trebui să aştepte într-o zi cele trei tunete care îl vor chema la judecată în faţa strămoşilor noştri.

„Nu e corect”, mi-am zis, privind cum se înclină lumea dinaintea ochilor mei în timp ce cădeam pe spate, asemenea unui fir de iarbă proaspăt cosit de grădinar. Şi aşa era suficient de rău că urma să mor, dar chiar trebuia să fie într-un mod atât de umilitor, ucis de propria soră? Nici măcar nu am împlinit şaisprezece ani! Nu am sărutat niciodată o fată. De fapt, n-am prea făcut multe în viaţa asta încă. Nu vor exista poveşti despre realizări măreţe prin care să îmi câştig un loc în lumea de dincolo alături de strămoşii noştri, primii magi.

Am auzit o bufnitură puternică şi am presupus că m-am lovit cu spatele de patul de nisip din oază. Am încercat (oarecum vitejeşte, din punctul meu de vedere) să trag aer în piept. N-am simţit nimic.

M-am gândit să îi mint pe strămoşi, să inventez poveşti despre cum m-am luptat pe viaţă şi pe moarte cu magi feroce sau cum am salvat de la pieire animăluţe, însă m-am gândit că zeităţile erau, de fapt, greu de păcălit, şi-apoi, în ultima vreme minciunile mele au avut picioare scurte.

Venerabilii bătrâni din clanul meu ne spun că reîncarnarea este o pedeapsă pe care zeii ne-o aplică pentru păcatele unei vieţi trăite în mediocritate, iar pedeapsa este aceea de a te întoarce undeva pe o treaptă mai joasă pe scara vieţii, cum ar fi, să zicem, un şobolan sau o ferigă mică. Dar aşa cum nu am realizat nimic important până acum, nici nu am comis păcate mari. Aşadar, în timp ce trupul meu se odihnea pe nisip, eu am ajuns la concluzia inevitabilă că eram pe punctul să străbat tunelul cenuşiu, doar ca să fiu trimis înapoi şi s-o iau de la

capăt ca iniţiat bolnăvicios Jan’Tep, care nu are aproape nicio urmă de magie în el. „Vă rog, vă rog, nu mă lăsaţi să mor astfel.”

Bătrânii clanului m-ar fi mustrat pentru astfel de gânduri neruşinate şi mi-ar fi reamintit că tunelul cenuşiu era un loc de pace şi de căldură, unde magul care murea auzea acordurile liniştitoare ale muzicii şi vocile celor pe care îi admiră cel mai mult slăvindu-i numele.

Eu? Auzeam ţipete.

Acestea veneau din toate direcţiile. Al lui Osia’phest era cel mai puternic. El ţipa la ceilalţi iniţiaţi să se dea la o parte, apoi a început o incantaţie care, dacă auzeam eu bine, conţinea multe dintre silabele pe care le conţinea şi cea pe care o foloseau bucătarii ca să nu se strice mâncarea. Deşi Osia’phest este bătrân, nu este tocmai cel mai puternic mag pe care îl veţi întâlni vreodată. Vocea lui era stridentă şi disperată, ceea ce era un început prost, având în vedere faptul că magia supremă cerea calm total şi concentrare maximă.

„Ridică-te, mi-am zis. Respiră. Osia’phest o să sfârşească prin a te conserva ca pe o caisă uscată. Ridică-te!”

Panahsi ţipa şi el să meargă cineva să îl aducă pe unul dintre tămăduitori. Cred că avea şi mai puţină încredere în abilităţile lui Osia’phest decât aveam eu.

Una dintre voci era blândă şi aproape liniştitoare. Nephenia mă striga.

— Încearcă să respiri, Kellen, încearcă doar să respiri!

Ea repeta aceste cuvinte iar şi iar, ca şi când ar fi vrut să mă convingă prin repetiţie.

„Draga mea Nephenia, nu mă ajuţi deloc, mi-am zis. Încearcă printr-un sărut, poate inima va începe să-mi bată din nou. Cel puţin voi avea ce să le povestesc strămoşilor.” Aş fi râs la acest gând, dacă funcţiile corpului meu mi-ar fi permis asta. Cine-ar fi zis că nici măcar moartea nu putea înăbuşi dorinţa adolescentină?

— Pielea lui devine pământie, a zis cineva.

Aceste cuvinte au stârnit şi mai multe ţipete.

În toată hărmălaia aceea, singura voce pe care nu o

auzeam era cea a surorii mele, Shalla, deşi puteam jura că îi auzeam respiraţia.

Când eram copii şi împărţeam aceeaşi cameră, îmi puteam da seama aproape întotdeauna când Shalla avea coşmaruri. Respira într-un anume fel… repede şi superficial, ca şi când ar fi urcat un deal în fugă. Auzind-o în acel moment, am simţit un imbold stupid de a o lua de mână ca să o liniştesc, aşa cum făceam pe când eram copii – când niciunul din noi nu aveam puteri magice şi stăteam treji până noaptea târziu, vorbind despre cât de puternici vom fi amândoi atunci când vom fi mari. Îmi plăcea mai mult de ea pe-atunci. Probabil că şi ea simţea acelaşi lucru faţă de mine.

„Cât timp a trecut de când nu mai îmi bate inima? m-am întrebat. Un minut? Două minute? Cât timp poţi supravieţui fără ca sângele să îţi pompeze prin vene? Şi, dacă acesta este tunelul cenuşiu, de ce pare să implice atâţia cască-gură, ca să zic aşa?”

Bătrânii făgăduiesc că magului care este pe moarte îi vor apărea imagini cu cei pe care îi iubeşte cel mai mult şi care îl iubesc la rândul lor. Şi această făgăduinţă părea să fie exagerată. Tot ce vedeam în acel moment era o sferă de ambră arzând, perfect nemişcată. Am realizat că era soarele. Când mă prăbuşisem, capul îmi aterizase cu faţa spre apus, iar acum mă holbam, fără să clipesc, la ultima lumină a soarelui. „Măcar asta explică senzaţia de arsură.”

Privind partea bună a lucrurilor, faptul că eram conştient de tot, deşi inima nu îmi mai bătea, sugera că vraja disperată a lui Osia’phest era de ajutor.

Lumina de culoarea ambrei s-a estompat şi a luat încet forma Shallei, când aceasta a îngenuncheat în faţa mea. Durerea pe care o simţeam în ochi s-a diminuat. A avut prezenţa de spirit să observe că voi orbi dacă mă voi mai holba prea mult la lumină. Pe măsură ce faţa ei prindea contur, expresia de pe ea era una de teamă şi tristeţe şi… altceva. Dezamăgire. „M-a ucis şi este, de fapt, dezamăgită de mine pentru că sunt pe moarte.”

Mă simţeam ciudat de calm. Bănuiesc că era logic, din

moment ce, ca să ai simptomele atacului de panică – puls rapid, respiraţie accelerată şi transpiraţie abundentă – trebuia să-ţi bată inima.

Incantaţiile obositoare şi repetitive rostite de vocea extenuată a lui Osia'phest m-au adus la realitate. Cu cât mă concentram mai mult la faţa lui, cu atât mai puţin reuşeam să disting ceva. „Oare se lasă întunericul?"

— Vraja de conservare se risipeşte, a spus Panahsi, neliniştit.

— Nu mai pot continua. Avem nevoie de tămăduitori. Acum!

Vocea lui Osia'phest era răguşită şi aproape compătimitoare.

— Foloseşte o vrajă pentru transfer de sânge! i-a cerut Panahsi. Fă să-i bată inima din nou!

— Nu pot, a răspuns Osia'phest. Ar trebui să îi conectez inima de a mea, iar eu sunt prea bătrân.

— Ţi-e teamă!

— Fireşte că mi-e teamă, idiotule. Dacă voi muri acum, vraja de conservare va dispărea complet.

Într-un final, a vorbit şi Shalla.

— Atunci, o voi face eu. Arată-mi cum!

— Nu poţi, i-a răspuns el, cu vocea încordată. Îţi lipseşte… pregătirea. Nu vreau să fiu… cel care îi va spune tatălui vostru că… că eu…

Am auzit o bufnitură lângă mine.

— Maestre Osia'phest? a strigat Shalla, cu o voce ascuţită.

— Bătrânul ăsta prost a leşinat, a zis Panahsi. N-a putut menţine vraja.

„Minunat, mi-am zis. Sunt înconjurat de magi şi niciunul n-are de gând să mă salveze."

Cineva plângea, iar sughiţurile sale semănau cu picăturile de ploaie care cădeau într-o fântână adâncă. „Unde este muzica aceea liniştitoare pe care o făgăduiau bătrânii? Unde sunt vocile care îmi slăvesc numele?"

Am auzit tropăitul unor cizme care traversau nisipul înspre mine.

— La o parte, idioţilor! a mârâit o voce de femeie.

Mi s-a părut că a pronunţat ultimul cuvânt „idiţilor”. Accentul ei nu era deloc Jan’Tep, ci unul tărăgănat, care mă făcea să chicotesc.

— Daţi-vă toţi la o parte, dacă nu vreţi să vă petreceţi toată săptămâna viitoare scărpinându-vă pieile prin hainele astea fiţoase ale voastre.

Ceva uşor, ca o pudră, a căzut pe pielea mea. M-am întrebat dacă aşa se simţea şi zăpada. La început, am simţit o gâdilitură, apoi o senzaţie de arsură, iar într-un final a început să mă mănânce atât de rău, încât mi-a fost teamă că voi înnebuni.

— Îmi pare rău, puştiule, mi-a şoptit femeia la ureche. Pentru tine n-o să fie prea amuzant.

Senzaţia de mâncărime mi-a ajuns şi în ochi şi, pentru o secundă, vederea mi s-a limpezit. O vedeam acum, stând îngenuncheată şi aplecată deasupra mea. Avea o faţă frumoasă, dar ascuţită, încadrată de un păr lung şi roşcat, cu o singură şuviţă albă care ieşea de sub pălăria bărbătească – era genul de pălărie pe care o purtau călăreţii Daroman atunci când îşi cutreierau pământurile, în urma cirezilor. Nu văzusem prea mulţi Daromani pe teritoriile Jan’Tep în ultima vreme. Această femeie purta o cămaşă albă şi murdară pe sub o vestă neagră din piele. Ţinea ceva în gură – un băţ cu un licăr de lumină roşie, din care ieşeau nori de ceaţă cenuşie. „O ţigară din trestie? Cine fumează în faţa unui bolnav? Şi de ce naiba nu încetează mâncărimea asta?”

S-a auzit un foşnet când Shalla a încercat să preia controlul.

— Cine eşti? Ia chestia aia de pe el. Este…

— Dă-te mai încolo, fetiţo, a răspuns femeia, împingând-o cu blândeţe pe sora mea. Şi-a îndreptat atenţia asupra mea. Mâncărimea pe care o simţi este de la pudra care îţi fac nervii s-o ia razna. Vraja aia idioată pe care o îndruga bătrânul te-ar fi lăsat paralizat şi cu mintea scrântită. Apoi, ca un gând ulterior, ea a adăugat: Nu că toţi cei din clanul Jan’Tep n-ar fi măcar puţin scrântiţi la minte.

— Are nevoie de magie adevărată, nu de o prostie de leac băbesc, a insistat Shalla.

— „Magie adevărată”, a pufnit femeia. Şi-a îndreptat atenţia asupra mea. Ştiu că este neplăcut, puştiule, dar, dacă te face să te simţi mai bine, partea care urmează chiar o să te doară.

Am simţit ceva izbindu-se de pieptul meu, ca şi când aş fi fost ţintuit locului cu un ciocan. Femeia îşi strânsese pumnii. Şi i-a ridicat, apoi m-a lovit din nou cu ei.

— Încetează! a ţipat Shalla. Îl omori!

„Ba sunt sigur că te-ai ocupat tu deja de asta, Shalla.” Pe de altă parte, aveam să ajung un cadavru plin de lovituri şi de vânătăi dacă treaba asta mai continua. Aş fi putut s-o transform într-o poveste care să le placă strămoşilor suficient de mult încât să mă lase să trec printre porţi. „Şi iată-mă, Sfinţenia Ta, zăcând pe jos, când o femeie a început să mă lovească cu pumnii ca o nebună.”

— O să te leg cu o vrajă dacă nu încetezi, a ameninţat-o Shalla.

— Începi să mă enervezi, fetiţo.

Femeia m-a lovit în piept a treia oară, apoi a patra oară. Apoi, s-a aplecat şi am simţit ceva moale şi umed pe buze. Senzaţia era ciudată şi uşoară. Mă săruta? „Zeii au un simţ ciudat al umorului.”

Se vede treaba că nu le place să fie luaţi în derâdere, deoarece, o clipă mai târziu, sărutul s-a întrerupt şi loviturile au încetat. Nu mă mai durea, însă, la fel de tare ca înainte, iar senzaţia de mâncărime dispăruse. Nu mai simţeam nimic. „Asta e… voi muri.”

Bătrânii spun că, odată ce ai ajuns la capătul tunelului cenuşiu, tunetul se va auzi de trei ori, ca să te cheme la judecată. Eu am auzit tunetul acela.

Prima oară, a sunat ca un trosnet puternic, urmat de o durere ascuţită pe care am simţit-o în partea stângă. Mi se rupsese o coastă.

Tunetul s-a auzit din nou, de data asta ca o bubuitură puternică, venită de undeva din lăuntrul meu. Inima tocmai începuse să bată pentru prima oară.

„Sunt viu, am realizat eu, când pieptul meu a început să se umfle. Respir!” În mod absurd, următorul meu gând a fost să găsesc ceva inteligent şi curajos de spus atunci când mă voi ridica în picioare. Apoi am auzit tunetul bubuind pentru a treia şi ultima oară – o explozie foarte puternică, ameninţând să cutremure întreaga lume şi să ne trimită pe toţi de-a berbeleacul.

Fireşte că nu a fost un tunet, aşa cum nu fusese nici în celelalte dăţi. Ceea ce am auzit atunci a fost vocea tatălui meu.

Părea extrem de furios.

Zeii, pare-se, erau pregătiţi de judecată.

4

Tunetul

Îmi amintesc doar frânturi din ceea ce a urmat – mici scântei printre umbrele care mă învăluiau în drumul meu de întoarcere de la oază la casa părintească. A început când tata m-a ridicat de jos şi mi-a şoptit la ureche.

— Să nu plângi în faţa lor. Dacă-ţi vine să plângi, mai rabdă puţin.

„Un Jan'Tep trebuie să fie puternic", mi-am zis. Nu sunt un plângăcios de felul meu, pentru că am observat că nu serveşte la nimic. Însă eram epuizat, frustrat şi mai mult decât speriat, prin urmare a trebuit să-mi adun toată stăpânirea de sine ca să spun:

— Nu voi plânge.

Tata a încuviinţat uşor şi a zâmbit aproape imperceptibil. Am simţit o senzaţie de căldură înlăuntrul meu, care m-a făcut să mă întreb dacă nu făcuse cumva o vrajă de foc, deşi, desigur, nu avea cum să creeze formele somatice atâta timp cât mă ţinea pe mine în braţe.

Toţi cei din oază stăteau ţepeni şi tăcuţi, cu excepţia lui Osia'phest, care zăcea în continuare pe jos, deşi, după bolboroselile pe care le rostea, mi-am dat seama că începea să îşi recapete cunoştinţa. Panahsi, Nephenia, Tennat şi ceilalţi iniţiaţi se holbau la noi.

Tata era un bărbat masiv, avea peste 1,80 m înălţime şi părul negru ca pana corbului – un contrast puternic cu părul blond pe care atât eu, cât şi Shalla îl moşteniserăm de la mama. Îşi tundea cu meticulozitate mustaţa şi barba scurtă şi emana un aer de demnitate impunătoare oriunde mergea. Era puternic din toate privinţele, aşa cum trebuia să fie un Jan'Tep: fizic, psihic şi, mai presus de toate, în ceea ce privea magia. Până şi în ochii lui Panahsi se citea un oarecare scepticism că sunt, într-adevăr, fiul cuiva atât de puternic cum era Ke'heops.

— Pot sta în picioare, i-am spus tatălui meu, simţindu-mă

stânjenit pentru că păream atât de slab în faţa celorlalţi iniţiaţi.

Nu mi-a dat drumul.

Shalla s-a apropiat sfioasă de noi.

— Tată, nu fi supărat pe…

— Taci! a zis el, iar ea şi-a închis gura.

Îl urmăream în timp ce el scruta locul în care ne aflam, plimbându-şi privirea pe rând la fiecare dintre cei prezenţi. Ştiam că îi putea citi cu aceeaşi uşurinţă cu care le putea pătrunde în minţi, urmărind fiecare reacţie a lor în prezenţa lui şi cercetând fiecare privire aruncată pe furiş. Apoi, pe faţa lui a apărut o expresie oarecum nedumerită. Când am întors capul, l-am văzut privind-o pe femeia care îmi salvase viaţa.

— Tu. Cum te numeşti? a întrebat-o el.

Ea a făcut un pas mai aproape, ca să îi arate că nu îi era teamă de el.

— Ferius Parfax, a răspuns ea, întinzându-şi mâna înmănuşată ca să-mi şteargă ceva de pe faţă. Am văzut firicele verzi şi cenuşii de praf pe pielea cafenie a mănuşii. Să-i faceţi baie. Pudra poate avea un efect puternic dacă intră în piele.

Tata abia dacă a lăsat-o să-şi termine fraza, când a zis:

— Vei veni cu noi.

Ferius Parfax, care, în ciuda singurei şuviţe de păr alb care sărea în ochi din claia roşie ţinută sub control de pălăria bărbătească, părea mai tânără cu vreo câţiva ani decât tata, îşi puse mâinile în şolduri şi izbucni în râs.

— Eu credeam că voi, Jan’Tep, ar trebui să ştiţi toate cuvintele magice.

Iniţiaţii au început să bombănească şi să pufnească, iar cea mai zgomotoasă dintre toţi era Shalla. Nimeni nu îi vorbea astfel lui Ke’heops, mai ales o hoinară Daroman, care n-avea pic de magie în ea. Am ridicat privirea spre tata şi l-am văzut strângând puţin din dinţi, apoi a spus:

— Iartă-mă. Ai vrea să ne însoţeşti acasă, te rog? Am nişte întrebări care ar putea fi importante pentru însănătoşirea fiului meu.

Ferius s-a uitat la mine şi mi-a făcut cu ochiul, ca şi când ar fi invocat o furtună cu tunete într-o zi senină.

— Bineînţeles că da.

M-am simţit dator să particip la discuţie, aşa că am zis:

— Eu sunt Kellen.

— Încântată de cunoştinţă, Kellen, a spus ea, scoţându-şi pălăria, apoi aşezându-şi-o la loc pe cap, o secundă mai târziu..

Daromanii au astfel de mici ritualuri ciudate.

Agitaţia de lângă noi ne-a atras atenţia. Osia'phest se chinuia să se ridice în picioare, cu ajutorul ucenicilor săi care stăteau lângă el.

— Stăpâne Ke'heops…

— Să-l ajute cineva, a spus tata.

Doi dintre iniţiaţi l-au luat imediat pe Osia'phest de braţe şi l-au ridicat în picioare. Bătrânul mag a făcut câţiva paşi stângaci înspre noi.

— Dacă aş putea explica, poate, mai bine circumstanţele…

— Odihneşte-te, i-a zis tata. Te va ajuta vreunul dintre ei să ajungi acasă. Vom vorbi mâine.

Osia'phest arăta de parcă tocmai îi citise cineva condamnarea la închisoare. Ferius pufni dezgustată.

— Magi, a spus ea, de parcă acel cuvânt ar fi avut o altă semnificaţie în limba ei decât într-a noastră.

Văzând că ucenicii erau nevoiţi să îl care, practic, pe bătrân, văzând cum îşi dădeau ochii peste cap şi cum îmi aruncau priviri peste umăr, m-am simţit ruşinat.

— Pot sta singur în picioare, i-am spus tatălui meu.

El a mijit ochii pentru o clipă, apoi m-a lăsat jos. Slăbiciunea bruscă din picioare şi înceţoşarea vederii au fost primele indicii că făcusem o mare greşeală.

— N-am văzut niciodată pe cineva care să îşi revină atât de repede după ce i-a stat inima în loc, a zis Ferius, bătându-mă pe spate.

Doar că nu mă bătea pe spate, de fapt, ci mă ţinea strâns de cămaşă ca să nu cad pe burtă.

Tata s-a prefăcut de minune că nu observă. El a făcut un

pas în faţă, ascunzându-mă de privirile celorlalţi, în timp ce Ferius m-a prins cu ambele mâini, ca să mă susţină.

— Voi, ceilalţi, aveţi familii şi case la care să vă întoarceţi, a zis el. Plecaţi, acum.

În câteva secunde, oaza a rămas pustie. Nimeni nu s-a oprit să îmi adreseze vreo vorbă. Nici Panahsi, nici Nephenia. Tennat nici măcar nu s-a mai obosit să mă insulte.

După ce au plecat toţi, cu excepţia Shallei şi a lui Ferius, tata s-a întors către femeia Daroman şi a încuviinţat. Ea şi-a luat mâinile de pe mine, iar eu am simţit imediat că pic pe spate. Tata m-a prins în braţe fără niciun efort.

— Ar trebui să dormi, a zis el.

Nu era nicio poruncă, nicio vrajă. Aş fi putut rămâne treaz dacă m-aş fi străduit suficient de tare. Însă, vedeţi, exista o posibilitate mică de tot ca, dacă adormeam, să mă trezesc mai târziu şi să descopăr că nu fusese decât un vis îngrozitor şi umilitor. Aşa că am închis ochii, sperând la asta.

5

Înfruntarea

M-am trezit de mai multe ori în drum spre casă. Tata păstra ritmul constant, în ciuda faptului că mă căra în braţe. De câte ori deschideam ochii, vedeam cum cerul se mai întunecase puţin, doar ca să se lumineze brusc atunci când treceam pe sub unul dintre felinarele din sticlă de pe străzile oraşului.

— Ai să arunci în aer o chestie de-asta dacă nu-ţi ţii voinţa sub control, a spus Ferius Parfax, conducându-şi calul pestriţ pe lângă noi.

— Te îndoieşti de autocontrolul tatălui meu? a admonestat-o Shalla, pe un ton furios.

Tata a rostit un singur cuvânt – „Fiică” – iar Shalla şi-a plecat ochii negri spre trotuarul din gresie pe care îl străbăteam.

Ferius a râs scurt, apoi a clătinat din cap.

— Ce e aşa de amuzant? am întrebat.

— Aveţi multe cuvinte magice în vocabular. Cine-ar fi ştiut că „fiică” înseamnă şi „tăcere”?

Am simţit braţele tatei încordându-se sub spatele şi picioarele mele.

— Ce minte deşteaptă! Să înţeleg că eşti un comediant ambulant? Doreşti câteva monede pentru reprezentaţie?

Tata crede că actorii şi trubadurii sunt mai inutili decât puricii de nisip.

— Îţi mulţumesc, Mare Ke’heops, a răspuns Ferius, neobservând sarcasmul lui sau nepăsându-i. Dar nu, sunt mai degrabă ceea ce se numeşte „cartograf.”

— Desenezi hărţi? Am aruncat o privire în spate, la desagii legaţi de şa, aşteptându-mă să văd acele tuburi lungi din lemn în care îşi păstrează mama hărţile. Unde le ţii?

Ferius a bătut uşor cu mâna pe buzunarele din faţă ale vestei negre din piele.

— Aici.

Nu aveai cum să vâri nişte hărţi reale într-un buzunar. Eram pe punctul să îi spun acest lucru, când am observat că clădirile care mărgineau strada de o parte şi de cealaltă erau din ce în ce mai dărăpănate. Casele acelea îngrijite, din piatră de calcar, cu trei sau patru etaje şi sanctuare din marmură, pe lângă care trecurăm pe Calea Strămoşilor, lăsaseră locul unor clădiri pătrate şi mici, construite din lemn neprelucrat sau plăci de gresie nefinisate. Exterioarele nu aveau acele finisaje din argint specifice caselor Jan'Tep, nici statui, nici vreun alt obiect ornamental, în afară de firmele de prăvălie care atârnau în faţă pe ici, pe colo. Lumina slabă a lămpilor lumeşti cu petrol răzbătea în stradă prin şipcile de lemn ale ferestrelor tăiate inegal.

— De ce traversăm mahalalele Sha'Tep? l-am întrebat pe tata. Pe Calea Strămoşilor ajungem mai repede.

— Pe aici e… mai linişte.

Mai linişte. Ştii că ai decăzut atunci când propriului tău tată îi este ruşine să fie văzut cu tine în public. Am simţit o greutate pe inimă. Nu avea importanţă că reuşisem să îl înving pe Tennat, chiar şi fără să fac vrăji. Nimeni nu mă credea isteţ sau curajos, nici măcar tata. Tot ceea ce conta era faptul că magia era slabă.

— Bănuiesc că are noimă să alegi un drum mai liniştit dacă vrei să eviţi necazurile, a spus Ferius, vârându-şi mâna în vestă şi scoţând o ţigară subţire de trestie.

Comentariul ei mi s-a părut inofensiv, însă Shalla era mereu sensibilă la orice insultă insinuantă la adresa tatălui nostru.

— Cum îndrăzneşti să insinuezi că vreodată Ke'heops ar…

— Fiică!

Cuvântul a fost rostit atât de repede şi de convingător, încât mi-a luat o secundă să îmi dau seama că Ferius fusese cea care îl rostise. Shalla părea încremenită şi a rămas locului o clipă, de parcă ar fi făcut cineva o vrajă ca să o lege.

— Măi să fie! a chicotit Ferius. Chiar funcţionează. Primul meu descântec. Şi-a vârât ţigara de trestie între dinţi şi s-a aplecat spre Shalla. Dă-mi un foc, copilă.

Shalla i-a aruncat o privire care spunea clar că nu avea intenţia să o servească nici măcar cu cea mai simplă vrajă. Deşi ştiam că greşesc, am ridicat mâna dreaptă şi am chemat magia de ambră să curgă prin mine. M-am concentrat cu toată puterea minţii şi a voinţei, imaginându-mi spaţiul dintre degetul mare şi cel arătător, unde trebuia să se aprindă flacăra. Când am fost sigur că eram pregătit, am rostit în şoaptă incantaţia dintr-un singur cuvânt, „Sepul'tanet."

Nimic.

Aflându-mă atât de departe de oază, nu eram în stare să aprind nici măcar o lumânare. Efortul meu a fost răsplătit doar de un val brusc de epuizare şi de senzaţia că banda de ambră tatuată pe braţ îmi tăia carnea.

— Nu e nevoie să te oboseşti, a spus Ferius. Am propria magie pentru asta.

Ea a pocnit din degete şi un chibrit şi-a făcut apariţia între ele. Şi-a frecat degetul mare de capătul chibritului, iar acesta s-a aprins. Câteva clipe mai târziu, ea arunca în aer rotocoale groase de fum roşu, în spatele nostru. Cineva ne-a luat urma.

— Nimeni important, a spus tata, pornind din nou de-a lungul străzii. Doar vreun Sha'Tep curios, probabil.

— Tata a făcut o vrajă de apărare când am plecat din oază, a explicat Shalla. Va şti dacă vreun mag se va apropia la o sută de metri de noi.

— Serios? a întrebat Ferius. Poţi face asta?

Shalla îi zâmbi cu superioritate.

— Avem câte o vrajă pentru orice, Daroman.

Ferius a tras din ţigara ei de trestie.

— Atunci mă întreb, oh, măreţilor şi puternicilor magi, dacă aveţi vreo vrajă care să contracareze astfel de scuturi. Înainte ca Shalla sau tata să apuce să răspundă, ea a adăugat: Pentru că oamenii despre care vorbesc eu sunt aici şi nu-s Sha'Tep.

În întunericul din spatele nostru se auzeau strigăte, urmate imediat de zgomotul scos de-a lungul străzii de mai multe picioare în sandale.

— Ke'heops! Rămâi pe loc şi dă socoteală pentru nelegiuirile comise de familia ta!

Tata m-a aşezat pe picioare. Deoarece picioarele îmi erau în continuare slăbite, m-am rezemat de cadranul şubred al unei prăvălii de stofe. Când am privit de-a lungul străzii, am văzut veşmintele roşii ale lui Ra'meth fluturând, în timp ce venea înspre noi.

Asemenea tatălui meu, Ra'meth era unul dintre maeştrii magi ai clanului nostru. Era, aproape sigur, singura persoană care mă dispreţuia mai mult chiar decât fiul lui, Tennat, care îl însoţea, împreună cu cei doi fraţi mai mari ai lui.

— Bună seara, Lord Mag, l-a salutat tata pe Ra'meth. El i-a salutat pe ceilalţi din cap, apoi a adăugat: Adepţi. Iniţiat.

Ambii băieţi mai mari trecuseră probele în urmă cu doi ani. Ra'fan era înlănţuitor acum, iar Ra'dir, mag războinic. Ambii păreau calmi, aproape cordiali – era atitudinea pe care o aveai atunci când te pregăteai să faci o vrajă. Nu era de bine.

Tata nu dădea semne de îngrijorare.

— Mă îndoiesc că ai uitat de edictul prinţului clanului, Ra'meth. Cele două familii ale noastre nu au voie să se învrăjbească.

Tennat a chicotit, reacţia pe care o ai atunci când eşti prea idiot ca să înţelegi cât este de periculos să încalci un edict. În magia Jan'Tep există tot soiul de vrăji de deghizare, însă niciuna nu te ascunde de mânia prinţului clanului dacă îl înfurii.

— Am venit într-o chestiune de drept, a declarat Ra'meth. Creatura aia scârboasă a ta va veni cu noi!

Tata ne-a privit teatral pe Shalla, pe Ferius şi pe mine.

— La care creatură scârboasă te referi? Se pare că m-am pricopsit cu ei în seara asta.

Ra'meth a arătat spre mine cu un toiag din stejar şi

argint, sculptat minuţios, lung cam de o jumătate de metru. Era simbolul statutului său şi un potenţial conductor pentru magia lui.

— Netrebnicul ăsta a trişat într-un duel consacrat al iniţiaţilor, a spus el. Vocea lui Ra'meth avea ceva clar, aproape melodios, chiar şi atunci când era furios, prin urmare a existat o oarecare frumuseţe în felul în care a adăugat: Voi avea grijă ca Kellen, fiul lui Ke'heops, să fie legat în cupru şi aruncat în temniţă chiar în noaptea asta.

Tata a şovăit. Dacă minţea un alt membru al consiliului magilor, putea fi sancţionat, iar dacă recunoştea că acuzaţia adusă de Ra'meth era adevărată, eu eram descalificat de la probele magilor. Îl pusese pe tata într-o poziţie imposibilă.

„Fiţi blestemaţi de o mie de ori voi, strămoşilor, pentru că m-aţi făcut atât de slab."

— N-am reuşit să fac vraja, am zis eu. Partea aceea era, teoretic, adevărată şi deloc neobişnuită în timpul probelor. Mai am nevoie de-o şansă ca să…

— Aşadar, l-ai învins pe fiul meu cu minciuni şi şiretlicuri! Ra'meth şi-a îndreptat privirea severă de la mine la tatăl meu. Vezi? Băiatul recunoaşte că magia lui este slabă. Nu ar fi trebuit să primească niciodată un loc printre iniţiaţi. De câte ori ţi-am spus că trebuia declarat Sha'Tep cu mulţi ani în urmă?

— Nu… nu l-am învins pe Tennat, am bombănit eu, încercând să alung gândul de la faptul că soarta mea ar fi putut fi pecetluită cu mult timp în urmă. N-am reuşit să fac vraja, atâta tot. Trebuie să mai exersez. Până când…

Capătul toiagului din stejar şi argint al lui Ra'meth a zvâcnit şi, preţ de o secundă, nu mi-am putut da seama dacă avea de gând să mă lovească cu el sau să facă o vrajă. O mişcare rapidă în stânga mea m-a făcut să mă întorc. Ferius îşi strecurase mâna în interiorul vestei.

— Poate-ar fi mai bine să nu-ţi mai fluturi băţul ăla, amice. Începe să mă enerveze.

Tennat, care până în acel moment tăcuse, şi-a găsit în sfârşit un adversar pe măsura lui, pe care să îl amenințe.

Banda de fier tatuată pe antebraţ a început să îi strălucească, lumina cenuşie şi ameninţătoare despicând întunericul care ne înconjura.

— Dacă mai rosteşti o vorbă, Daroman, te voi face să ţipi şi să ceri îndurare.

Ferius a tras cu nesaţ din ţigara ei de trestie şi a încuviinţat, ca şi când ar fi luat în considerare vorbele lui.

— Pare o treabă serioasă, a spus ea, lăsând să-i scape un nor de fum care i-a făcut atât pe Tennat, cât şi pe fraţii lui să tuşească. Îmi cer iertare. M-aţi cam ameţit cu toţii.

Tennat s-a chinuit să rostească câteva înjurături printre accesele de tuse.

— Taci, Tennat! a spus Shalla. Eşti doar supărat pentru că ai pierdut duelul. Ea s-a întors apoi spre tatăl acestuia, arătându-i ceva mai mult respect. Lord Mag Ra'meth, Kellen nu a încălcat condiţiile duelului. Nu a întins nicio capcană şi n-a folosit nicio armă. N-a fost vina lui Kellen că Tennat a crezut că pierde şi a cedat, nu a fost împotriva regulilor.

Ra'meth a dat să spună ceva, când tata l-a întrerupt şi i s-a adresat direct lui Tennat.

— Ai fost rănit, băiete? Băiatul meu te-a rănit cu… ce-o fi făcut el?

Tennat şi-a ridicat bărbia. Părea cam palid.

— Sunt bine. Kellen nu m-ar putea răni niciodată. Este prea slab.

Tata a dat din cap, deşi vedeam cum pielea din jurul ochilor i se încreţea.

— Atunci, problema e rezolvată. El s-a întors spre Ra'meth. Băiatul tău n-a păţit nimic. A fost o simplă neînţelegere care trebuie lămurită de familiile noastre, nu de instanţă.

Pentru o clipă, lucrurile păreau a fi rezolvate, iar noi ne puteam întoarce acasă, însă Ra'meth şi-a îndreptat brusc toiagul înspre Shalla.

— Tu. Tu te-ai duelat cu fratele tău fără nicio aprobare sau consimţământ. Bărbatul şi-a revărsat furia asupra tatălui meu, cu o încredere de sine crescândă. Ticăloasa

asta mică a atacat un iniţiat care tocmai ieşise dintr-un duel. Nelegiuirea aceasta nu poate fi trecută cu vederea. Fata trebuie îmblânzită. Pentru totdeauna.

Shalla a făcut ochii mari de groază. Însuşi gândul propunerii lui Ra'meth – acela ca tatăl meu să fie obligat să înfiereze sigilii în benzile ei, împiedicând-o pentru totdeauna să îşi folosească magia… Pentru o clipă, am crezut că o va lua la fugă.

Tata părea îndurerat. Ferius a râs.

— Ţi se par amuzante legile noastre, Daroman? a întrebat Ra'fan, făcând un pas în faţă şi venind lângă tatăl lui.

— Nu, doar că mi se pare drăguţ cum vă faceţi toţi griji pentru binele lui Kellen, când în urmă cu un minut voiaţi să îl arestaţi. Chiar că sunteţi un grup de cetăţeni îngrijoraţi.

Toiagul lui Ra'meth a început să fumege intermitent când roşu, când albastru. Era ca şi când ai fi privit doi şerpi încolăcindu-se în jurul toiagului.

— Ai grijă cum vorbeşti, femeie. Nu ştii nimic despre puterea Jan'Tep.

Ferius şi-a ţinut în continuare mâna vârâtă în buzunarul vestei. A expirat fumul de ţigară, care a umplut spaţiul dintre ea şi Ra'meth, făcându-l pe acesta să tuşească.

— Ştiu că, dacă îţi mai fluturi băţul ăla în faţa mea, o să te trezeşti cu el vârât într-un loc neplăcut.

Deşi avea un zâmbet relaxat pe buze, privirea din ochi îi era extrem de serioasă.

Ra'meth şi-a recăpătat suflul şi a izbucnit în râs.

— Mă vei ataca cu o armă, Daroman? Ai de gând să lupţi împotriva unui lord mag Jan'Tep? Spune că da, te implor, sau dă pur şi simplu din cap şi duelul este aprobat.

Ca la un semn, toţi trei fiii lui Ra'meth s-au aliniat în faţa noastră, forţa magiei pure răsucindu-se şi încolăcindu-se în jurul braţelor lor, în vreme ce mâinile lor creau formele somatice pentru o serie de vrăji de atac.

Am văzut-o pe Shalla încordându-se lângă mine, apoi încercând să se calmeze, cu mâinile pe lângă corp şi

degetele pregătite pentru vrajă. Ferius îşi ţinea în continuare mâna în interiorul vestei, ţinând, fără îndoială, vreo armă. Iar eu? „Bănuiesc că m-aş putea năpusti asupra lor, în speranţa că le voi distrage atenţia.”

— V-aţi pierdut minţile? a exclamat tata. Decretul dat de prinţul clanului ne interzice să ne purtăm vrajbă. Vă va trimite familia în exil pentru asta!

Ameninţarea cu exilul ar fi trebuit să le bage minţile în cap, însă nu s-a întâmplat aşa. Ra’fan şi Ra’dir rânjeau. Tennat chicotea făţiş. Semănau cu nişte şacali care dădeau târcoale prăzii rănite. „Ei ştiu ceva ce noi nu ştim.”

— Se pare că ai fost preocupat în seara asta de starea copiilor tăi rataţi, a zis Ra’meth, apoi a arătat cu capul înspre centrul oraşului. Altminteri, ai fi observat luminile de deasupra palatului.

Eu am privit în spate, dincolo de case şi de prăvălii, la palat. Şapte raze de lumină colorată, atât de estompate, încât aproape că se pierdeau în marea de stele, se înălţau din acoperişul palatului înspre cer. Deşi eram mult prea tânăr să fi văzut aprinse vreodată cele şapte lumini sacre, până şi eu ştiam ce însemnau: prinţul clanului era mort.

— Ce tragedie, a spus Ra’meth, însă în vocea lui se simţea că nu îi părea rău. Mâine, consiliul va organiza alegerile pentru următorul prinţ al clanului. Fireşte că vor interzice marilor familii actele de răzbunare, însă asta va fi mâine. În seara asta va avea loc acel act de justiţie care va fi uitat repede odată ce vor începe alegerile.

Următoarele cuvinte ale tatălui meu au răsunat pe stradă.

— Ajunge! Apoi, a păşit în faţa lui Ra’meth. Vii la mine, furişându-te ca un hoţ în noapte, cu acuzaţiile şi aroganţa ta? Du-te acasă, Ra’meth. Înaintează-ţi plângerea dinaintea consiliului mâine-dimineaţă sau, dacă vrei să rezolvăm problema asta aici, pe stradă, ca nişte câini care se luptă pentru un os, atunci avem mijloacele s-o facem. Dar te vei duela cu mine, Lord Mag, nu cu copiii mei şi nici cu această femeie.

Pentru o clipă, Ra’meth a părut într-adevăr îngrijorat de

privirea rece şi aspră pe care i-o arunca tatăl meu. Am crezut că va pleca, însă el a spus:

— Toată viaţa te-am urmărit mergând ţanţoş printre ai noştri, Ke'heops. Te comporţi de parcă ai fi mai bun decât noi, restul, însă, în ciuda forţei tale, nu eşti decât unul singur. Ra'meth a arătat cu capul înspre fiii lui. Sângele meu este puternic. Fiecare dintre copiii mei poartă magia neamului nostru în vene. Ai uitat vorbele înţelepte ale strămoşilor noştri, Ke'heops: familia contează, nu individul.

„Gata, am înţeles eu. Vor ataca." Tata, oricât de puternic ar fi fost, nu ar fi putut să le ţină piept de unul singur lui Ra'meth şi fiilor lui. Shalla avea potenţial, însă nu era de ajuns împotriva unui lord mag, a unui înlănţuitor şi a unui mag războinic. „Fă ceva, mi-am zis. Orice."

Un chicotit uşor a întrerupt tăcerea. Era Ferius.

— Un sfat, dacă-mi permiteţi? Data viitoare când plănuiţi o ambuscadă, nu-i lăsaţi adversarului atât timp la dispoziţie să se pregătească.

Ea a tras un ultim fum din ţigara de trestie, înainte să o arunce pe jos şi să o strivească cu călcâiul. Îşi ţinea în continuare mâna în interiorul vestei.

— Arată-ne arma ta, femeie, a zis Ra'meth. Crezi că te vei putea apăra cu un cuţit?

Ferius şi-a scos mâna din vestă şi a ridicat-o ca să vadă toţi.

Nu ţinea nimic în ea.

— Vedeţi? a zis Tennat, râzând. Este o prefăcută, ca şi Kellen. Nici măcar nu are armă.

Ea a zâmbit, apoi a suflat fumul de ţigară în faţa lui Ra'meth şi a fiilor lui.

— Cine are nevoie de armă? a întrebat ea, când cei trei au început să tuşească mai tare decât înainte. Abia atunci am realizat cât de atentă fusese să sufle fumul doar înspre ei, nu şi înspre noi. Mda, chestia asta e destul de neplăcută pentru plămâni primele dăţi. Îţi dă şi o durere cumplită de cap. Femeia s-a întors spre mine. Presupun că nu trebuie să poţi vorbi şi să gândeşti limpede ca să faci vrăji, nu?

Ra’fan, incredibil de verde la faţă, şi-a întins mâna dreaptă, cu cele două degete mijlocii îndoite în palmă şi cu cele două exterioare întinse înspre Ferius.

— „Medran’e’fe.”..

Un nou acces de tuse i-a întrerupt incantaţia. Ra’dir a încercat în continuare, însă n-a apucat să rostească decât prima silabă înainte să se întoarcă şi să vomeze pe stradă.

Ferius s-a uitat la mucul de ţigară de pe jos.

— Ar trebui să mă las de fumat. E un obicei nesănătos.

Ra’meth a inspirat adânc, cu privirea fixă şi expresia calmă. Părea să îi fie rău de la fum, asemenea fiilor lui, însă, spre deosebire de ei, avea forţa şi experienţa necesară ca să reziste efectelor sale. Însă, înainte să apuce să deschidă gura, tata a început să vorbească, ţinându-şi mâinile întinse în faţa lui. Degetele nu i se mişcau, iar benzile nu îi străluceau. Tata nu se dădea niciodată în spectacol.

— Gândeşte înainte să vorbeşti, Ra’meth din Casa Ra, pentru că, în următoarele zece secunde, fie îmi voi folosi mâinile ca să îl car pe fiul meu acasă şi să îl dau în grija mamei lui, fie ca să pun punct acestei dispute pentru totdeauna. Tu alegi.

Ra’meth a înţepenit. Nu a mai rostit nicio ameninţare, nu a mai făcut nicio demonstraţie de putere. Tata îi spusese clar că existau doar două variante. Fără ajutorul lui Ra’fan şi al lui Ra’dir, Ra’meth ştia că nu îl putea învinge pe tata. El le-a făcut semn să plece, apoi s-a întors spre mine.

— Nu vei primi niciun disc de aur pentru duel, băiete. Vei pica toate celelalte trei probe, aşa cum ai picat-o pe prima. Atunci, te vei trezi printre Sha’Tep, unde ţi-e locul. L-a apucat de braţ pe Tennat, care încă mai tuşea şi se îneca din cauza fumului, şi a dat să plece. Până şi părinţii tăi ştiu că acolo ţi-e locul.

Acele vorbe erau mârşave şi nemiloase, iar eu ştiam că fuseseră rostite ca să ne rănească atât pe tata, cât şi pe mine. Cu toate acestea, m-ar fi descumpănit pe loc dacă n-ar fi fost Ferius, care a pufnit încet şi l-a lovit cu pumnul

pe tata în braţ.

— Toată pregătirea pentru magie cu toiege strălucitoare şi artificii mistice, ca în cele din urmă să-l alungi doar cu o privire hotărâtă. Acum înţeleg de unde-a moştenit puştiul îndrăzneala.

În mod ciudat, mă simţeam mândru de asta.

6

Gospodăria

L-am convins pe tata să mă lase să merg pe picioarele mele până acasă, însă bănuiesc că nu am ajuns prea departe, deoarece m-am trezit la un moment dat în odaia privată a mamei mele. Ea şi tata împărţeau acelaşi dormitor, însă fiecare avea, de asemenea, o odaie privată pe care o foloseau doar ei. În cazul mamei, aceasta era pentru cele două pasiuni ale ei: medicina şi astronomia.

Când am deschis ochii, m-a întâmpinat un perete plin cu hărţi ale cerului, înrămate frumos. Stăteam întins pe o parte pe divanul învelit în mătase.

De la vârsta de şase ani, îmi petrecusem nenumărate ore în acea odaie, aşteptând nerăbdător în timp ce părinţii mei făceau incantaţii în speranţa că vor întări legătura slabă pe care o aveam cu cele şase baze ale magiei. Cunoşteam fiecare centimetru de pe fiecare perete şi fiecare zgârietură de pe fiecare bucată de mobilier din încăpere, prin urmare am început să mă neliniştesc atunci când am văzut unul dintre telescoapele de argint ale mamei zăcând răsturnat într-un colţ. Pe masa de scris se afla o bucată mare de pergament şi o călimară de cerneală neagră, care era deschisă, ceea ce însemna că ea tocmai desena o hartă atunci când mă adusese tata. În partea cealaltă a încăperii, dulapurile cu leacuri şi obiecte medicale erau larg deschise şi fâşii de bandaje erau împrăştiate pe jos. Bănuiesc că mă aflam într-o stare mai gravă decât am crezut.

Dincolo de uşă se auzeau voci, însă nu înţelegeam ce spuneau. Prima mea încercare de a mă ridica a eşuat, deoarece am simţit că mi se face greaţă şi am avut impresia că zeci de ţepi din fier ruginit îmi străpungeau ţeasta. Am simţit o durere ascuţită în coaste. Nu mă mai simţeam distrus, însă mă durea în continuare. „Un Jan’Tep trebuie să fie puternic”, mi-l imaginam pe tata spunând.

„Unul care trage cu urechea trebuie să fie mai puternic, am adăugat eu.

M-am coborât de pe divan şi m-am târât în patru labe până când am ajuns la uşă şi mi-am lipit urechea de ea. În mod normal, nu ar fi trebuit să pot auzi prin lemnul gros, dar, în mod normal, oamenii nu ţipau atât de tare.

— N-a fost vina mea! striga Shalla, vocea ei fiind cu o jumătate de octavă mai înaltă decât de obicei. Kellen a fost cel care a trişat! A trişat!

Tata nu a strigat când a răspuns; cu toate astea însă, vocea lui groasă a făcut, practic, să se zguduie pereţii.

— Şi, orgolioasă cum eşti, ţi-ai trădat fratele. Familia. Sângele.

— Dar…

Indiferent ce voia să spună în continuare, s-a terminat cu un strigăt strangulat.

— Ke'heops! a zis mama, mai degrabă cu o voce rugătoare decât poruncitoare.

— Unul îşi minte familia, iar celălalt o trădează, a spus tata. Să fie sângele nostru atât de slab? Atât de stricat? Casa Ra îşi doreşte decăderea noastră, şi cum aş putea candida pentru prinţ al clanului nostru când odrasla mea arată că neamul nostru are sămânţa proastă?

— E doar o copilă! Nu ştie ce…

— O copilă? I se aprinde câte o bandă la fiecare a doua săptămână. Puterea ei sporeşte în fiecare zi. Ce fel de mag va deveni dacă nu îşi poate controla vrăjile cu umilinţă şi conştiinţă, în loc să le intensifice prin aroganţă şi mândrie?

S-a aşternut o tăcere lungă, întreruptă doar de zgomotul paşilor tatălui meu, care se plimba de colo-colo.

— Aş putea-o îmblânzi, a spus el. Pe veci. Am metalele necesare în odaia mea. Cunosc sigiliile. Nici nu e nevoie să cer aprobarea consiliului.

— Soţule! Nu poţi face asta!

— Tată, nu! Te rog!

Zgomotul paşilor lui a încetat.

— Eu sunt stăpânul acestei case. Este dreptul şi responsabilitatea mea să-mi apăr atât familia, cât şi clanul

de ameninţarea unui alt mag răzvrătit. O voi îmblânzi pentru totdeauna, dacă voi fi nevoit. Să nu vă îndoiţi de asta.

Am şi început să mi-o imaginez pe Shalla imobilizată de puterea voinţei tatălui meu în timp ce el îi înfigea ace în antebraţe, cerneala de culoarea cuprului şi a argintului furişându-i-se pe sub piele, iar sigiliile blocând pentru totdeauna magia din lăuntrul ei. M-am ridicat în picioare şi m-am întins după clanţă.

— Spui lucruri pe care nu vrei să le spui, a zis mama.

Tonul din vocea ei era unul rigid, pe care rareori îl folosea şi care semăna cu o bară de oţel proaspăt scoasă din forjă. Până şi tata ştia să nu întindă coarda.

— Îmi pare rău, tată, a scâncit Shalla.

Am expirat uşurat, fără să-mi dau seama că îmi ţinusem respiraţia până atunci, şi m-am îndepărtat de uşă. Ştiam că tata o iubea nespus de mult pe Shalla, însă, cu toate astea, acum părea să ia în considerare un lucru inimaginabil.

— Du-te la tine în cameră, a spus tata. Vocea lui îşi pierduse din asprime, lăsând locul resemnării. Voi avea nevoie de timp ca să mă gândesc ce măsuri să iau.

S-au scurs câteva minute până să o aud din nou pe mama vorbind, de astă dată pe un ton mai blând.

— Shalla nu este ca mama ta, Ke’heops, nici nu poate fi învinuită pentru ce a făcut. Seren’tia era bolnavă, era…

— Era întunecată, a continuat el.

Lumea a devenit tăcută şi nemişcată, oprită în loc de cuvântul pe care tocmai îl rostise tata. „Întunecată”?

Există şapte izvoare fundamentale ale forţei magice, însă Jan’Tep sunt înzestraţi doar cu şase: fier, ambră, mătase, nisip, sânge şi suflare. Niciun mag nu este înzestrat vreodată cu al şaptelea, pentru că umbra este magia nimicului, a vidului, a demonicului. Vechii noştri duşmani, Mahdek, foloseau umbra pentru vrăjile lor. Tocmai de aceea Mahdek au murit demult.

Bunica murise când Shalla şi cu mine eram mici. Ştiam că îşi pierduse minţile – ceva ce nu poate fi îngăduit unui mag care avea puterea ei dar oare chiar fusese întunecată?

Nu e de mirare că tata îşi făcea griji în privinţa comportamentului Shallei.

— Ai o familie frumoasă.

M-am întors repede şi mi-am pierdut echilibrul, împiedicându-mă de propriile picioare şi împleticindu-mă în faţă. Dacă nu m-ar fi prins Ferius, probabil că aş fi căzut prin fereastra deschisă de lângă ea.

— Acum crezi că poţi zbura, puştiule?

Când am ridicat privirea spre ea, am fost din nou şocat de cârlionţii dezordonaţi de păr roşcat care îi încadrau faţa. Erau potriviţi pentru o doamnă de la curtea regală dacă nu ar fi văzut mai mult soare decât reuşise pălăria aceea bărbătească să ascundă. Vesta neagră din piele era zgâriată, iar culoarea iniţială a cămăşii fusese demult acoperită de un strat de praf. Însă zâmbetul, cu un colţ al gurii, ca şi când ar fi avut în minte cea mai amuzantă glumă din lume, era acela care făcea nota discordantă dintre Ferius Parfax şi eleganţa rafinată a camerei de studiu a mamei mele.

— Cum ai intrat aici fără să te aud? am întrebat-o eu.

Ea m-a privit cu atenţie, apoi mi-a făcut cu ochiul.

— Cine poate şti? Poate că prin magie.

— Nu ştiam că Daromanii pot…

Ferius a chicotit.

— Voi, neamul Jan’Tep, vă bazaţi atât de mult pe vrăjile voastre, încât nu vă puteţi imagina trăind o zi fără ele. Ţi-a fost distrasă atenţia, puştiule, atâta tot. Am tot bătut în fereastră în ultimele cinci minute, însă tu erai atât de concentrat să tragi cu urechea la discuţia părinţilor tăi prin uşa aia mare şi veche, încât nu ai observat ce se întâmpla în spatele tău. Dacă un şarpe ar fi coborât de pe acoperiş pentru o gustare la miezul nopţii, te-ar fi înfulecat deja.

— Era cât pe ce să mor pentru că sora mea mi-a făcut o vrajă-sabie, am spus iritat. Nu sunt chiar în apele mele. Cât e ceasul?

Ea a ridicat din umeri.

— Nu prea mă uit la ceas, dar cred că te-am lăsat aici în

urmă cu patru ore.

— Am fost inconştient timp de patru ore?

— Probabil că mai mult, având în vedere că mi-am petrecut aproape o veşnicie explicându-i mamei tale cum te-am readus la viaţă. Ferius a clătinat din cap. Şi femeia îşi zice tămăduitoare? În fine, tatăl tău a avut o grămadă de întrebări, sora ta a avut o mulţime de scuze – şi nimeni nu mi-a oferit nimic de băut. Aşa că am plecat şi mi-am petrecut următoarele două ore descoperind că n-aveţi nicio cârciumă deschisă după miezul nopţii în orăşelul acesta provincial al vostru. M-am gândit c-ar fi mai bine să mă întorc să văd cum te simţi.

Mi s-a părut puţin ciudat că un cartograf Daroman – nu că aş fi crezut că asta era în realitate – şi-ar da atâta osteneală. Poate că spera să primească o plată pentru că îmi salvase viaţa.

M-am apropiat cu grijă de uşă, ca să verific dacă mai puteam auzi ce se întâmpla de partea cealaltă. Părinţii mei se certau în continuare, deşi nu suficient de tare încât să pot discerne altceva în afară de „slăbiciune," şi „imperfecţiune" şi, fireşte, numele meu.

Ruşinea şi epuizarea m-au determinat să mă aşez din nou pe divan. Ferius s-a aşezat lângă mine, apoi şi-a vârât mâna în buzunarul vestei şi a scos la iveală un muc de ţigară de trestie.

— Nu cred că-mi place familia ta, puştiule.

În ciuda faptului că aş fi putut fi mort acum dacă nu ar fi fost ea, mă supăra că femeia aceasta credea că putea intra în casa noastră şi să ne judece.

— Bănuiesc că familia ta e mai bună?

— Ei bine, ai mei au murit toţi, a răspuns ea, aprinzându-şi ţigara cu chibritul şi trăgând un fum. Aşadar, nu sunt nici pe departe atât de zgomotoşi.

O bătaie uşoară în uşă m-a făcut să tresar. Abydos, majordomul nostru, a intrat în cameră aducând o tavă. Mirosul de pâine proaspăt coaptă şi de brânză cu seminţe de mac a umplut încăperea, ademenindu-mă, însoţit de mirosul dulceag al sucului de rodie proaspăt stors. Când a

văzut-o pe Ferius, Abydos s-a încordat.

— Văd că v-aţi întors, domniţă Ferius.

— Nu-s domniţă şi da, m-am întors.

Abydos a aşezat tava pe masă, în faţa mea.

— N-am ştiut sigur când ai mâncat ultima oară, stăpâne Kellen.

El s-a uitat la Ferius, apoi din nou la mine.

— Relaxează-te, Aby, i-a zis ea, râzând. Arăţi de parcă ai încerca să-ţi dai seama dacă mă aflu aici ca să-l ucid pe puşti sau să-l seduc.

— Şi care variantă e? a întrebat-o el.

— Abydos! am spus eu, pe un ton răstit. Femeia aceasta este oaspete în casa noastră. Vei…

— Nu-ţi face griji, Aby, m-a întrerupt Ferius, aruncându-mi pe furiş o privire furioasă. Nici crimă, nici seducţie pe ziua de azi.

— Prea bine, atunci. Vă las să…

Majordomul m-a salutat scurt din cap, apoi a plecat.

Eram lihnit de foame şi abia pe la jumătatea mesei am observat privirea ciudată de pe faţa lui Ferius în timp ce privea înspre uşă.

— Ce e? am întrebat-o. Abydos n-a vrut să fie necuviincios. Îmi vrea doar binele.

— Seamănă mult cu tatăl tău, a comentat ea.

— Ah, asta. E fratele tatălui meu, am explicat eu, muşcând din pâine înainte să beau sucul de rodie.

— Adică e unchiul tău.

— Eu… teoretic, da.

— Şi îi vorbeşti unchiului tău ca unui servitor?

— El este Sha’Tep, i-am răspuns, deşi eram aproape sigur că ea ştia deja acest lucru. Privirea din ochii ei m-a făcut să mă simt mic. Are parte de un tratament bun, să ştii. Unii Sha’Tep lucrează în mine sau sunt trimişi să slujească în alte case. Cei mai mulţi dintre ei locuiesc în mahalalele de la marginea oraşului. Abydos locuieşte aici, cu noi. Tata îl tratează ca pe un membru al familiei.

Ferius a tras din nou din ţigară.

— Drăguţ din partea voastră.

A spus-o ca pe o glumă, însă m-am simţit vinovat, aşa că am schimbat subiectul.

— Adineauri, doar te-ai prefăcut că ai o armă?

— O armă?

Am arătat cu degetul spre vesta ei.

— Atunci când Ra'meth a…

— O, atunci.

Ferius şi-a vârât mâna în vestă şi a scos un teanc mic de cartoane dreptunghiulare, subţiri ca foaia de hârtie, fiecare de mărimea palmei ei. Deoarece jocurile de noroc le sunt interzise celor din clanul Jan'Tep, am avut nevoie de o clipă să-mi dau seama ce ţinea în mână.

— Cărţi de joc? am întrebat eu, înmărmurit. L-ai ameninţat pe conducătorul consiliului de magi al clanului meu cu un simplu pachet de cărţi de joc?

Ea s-a prefăcut a fi ofensată.

— „Cu un simplu pachet de cărţi de joc"? Te anunţ că răspândesc moartea cu lucrurile astea.

Am urmărit-o cum le aşază pe masă, în faţa noastră. Acum, că le vedeam mai bine, m-am trezit vrăjit de acele cărţi viu colorate, care aveau desene frumoase şi detaliate pe ele. Chiar şi cele care nu aveau pe ele decât cifre şi simboluri erau alcătuite elegant şi mă duceau cu gândul la bătălii sângeroase şi intrigi.

Ferius a împărţit cărţile în patru teancuri, fiecare purtând câte un simbol diferit. A luat primul teanc şi l-a răsfirat ca pe un evantai în faţa mea, arătând mai întâi cu degetul o carte pe care era desenată cifra nouă, înconjurată de scuturi.

— Aceasta este o carte numerotată.

Apoi, mi-a arătat o alta, pe care era desenată imaginea unui bărbat cu straie ciudate, care avea pe cap o coroană şi şedea pe un tron poleit, ornat cu potire.

— Aceasta este o carte cu figură.

Ea a strâns evantaiul şi a amestecat din nou cele patru teancuri.

— Există patru suite, fiecare conţinând zece cărţi numerotate şi trei cărţi cu figuri.

— Şi aceea ce e? am întrebat, arătându-i o carte care nu părea să facă parte din nicio suită.

Pe aceasta se afla imaginea unei femei care ţinea focul într-o mână şi gheaţa în cealaltă.

— Le numim „discordanţe”, a răspuns Ferius, scoţând-o repede din teanc şi vârând-o înapoi în buzunarul vestei. Cărţile astea sunt prea periculoase ca să le folosim acum.

Înainte să apuc să o întreb cum putea fi periculoasă o carte de joc, Ferius a început să îmi explice utilizările principale ale pachetului de cărţi şi câteva jocuri care puteau fi jucate cu ele. A început să turuie denumiri: „Country Twist”, „Royal Courts”, „Desert Solitaire”, „Six-Card Standoff” şi tot aşa. Fiecare joc avea propriile reguli şi strategii. Eram de-a dreptul zăpăcit de complexitatea lor. Nu mă gândisem niciodată că puteau exista mai multe jocuri de cărţi pe care le jucau oamenii.

Priveam uimit în timp ce Ferius amesteca teancul. Mâinile ei se mişcau precis şi cu dexteritate în timp ce cărţile se răsuceau în jurul degetelor ei. Era ca şi când aş fi privit un maestru mag creând forme somatice una după cealaltă, într-un ritm ameţitor.

Parcă ar fi făcut magie.

— Vrei să-ţi arăt câteva vrăji? m-a întrebat Ferius, zâmbind la vederea expresiei de pe faţa mea.

7

Cărţile de joc

Nu ştiu cât timp am jucat cărţi, însă, când ne-am oprit, primele raze ale soarelui pătrunseseră deja prin fereastra deschisă a camerei de studiu a mamei mele. Jocul de cărţi. Nici nu pot descrie în cuvinte ce simţeam.

Nu mi-a fost greu să memorez regulile fiecărui joc sau să învăţ modurile diferite de a folosi cărţile. Fusesem întotdeauna iute atât de minte, dar şi de mână. Păcat că magia nu însemna doar a-ţi răsuci degetele şi a rosti cuvintele potrivite.

— Mi-ai venit de hac, puştiule, a zis Ferius, mimând o săgeată implântată în piept şi prefăcându-se a cădea pe spate.

M-am uitat la cărţile de pe masă. O bătusem la un joc de Juveţi. Primul meu joc de cărţi, de fapt.

— Bine, a zis ea. Vezi să nu ţi se urce la cap.

Apoi, a strâns cărţile de joc, a început să le amestece şi să le aranjeze în teanc.

— Nu mai jucăm? am întrebat-o eu, dezamăgit.

Ea a clătinat din cap.

— Vreau să încerci altceva.

Ferius a ales o carte de deasupra teancului şi a ţinut-o între degetul mare şi cel arătător.

— Vezi nodul în lemn din mijlocul uşii?

Înainte să apuc să răspund, ea a făcut o mişcare bruscă din încheietură şi cartea de joc a despicat aerul, nimerind mica imperfecţiune din mijlocul uşii din lemn înainte să cadă pe pardoseală.

— Cum ai făcut asta? am întrebat-o eu, vădit uluit.

Ea mi-a întins o carte de joc şi mi-a arătat cum s-o aşez între degetul mare şi cel arătător.

— Totul stă în încheietură.

Am azvârlit cartea de joc. Aceasta a căzut la câţiva centimetri în faţa piciorului meu.

— Din nou, m-a îndemnat ea, întinzându-mi o altă carte de joc.

— Ce rost are? Nu e ca şi când…

— Azvârle cartea.

M-am conformat, iar aceasta a zburat puţin mai departe, poate la o jumătate de metru, înainte să cadă pe jos. A treia a zburat mai mult. La a patra încercare, am nimerit uşa. Până am terminat tot teancul şi am strâns cărţile de joc de pe jos, reuşeam deja să nimeresc ţinta cu uşurinţă şi îmi ziceam întruna: „Sunt priceput la ceva.”

Mi-e greu să descriu sentimentul de exaltare pe care îl simţeam. Poate se datora faptului că în ultimele săptămâni eşuasem în toate încercările mele sau poate se datora faptului că fusese cât pe ce să-mi dau duhul şi nu îmi revenisem încă, însă, indiferent de motiv, aveam pe buze un zâmbet larg şi tâmp.

— Ai un sentiment plăcut, nu-i aşa? m-a întrebat Ferius.

Am azvârlit o carte de joc spre marginea uşii. Aproape că am nimerit spaţiul dintre uşă şi tocul ei.

— E bine, am răspuns, nedorind să par prea entuziasmat. Nu se compară cu magia adevărată.

Ferius şi-a ridicat o sprânceană.

— Nu e magie adevărată? Şi cărţile de joc sunt magice, puştiule. Pot face o mulţime de vrăji cu ele.

— Cum ar fi?

Ea a aruncat o carte în aer – un trei de pavăză. Când aceasta a aterizat din nou în palma ei, era asul de vrăji.

— Cum ar fi să le folosesc ca să mut, ca prin magie, banii din buzunarul cuiva într-al meu, de pildă.

— Cum? Apoi, am înţeles că se referea la jocul de noroc, nu la magia reală. Ah, da.

M-am întors şi m-am pregătit să arunc o altă carte de joc spre uşă.

— Ah… da, a repetat Ferius, imitându-mă într-un fel care m-a făcut să mă simt prost. Voi, Jan’Tep, n-aţi recunoaşte magia adevărată nici dacă v-ar lovi drept în faţă.

Uşa s-a deschis tocmai în acel moment. Nu fusesem atent la zgomotul paşilor care se apropiau. Cartea de joc

pe care tocmai o azvârlisem spre uşă a zburat din mâna mea înainte să apuc să o opresc şi, o clipă mai târziu, l-a nimerit pe tata drept între ochi.

Am privit cum tata îşi ridică mâinile din instinct, creând forma somatică pentru vraja de foc. Am tresărit şi mi-am acoperit imediat faţa cu mâinile, scăpând pe jos cărţile de joc. Când am realizat că nu fusesem înghiţit de văpăi, am deschis din nou ochii şi mi-am văzut părinţii stând lângă uşă. Tata părea mai mult dezamăgit decât furios.

Mama a observat-o imediat pe Ferius, care şedea lângă mine.

— Domniţă Ferius, nu ştiam că te-ai întors. Pot să…

— Nicio „domniţă”, a întrerupt-o Ferius.

— Poftim?

— Nu sunt…; apoi, Ferius a făcut un gest umil cu mâna înspre mama mea înainte să termine cu: Mă rog.

Nu ştiam sigur ce făcea dintr-o femeie Daroman o „domniţă”, însă eram convins că Ferius nu avea nimic în comun cu mama. Trăsăturile lui Ferius ar fi putut fi atrăgătoare la o femeie care, ei bine, se îmbrăca precum o femeie, însă la ea totul era ascuţit şi aspru. Era ca şi când un zeu răutăcios ar fi creat-o cu scopul de a rânji, de a face remarci triviale sau de a hoinări neinvitată prin casele oamenilor.

Mama mea, pe de altă parte, arăta de parcă ar fi ieşit dintr-un tablou cu trei zeiţe ale iubirii, făcându-le pe celelalte două de ocară. Avea părul drept şi blond, la fel ca Shalla, însă nuanţa era mai intensă, ca şi când ar fi fost luminat de dedesubt de un foc mocnit. Deşi rareori se dichisea, rochia ei simplă de *kasiris* – un veşmânt din muselină albă care îi ajungea până la glezne – atrăgea privirile bărbaţilor din oraş, iar uneori supărător de mult pe cele ale colegilor mei iniţiaţi.

Tata s-a uitat la fereastra deschisă, apoi la Ferius. Şi-a vârât mâna în buzunarul hainei şi a scos un săculeţ din mătase albastră.

— Voiam să te caut după-amiază, însă, dacă tot eşti aici, aş dori să te răsplătesc pentru binele făcut familiei mele.

— Te referi la faptul că l-am pus pe fugă pe bătrânul Ram… Ramey… Ea a ridicat o sprânceană. La naiba, nu pot reţine toate numele ciudate pe care le aveţi voi. În fine, nu-i nevoie.

O umbră de iritare a trecut peste chipul tatălui meu.

— Le-aş fi ţinut piept şi singur lui Ra'meth şi fiilor săi. Mă refeream la faptul că slăbiciunea lui Kellen a fost cât pe ce să-l coste viaţa mai devreme.

— Păi, în cazul acesta, puştiul mi-e dator, nu dumneata, domnule Ke'heops.

Tata a strâns din dinţi, deoarece nu tolera insinuările cum că nu ar fi trebuit să îl privească anumite chestiuni care îi implicau pe membrii familiei lui. Situaţia degenera repede.

— Maestre, a corectat-o tata.

— Poftim?

— Un mag Jan'Tep de rangul meu se numeşte „maestru."

Ferius a ridicat din umeri.

— Mi-am propus să nu mă mai adresez niciodată unui bărbat cu „stăpâne"[1], aşa că va trebui să ne prefacem că suntem prieteni, iar eu îţi voi spune Ke'heops.

— Iar eu cum ar trebui să-ţi spun, Ferius Parfax? El a scuturat săculeţul de mătase. Monedele s-au lovit unele de altele. Sau să-ţi spun Ferius Argos? Aşa i se spune neamului tău, nu-i aşa?

Eu mi-am plimbat privirea de la tata la Ferius.

— Ce se întâmplă? am întrebat eu.

— Femeia este o Argosi, a răspuns el.

— Ce e un „Argosi"?

Ferius s-a întins şi a smuls săculeţul din mâna tatălui meu.

— Cineva pe care semenii tăi nu îl înţeleg prea bine, aş spune eu.

Tata arătă cu capul înspre monedele pe care Ferius le îndesa chiar în acel moment în buzunarul vestei sale.

[1] Cuvântul „master" are dublă semnificaţie în limba engleză: „stăpâne" şi „maestru" (n.tr.).

— Se pare că vă înţelegem suficient de bine.

— Nu ai găsit un loc unde să stai în oraş? a întrebat-o mama. Ai putea sta aici, cu noi…

Cuvintele ei au tărăgănat suficient de mult, încât până şi eu am înţeles ce voia să spună.

— E în regulă, doamnă, a răspuns Ferius. N-aveţi suficientă băutură în casa asta. Ea s-a ridicat în picioare şi a trecut pe lângă mama şi tata în drum spre uşă. Şi-apoi, aveţi prea mulţi spioni.

Brusc, ea a lovit cu pumnul în uşă, chiar în mijloc. Din partea cealaltă am auzit-o pe Shalla strigând „Au!” Ferius a râs şi a clătinat din cap, iar cârlionţii ei roşii au tremurat, ca şi când şi ei ar fi fost amuzaţi.

— Voi, Jan’Tep, mă uimiţi, ştiaţi asta?

S-a întors şi mi-a aruncat o privire. În ochii ei am citit o blândeţe ciudată.

— Păstrează cărţile de joc, puştiule. Vei avea nevoie de ele.

Apoi, a deschis uşa şi a ieşit, lăsându-mă singur cu părinţii mei.

Mama s-a apropiat imediat de mine şi şi-a dus mâna la fruntea mea.

— Mă simt bine, mamă, am spus eu.

— Eu voi hotărî acest lucru, asta dacă nu cumva ai devenit tămăduitor fără să ştiu eu, a zis ea, trasând uşor cu degetul o linie în jurul ochiului meu stâng.

Acesta îi era obiceiul atunci când eram bolnav – felul ei de a mă linişti.

Tata s-a întors spre uşă, a ridicat de jos cartea de joc cu care îl lovisem, apoi le-a cules încet şi pe celelalte şi a aşezat pachetul pe masă.

— Mai târziu, vei trimite pe unul dintre servitori să îi returneze aceste cărţi de joc femeii Daroman.

— A spus că pot să le păstrez.

Tata s-a aşezat pe măsuţa de lângă divan, lucru neobişnuit pentru el.

— Kellen, fiul Casei Ke nu joacă jocuri de cărţi. Nu joacă jocuri de noroc. Nu trişează la probe.

— L-am învins pe Tennat, am zis eu, extenuarea şi exaltarea că învăţasem să arunc cărţile de joc făcându-mă să mă simt ridicol. Are vreo importanţă cum am reuşit?

— Trişare. Păcăleală. Trucuri. Mereu apelezi la trucuri, Kellen. Familia noastră nu va fi în siguranţă doar cu trucuri.

Am simţit cum mă încordez. Îl dispreţuiam pe tata în acel moment, dispreţuiam vorbele lui mari şi distincţia şi, mai presus de orice, magia lui. Era vina mea că nenorocitele alea de benzi din jurul antebraţelor mele nu voiau să strălucească? Era vina mea că aveam doar atât forţă în mine cât să aprind un felinar? Încă de mic am fost nevoit să ocolesc problemele, neputând niciodată să mi le rezolv direct, aşa cum făceau Shalla sau părinţii mei.

— Ştiu doar trucuri, am spus.

El s-a întors spre mama.

— Isteţ. Băiatul caută mereu să fie isteţ.

Tata foloseşte cuvântul „isteţ” aşa cum alţi oameni folosesc termeni precum „reputaţie proastă” sau „boală dizgraţioasă de piele.” El s-a dus la masa de scris şi s-a întors cu un glob mic de sticlă strălucitoare, genul pe care îl folosesc copiii când învaţă să îşi antreneze voinţa. „Un Jan’Tep trebuie să fie puternic.”

Am ţinut globul în palmă. Acesta strălucea, însă atunci când părinţii mei s-au apropiat de uşă, lumina s-a stins. Nu s-a diminuat. S-a stins. M-am concentrat asupra lui, cu puterea minţii, încercând să îl aprind, însă nu s-a întâmplat nimic. „Haide, mi-am spus eu. Ai făcut chestia asta de nenumărate ori până acum.” Nimic. Nu s-a aprins. Am auzit din nou tonul rece din vocea lui Ra’meth. „În curând, te vei trezi printre Sha’Tep, acolo unde familia ta a ştiut mereu că ţi-e locul.”

— Un Jan’Tep trebuie să fie puternic, a repetat tata din prag.

Am ridicat privirea şi am văzut că nu cu mine vorbea – vorbea singur, aşa cum făceau oamenii atunci când se pregăteau să înfrunte ceva care urma să fie greu sau foarte trist.

Mai rămăseseră câteva zile până să împlinesc şaisprezece ani şi, pentru prima oară în viaţă, îmi era cu adevărat frică de tata.

8

Abydos

Mi-am petrecut cea mai mare parte din zi în camera mea, fie dormind, fie treaz şi, între aceste două stări, zgâindu-mă la acel glob mic din sticlă pe care îl ţineam strâns în mână. Acum, reuşeam să obţin doar o licărire, iar dacă m-aş fi forţat până la epuizare, l-aş fi putut face să concureze cu o lumânare mică. Într-un final, am azvârlit globul într-un perete al odăii mele. Acesta nici măcar nu s-a spart. Încă o probă picată. Nu avea să vină niciun mesager care să îmi aducă discul de aur, simbolul că trecusem prima probă.

Am zăcut în pat ore în şir, ţinându-mi braţele întinse în faţa mea şi dorindu-mi ca toate cele şase benzi tatuate cu cerneală metalică să se despartă, ca sigiliile să se rupă, iar simbolurile pentru vrăji, pe care ar fi trebuit să le fac deja, să se aprindă. Nu era corect. Toată viaţa făcusem tot ceea ce trebuia să facă un iniţiat Jan'Tep. Memorasem pronunţia perfectă pentru fiecare vrajă, stăpâneam fiecare formă somatică. Puteam păstra în minte imaginea clară a unei vrăji chiar şi în toiul unei furtuni. Nimic din toate astea nu conta. Benzile nu voiau să strălucească.

La un moment dat, am devenit atât de mistuit de frustrare şi de ciudă, încât, deşi ştiam că nu va funcţiona, am început să zgârii benzile cu unghiile, rupându-mi pielea până când am sângerat. Însă nicio zgârietură şi nicio tăietură nu le-ar fi adus la viaţă. Doar magia. Doar forţa. Doar calităţile pe care eu nu le aveam.

Am muşcat pătura de teamă că mama sau tata – sau, mai rău, Shalla – m-ar fi putut auzi ţipând. Mă răzvrăteam în tăcere împotriva întregii lumi, doar ca apoi să încerc să accept soarta care mă aştepta, imaginându-mi viaţa ca funcţionar sau servitor Sha'Tep. Până seara, am ajuns la concluzia că nu eram nici iritat, nici supus din fire.

Trebuia să fac ceva în legătură cu situaţia mea. Tata mă

făcuse mincinos, trişor, şarlatan. Ei bine, dacă asta eram, atunci aveam de gând să mint, să trişez şi să înşel ca să obţin puterea unui mag, pentru că nu aveam de gând să rămân aşa nici în ruptul capului. Printre noi circulau multe poveşti despre triburile Mahdek, care furau magia de la zei şi de la duhuri, beau licori letale şi săvârşeau ritualuri care îi ajutau să descopere vrăji puternice. Fiind nişte hoţi, fireşte că Mahdek nu erau consideraţi a fi eroi ai acestor povestiri. „Prea bine, atunci, mi-am zis, eu voi fi primul.”

O bătaie în uşă m-a adus la realitate.

— Intră! am spus.

Deşi nu doream să întâlnesc alţi oameni, eram hotărât să nu las să se vadă asta.

Deoarece lumina era stinsă în cameră, a fost nevoie de o clipă pentru ca umbrele care intrau pe uşă să ia forma mâinilor, a tăvii şi, în cele din urmă, a lui Abydos. „Unchiul Abydos”, mi-am zis.

— N-ai mâncat toată ziua, a zis el încet.

Am fost puţin surprins că venise să îmi aducă de mâncare. Tata avea o regulă strictă, şi anume că masa se servea în familie, iar dacă Shalla sau eu alegeam vreodată să stăm îmbufnaţi în camerele noastre, atunci rămâneam flămânzi.

Seara trecută fusesem bolnav, prin urmare fusese o scuză plauzibilă. Dar în seara aceea?

— Tata ştie că mi-ai adus de mâncare?

Abydos a venit şi a aşezat tava pe măsuţa de scris din colţul camerei, apoi s-a aşezat pe scaunul care era deja prea mic pentru mine, ceea ce îl făcea să pară un uriaş. A ridicat capacul din argilă roşie de pe tavă, lăsând să se vadă o farfurie încărcată cu friptură de miel care mirosea minunat.

— Familia a fost servită deja, stăpâne Kellen. Aceasta este cina mea şi am dreptul să o mănânc unde doresc.

— Vrei să mănânci în camera mea?

— Te deranjează?

M-am ridicat din pat, simţindu-mi hainele din ziua precedentă aspre şi ţepene pe piele, şi m-am aşezat lângă

el la masa de scris. Când m-am uitat pe tavă, am observat că pusese în farfurie o porţie destul de mare pentru o singură persoană. Şi am mai observat ceva.

— Ai două seturi de tacâmuri pe tavă.

— Hm? El s-a uitat la setul suplimentar de tacâmuri, prefăcându-se surprins. Ai dreptate. Ce ciudat! Apoi, s-a uitat la farfuria cu friptură de miel. Se pare că am luat mai multă mâncare decât pot mânca. Oare ai putea…?

Am luat cuţitul şi furculiţa şi am zâmbit, mai mult pentru Abydos decât din vreun sentiment de plăcere, însă până şi bucuria simulată era mai bună decât să stau singur în cameră şi să mă holbez la globul întunecat din sticlă.

La început, am mâncat în tăcere. Nu petrecusem niciodată prea mult timp în compania lui Abydos. Mi se păruse întotdeauna a fi o persoană destul de simplă, complet diferită de tatăl meu. Însă acum, în timp ce îl priveam cum mănâncă, cu o răbdare metodică, începeam să văd asemănările. Erau apropiaţi ca vârstă, Abydos fiind cu un an şi ceva mai tânăr, şi aveau aceeaşi culoare a pielii şi aceeaşi construcţie puternică. Însă unchiul meu nu emana putere, nici autoritate, aşa cum făcea tata. Cred că aducea mai mult cu un fermier Daroman sau cu un soldat Berabesq. Nu era impunător. Nu ieşea în evidenţă. Era obişnuit. Oare îl percepeam astfel doar pentru că nu putea folosi magia?

— Ai ştiut dintotdeauna că vei fi Sha’Tep? l-am întrebat eu, fiind vag conştient cât de nepoliticoasă era întrebarea, însă disperat să aflu răspunsul.

Unchiul mi-a răspuns cu o răbdare remarcabilă.

— Cred că da, a zis el, cu privirea rătăcită. Puteam folosi puţină magie când eram copil. Cei mai mulţi dintre noi pot, atunci când se află aproape de oază, însă abilităţile mele au început să dispară pe măsură ce mă apropiam de anul numirii.

Exact acest lucru se întâmpla şi cu mine! Am simţit cum mă cuprinde brusc panica, de parcă sufletul meu ar fi strigat după ajutor. „Nu e corect! M-am născut ca să fiu mag, ca mama, tata şi Shalla, nu vreun Sha’Tep inutil

„ca…” Abydos se uita la mine. Privirea lui era blândă… răbdătoare. Ruşinea a estompat sentimentul de groază şi de furie şi am început să respir normal, însă disperarea a rămas.

— Atunci când magia ta a început să dispară… ai… ai încercat să i te opui?

Abydos şi-a întins braţele. Benzile colorate se estompaseră demult, însă erau încă vizibile.

— Stăteam şi mă holbam la ele ore în şir, încercând să le fac să strălucească, rugându-mă la duhurile strămoşilor noştri să le aprindă în locul meu. El a trasat o linie cu unghia de-a lungul unuia din antebraţe. Ba chiar am încercat… Abydos a clătinat din cap. Uneori, aveam gânduri necugetate în copilărie.

A început să mănânce.

— Povesteşte-mi, am spus.

Schimbarea subtilă în expresia de pe faţa unchiului meu m-a făcut să-mi dau seama că vorbele mele sunaseră a poruncă.

— Voiam să spun că i-am auzit… i-am auzit pe ceilalţi iniţiaţi vorbind despre cum poţi să aprinzi benzile cu sulfat de cupru şi…

Abydos a zâmbit, a înghiţit mâncarea, apoi a aşezat cuţitul şi furculiţa pe tavă.

— A, da, născocirile despre poţiunile preparate din metalele care se află în adâncurile de sub oază. Îţi imaginezi trei magi tineri pregătind împreună poţiuni exotice, alimentate de vrăji, şi sacrificându-şi o parte din magia lor în scop nobil… Kellen, ţi-ai putea imagina chiar şi în cele mai nebuneşti vise ale tale că iniţiaţii ar face vreodată aşa ceva?

— De ce n-ar…?

Întrebarea mi-a rămas pe buze. Ştiam deja răspunsul. Magia era cea mai de preţ avere a neamului meu. Cine şi-ar fi dorit să renunţe la o parte din putere? Şi totuşi, tocmai aceasta era strategia la care mă gândeam. Panahsi avea un potenţial atât de mare, încât speram că va dori să îmi dea şi mie puţin. Sora mea – dacă se simţea suficient

de vinovată şi dacă îi mângâiam orgoliul suficient de mult. „Dar, Shalla, eşti atât de puternică… ai mai multă magie în tine decât tot clanul laolaltă, nu-i aşa?” Era un plan exagerat, însă, după cum aflasem de la Ferius seara trecută, atunci când mă învăţase un joc ciudat numit „Poker”, uneori trebuie să joci cărţile pe care le ai în mână.

— Nu face asta, a spus Abydos, trezindu-mă din visare. Am văzut expresia asta pe feţele multor iniţiaţi tineri, însă, pentru fiecare legendă despre magi care şi-au descoperit puterile prin magie neagră, există sute de poveşti adevărate despre cei care şi-au pierdut viaţa încercând. Plăteşti un preţ atunci când cauţi să dobândeşti puteri mai mari decât cele pe care le oferă de bunăvoie duhurile strămoşilor noştri.

Fără să vreau, mi-am amintit ceva ce spusese tatăl meu în seara precedentă.

— Asta a păţit şi bunica? l-am întrebat. A fost într-adevăr întunecată?

Această întrebare ar fi şocat pe oricine, şi cred că şi pe Abydos l-a făcut să tresară, însă el a şovăit doar o clipă înainte să răspundă.

— A avut o boală, a rostit el, aproape absent. Şi-a ridicat arătătorul de la mâna dreaptă în dreptul feţei şi a trasat un model pe obraz. Semne negre şi rotitoare care au crescut în timp. Pe măsură ce acestea creşteau, la fel se intensifica şi latura ei întunecată.

— Nu înţeleg. Care latură întunecată? La ce te referi?

Abydos s-a rezemat de spătarul scaunului, iar fruntea i s-a încreţit atunci când şi-a ridicat sprâncenele.

— Părea să pună pur şi simplu stăpânire pe ea. Avea o… urâţenie pe dinăuntru care o schimba. S-a transformat într-o femeie complet diferită faţă de cea pe care o cunoscusem eu în copilărie. În cele din urmă, tatăl tău a fost nevoit să o oprească.

Cuvintele tatălui meu mi-au răsunat în minte. „Este dreptul şi responsabilitatea mea să-mi apăr atât familia, cât şi clanul de un alt mag răzvrătit.” Dar a mai spus ceva,

despre Shalla. „O voi îmblânzi pentru totdeauna dacă voi fi nevoit.”

— Nu înţeleg, am spus eu, pe un ton ridicat. Mama este tămăduitoare! De ce nu a…

— Nu există leac. Dacă este adevărat ceea ce spun maeştrii, cum că întunericul este un blestem aruncat asupra noastră de către Mahdek în ultimele zile înainte să fie învinşi de vrăjile noastre, atunci mă îndoiesc că boala putea fi învinsă de magie. Nu putem decât să extirpăm infecţia înainte să se răspândească. Şi-a aşezat mâna pe umărul meu – un gest neobişnuit pentru el. Nu te agăţa de trecut; şi prezentul are destule pericole.

Gândul m-a purtat la seara precedentă, la Ra’meth şi fiii lui. Oare l-ar fi omorât pe tata dacă nu ar fi intervenit Ferius? Am ridicat privirea spre Abydos.

— Ra’meth ne ameninţă familia?

El şi-a întors atenţia la mâncare.

— Nu şi dacă tatăl tău va deveni prinţul clanului.

— Poate? Casa Ra are mulţi susţinători. Dacă…?

Abydos tocmai îşi ducea furculiţa la gură. S-a oprit şi m-a privit, ridicând o sprânceană.

— Ştii ca tatăl tău să fi eşuat vreodată?

Avea dreptate. Pe de altă parte, mă îndoiam că Abydos ştia ceva despre politica Jan’Tep. Înainte să apuc să fac o remarcă politicoasă în această privinţă, uşa camerei mele s-a deschis din nou. Era Shalla.

Ar fi trebuit să ştiu că va veni. Trecuse aproape o zi întreagă şi, fără îndoială, ea se aştepta ca mie să îmi fi trecut orice urmă de furie neîndreptăţită faţă de ea.

— Uite, Kellen, ştiu că eşti supărat pe mine, dar eu… Abia atunci a părut să îl observe pe unchiul nostru, şezând la masa mea de scris. Ce cauţi aici, Abydos?

— Ieşi, Shalla, i-am spus eu.

Abydos mi-a aruncat o privire aspră. În mod normal, ideea de a fi mustrat de un Sha’Tep mi s-ar fi părut scandaloasă, însă, peste câteva săptămâni, existau şanse mari ca eu să mă prezint dinaintea lui în fiecare dimineaţă ca să îmi dea sarcini de îndeplinit pe ziua respectivă. El m-

a strâns de umăr şi mi-a aruncat o privire compătimitoare. Am văzut căldură în ea, mai multă, poate, decât eram obişnuit să văd la părinţii mei.

— Eu tocmai plecam, stăpână Shalla, a spus Abydos. S-a ridicat în picioare şi a dat să se întindă după tava pe jumătate plină de mâncare, când s-a întors spre mine. Iartă-mă, stăpâne Kellen, dar am nişte treburi urgente de făcut. Oare te-ar deranja dacă mi-aş lăsa cina aici o vreme?

Nu a mai aşteptat răspunsul, ci s-a ridicat în picioare şi s-a apropiat de uşă.

— Mulţumesc, Ab… Mulţumesc, unchiule, am spus.

El s-a întors şi mi-a zâmbit cu tristeţe în ochi.

— „Unchiule”? a întrebat Shalla nedumerită, aşezându-se pe scaunul pe care tocmai îl eliberase Abydos.

— Ce vrei?

— Eu… Ea a şovăit timp îndelungat. Voiam să văd dacă eşti bine.

De ce pun oamenii astfel de întrebări? „Văd că ţi-a căzut braţul, eşti bine? Oh, salutare. Am auzit că familia ta a ars în flăcări. Eşti bine?” Magia mea începea să se stingă şi, în câteva săptămâni, urma să mă trezesc printre cei din clanul Sha’Tep. Din acel moment, Shalla urma să îmi arate acelaşi respect pe care i-l arăta unchiului nostru. Prin urmare, răspunsul corect era: „Nu, nu sunt bine deloc. Nu voi mai fi niciodată bine şi este numai vina ta, Shalla.”

Dacă s-ar fi întâmplat în urmă cu cinci ani, când eram mici, aş fi luat tava şi i-aş fi aruncat mâncarea în cap. Dacă s-ar fi întâmplat ieri, aş fi ţipat la ea din toţi rărunchii pentru că îmi distrusese viaţa. Însă se întâmpla azi, iar eu nu mai îmi permiteam să fiu persoana aceea. Trebuia să fiu o persoană care se gândea la viitor.

— N-ar trebui să te pregăteşti pentru probe? am întrebat-o, sperând să schimb subiectul.

Ea şi-a desfăcut palma, dezvăluind un disc din aur.

— Am avut duelul azi-dimineaţă. Am vrut să refuz, dar bătrânul Osia’phest mi-a spus că trebuia să lupt împotriva lui Enyeris. Este cea mai slabă ucenică dintre toţi cei care trebuie să dea probele.

„Nu mai este cea mai slabă”, mi-am zis eu cu amărăciune. Când am surprins-o pe Shalla uitându-se la mine ca la un invalid, i-am spus:

— Sunt bine. Mulţumesc de întrebare.

Ea a deschis gura, dar n-a spus nimic. Am lăsat-o să aştepte aşa câteva secunde, sperând că o insectă va zbura prin fereastră şi va ateriza în gura ei. Într-un final, ea a întrebat:

— Eşti bine?

Am încuviinţat şi am bătut uşor cu mâna în partea stângă a pieptului.

— Inima îmi bate normal.

Fireşte că habar nu aveam dacă era adevărat. Ar fi putut bate în sens invers, la cât mă pricepeam eu. M-am ridicat în picioare, am deschis dulapul şi am început să caut o cămaşă curată.

— Serios, Shalla, mă simt minunat, dar am câteva comisioane importante de făcut, aşa că, dacă nu te superi…?

— Magia ta se stinge, Kellen. În curând, va dispărea de tot, iar tu spui că eşti bine?

Nu am răspuns. Încerca să se certe cu mine. În lumea ei, cearta era o ocazie să dovedească cât de deşteaptă era; o probă a voinţelor, pe care să o câştige repede – după care să declare cu mărinimie că furia şi conflictul erau uitate. Shalla era sora mea şi unul dintre acei oameni pe care îi iubeam cel mai mult pe lume, însă eu nu voiam să „lupt şi să uit”. Indiferent cât de mare nevoie urma să am de ajutorul surorii mele, în acel moment nu o puteam vedea în faţa ochilor.

Mi-am schimbat cămaşa prăfuită din ziua precedentă cu una din pânză gri-închis, care se potrivea atât cu cerul serii, cât şi cu starea mea.

— Ce „comisioane” ai de făcut în seara asta? m-a întrebat ea, ciugulind leneş din mâncarea mea. Să fie oare pentru că Şoricioaica a venit să întrebe de tine?

— „Şoricioaica”?

— Cea plictisitoare, din clasa ta. Cea cu faţa ascuţită.

Nephi… Neph…

— Nephenia? am întrebat eu. Nu are faţa ascuţită. Este cea mai…

Expresia îngâmfată de pe faţa Shallei m-a făcut să tac. Ultimul lucru pe care mi-l doream era ca ea să ştie încă un lucru despre mine. Am întors privirea, iar ochii mi-au căzut pe pachetul de cărţi de joc care stătea pe marginea măsuţei de lângă patul meu. M-am dus într-acolo şi am luat pachetul, simţind cum cărţile de joc îmi alunecă încet în palmă. Mi-am înfrânat dorinţa de a le răsfira ca pe un evantai şi de a le arunca în aer.

— Trebuie să plec. Tata a spus să îi returnez de îndată cărţile de joc lui Ferius Parfax.

Shalla a încetat să se mai joace cu mâncarea mea şi s-a întors spre mine. Brusc, expresia de pe faţa ei a devenit foarte serioasă.

— Nu, a zis să trimiţi un servitor. Ar trebui să te ţii departe de femeia aia, Kellen. Lumea zice că este spionul regelui Daroman şi că a venit să se amestece în alegerile pentru următorul prinţ al clanului.

— Tata va fi acela, am spus eu, din reflex.

— Fireşte că va fi tata. Atunci, de ce să afle aici femeia asta, Ferius? Ce vrea?

— Nu ştiu, am răspuns, vârând pachetul de cărţi în buzunarul cămăşii. O voi întreba când o voi întâlni.

M-am întors să deschid uşa, când aceasta s-a deschis în faţa mea. Tata stătea în prag, statura lui înaltă fiind luminată de felinarele de pe coridor, din spatele lui, care îi aruncau umbra peste mine. El şi-a întins mâna dreaptă şi în palma lui am văzut un sul de pergament sigilat cu ceară neagră. „E un edict, am înţeles eu îngrozit. Ra’meth a convins consiliul să emită un edict împotriva mea.”

— Ai fost convocat, a zis el.

Nu îmi dădeam seama din vocea lui cât de mult era grijă pentru mine şi cât de mult era mânie pentru ruşinea pe care o adusesem familiei noastre.

— Trebuie să-l deschizi, Kellen, mi-a spus. Afară aşteaptă un străjer de la palat.

M-am întins şi am luat sulul cu mâini tremurânde. Părea mai greu decât ar fi trebuit să fie, iar când l-am deschis, ceva a căzut pe jos. Am coborât privirea şi am văzut lumina reflectându-se într-un disc mic din aur, precum cel pe care îl primise Shalla pentru că câştigase duelul.

— Nu înţeleg, am spus, aplecându-mă să-l iau de pe jos.

Shalla mi-a luat discul din mână şi l-a ridicat în aer, ca să îl compare cu al ei. Erau identice.

— Ce scrie în citaţie? m-a întrebat ea.

Am desfăcut sulul şi abia atunci am observat simbolul încrustat în ceara neagră: o stea deasupra valurilor.

— Este simbolul prinţului clanului, am spus, întorcându-mă spre tata. Dar… e mort. Cum ar putea…?

Tata a mijit ochii, privind cu atenţie sigiliul, ca şi când ar fi căutat un defect în model.

— Prinţul a murit, însă mai există cineva care poate folosi simbolul lui.

— Văduva Mag, a spus Shalla cu răsuflarea întretăiată. Dar n-a mai prezidat…

Niciunul dintre noi nu ştia răspunsul. Soţia prinţului defunct nu mai ieşise din palat dinainte ca vreunul dintre noi să se nască. Pentru noi, ea nu reprezenta nimic altceva decât trăsăturile severe şi reci scurtate pe chipul statuii de lângă porţile palatului, care îi purta numele. Am desfăcut pergamentul şi am văzut scrisă o singură propoziţie: „Am întrebări pentru tine.”

Am ridicat privirea spre tata, ţinând în mâna dreaptă pergamentul, iar în cea stângă discul.

— Ce să fac?

Nesiguranţa din ochii lui s-a transformat într-o privire îngrijorată pentru mine.

— N-ai încotro. Este văduva moştenitoare. Vei plăti un preţ dacă o vei refuza.

9

Văduva moştenitoare

Nu mai trecusem niciodată prin porţile palatului. Dincolo de ele se afla o mare întindere, luminată doar de stelele de deasupra şi împrejmuită de colonade din piatră care se înălţau la şase metri deasupra pământului nisipos. În mijloc se afla palatul, o construcţie cu un singur etaj şi şapte ziduri înclinate în interior, care făceau ca acoperişul heptagonal să fie mai mic decât fundaţia. Încă vedeam cele şapte fascicule de lumină slabă înălţându-se din acoperiş şi strălucind spre stele, amintind că prinţul clanului murise şi că acestea erau vremuri de restrişte.

Straja care îmi adusese edictul m-a însoţit pe lângă palat, conducându-mă în schimb spre grădinile din spate, care păreau la fel de nesfârşite. Întunericul, vidul, mă făcea să mă simt foarte singur. Oare acesta era motivul pentru care părinţilor mei le era interzis să mă însoţească? Întunericul făcea ca acela să pară locul excelent pentru a ucide pe cineva.

Consiliul interzisese orice rivalitate, având în vedere că se apropiau alegerile pentru noul prinţ al clanului, însă Ra'meth se temea cu adevărat de judecata acestuia? Cât costa să mituieşti un străjer ca să îl elimine pe fiul rivalului?

Am aruncat o privire înspre străjerul care îşi ţinea braţele pe lângă corp, arătătorul şi degetele mici de la fiecare mână atingându-se uşor. „E *tribulator",* mi-am zis – un mag care foloseşte magia de fier şi de sânge. Dacă aş fi încercat să fug sau să fac o mişcare împotriva lui, m-ar fi paralizat de durere într-o clipită. El şi-a ridicat un braţ, iar eu am tresărit.

— Te aşteaptă înăuntru, mi-a zis.

Am privit dincolo de rândurile de copaci înfloriţi şi iazurile dreptunghiulare, întunecate. Am zărit un pâlc de structuri înalte din lemn, care semănau cu nişte siluete

slăbănoage care dansau, fiecare având mai multe braţe. La capătul fiecărui braţ se afla câte un ghiveci cu flori luxuriante, roz şi aurii.

— Unde? am întrebat eu. Nu văd decât…

În ochii străjerului s-a citit enervarea.

— Acolo, a zis el, arătându-mi mai exact.

În adâncul grădinilor, am văzut în cele din urmă o căsuţă întunecată, ascunsă printre plante. Nu avea mai mult de nouă metri pătraţi, iar pereţii abia dacă ajungeau la înălţimea unui om.

— Văduva moştenitoare este înăuntru? am întrebat eu, nevenindu-mi a crede.

Străjerul nu mi-a răspuns. Stătea nemişcat, cu braţul întins în direcţia căsuţei, aşteptând ca eu s-o iau din loc. Mi-am amintit cuvintele tatei: „Vei plăti un preţ dacă o vei refuza.”

Deoarece nu mai intrasem niciodată în perimetrul palatului, nu ştiam la ce să mă aştept – cu siguranţă nu era o cocioabă precum cele din mahalaua Sha’Tep. Buşteni nefinisaţi sprijineau acoperişul în fiecare colţ, iar şipcile în stare brută formau cea mai mare parte a pereţilor şi a tavanului, care era înclinat într-o parte, probabil ca să împiedice apa de ploaie să se acumuleze. Interiorul era curat şi destul de ordonat. Nu am văzut urme de mucegai sau de mizerie. Dacă acea căsuţă ar fi fost o fiinţă umană, ai fi putut zice că avea o ţinută demnă, însă din punctul meu de vedere aceasta părea veche şi obosită. Singurul său locatar mi-a lăsat aceeaşi impresie la o primă vedere.

— Aceasta este supunerea la care să mă aştept din partea Casei Ke? a întrebat ea.

Văduva moştenitoare şedea pe singurul scaun din căsuţă, cu o carte în mână. Purta negru din cap până-n picioare, veşmintele părând a fi croite dintr-un singur sul de mătase, pe care şi-l înfăşurase în jurul braţelor şi al trupului şi pe care îl legase pe ici, pe colo cu şnururi albastre, ca să nu se desfacă. Părea a fi genul de veşmânt în care un antreprenor de pompe funebre ar fi înfăşurat un trup înainte de îngropăciune. Doar faţa şi mâinile îi erau

vizibile, iar cât vedeam din ele mă nedumerea.

— Vă cer iertare… am bombănit eu, făcând stângaci plecăciuni şi dându-mi seama că habar nu aveam cum să mă comport sau să mă adresez. My… Lady?

— Poţi să-mi spui Văduvă Mag. Apoi, a adăugat: Dar numai dacă închizi uşa, ca să nu răcesc.

Am închis repede uşa în urma mea, având grijă să nu mă întorc cu spatele la ea. Ar fi fost nepoliticos, măcar atât ştiam şi eu.

La început, mi s-a părut că văduva era de vârsta mamei, însă, când o lumină singurul glob strălucitor care se legăna înainte şi înapoi deasupra capului său, aş fi putut jura că arăta ba de 70 de ani, ba mai tânără.

— Dezolant, nu-i aşa? m-a întrebat ea.

M-am blestemat în gând pentru că mă zgâiam.

— Ce anume, My Lady… adică, Văduvă Mag?

Ea s-a ridicat în picioare şi şi-a împreunat mâinile în faţă.

— Să vezi pe cineva căruia i-a trecut demult timpul să moară.

Ea a inspirat adânc, iar trăsăturile feţei păreau să i se schimbe din nou în cele ale unei femei mult mai tinere.

Habar nu aveam ce trebuia să spun.

— Sunteţi…

Ea a zâmbit.

— Frumoasă?

Nu era tocmai cuvântul pe care l-aş fi folosit, însă eram prea agitat ca să judec.

— Da, Văduvă Mag.

Ea a lăsat să-i scape un râs obosit, care o făcea să pară mult mai bătrână, cu toate că înfăţişarea nu i se schimbase.

— Te voi scuti de un moment stânjenitor, Kellen, fiu al lui Ke’heops.

Ea şi-a întins mâinile şi, odată cu acest gest, am văzut unde de energie alunecând în jurul ei, strălucind pe sub faldurile veşmântului negru din mătase, luminându-i pielea din interior.

— Am în jur de trei sute de ani şi am rezistat atâţia ani datorită vrăjilor şi voinţei. A încetat să îmi mai pese în urmă cu două sute optzeci şi trei de ani ce ar putea crede despre mine un băiat insensibil.

Cred că ştiusem în străfundul meu că aşa stăteau lucrurile. Prinţul clanului, decedat de curând, fusese acelaşi bărbat care luptase şi îi învinsese pe Mahdek acum trei secole. El şi soţia lui nu aveau moştenitori, de aceea urmau să se ţină pentru prima oară alegeri pentru un nou prinţ. Am realizat că îmi ţineam respiraţia în timp ce o priveam. Una e să auzi astfel de poveşti şi alta să te trezeşti faţă în faţă cu ele.

— Cum…?

— Cum de am prins rădăcini în acest loc şi am renunţat la dubioasa onoare a tunelului cenuşiu?

Ea a pus deoparte cartea şi a ridicat o mână. În timp ce priveam, firicele de forţă alunecau de-a lungul degetelor ei.

— Vrăji care să îmi ţină oasele laolaltă, vrăji care să facă sângele să-mi curgă prin vene, vrăji care să îmi ţină mintea ascuţită, vrăji care… ei bine, cred că ai înţeles.

Volumul de magie pentru asemenea eforturi, ca să nu mai pomenesc de priceperea şi precizia necesare pentru a o mânui, era uluitor. Mi-a venit un gând.

— Cu o asemenea putere, de ce nu…

— De ce nu mă vindec pe veci? De ce nu mă întineresc, pur şi simplu? S-a aşezat din nou pe scaun. Unele costuri nu pot fi evitate, chiar şi folosind magia.

Eu am clătinat din cap.

— Iertaţi-mă, dar voiam să vă întreb de ce nu sunteţi deja prinţul clanului.

Ea şi-a îndreptat privirea spre mine de pe scaunul pe care şedea, a ridicat o sprânceană, apoi şi-a întins o mână.

— Vino aici.

M-am supus, iar ea mi-a luat mâna şi mi-a sărutat-o.

— Mulţumesc, Kellen. Rareori mă mai surprinde ceva în ultima vreme. Preţul cel mai greu de plătit pentru viaţa lungă este acela că oamenii devin foarte previzibili. Nici nu

e nevoie să le pui întrebări, deoarece răspunsurile lor sunt calculate prin ecuaţiile simple ale intereselor personale. De acum înainte poţi să-mi spui Mer'esan.

Mi-am retras mâna, simţindu-mă stânjenit din cauza acelei familiarităţi ciudate.

— De aceea m-ai chemat, Mer'esan? Să îmi pui întrebări?

— De ce? Ai răspunsuri?

— La unele dintre ele, am răspuns eu, căzând o clipă pe gânduri. Dar probabil nu la ceea ce te-ar putea interesa.

Ea a zâmbit din nou.

— Bine – isteţ. Îmi place isteţimea.

Când s-a ridicat în picioare şi s-a postat în faţa mea, arăta mult mai tânără; să fi avut douăzeci şi ceva de ani, şi mult mai frumoasă. Mă întrebam dacă într-adevăr nu îşi făcea griji în privinţa înfăţişării, aşa cum lăsa să pară.

— Am multe întrebări, Kellen, la care tu n-ai de unde să ştii răspunsul, fireşte. Nădăjduiesc, însă, că împreună le-am putea lămuri. Şi-a înclinat capul într-o parte preţ de o clipă. Ah, dar tu eşti în toiul probelor, nu-i aşa? Prin urmare, trebuie să-ţi testăm mintea. Pune-mi întrebarea.

Aveam o sumedenie de întrebări. De ce mă chemase? De ce locuia în acea colibă din grădină şi nu în palat? De ce îmi oferise discul din aur care îmi permitea să continui probele? Erau toate întrebări la care îmi doream cu ardoare răspunsuri; însă bănuiam că pe ea nu o interesau deloc. Nu avea nicio intenţie să răspundă la întrebările mele. Voia să afle dacă le puteam distinge pe ale ei.

Încercam să înţeleg aspectele pe care le observasem la ea: alegea să nu locuiască în palat; nu încerca să preia puterea, prin urmare nu o interesau maşinaţiile politicii clanului. După ce se ţinuse departe de activităţile zilnice ale oamenilor decenii la rând, ea alesese să se implice în ceva atât de mărunt precum probele magilor. Mai mult, arăta interes faţă de mine. De ce? Pentru că tata era cea mai potrivită persoană pentru a deveni prinţul clanului? Mai existau şi alţii în această competiţie, inclusiv Ra'meth. Oare ea vorbise cu el sau cu Tennat? După cum arăta

coliba, mă îndoiam că avusese vreun vizitator în ultima vreme.

— Nu te grăbi, mi-a zis ea, cu o voce care trăda nerăbdarea.

„Este agitată. Îngrijorată.” Trebuia să fie altceva… ceva care să tulbure o fiinţă care îşi pierduse demult interesul faţă de viaţă sau de moarte. Ceva nou. Ceva la care nici măcar magia ei nu găsea răspuns. Am rumegat o vreme posibilităţile şi variantele înainte să hotărăsc să las pe seama intuiţiei răspunsul sau, mai degrabă, întrebarea.

— Există o singură întrebare care te interesează, Mer’esan. Este cea la care nu ai găsit singură un răspuns.

— Serios? Sunt o femeie educată, Kellen. Care crezi că este enigma care mă nedumereşte atât?

— Cine este Ferius Parfax?

S-a aşternut tăcerea între noi vreme îndelungată înainte ca Mer’esan să încline uşor din cap în semn de aprobare.

— Bravo, Kellen, fiu al lui Ke’heops. Meriţi discul acela mic pe care îl ai în buzunar.

•

Mer’esan s-a apropiat de un ceainic care se afla pe un răftuleţ.

— Ţi-aş oferi ceva de mâncare sau de băut, însă mi-e teamă că lucrurile pe care le consum la vârsta mea te-ar îmbolnăvi destul de tare.

A turnat ceva gros şi vâscos într-un pahar albastru şi a luat o înghiţitură. Într-un final, m-a privit peste marginea paharului.

— Femeia Argosi ţi-a arătat cărţile de joc?

Din instinct, am dus mâna la buzunarul în care se afla pachetul de cărţi. Mer’esan a surprins mişcarea şi şi-a întins mâna înspre mine.

— Dă-mi-le, a spus ea.

M-am conformat şi am privit-o cum le aranjează cu faţa în sus pe blatul din lemn. După o clipă, a mijit ochii.

— Nu este pachetul ei de cărţi.

— Ba da, am spus eu. Mi l-a dat ieri.

Mer’esan a strâns cărţile şi mi le-a înapoiat.

— Este, într-adevăr, un pachet de cărţi de joc şi nu mă îndoiesc că îi aparţin lui Ferius. Cu toate astea, nu sunt cărţile ei Argosi.

— Ce înseamnă „Argosi”? Are legătură cu Daroman sau cu Berabesq?

— Argosi nu sunt un neam, a răspuns Mer’esan, luând încă o înghiţitură. Sunt mai degrabă… o adunătură de proscrişi. Rătăcesc prin lume, supravieţuind din mici servicii care le aduc bani.

M-am uitat la pachetul de cărţi şi mi-am amintit gluma lui Ferius despre vrăjile care mutau banii altora în buzunarul ei.

— Sunt cartofori.

— Aşa e, dar cred că există un şiretlic. În realitate, oamenii îi consideră…

Ea părea că încearcă să găsească cuvântul potrivit.

— Cartografi? am sugerat eu.

Văduva a părut surprinsă, apoi a râs încet.

— Aşa îşi spune? Nu a aşteptat un răspuns. „Cartograf” este un cuvânt la fel de potrivit ca oricare altul, presupun, însă Argosi nu desenează hărţi cu locuri, ci mai degrabă cu… culturile popoarelor. Ea a bătut uşor pe pachetul de cărţi din mâna mea. Înţelegi semnificaţia suitelor?

Am încuviinţat.

— Scuturi pentru Daroman, vrăji pentru Jan’Tep, potire pentru…

— Potire pentru Berabesq, da. Însă uită-te cu atenţie la fiecare carte în parte şi vei vedea un anume desen pe fiecare, care reflectă o parte din structura fundamentală a puterii acelei societăţi. Ei le numesc „concordanţe.”

Am frunzărit printre ele, am ales una dintre cărţile de joc cu figură din suita de vrăji şi atunci am observat că pe ea era imaginea unui lord mag. O altă carte, de această dată din suita de pavăză, arăta imaginea unui bărbat în armură, cu o mantie lungă şi roşie atârnându-i de umeri. Cartea se numea „Generalul Oştilor”. Asul de vrăji arăta o oază, dar cel de pavăză înfăţişa un soi de berbec care se pregătea să lovească într-un zid mare din piatră. „Aşadar,

fiecare suită înfăţişează temelia şi ierarhia din cultura sa.”

— Ferius avea alte cărţi de joc, am spus eu, amintindu-mi de cele pe care le vârâse la loc în buzunarul vestei. Le-a numit „discordanţe.”

Mer’esan a încuviinţat.

— Sunt un soi de atuuri. Argosi călătoresc şi sunt martorii unor evenimente importante care au puterea să schimbe lumea care ne înconjoară; ei urmăresc oamenii şi forţele care pot construi şi distruge civilizaţii. Ei pictează aceste cărţi noi – discordanţele – crezând că, dacă vor crea cel mai fidel pachet de cărţi, vor putea interpreta cursul istoriei.

Totul avea o logică întortocheată ciudată. Dacă deţineai un pachet de cărţi care oglindea perfect oamenii şi evenimentele care alcătuiau o cultură, acest lucru te putea ajuta să vezi încotro se îndrepta societatea respectivă.

— De aceea a venit aici? Pentru că prinţul clanului…

— Nu e nevoie să-mi protejezi sentimentele, a zis Mer’esan pe un ton sec. Nu e ca şi când n-aş şti că soţul meu e mort.

Modul relaxat în care vorbea m-a luat pe nepregătite. Mi-am dat seama că mă zgâiam la ea, încercând să găsesc o urmă de îndurerare, sau furie, sau chiar uşurare. Cred că m-am zgâit prea mult, deoarece, atunci când s-a uitat la mine, mi s-a făcut brusc foarte frig.

— Ai grijă în ce ape te scalzi, fiu al lui Ke. Bărbaţii riscă să se înece atunci când se aruncă în ape necunoscute.

— Iartă-mă, Văduvă… N-am vrut…

— Ţi-am spus să-mi spui Mer’esan.

— Iartă-mă, Mer’esan.

M-am hotărât să tac din gură o vreme şi să văd dacă lucrurile nu vor decurge mai bine.

Văduva m-a privit timp îndelungat, sau cel puţin aşa mi s-a părut mie. Începeam să mă simt din ce în ce mai stânjenit, ceea ce cred că şi urmărea. Cred că voia ca eu să vorbesc din nou, să spun o altă prostie, pentru ca ea să mă poată ridiculiza din nou. Însă uneori pot fi extrem de încăpăţânat, mai ales atunci când cineva râde pe seama

mea.

— Bine, a spus ea, după o veşnicie. Acum să revenim la chestiuni legate de consecinţe.

Ea a luat cărţile de joc din mâna mea şi le-a răsfirat ca pe un evantai, alegând una la voia întâmplării. Atunci când a întors-o, pe aceasta se afla cea mai înaltă faţă din suita de vrăji: prinţul clanului.

— Pe toţi strămoşii… am zis eu.

Oare Ferius era răspunzătoare de moartea lui? „Nu, Mer'esan ar fi făcut o vrajă de divinaţie, magie de nisip şi ambră cel mai probabil. Ar fi ştiut dacă soţul ei ar fi fost ucis. E doar un alt test."

— Mai bine, a zis ea, ca şi când mi-ar fi ghicit gândurile, ceea ce era foarte posibil.

Eram convins că văduva înţelegea chiar şi magia de mătase.

— Soţul meu era în declin de mai multe decenii şi jumătate din lumea asta ştia că se afla în ultimele lui luni de viaţă. Prezenţa femeii Argosi a fost o pură coincidenţă. Se află aici dintr-un alt motiv.

Am frunzărit cărţile de joc. Dacă Argosi se asigurau mereu că pachetul lor de cărţi arăta adevărata stare a lumii, atunci nu era important pentru ei noul prinţ al clanului? Am căutat până am găsit cartea numită „Prinţul Clanului." Aceasta înfăţişa un bărbat cu o coroană şi cu o stea în şapte colţuri în spatele lui, cu sigiliile celor şapte forme de magie strălucind.

— Fie că avem un prinţ de clan vechi sau unul nou, este aceeaşi carte, acelaşi pachet de cărţi.

Nu intenţionasem să rostesc aceste cuvinte cu voce tare, însă Mer'esan a zâmbit şi şi-a întins mâna ca să îmi atingă obrazul. Gestul a fost mult mai afectuos decât m-aş fi aşteptat eu.

— Mai bine, fiu al lui Ke. Mult mai bine.

Părea că intensitatea cu care mă plăcea văduva depindea în totalitate de cât de inteligente sau nu erau ultimele cuvinte pe care le rosteam.

— Ai spus că Argosi îşi desenează cărţile celelalte…

discordanţele… doar ca să reprezinte oameni şi evenimente care ar putea schimba lumea. Crezi că Ferius Parfax se află aici pentru că ceva periculos urmează să se întâmple. Ceva ce ar putea… „Cum spusese ea?” Ceva ce ar putea construi sau distruge o civilizaţie.

Mer’esan a încuviinţat.

— Încearcă să dormi cu acest gând mereu în minte. Umerii i-au căzut, iar ochii păreau să i se afunde în orbite. Termină acum, Kellen, fiu al Casei Ke. Aceasta a fost cea mai lungă conversaţie pe care am purtat-o în mai bine de douăzeci de ani. Încep să obosesc.

Voiam să-i sugerez că am fi putut termina mult mai repede dacă nu m-ar fi testat mereu. „Doar dacă nu asta a fost ideea. A vrut să vadă dacă sunt suficient de deştept, dar suficient de deştept pentru ce?” Am vârât mâna în buzunar şi am scos discul din aur pe care mi-l trimisese văduva mag.

— Vrei să o spionez pe Ferius Parfax.

Mer’esan s-a întors cu spatele la mine, apucându-se dintr-odată să aranjeze paharul, cartea şi ceainicul. „Îi e ruşine, mi-am zis eu. Îi e ruşine de ceea ce îmi cere să fac.”

— Argosi au multe secrete, a spus ea. Femeia aceasta pare să fie interesată de tine. Vei face tot ceea ce îţi va sta în putinţă să-i păstrezi interesul viu. Vei face acest lucru fără să îi dezvălui ei sau tatălui tău sau oricui altcuiva cerinţa mea.

„Aşadar, să o spionez pe femeia care mi-a salvat viaţa.”

— Iar în schimb, vei avea grijă ca eu să trec în continuare probele, am spus eu, cuvintele mele sunând deja a trădare. Probele nu vor fi amânate până când va fi ales noul prinţ al clanului? Consiliul nu are lucruri mai bune de făcut decât să hotărască cine va câştiga statutul de mag? Mer’esan s-a întors cu faţa la mine şi mi-a aruncat o privire aspră, însă eu eram sătul să-i mai fac pe plac. Nu, vreau să-mi spui.

Cred că m-ar fi lovit cu o vrajă chiar în acel moment dacă nu ar fi fost prea obosită.

— Probele sunt mai importante acum decât oricând.

Doar ele contează.

— De ce?

— Pentru că nu i-am oferit soţului meu un moştenitor, a răspuns ea.

Vocea ei era doar o şoaptă, dar cu toate astea era plină de… ce? Tristeţe. Regret. Vină. Şi încă ceva. Determinare.

— Ce contează mai mult decât puterea unui mag, Kellen?

M-am gândit la cuvintele pe care le rostise Ra'meth cu o seară în urmă.

— Puterea familiei sale.

Mer'esan a încuviinţat.

— Nu a mai rămas niciun mag suficient de puternic încât să ţină unit neamul cu propria-i forţă. Ceilalţi ar putea încerca să îl omoare şi, astfel, să pună mâna pe coroană. Prin urmare, următorul prinţ al clanului trebuie să aibă o descendenţă puternică. O familie prea puternică pe care s-o înfrunte. O dinastie. Văduva a clătinat din cap: Şi-apoi, folosind probele pentru a stabili cea mai puternică descendenţă, laşii aceia din consiliu nu mai trebuie să se teamă că vor vota împotriva unui mag care ar putea deveni conducătorul lor. Nu se vor mânji pe mâini.

Nu îmi era greu să mi-l imaginez pe Ra'meth folosindu-se de noua poziţie ca să îi pedepsească pe cei care nu îl sprijiniseră. Ar fi fost în stare să încerce să îl omoare pe tata doar ca să îşi îmbunătăţească şansele. „La naiba, şi dacă ne va ataca în continuare?"

— Nu trebuie să te temi de Ra'meth, dacă acesta este motivul pentru care te încrunţi. Consiliul a emis un decret – nu va avea loc nicio vendetă până când noul prinţ al clanului nu va fi încoronat.

— Ce se va întâmpla atunci? am întrebat eu, tonul ridicat din vocea mea trădând teama. Ce se va întâmpla cu familia mea dacă Shalla şi cu mine nu… dacă tata nu va fi ales?

— Veţi fi exilaţi, a răspuns ea. Nu de către noul prinţ, firește – ar fi un mod oribil de a-şi începe domnia. Nu, dacă Ra'meth devine prinţ, consiliul va izgoni Casa Ke.

Exil. O familie Jan’Tep cutreierând lumea fără aliaţi, fără clan şi fără acces la oază. În timp, până şi magia tatălui meu ar fi slăbit. Nu era nimic altceva decât pedeapsa cu moartea pentru noi toţi.

Mer’esan m-a privit cu o expresie compătimitoare întipărită pe faţă, care m-a făcut să mă simt şi mai rău.

— Suntem un neam înzestrat cu magie, a zis ea încet. Nu ne putem permite un război al magilor între familii.

Mai bine o nedreptate decât decenii, poate chiar secole de bătălii sângeroase, cu vrăji, şi crime, şi haos. Ea şi-a întins mâna şi mi-a închis palma în care ţineam discul din aur. Te sfătuiesc să-ţi găseşti magia cât mai repede, fiu al lui Ke.

10

Spionul

Era noaptea târziu când am plecat din coliba lui Mer'esan. Aveam în buzunar pachetul de cărţi primit de la Ferius, precum şi discul din aur. Mă simţeam împovărat de aceste unelte prin care eram manipulat. Mi-am adus aminte de toate acele glume pe care le făcuse Ferius în legătură cu magia Jan'Tep. Acestea făceau ca dorinţa mea de a o dobândi să pară măruntă şi copilărească. „Doar că văduva mag mi-a spus că este singurul lucru care îmi va ţine familia departe de primejdie."

Nu ştiam pe cine să cred. Ştiam exact ce va crede familia mea. „Un Jan'Tep trebuie să fie puternic", îmi va spune tata. Mama mă va privi doar şi va face acel mic gest al ei, trasând cu degetul o linie în jurul ochiului meu stâng, asigurându-mă că viaţa îşi desfăşura cursul firesc. Shalla va face tot ce făcea ea de obicei: îmi va spune că e doar vina mea şi că trebuie să mă străduiesc mai tare. Pentru prima oară în viaţă, simţeam nevoia să vorbesc cu cineva care nu mă judeca sau nu se amuza pe seama mea.

Nephenia.

Shalla îmi spusese că venise să mă caute. Mă întrebam cum arătase bătând la uşa noastră şi întrebând de mine. Oare fusese îngrijorată sau poate, doar poate, ceva mai mult? Oare plânsese atunci când părinţii mei refuzaseră să o lase să mă vadă?

Era o fantezie copilărească, desigur, aşa cum era şi dorinţa bruscă de a încerca să o găsesc. Era târziu şi, din câte ştiam eu, văduva mag ar fi putut pune un străjer pe urmele mele ca să vadă unde mergeam. Şi-apoi, eram aproape sigur că dimineaţa Shalla va căuta să facă impresie în faţa tatei, întrebându-mă dacă am înapoiat teancul de cărţi „femeii Daroman", ceea ce ar fi fost singura explicaţie pentru care nu mă întorsesem de îndată ce se terminase întrevederea mea cu văduva. Prin urmare,

trebuia să o găsesc pe Ferius înainte să mă gândesc la o poveste de dragoste cu Nephenia.

Oraşul nostru nu este prea mare – abia dacă are opt kilometri în diametru şi în jur de trei mii de locuitori –, însă mi-ar fi fost aproape imposibil să găsesc o persoană printre atâtea suflete dacă n-aş fi ştiut sigur unde să caut.

Neamul meu bea vin şi bere, precum şi o băutură alcoolică tradiţională, făcută din caise şi rodii, numită „djazil”; de cele mai multe ori, aceste băuturi erau consumate acasă, împreună cu familia, într-o manieră liniştită şi demnă. Având în vedere că acest lucru nu îi stătea în fire lui Ferius, am luat-o înspre hanurile din oraş. Existau doar cinci destinate străinilor, şi, dintre cele cinci, doar trei serveau băuturi spirtoase.

— Nu-i aici, a zis bărbatul Sha’Tep cu buze subţiri din spatele tejghelei, ignorându-mă în vreme ce muta două butoiaşe din stejar pe raftul din spatele lui.

— Dar eşti sigur că ai văzut-o?

Burta, care ieşea ciudat din structura lui altminteri osoasă, s-a scuturat când el a râs.

— O femeie Daroman cu păr roşcat şi pălărie bărbătească? Câte crezi că se află pe-aici?

— Când a plecat?

Bărbatul părea enervat sau îngândurat. Nu-mi dădeam seama exact.

— Să tot fi trecut vreo două ceasuri de-atunci. A zis că berea mea are gust de pişat de vacă şi s-a dus să caute alta mai bună. El a arătat cu degetul spre uşă. Încearcă la Night’s Calling[2]. E în Piaţa Veda, cam la o jumătate de kilometru de aici.

— De ce nu la Falcons Pride[3]? E mai aproape.

— Mi-a zis c-a fost deja acolo. Mi-a spus că berea lor are gust de urină de pisică, lucru pe care, evident, domnia sa îl consideră mai rău decât pişatul de vacă.

Am plecat de la han şi, mai bine de o jumătate de oră, am străbătut mahalaua înspre Piaţa Veda. Nu ştiu nici

[2] Chemarea nopţii (n.tr.).
[3] Şoimul mândru (n.tr.).

dacă Ferius a intrat în hanul Night's Calling, nici cu ce fel de urină comparase berea care se vindea acolo, pentru că, atunci când am dat de ea, Ferius avea alte preocupări mai urgente.

Intrarea în piaţă era blocată de câţiva iniţiaţi, unii din clasa mea, care erau îmbrăcaţi în cămăşi albe şi stăteau cu spatele. Îmi era imposibil să văd dincolo de ei. Însă nu mi-a fost greu să-mi dau seama că Ferius se afla acolo.

— Dă-mi pace, pocitanie, înainte să-ţi smulg mustăţile şi să le folosesc pe post de scobitoare!

Strigătele ei erau uşor neclare. Nu cred să fi auzit vreodată pe cineva atât de beat.

Am recunoscut silueta durdulie a lui Panahsi şi l-am întors brusc spre mine.

— Ce se petrece aici?

Când m-a recunoscut, el m-a împins în spate, îndepărtându-mă de piaţă.

— Kellen! Ce cauţi aici?

— O caut pe Ferius Parfax, am spus, îndepărtându-i mâna. Spune-mi ce se petrece aici.

— Du-te acasă, Kellen. N-ar trebui să fii aici.

Eram pe punctul să insist din nou când doi iniţiaţi mai mari, să fi avut şaptesprezece sau optsprezece ani, au privit în spate şi m-au observat.

— Hei, grăsane, trebuia să stai de şase.

— E în regulă! le-a strigat Panahsi. S-a întors spre mine şi mi-a vorbit în şoaptă: Du-te acasă, Kellen. N-ai vrea să te vadă acum Tennat şi fraţii lui.

L-am apucat de cămaşă, ceea ce ar fi fost o greşeală dacă înclinaţia lui Panahsi spre violenţă ar fi fost cât de cât proporţională cu dorinţa lui de a o manifesta.

— Mi-a salvat viaţa, Panahsi.

Acesta şi-a coborât privirea în pământ.

— Este… nu-ţi face griji. Nu îi vor face niciun rău.

— Minţi, Panahsi. Sau eşti prost.

L-am împins la o parte şi am fugit înspre intrare. Ceilalţi iniţiaţi erau cu spatele la mine şi cu atenţia îndreptată la ceea ce se petrecea în piaţă. Am zărit un spaţiu mic între

doi dintre ei şi am intrat pe-acolo, croindu-mi drum printre ei înainte să mă observe cineva.

— Hei! a strigat unul dintre ei, încercând să mă înşface de braţ, fără să reuşească.

M-am uitat în spate, aşteptându-mă să îi văd pe iniţiaţi venind după mine, însă niciunul, nici măcar Panahsi, nu a depăşit linia care demarca piaţa. Probabil că primiseră poruncă să rămână afară.

— Kellen, aşteaptă! a strigat Panahsi. Nu ştii ce faci. E o spioană!

Nu l-am băgat în seamă şi am străbătut în fugă cei o sută de metri până în partea cealaltă a pieţei, unde trei siluete stăteau în faţa lui Ferius. Ea m-a zărit şi a strigat:

— Hei, puştiule! N-ar trebui să fugi aşa, mai ales c-a fost cât pe ce să mori.

Cei trei din faţa ei s-au întors. L-am recunoscut mai întâi pe Tennat. Pe faţa lui se citea încântarea, amestecată cu un soi de foame care mi-a întors stomacul pe dos. Lângă el stătea Ra'fan, fratele lui, care purta o cămaşă gri cu albastru şi pantaloni largi din in, veşmântul ceremonial al înlănţuitorilor.

Ra'dir se afla în partea cealaltă, mai mare şi mai înalt decât fraţii săi; acesta purta cămaşa roşie ca sângele şi pantalonii negri ai unui magician războinic.

„De ce poartă cu toţii straie ceremoniale?" Atunci am observat cele patru mangaluri, în fiecare arzând câte o flacără de culoare diferită.

— Ţineţi judecată?

— E o spioană, a răspuns Tennat, afişând cel mai urât zâmbet pe care l-am văzut vreodată. Aşa zice tata.

— Tatăl tău este un idiot, a spus Ferius. Fără supărare.

— Tacă-ţi gura, Daroman! a strigat Ra'fan.

Mă aşteptasem ca el să fie extrem de concentrat, învăluind-o pe Ferius în vrajă, însă nu avea cum să îşi păstreze concentrarea dacă ţipa în halul acesta. „De ce stai locului, Ferius? De ce nu încerci să scapi?"

Am privit în jos, la picioarele ei, şi am aflat răspunsul. Un cerc neregulat, abia vizibil, fusese trasat în pietriş, însă

eram sigur că dedesubt era îngropat un fir subţire de cupru. Ra'fan era înlănţuitorul grupului – trebuie să fi băgat firul cu ajutorul unei vrăji-capcană în timp ce Ferius se afla în han, apoi îl declanşase când ieşise ea pe uşă şi păşise în interiorul cercului. Din exterior, firul putea fi rupt, însă cel prins în interiorul lui nu putea ieşi până când Ra'fan nu rupea vraja.

— Nu puteţi ţine judecată, am spus eu, încercând din răsputeri să adopt tonul tatei. Niciunul dintre voi nu are rangul să participe la un proces, darămite să conducă unul. Când vor afla maeştrii…

— Cine le va spune? a întrebat Ra'dir, făcând un pas spre mine. El a arătat cu degetul înspre iniţiaţii care păzeau piaţa. Fiecare de aici este un magician Jan'Tep. Fiecare de aici ştie că trebuie să ne apărăm neamul de spioni. Apoi, s-a întors spre mine, zicând: Şi-apoi, Ra'fan a descoperit o vrajă de subjugare a minţii care o va împiedica să dezvăluie vreodată ce s-a întâmplat aici. Îşi va aminti totul, însă nu va putea niciodată să spună sau să scrie sau să facă ceva prin care ceilalţi să afle ce s-a întâmplat. Ra'meth va…

— Taci din gură, a spus Ra'fan. S-a apropiat de mine şi şi-a aşezat o mână pe umărul meu, ca şi când ar fi hotărât brusc să fie fratele meu mai mare. Aşteaptă alături de ceilalţi, Kellen. Nimeni nu vrea să-ţi facă vreun rău. Oi fi tu Sha'Tep, dar încă eşti de-ai noştri. Este datoria noastră în calitate de Jan'Tep să te apărăm, nu înţelegi?

„Strămoşi milostivi, chiar crede că sunt atât de prost încât să-l cred."

Deoarece Ra'meth nu putea să-mi atace familia, acum că începuseră alegerile, el hotărâse să-şi trimită fiii s-o hărţuiască pe Ferius. Nu numai că se putea răzbuna pe ea pentru că intervenise în urmă cu o seară, dar le putea demonstra tuturor că aliaţii Casei Ke nu erau de încredere. Nu mi-ar fi fost de niciun ajutor dacă aş fi scos în evidenţă acest lucru, fireşte.

Am lăsat să-mi scape un râset, sperând că nu va suna la fel de fals cum îmi suna mie.

— Crezi că Ferius Parfax este spioană? Nu este. O trişoare la cărţile de joc, poate, dar nimic atât de măreţ cum e un spion.

— Serios? a rostit Ra'fan, luându-şi mâna de pe umărul meu ca să mă împingă cu ea. O jucătoare de cărţi care şi-a făcut apariţia din pură întâmplare în timpul unui duel între iniţiaţi? Care, tot din întâmplare, ţi-a salvat viaţa şi şi-a petrecut noaptea în casa tatălui tău? El m-a împins din nou. Care a atacat un maestru magician în toiul nopţii?

Inima a început să-mi bubuie în piept. În tot acest timp, abia dacă reuşeam să-mi găsesc cuvintele.

— Pe bune? Doar atâta poţi?

Ra'fan m-a împins din nou, făcându-mă să mă împiedic.

— Oare nu i-ar conveni de minune grăsanului rege Daroman dacă ar menţine clanul nostru slăbit împiedicând ascensiunea unui prinţ adevărat şi puternic? El s-a întors spre iniţiaţii care stăteau de strajă la intrare. Laşii ăia Daroman se tem de noi. Se tem de magia noastră, cu toată oastea lor impresionantă şi maşinile lor de război! Acesta este motivul pentru care spioana lor a pus ieri în pericol viaţa lui Ra'meth.

M-am întors spre iniţiaţii de la intrare, sperând ca măcar unii dintre ei să îşi dea seama cât de ridicolă era întreaga situaţie. Însă pe feţele lor nu am văzut decât un amestec de naivitate, mândrie prostească şi încântare înfrânată. Erau cu toţii convinşi că aceasta era un soi de apărare nobilă a neamului Jan'Tep. Când i-am surprins privirea, până şi Panahsi a spus:

— Ce-i drept e drept, Kellen. Daromanii n-ar trebui să-şi bage nasul în treburile clanului.

— A sosit momentul, a zis Ra'fan.

M-am întors şi i-am văzut aliniindu-se în faţa cercului care o imobiliza pe Ferius.

— Staţi, ce faceţi? Dacă acesta este un proces, atunci trebuie să…

Tennat a râs.

— Procesul a avut deja loc, Kellen, înainte să vii tu. Am găsit-o vinovată de conspiraţie împotriva neamului

Jan’Tep. Acum, a sosit vremea să-şi primească pedeapsa.

— E în regulă, puştiule, a zis Ferius. Du-te acasă.

La început, am crezut că voia să merg după ajutoare. Problema era că acest lucru n-ar fi servit la nimic: n-aş fi găsit pe nimeni la timp şi, chiar dacă aş fi reuşit, mă îndoiam că i-ar fi păsat. Nimeni nu ar fi ajutat o cartoforă Daroman sau o hoinară Argosi sau ce-o fi fiind, cu riscul de a mânia familia unui bărbat care ar fi putut deveni următorul prinţ al clanului. M-am uitat din nou la Ferius, încercând să-i fac semn că nu ajuta la nimic dacă mergeam după ajutoare, apoi am văzut nesiguranţa din ochii ei, pe care nu îi observasem înainte că erau verde-închis. Atunci când mi-a zis: „Pleacă, mă ocup eu de cei trei”, am ştiut că minţea.

— Du-te acasă, Kellen, mi-a zis Ra’dir.

El şi-a ridicat mâinile, iar acestea au început să strălucească mocnit în roşu şi negru. Chiar şi fără vrăji, voinţa lui era suficient de puternică încât să simt dogoarea.

— Îţi promit că dacă nu vei spune nimănui despre ceea ce ai văzut aici, nu vei păţi nimic rău.

„Nu vei păţi nimic rău.” Sigur, doar că mi se întâmplaseră deja cam toate relele.

— A sosit vremea, a spus Ra’fan.

Ra’dir a zâmbit.

— Haide, Kellen. Hai să fim aliaţi. Familiile noastre nu trebuie să se certe. Ce zici?

Exista o ironie în faptul că, dacă găseam o cale prin care să-mi recapăt magia, trebuia să folosesc vrăjile şi ritualurile interzise. Aveam nevoie de oameni care să mă ajute – oameni care erau dispuşi să facă fapte întunecate şi îngrozitoare pentru prietenii lor. Oameni cum era Ra’dir.

Era păcat, deoarece singurul lucru rău care nu mi se întâmplase încă era să mor, şi asta datorită lui Ferius.

— Zic că eşti cel mai mare tăntălău pe care l-am văzut vreodată, Ra’dir, iar dacă vrei să ajungi la Ferius Parfax, va trebui să treci mai întâi de mine.

El a făcut ochii mari înainte să încerce să mă înşface. M-

am ferit, aplecându-mă pe sub braţele lui, şi am ţâşnit în faţă, trecând pe lângă Ra'fan şi plonjând înspre cercul în care se afla Ferius. Dacă puteam rupe vraja, o eliberam. Deoarece nu aveam nici cuţit, nici altceva la îndemână, mi-am înfipt cât am putut de mult mâinile în pământ şi în pietriş, pipăind după sârma de cupru. Am simţit o lovitură de picior în partea laterală tocmai în momentul în care o găsisem. Deşi am rămas fără aer, am reuşit să rup sârma şi, odată cu ea, şi vraja.

M-am ridicat cu greu în picioare şi i-am văzut pe Ra'dir şi pe fraţii săi împrăştiaţi la câţiva metri depărtare de mine, neştiind ce să facă, sau, mai degrabă, alegând vrăjile pe care să le folosească împotriva noastră.

— Mulţumesc, puştiule, a zis Ferius. Toată vraja asta începea deja să mă enerveze.

— Nu s-a schimbat nimic! a strigat Ra'fan. Sunt trei magi împotriva unor nesăbuiţi fără magie. Suntem pregătiţi pentru şiretlicul tău cu fumul.

Ferius nu l-a băgat în seamă. S-a întors spre mine şi mi-a zis:

— Bănuiesc că n-ai adus nicio armă?

Am scos din buzunar pachetul de cărţi de joc pe care mi-l dăduse ea.

— Doar astea.

— Păstrează-le, a spus ea. Am şi eu. Şi-a vârât mâna în vestă şi a scos un alt pachet de cărţi de joc. Le-a răsfirat ca pe un evantai. Puştiule, alege o carte, oricare.

Neştiind ce să fac, am ales una din mijloc. Am simţit suprafaţa de metal rece şi am înţeles că acele cărţi de joc nu semănau deloc cu cele pe care le aveam eu.

— Patru de treflă? a zis ea, privind cartea pe care o ţineam în mână. Doar atâta poţi?

— Ai spus orice carte, am răspuns, rămânând cu ochii pironiţi la arma ciudată pe care o ţineam în mână.

— Ah, presupun că e în regulă, a zis ea, apoi s-a întors spre ceilalţi. Întotdeauna mi-am dorit să mă iau la întrecere într-un duel Jan'Tep. A răsfirat cărţile de joc în faţa ei, ca pe un evantai, astfel încât să poată vedea toţi

marginile tăioase ale cărţilor din metal subţire strălucind la lumina blândă a lunii. Deci, care încearcă primul?

11

Pachetul de cărţi de joc

Strălucirea roşie care ţâşnea din mâinile lui Ra'dir se reflecta ameninţător pe suprafaţa cărţilor de joc răsfirate pe care le ţinea în mână Ferius.

— Crezi că poţi lupta împotriva magilor cu un pachet de cărţi de joc? a întrebat el, dispreţuitor.

Îşi ţinea degetele strânse şi lipite de degetele mari. Era forma somatică declanşatoare a unei mingi de foc odată ce el îşi va fi răsfirat degetele şi va fi rostit vraja.

— Pentru tine, n-am nevoie decât de una, a răspuns Ferius.

O singură carte s-a ridicat din evantai, pe care ea a luat-o şi a ţinut-o între degetul mare şi degetul arătător al mâinii stângi.

— În caz că te interesează, aceasta nu este cartea ta norocoasă.

Ra'dir a început să spună vraja, însă, când a rostit prima silabă, Ferius a aruncat cartea. Aceasta s-a rotit în aer ca o săgeată şi a pătruns în gura lui deschisă. El s-a înecat, iar vraja lui s-a întrerupt înainte să apuce să o rostească.

— Acesta a fost doar începutul, băiete. Data viitoare va fi mai grav.

Eu mă rugam strămoşilor noştri să pună capăt acestei lupte, iar Panahsi şi ceilalţi iniţiaţi să îşi dea seama că se ajunsese prea departe şi că trebuiau să intervină, însă niciunul dintre ei nu s-a clintit. Acesta era un duel, iar duelurile erau sfinte pentru neamul meu. Chiar şi aşa, dacă ne-ar fi înfruntat doar Tennat, sau poate Tennat şi cu Ra'fan, teama de a înfrunta un adversar înarmat ar fi putut pune capăt pe loc acelei nebunii. Însă Ra'dir era un magician războinic, iar aceştia erau pregătiţi pentru haosul din luptă. Când a scuipat cartea, o dâră subţire de sânge i s-a prelins din colţurile gurii pe bărbie.

— Nu ne poate doborî pe toţi. Atacăm împreună, a zis el.

Acum!

I-am auzit atât pe Tennat, cât şi pe Ra'fan rostind vrăji. Ştiam că Tennat va alege „sabia spintecătoare" – era aceeaşi vrajă pe care o folosise cu mine în ziua precedentă şi una dintre puţinele forme de magie ofensivă pe care o învăţa un iniţiat. Ra'fan era cel care mă îngrijora. Un mag înlănţuitor ştie tot soiul de vrăji de legare. Ar fi putut să o paralizeze într-o clipită pe Ferius şi-atunci lupta ar fi luat sfârşit. Când a rostit primul cuvânt, „Kaneth", i-am aruncat în faţă tot pachetul de cărţi obişnuite. Pentru o clipă, suprafeţele pictate au umplut aerul de culoare împiedicându-l momentan să o vadă spre Ferius. A înlăturat cărţile de joc şi a început să creeze din nou formele somatice pentru vrajă.

Am auzit-o pe Ferius mârâind. Tennat alesese să o atace pe ea, nu pe mine. „Fireşte că da. O fi el prost, dar nici chiar atât de prost."

— Este „sabia spintecătoare"! am strigat eu la Ferius. Voinţa lui a pătruns în lăuntrul tău.

— Doar… o… mică… înţepătură, a zis ea, îndoindu-se de durere.

Tennat zâmbea larg; atât de încântat era că putea să îşi exercite voinţa asupra lui Ferius, încât uitase că ea nu avea o vrajă de protecţie asupra ei.

— E a mea, le-a spus el celorlalţi.

Idiotul avea să-i smulgă măruntaiele.

Eu am creat din instinct formele somatice pentru vraja care să îi distragă atenţia lui Tennat. Vrăjile de mătase sunt greu de imaginat – trebuie să pătrunzi în mintea inamicului. Însă eu am fost întotdeauna priceput la elementele de bază ale magiei, prin urmare degetele mele trasau deja formele somatice chiar în timp ce rosteam primele silabe ale incantaţiei şi încercam să îmi canalizez voinţa în banda tatuată pentru magia de mătase de pe braţul meu stâng. Am crezut că poate acum, într-un moment de restrişte, când încercam să procedez corect şi să ajut pe cineva, îmi voi recăpăta magia.

Nu s-a întâmplat asta.

Singura pauză din concentrarea lui Tennat a fost chicotitul lui în timp ce mă privea încercând. N-a fost suficient să îi slăbesc vraja.

— N-ai… decât… să rânjeşti… pocitanie, a gemut Ferius.

Ea a azvârlit o altă carte din pachet, iar Tennat a ţipat de durere când marginea tăioasă s-a înfipt în palma lui.

Ştiam că Ra'dir pregătea o altă magie de foc, însă nu mă puteam gândi la asta în acel moment. Ra'fan avea cale liberă spre Ferius şi pregătea o altfel de vrajă de legare. Am ridicat din nou mâinile ca să încerc o altă vrajă, însă Ferius a strigat:

— Gata cu trucurile ieftine, puştiule!

„Are dreptate", mi-am dat seama. Indiferent ce vrajă aş fi încercat, nu ar fi fost de folos. Am încercat să arunc cartea din metal pe care mi-o dăduse ea, să o fac să se rotească în aer aşa cum învăţasem să fac cu cele de hârtie, însă acestea aveau o altă greutate, iar suprafaţa era alunecoasă. Cartea s-a înfipt în pământ, la picioarele lui Ra'fan. Nemaiavând nici cărţi de joc, nici vrăji şi nicio altă soluţie, am luat-o la fugă înspre el.

Ceva fierbinte mi-a pârlit partea laterală a umărului şi mi-am dat seama vag că a fost cât pe ce să fug direct în flacăra care ţâşnise din mâna întinsă a lui Ra'dir. În jurul meu, aerul era fierbinte. L-am ignorat şi am sărit ultimii metri care mă despărţeau de Ra'fan. M-am izbit cu umărul ars în braţele lui întinse, rupând formele somatice. A fost cât pe ce să ţip de durere şi m-am împiedicat atunci când Ra'fan m-a lovit cu cotul în partea laterală a capului, înceţoşându-mi vederea. Măcar mi-a luat gândul de la durerea pe care o simţeam în umăr.

Când am căzut la pământ, l-am auzit rostind vraja pentru a treia oară. Am întins braţul şi l-am lovit în fluierul piciorului, însă n-a fost o lovitură puternică. Ceva strălucitor mi-a atras atenţia şi am văzut cartea mea din metal, patru de treflă, lângă mine. Am înşfăcat-o şi am încercat să îl tai pe Ra'fan cu ea. I-am nimerit mâna. O dâră subţire de sânge a apărut în aer când marginea tăioasă a cărţii i-a tăiat ambele palme. El a scos un ţipăt de

groază care m-a încântat nespus de mult. S-ar putea să nu fiu o persoană foarte de treabă.

— Puştiule! a strigat Ferius.

Când m-am întors, l-am văzut pe Ra'dir stând la câţiva metri depărtare, cu trei cărţi din metal înfipte în pieptul lui lat şi aruncând în continuare flăcări cu mâinile. Ferius şchiopăta, iar partea laterală a gambei stângi îi ardea mocnit. M-am rostogolit înspre Ra'dir şi am lovit cu piciorul cât am putut de tare, nimerindu-l în picior. Flacăra lui a ţâşnit în sus atunci când a căzut în genunchi lângă mine. Următorul lucru pe care l-am văzut a fost călcâiul cizmei lui Ferius lovindu-l sub bărbie pe Ra'dir. Capul i s-a dus pe spate, la fel şi restul trupului. Chiar şi atunci, în timp ce se strâmba de durere întins pe spate, el a început să silabisească o altă vrajă de foc, numai că vorbele i s-au oprit pe buze. Ferius Parfax şi-a aşezat cizma pe gâtul lui.

Uitându-te la ea, era ca şi când ai fi privit în ochii unei zeiţe a agoniei. Pălăria îi căzuse de pe cap, iar părul ei roşu flutura în adierea vântului asemenea flăcărilor unui foc dezlănţuit. În fiecare mână ţinea câteva cărţi, ale căror margini luceau în lumina mangalurilor din apropiere. Ea zâmbea, însă nu şi cu ochii.

— N-ai decât să vorbeşti cât vrei despre magie, puştiule, mi-a zis ea. N-ai decât să vorbeşti cât vrei despre putere. Vrei să ştii cum arată adevărata putere?

— Dacă ne vei ucide, vei începe un război, i-a spus Ra'fan sfidător, deşi, cum îşi ţinea mâinile rănite la subsuori, nu arăta prea ameninţător.

Tennat se târa în genunchi spre fratele lui.

Ţinându-şi în continuare piciorul pe gâtul lui Ra'dir, Ferius a făcut o mişcare bruscă din ambele încheieturi, iar eu am privit îngrozit cum cărţile au zburat din mâinile ei spre Ra'fan şi Tennat. „I-a omorât, mi-am zis eu. Şi-au făcut o părere greşită despre ea. Eu am avut o părere greşită despre ea. Este…" Nu am realizat că îmi închisesem ochii decât atunci când ţipătul lui Tennat m-a făcut să mi-i deschid din nou. Cinci cărţi din metal stăteau înfipte în pământ, la câţiva centimetri de fiecare din fraţi.

— Asta e magie, a zis Ferius, luându-şi piciorul de pe gâtul lui Ra’dir şi apropiindu-se de intrarea în piaţă, unde ceilalţi iniţiaţi începuseră deja să se împrăştie care încotro.

CINCI de PAVĂZĂ

A DOUA PROBĂ

Puterea unui mag fie sporeşte, fie slăbeşte. Puterea se schimbă mereu, la fel şi forţa unei naţiuni. Doar cei care reuşesc să descopere noi izvoare de putere îşi merită numele de mag. Cei care nu reuşesc, nu au nicio valoare pentru neamul nostru.

12

Proscris

În copilărie, când Shalla şi cu mine începeam una dintre încăierările noastre interminabile, tata aştepta răbdător până când unul din noi câştiga sau până când oboseam amândoi, apoi se uita când la unul, când la celălalt şi întreba:

— Aţi terminat?

Unul din noi – de obicei cel căruia mama îi poruncise să şadă ca să îi poată aplica o compresă pe ochiul umflat sau obrazul învineţit – lua seama la tonul tatei şi bolborosea:

— Cred că da.

— Bine, zicea tata, apoi bătea o dată din palme, ca şi când ar fi alungat o vrajă. Atunci, suntem din nou prieteni.

De cele mai multe ori eram prea epuizaţi ca să ne îndoim de logica lui oarecum ciudată, însă odată, când i-am contestat-o, el m-a tras deoparte şi mi-a zis:

— Ai luptat. Învingătorul şi învinsul au fost declaraţi. Indiferent de motivul disputei, acesta a fost lămurit.

— Trebuie să fiu prieten cu ea? Ea…

— Ea a câştigat de astă dată. Data viitoare, poate va pierde. Oricum ar fi, nu există virtute în ostilitatea continuă. Neamul Jan’Tep nu ţine mânie.

La acea vreme, această idee era de neconceput pentru mine. Fiecare încăierare, fie că era cu Shalla sau cu altcineva, mi se părea o luptă pe viaţă şi pe moarte pentru o cauză întemeiată, chiar dacă acea cauză nu era decât pentru a determina proprietarul de drept al unei jucării. Shalla se conforma cerinţei tatei şi se comporta ca şi când nu se întâmplase nimic.

— A fost doar un joc pe care l-am jucat eu şi Kellen, zicea ea atunci când Abydos întreba de ce unul din noi avea un braţ în atelă.

Neştiind cum să reacţionez, eu doar încuviinţam, convins că Shalla avea vreo problemă mintală de putea să

se prefacă atât de convingător că nu avusese loc nicio încăierare.

Abia în ziua în care colegii mei iniţiaţi încercaseră să ne vină de hac mie şi lui Ferius Parfax mi-am dat seama că Shalla era cea normală.

— Te vei alătura nouă azi, Kellen? m-a întrebat maestrul Osia'phest.

Când am ridicat privirea, l-am văzut stând la câţiva metri depărtare de banca dintre cele două coloane pe care şedeam eu. Ceilalţi iniţiaţi, care aşteptau în oază, se prefăceau că nu eram acolo.

Întrebarea lui Osia'phest era una tâmpită, fireşte. Doar văzuse eşecul meu într-ale magiei – cu toţii îl văzuseră. N-aş fi putut desena un simbol al sufletului, sau să făuresc o piatră magică, sau să invoc un animal-forţă, sau să îndeplinesc orice altă sarcină folositoare pentru a dovedi că am trecut cea de-a doua probă. Prin urmare, bătrânul ştia deja că nu voi participa la nicio probă în ziua aceea. Însă – şi în asta consta ridicolul – dacă nu mi-ar fi pus această întrebare, ar fi însemnat că exista o altă cauză pentru slăbiciunea mea actuală, cum ar fi faptul că participasem la un duel neaprobat, de partea unui presupus spion Daroman. Întreg oraşul trebuie că aflase deja despre asta, însă, legal vorbind, nu greşisem mai mult decât ceilalţi prezenţi acolo. Aşadar, întocmai cum obişnuia să procedeze tata atunci când eu şi Shalla ne încăieram, aveam să ne prefacem cu toţii că nu se întâmplase nimic.

— Nu, maestre, am răspuns eu. Voi privi de aici azi. Voi continua probele când…

Când ce? Când văduva mag va hotărî să îmi dea un obiect al puterii, astfel încât să pot trişa la probe? „Nu, nu gândi aşa." Aveam de gând să îmi activez din nou magia. Dacă îi puteam convinge pe Panahsi şi pe încă doi să mă ajute, puteam încerca nişte lucruri ca să îmi aprind benzile. Între timp, să fiu al naibii dacă îl voi lăsa pe Tennat sau pe oricine altcineva să creadă că am renunţat.

— Voi veni aici în fiecare zi ca să privesc, am spus eu, pe

un ton sfidător.

El a dat din cap ca un om înţelept, apoi a venit mai aproape şi m-a întrebat încet:

— Ai încercat să faci o vrajă simplă, poate una de evocare a suflării? Poate aici, în oază, vei putea…

— Ştiţi că nu pot, am spus, mârâind în barbă.

Imediat m-am simţit vinovat pentru ieşirea mea. Dintre toţi, maestrul Osia'phest era cel mai înţelegător în ceea ce priveşte situaţia mea. Cu toate acestea, nu-mi puteam stăpâni furia.

— Chiar dac-aş putea, la ce-ar folosi dacă aş face o vrajă idioată de suflare? Este cea mai slabă formă de magie.

El s-a aşezat lângă mine pe bancă.

— Nu subestima vraja de suflare, Kellen.

El şi-a suflecat mâneca dreaptă a veşmântului, lăsând să se vadă sigiliile argintii, tatuate, care reprezentau suflarea. Acestea străluceau sub pielea îmbătrânită a antebraţului.

— Suflarea este puterea mişcării, Kellen, a canalizării. Poate da glas altor forme de magie. Se prea poate ca de una singură să nu fie la fel de impresionantă ca şi cea de ambră sau de fier, însă combinată cu alte forme de magie, suflarea poate fi… remarcabilă.

În acel moment, m-aş fi mulţumit cu mediocritatea.

— Haide, mi-a spus maestrul Osia'phest. Arată-mi prima formă de evocare a suflării. Asta, dacă n-ai uitat cumva principiile de bază?

— N-am uitat nimic, am răspuns.

Puteam recita pe de rost incantaţiile pentru vrăjile de suflare. Stăpâneam formele somatice, imaginile, legăturile. Totul. Aşa cum le ştiam şi pentru vrăjile de nisip, ambră, fier şi toate celelalte. Nu exista niciun iniţiat din clanul meu care să cunoască formele la fel de bine cum le cunoşteam eu, nici măcar Shalla. Însă nu avea nicio importanţă.

— Prima formă de evocare, m-a îndemnat Osia'phest.

M-am străduit să mă liniştesc, mi-am îmblânzit privirea şi mi-am imaginat mişcarea aerului. Există întotdeauna o dificultate atunci când vine vorba de vraja de suflare: să

menţii ceva ce nu poţi cuprinde cu gândul. Am întins mâinile, răsfirându-mi degetul arătător şi degetele mijlocii ca să creez formele somatice pentru direcţie, apăsând degetele mici în palme, semnul pentru înfrânare şi control. Degetele mari arătau în sus, semn pentru „Vă rog, strămoşilor, ajutaţi-mă să fac această vrajă idioată.”

Mi-am impus voinţa asupra aerului şi am rostit incantaţia formată dintr-un singur cuvânt: „Carath.”

O adiere uşoară de aer a trecut printre mâinile mele, urmând linia degetului arătător şi a degetelor mijlocii. Abia a ajuns să trasez o linie subţire în nisipul de la picioarele mele, nu mai lungă de cincisprezece centimetri.

— Ei, a spus Osia’phest, nu e chiar atât de… rău. Abilităţile tale nu sunt la fel de promiţătoare ca înainte, dar nici nu au dispărut cu desăvârşire.

Ca să înţelegeţi mai bine cât de jalnică era această afirmaţie, trebuie doar să vă amintiţi că în apropierea unei oaze Jan’Tep, până şi un cioban Daroman surd, mut şi orb, dacă îi arătai vraja, putea probabil să invoce o rafală de vânt mai puternică decât reuşisem eu.

Osia’phest m-a bătut uşor pe picior înainte să se ridice de pe bancă.

— Se vede treaba că nu eşti singurul ucenic care nu se simte în apele lui azi.

Abia atunci l-am observat pe Tennat şezând pe o bancă, aşa cum şedeam şi eu, la vreo patruzeci de metri în partea cealaltă a oazei. Stătea cu umerii plecaţi şi, de la distanţă, părea extrem de nefericit. Nu mai avea tăieturile şi vânătăile cu care se pricopsise. Îl vindecase tatăl său, fără îndoială. Ra’meth era un tămăduitor mai priceput decât mama mea, ceea ce era o nedreptate cruntă.

— Iniţiatul Tennat nu a reuşit să facă vrăjile pregătitoare în dimineaţa aceasta, a continuat Osia’phest. De fapt, starea lui pare să fie mai proastă decât a ta. L-am pus să facă aceeaşi vrajă pe care ţi-am cerut-o şi ţie, dar n-a reuşit să invoce nici măcar un dram de magie.

„Se pare că totuşi există dreptate în lume.”

— Alţi patru iniţiaţi par să aibă aceleaşi simptome.

Apariţia bruscă a acestei stări la atât de mulţi este… improbabilă.

Prin minte mi-a trecut un gând şi, odată cu el, o rază de speranţă.

— Dacă suferim cu toţii de un fel de boală temporară? Poate că nu sunt…

— Tu ţi-ai pierdut magia treptat, de-a lungul săptămânilor şi lunilor. Aceasta este calea firească pentru cei care sunt meniţi să ducă viaţa unui Sha'Tep. Nu este însă firesc ce se întâmplă cu toţi ceilalţi.

Având în vedere cu câtă nepăsare îmi spusese Osia'phest că voi deveni Sha'Tep, puţin îmi păsa de suferinţa lui Tennat, însă tot am întrebat:

— Ce credeţi că le slăbeşte puterea?

— Există otrăvuri care provoacă astfel de simptome… cu toate că formula lor este complexă şi cunoscută doar de câţiva. Cu toate astea, nu este imposibil pentru o persoană suficient de deşteaptă şi de hotărâtă să le descopere, dacă ar avea timp şi motivaţie.

Bătrânul mag avea ceva în privire atunci când s-a uitat la mine… Să fi fost îngrijorare? Nu. Bănuială. Era ca şi când aştepta să mărturisesc ceva.

— Familia ta s-a învrăjbit cu cea a lui Tennat şi în trecut, nu-i aşa? Nu poţi să nu observi că majoritatea celor afectaţi provin din familii care susţin Casa Ra sau care îşi doresc titlul de prinţ al clanului.

— Doar nu credeţi că eu…

Osia'phest şi-a ridicat mâinile.

— Nu fac o astfel de acuzaţie. Ştiu că eşti băiat bun, deşi nesăbuit şi, iartă-mă, imatur uneori. Însă ce-am observat eu, vor observa şi ceilalţi. S-ar putea să caute dreptatea chiar şi în absenţa dovezilor. El a tras adânc aer în piept, părând să-l ţină o vreme. Suntem un neam unit prin magie şi, cu toate astea, căutăm adesea să dezlănţuim cea mai rea formă de magie unul asupra celuilalt.

Încercam să îmi imaginez cum putea deveni acea zi şi mai proastă. N-am reuşit. M-am ridicat în picioare şi l-am apucat de braţ.

— Maestre Osia’phest, nu am făcut niciun rău nimănui. Nu sunt eu de vină.

El mi-a înlăturat mâna cu blândeţe.

— Kellen, mă tem că există o mare diferenţă între a nu face niciun rău şi a nu fi de vină.

Am petrecut următoarele ore privind şi ascultând în timp ce Maestrul Osia’phest parcurgea împreună cu ceilalţi iniţiaţi recitarea incantaţiilor, ierarhia înfrânărilor mistice şi meditaţiile nesfârşite, în timpul cărora eram aproape convins că Osia’phest trăgea un pui de somn.

După o vreme, mi-a fost imposibil să-mi mai ţin ochii deschişi în timpul acelor momente nesfârşite de tăcere şi repetiţie. De fiecare dată când mi-i deschideam, îmi îndreptam din instinct privirea spre Tennat, care şedea în partea cealaltă a oazei, aşteptându-mă să-l văd pregătit să mă atace, cu mâinile strălucind datorită magiei. Însă el nu se mişca. Câteodată, îmi arunca o privire, însă nu scotea o vorbă. Mie îmi convenea de minune.

Ce se întâmplase de îi domolise puterea magică? Dar ceilalţi? Ştiam că nu eu eram cauza îmbolnăvirii lor. Exista o singură explicaţie care nu implica nimic josnic: teama. Magia necesită concentrare totală şi voinţă de nestrămutat. Trauma emoţională făcea acest lucru imposibil, iar Tennat vărsase ceva lacrimi noaptea trecută.

— Pari mulţumit, a zis Panahsi, trezindu-mă din aţipire.

— N-am văzut când ai venit. M-am tras ca să îi fac loc pe bancă, însă el nu s-a aşezat. Îşi ţinea braţele încrucişate în faţă şi am observat pe loc că era ceva schimbat la el. Ai reuşit să-ţi aprinzi banda de ambră… E minunat, am zis eu, străduindu-mă să par cât mai sincer.

El a încuviinţat, zâmbind cu satisfacţie.

— Am reuşit în dimineaţa asta.

— Cum ai făcut? Poate mă vei ajuta şi pe mine mai târziu. Am câteva idei despre cum aş putea să…

Panahsi m-a întrerupt zâmbindu-mi dispreţuitor, o expresie neobişnuită pentru el. Părea suficient de amuzantă încât să mă facă să cred o clipă că glumea, asta până când mi-a spus:

— Ştii ceva, Kellen? Mi-am dat seama de ce nu ai pic de magie în tine.

— Serios? De ce?

— Pentru că nu o meriţi.

Când a făcut un pas spre mine, silueta lui masivă a acoperit soarele.

— Magia este harul neamului Jan'Tep. Nu al neamului Daroman, nici al neamului Berabesq, nici al ceea ce-oi fi fiind tu.

Când am sărit în picioare, prea repede aş zice, toate tăieturile şi vânătăile cu care mă pricopsisem în noaptea precedentă au ripostat, făcându-mă să ameţesc.

— Sunt Jan'Tep, la fel ca tine, am spus, încercând să îl îmbrâncesc.

Era o prostie din mai multe motive, printre care se număra şi faptul că, până în acea zi, Panahsi fusese prietenul meu cel mai bun. El era, de asemenea, şi foarte greu. Nu s-a clintit din loc atunci când l-am împins. Însă când m-a împins el, am căzut din nou pe bancă.

— Te-ai aliat cu femeia Daroman împotriva propriului neam, Kellen.

Am ridicat ochii din pământ şi am privit dincolo de Panahsi, unde ceilalţi iniţiaţi se prefăceau, fără a le reuşi, că nu observau ce se întâmpla, aruncându-ne în tot acest timp priviri pe furiş. Tennat, care şedea pe o bancă din partea cealaltă a oazei, nu se prefăcea deloc. Era pentru prima oară când îl vedeam zâmbind în acea zi.

M-am ridicat în picioare. Am hotărât să adopt o tactică diferită, acum că banca se afla între mine şi Panahsi.

— Voiau să-i facă rău acelei femei, Panahsi. La asta se foloseşte magia? Să îi ameninţi şi să îi torturezi pe cei care nu o posedă?

„Dumnezeule, te rog, nu lăsa să fie aşa, altminteri voi fi distrus pe viaţă."

— Ra'fan zice că este spioană.

— Ra'fan e idiot. La fel şi tatăl lui şi Tennat, care a fost cât pe ce să te nenorocească săptămâna trecută, în caz că ai uitat.

— Tennat m-a învins pentru că este puternic, la fel ca restul familiei lui. Va deveni un mag care va lupta pentru neamul nostru. Aşa cum trebuie să devin şi eu.

Aceste cuvinte m-au făcut să pufnesc.

— Panahsi, tu ai mai mult potenţial decât toată familia lui Tennat. Vei fi de trei ori mai puternic decât…

— Nu şi dacă voi mai sta în preajma ta, a zis el, ţinându-şi palmele desfăcute pe lângă corp.

Semenii mei nu ştiau să îşi strângă pumnii atunci când erau furioşi. Era mai greu astfel să creezi forme somatice atunci când trebuia să faci vrăji de atac.

— Ai de gând să mă snopeşti în bătaie, Panahsi? l-am întrebat.

El a şovăit.

— Aş putea, ştii asta. Chiar şi fără magie. Sunt mai puternic decât tine, Kellen.

— Nici n-am spus că n-ai fi.

Pentru o clipă, el a rămas nemişcat, ca şi când ar fi vrut să spună ceva sau ca şi când ar fi aşteptat ca eu să zic ceva, însă cum niciunul n-am zis nimic, el s-a întors şi a plecat de lângă mine la ceilalţi iniţiaţi. Deşi nu am auzit ce le-a spus, mă îndoiam că m-a lăudat, deoarece câţiva dintre ei au râs şi l-au bătut pe umăr.

Ar fi trebuit să văd limpede ce se întâmpla, însă uneori sunt greu de cap. Tennat a fost cel care a lămurit lucrurile atunci când a venit la mine, la scurt timp după ce a plecat Panahsi.

— Le-am spus că vei veni azi, a zis Tennat, tuşind în timp ce vorbea.

— Nu arăţi prea bine, Tennat. Poate ar trebui să…

El m-a ignorat.

— Eşti atât de arogant! Atât de plin de tine! Cu toţii am ştiut de ani buni că vei sfârşi alături de Sha'Tep, frecând podelele magilor adevăraţi sau, şi mai bine, muncind în mine, unde ţi-e locul. Kellen, păcăliciul fără magie crede că poate să-şi trăiască viaţa minţind şi, mai rău, încă te comporţi de parcă ai fi mai bun decât toţi ceilalţi.

— Nu decât toţi ceilalţi.

— Te crezi deştept, nu-i aşa, Kellen?

El s-a prefăcut că râde, însă nu şi când a tuşit.

— Ar trebui să te odihneşti, Tennat. Mi se pare că te-ai pricopsit cu o răceală urâtă.

— Mă voi însănătoşi, a zis el, stăpânindu-se. Mă voi face bine, pentru că sângele meu este puternic. Indiferent ce boală oi fi având tu înlăuntrul tău, care îi infestează pe ai noştri, nu mă va îngenunchea şi pe mine.

Iată o variantă la care nu mă gândisem. Dacă eram purtătorul vreunei boli? Toată viaţa trecusem dintr-o răceală într-alta. Însă de ce i-ar fi afectat pe ceilalţi mai repede decât pe mine?

Tennat îmi zâmbea cu superioritate de parcă ar fi câştigat cine ştie ce argument important. Ce idiot.

— Atunci, ar fi mai bine să fugi acasă, Tennat. N-aş vrea să primeşti o doză dublă din această boală letală şi magică a mea.

Pentru o secundă, el a părut cu adevărat speriat, ceea ce mi-a spus că, indiferent ce-o fi fost asta, nu se prefăcea.

— Nu, a răspuns el, întorcându-se şi făcând cale-ntoarsă spre banca din partea cealaltă. Cred c-am să rămân şi-am să privesc.

Am avut nevoie de ceva timp ca să-mi dau seama ce se întâmpla şi să recunosc faptul că, venind în oază în acea zi, reuşisem să mă arunc cu capul înainte într-o capcană. Ştiţi, semenii mei au un ritual de exilare a criminalului. Trebuie doar ca familia, prietenii, colegii şi profesorii proscrisului să îi spună cu toţii că nu mai este bine-venit în clan. E nevoie de ore sau chiar de zile pentru ca ritualul să se încheie. Abia după ce proscrisul a fost respins de toate persoanele pe care le cunoaşte, consiliul îl va condamna pe criminal la exil pentru totdeauna. Fără familie şi fără clan, se întâmplă rareori ca vreunul să încerce să facă recurs.

Scena cu Panahsi s-a repetat la nesfârşit tot restul după-amiezii. La fiecare oră, când Maestrul Osia’phest le oferea iniţiaţilor câteva minute de pauză, cineva venea la mine şi făcea o remarcă batjocoritoare, astfel încât să fie limpede atât pentru mine, cât şi pentru ceilalţi că nu mai eram

prieteni.

De fiecare dată când se întâmpla acest lucru, cuvintele tatei îmi răsunau în minte.

„Neamul Jan’Tep nu ţine mânie.”

Sigur.

Mai mult decât orice, îmi doream să mă ridic de pe banca aceea şi să fug acasă, să mă încui în odaia mea şi să încerc să uit primii cincisprezece ani din viaţa mea. Nu era din cauză că lucrurile pe care mi le spuneau oamenii erau nemiloase – adică, erau nemiloase, evident –, însă cele mai dureroase erau lucrurile pe care nu se oboseau să mi le spună. Eram un proscris. Eram celălalt. Nu eram nici Jan’Tep sau Sha’Tep, nici altceva.

Mă tot uitam la Panahsi, sperând că acesta îl va opri pe următorul care va veni la mine sau că măcar îmi va arunca o privire. N-a făcut-o. Eram ca o insectă nedorită care îşi găsise cumva drumul în grădină. Nu era ca şi când el şi ceilalţi ar fi vrut să mă vadă mort. Nu voiau să mă mai vadă deloc.

Bănuiesc că de aceea nu puteam pleca. În ciuda faptului că fiecare părticică din mine ţipa să mă ridic în picioare şi s-o iau la fugă, în ciuda faptului că mă simţeam mic şi singur, undeva, înlăuntrul meu, exista un dram de furie care mă împiedica să plec. Am jurat că voi veni în fiecare zi la oază, că voi asista la lecţii, că îi voi face pe toţi să mă vadă. În fiecare zi, până în ziua numirii mele, când voi fi nevoit să mă alătur neamului Sha’Tep pentru totdeauna.

Eram aproape convins că făceam un lucru nobil rămânând, când Nephenia s-a apropiat de mine.

13

Respingerea

Mi-ar fi prins bine o vrajă de protecţie în acel moment. Nephenia avea drept arme doar frumuseţea şi sentimentele pe care le nutream pentru ea. S-a dovedit a fi suficient.

Era frumoasă în acea zi, aşa cum era în fiecare zi. Rochia bej-deschis din in, care se termina deasupra genunchilor, îi scotea în evidenţă buclele castanii care îi atârnau despletite pe umeri. Întotdeauna îmi plăcea când îşi purta astfel părul. Simţeam şi un parfum… petale de tamariscă şi nisip cald şi… „Nu, mi-am spus. E aici ca să te nimicească. Acestea sunt armele ei. Nu te lăsa.”

Aveam nevoie de un contraatac bun. Ceva care să o atingă unde-o doare şi să o oprească, fără îndoială, să-şi spună discursul exersat. Am găsit câteva zeci de lucruri răutăcioase şi urâte pe care să i le spun. Lucruri care m-ar fi făcut pe mine să par inteligent, iar pe ea să pară neînsemnată. „Bine. Eşti pregătit.”

Însă când ea s-a oprit la mai puţin de o jumătate de metru de mine, toate insultele mele sclipitoare s-au risipit. Brusc, m-am transformat într-un băieţel bosumflat.

— Bănuiesc că ai venit aici ca să…

— Ei cred că am venit ca să te resping, a zis ea repede şi atât de încet, încât a trebuit să repet cuvintele ei în gând ca să mă asigur că auzisem bine.

Am dat să mă ridic în picioare, însă ea a clătinat uşor din cap, aşa că m-am aşezat la loc.

— Şi n-ai s-o faci?

— Cred… cred că ai dat dovadă de curaj când i-ai luat apărarea femeii Daroman. Însă nu sunt convinsă că ai procedat bine. Cei din neamul Jan’Tep ar trebui să fie loiali clanului lor. Ea a rămas nemişcată o clipă, clătinând din cap, ca şi când ar fi încercat să ajungă acest gând. Ferius ţi-a salvat viaţa, şi când a venit momentul, ai salvat-o şi tu

pe-a ei. Nu poate fi un lucru greşit. Ea s-a întors şi a privit înspre miazăzi, departe de oraş. Erau trei, Kellen, iar tu nu ai magie. Cu toate astea, ai luptat împotriva lor. I-ai învins.

— Ferius… ăăăă… şi-a adus şi ea contribuţia.

— Mi-aş dori să fiu la fel de curajoasă ca tine.

— Eşti, am spus eu. Ai fi…

Ea s-a întors brusc spre mine, cu ochii furioşi şi plini de lacrimi.

— Nu sunt curajoasă, Kellen, aşa că nu spune că sunt.

Negăsind alte cuvinte mai inteligente şi mai reconfortante, i-am spus:

— Nu înţeleg.

— Lasă-mă… lasă-mă să-ţi spun doar atât. Şi-a şters lacrimile din ochi, apoi şi-a şters mâinile de rochie. Nu e la fel pentru fete, Kellen. Maeştrii nu prea vor să ne înveţe magia supremă. Ei cred că nu ar trebui să învăţăm nimic în afară de tămăduire şi…

— Atunci, fă-i să te înveţe, am spus. Sora mea nu acceptă refuzul. Ea…

— Eu nu sunt Shalla!

Câţiva dintre iniţiaţi s-au uitat în direcţia noastră şi, pentru o clipă, mi-a fost teamă să nu creadă că i-am făcut vreun rău Nepheniei.

— Eu nu sunt Shalla, a repetat ea, mai încet de astă dată. Nu sunt puternică, aşa cum e ea. Maeştrii o învaţă pentru că, dacă n-ar face-o, toată lumea ar crede că e din cauză că este fată. Dar eu? Pe mine mă tot împing în spatele clasei. Eu trebuie să mă rog şi să mă ridic pe vârfuri în spatele băieţilor ca să pot vedea vrăjile care le sunt arătate. Dacă unii dintre ceilalţi iniţiaţi nu şi-ar petrece timpul cu mine după ore, n-aş putea trece probele.

„Ceilalţi iniţiaţi. Cum ar fi?” m-am întrebat eu.

— Am nevoie de ei ca să mă ajute, Kellen. Nu vreau să sfârşesc ca mama, măritată cu un bărbat care o tratează ca pe o Sha’Tep. Care o foloseşte ca pe o servitoare şi aşteaptă ca ea să… Trebuie să îmi câştig numele de mag.

O parte din mine ştia că ar fi trebuit să ascult – să ascult cu adevărat – ceea ce îmi spunea ea. Ar fi trebuit să fiu mai

înţelegător. Ar fi trebuit să pot înţelege că Nephenia doar încerca să supravieţuiască în lume, la fel ca mine. Însă îmi petrecusem ultimele ore auzindu-i pe toţi cei care se dăduseră drept prieteni ai mei spunându-mi că eram bolnav şi că nu voi avea vreodată vreo putere. Cred că mi se imprimase în minte.

— De ce-mi spui toate astea, Nephenia? Doar ca să găseşti o scuză şi să te simţi mai bine pentru că te aliezi cu toţi ceilalţi?

De astă dată m-am ridicat în picioare, în parte pentru că eram extrem de furios şi, pe de altă parte, pentru că, probabil, avea să fie ultima oară când aveam ocazia să mă aflu atât de aproape de ea.

— Nu ai venit aici ca să-mi spui cât sunt de curajos, ci ca să îţi iei rămas-bun.

— Nu pentru că vreau asta, a zis ea cu disperare în glas, de parcă ar fi avut vreo importanţă. Poate că într-o zi…

— Poate, dacă voi deveni brusc un mag puternic? Atunci vei vorbi cu mine? Atunci vei vrea să…?

Mă aflam suficient de aproape de ea încât să văd cum buza de jos începe să îi tremure.

— Îmi pare rău, Kellen. Îmi pare nespus de rău, a spus ea, apoi s-a îndepărtat de mine.

Am zis câteva lucruri în timp ce ea se întorcea la ceilalţi, lucruri pe care niciun mag tânăr, curajos şi viteaz nu le-ar spune unei fete care plângea. Le-am spus încet, totuşi, în barbă, ca un laş, crezând că nu auzise nimeni.

— O săruţi pe mama ta cu gura asta? am auzit o voce în spatele meu.

M-am rotit pe călcâie şi am dat cu ochii de Ferius Parfax, care şedea rezemată de o coloană, cu picioarele încrucişate, ţinând într-o mână o carte de joc mare şi în cealaltă, delicat, o pensulă. Lângă ea, se afla o valiză deschisă, din piele, plină cu pensule, oale mici şi borcane.

— Ce faci? am întrebat-o, fiind surprins chiar eu de cât de furios eram.

— Pictez o carte de joc, nu se vede?

Mi-a venit în minte întrebarea văduvei mag din seara

precedentă.

— Cu ce?

Ferius s-a zgâit la cartea de joc pe care o ţinea în mână.

— Nu te priveşte.

Răspunsul ei sfidător m-a iritat.

— M-ai luat prin surprindere.

— N-a fost greu, a răspuns ea, cufundând pensula în ceva limpede înainte să o înfăşoare într-o cârpă şi să o aşeze în valiza din piele. Data viitoare, tu şi prietena ta ar trebui să faceţi o vrajă de genul „fii atent la cei din jur.”

— Nu este… Nu înseamnă nimic. Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Nici eu, a spus Ferius, vârându-şi mâna în vestă şi scoţând o ţigară din trestie, pe care şi-o aşează între dinţi.

Ea scoase din valiza de piele două săculeţe din pânză, iar apoi un vârf de pudră din fiecare. Când le-a aruncat una într-alta, a izbucnit o flacără mică, aprinzând ţigara.

— Ce sunt pudrele alea? am întrebat eu.

— Chestii pe care le folosesc pentru vopsele, a răspuns ea, trăgând din ţigara ei de trestie. Nu-i o idee prea bună să le amesteci.

A aruncat în aer un rotocol de fum, care a plutit înspre mine. Gestul a părut ciudat de acuzator.

— Nephenia m-a lăsat baltă, pentru că nu am abilităţi magice, am spus, dându-mi seama că, de fapt, voiam să vorbesc despre asta. Acum, puterile mele sunt promiţătoare, iar ea pare să mă placă, iar în clipa următoare, când nu le mai am, ea hotărăşte că nu merită osteneala.

Dacă mă aşteptam să fiu compătimit, ceea ce îmi şi doream, nu am avut parte de asta.

— Ştii ce mă întrebam? A rostit Ferius.

Nu am răspuns, însă nu avea nicio importanţă, pentru că ea a continuat:

— Mă întrebam dacă fata aceea ţi se va părea la fel de frumoasă şi mâine, adică, dacă o vei mai băga în seamă.

Mi-a acordat trei secunde să dau un răspuns înainte să izbucnească în hohote.

— Mă faci să râd, puştiule. Ştiai asta?

— Taci din gură, Ferius.

Soarele începea să coboare pe cer, iar Maestrul Osia'phest îşi târa picioarele pe stradă. Lecţia luase sfârşit, evident.

— Eşti spioană Daroman? Ai făcut ceva ca să-i îmbolnăveşti pe Tennat şi pe ceilalţi?

— Nu. Ea mi-a aruncat o privire piezişă. Dar tu?

— Nu vorbi prostii.

— Spune un puştan care tocmai i-a cerut unei presupuse spioane să se trădeze.

— Dacă nu eşti spioană, atunci ce eşti? am întrebat-o. Pentru că nu cred că o hoinară Argosi şi-ar mai pierde vremea pe-aici după cele întâmplate noaptea trecută.

— Sunt femeie, puştiule. Probabil că nu ai cunoscut una până acum, pentru că trăieşti în locul acesta înapoiat, însă femeia este ca un bărbat, doar că mai deşteaptă şi mai curajoasă.

Am înţeles că tocmai le insultase pe mama, pe sora mea şi pe oricare altă femeie din clanul meu. Însă altceva mă deranja.

— Nu ţi-e teamă că Ra'fan, Ra'dir şi Tennat te-ar putea ataca din nou?

Ea s-a ridicat în picioare, s-a apropiat şi s-a aşezat lângă mine pe bancă.

— Cine, idioţii de aseară?

— Ei sau alţii. Să nu crezi că vor funcţiona din nou aceleaşi trucuri. Data viitoare, ar putea…

— Data viitoare voi folosi un alt truc.

Deşi pe faţa ei se vedea doar acel rânjet încrezător, eu îmi aminteam teama care i se citise în ochi seara trecută.

— Ţi-au văzut trucul cu fumul şi cărţile din oţel. Ce se va întâmpla atunci când vei rămâne tară trucuri? Ce se va întâmpla dacă alţi magi mai puternici vor hotărî să te atace şi vor…

Ea a ridicat din umeri.

— Vom afla la momentul respectiv. A tras din nou din ţigară. Acum, hai să ne ocupăm de lucruri mai urgente,

cum ar fi domniţa pe care pari s-o placi atât de mult şi pe care tocmai ai tratat-o ca pe un nimic.

Eram într-un oraş plin de magi, dintre care jumătate voia, probabil, s-o vadă moartă, iar ea voia să vorbească despre viaţa mea amoroasă!

— Uite, dacă nu ştii vreo vrajă care s-o facă să mă placă în ciuda faptului că sunt un ratat, nu-mi spune nimic. Şi-apoi, e aşa cum a zis ea – nu este specială.

Ferius s-a uitat la mine şi a expirat prelung. Fumul a umplut aerul dintre noi asemenea ceţii într-o dimineaţă de primăvară.

— Bine, puştiule, mi-ai făcut o favoare aseară, aşa că o să ţi-o returnez.

Eu m-am întors cu spatele la ea.

— Dacă ai de gând să glumeşti din nou spunând că mă vei învăţa vrăji, nu te obosi.

Mă săturasem să o aud pe Ferius amuzându-se pe seama magiei, ca şi când ar fi fost un joc.

I-am simţit mâna pe umăr şi am vrut să mă trag, însă strânsoarea ei era fermă.

— Am să te învăţ o vrajă, puştiule, dar nu pentru că vrei, ci pentru că ai nevoie de ea.

Ea s-a aplecat înspre mine şi mi-a şoptit la ureche o înşiruire de cuvinte.

Ca de obicei, era un alt truc stupid de-ale ei – Ferius prefăcându-se că lucrurile care nu erau vrăji reale erau la fel de importante ca şi magia adevărată. Aş fi putut să uit pur şi simplu şi să plec acasă, însă, la drept vorbind, mă simţeam destul de groaznic pentru felul în care mă comportasem cu Nephenia. Prin urmare, când am văzut-o mergând încet în urma celorlalţi iniţiaţi care plecau din oază, am fugit la ea.

Ea s-a întors şi m-a văzut, iar eu am zărit teama din ochii ei. Teama că voi ţipa la ea sau că îi voi spune la mânie lucruri îngrozitoare. Teamă că o voi respinge. „Aşa cum m-ai respins şi tu pe mine.” Am alungat acest gând. Dacă tot urma să mă fac de râs, măcar să o fac ca la carte. „Calm, mi-am amintit eu. În primul rând trebuie să fii calm.” Am

închis ochii pentru o clipă, imaginându-mi cum vraja îşi făcea efectul, apoi am rostit incantaţia, întocmai cum mi-o spusese Ferius.

— Ai spus că nu eşti specială, Nephenia, dar te înşeli, într-o bună zi îţi vei da şi tu seama, dar între timp, vreau să ştii că eşti specială pentru mine.

Ea a rămas nemişcată timp îndelungat, de parcă fiecare părticică din trupul ei ar fi fost prinsă într-o vrajă de legare. Apoi, am văzut apărându-i în colţul ochiului drept o lacrimă. Înainte ca aceasta să i se rostogolească pe obraz, ea m-a îmbrăţişat.

— Mulţumesc, Kellen, a fost tot ce mi-a spus.

Nu m-a sărutat, nici nu şi-a cerut iertare, nici nu mi-a promis că vom rămâne prieteni. Nu mi-a dat niciun suvenir sau vreun cod secret. Ştiam că în a doua zi avea să facă exact ce spusese – să se alăture celorlalţi. Aşa se întâmplă atunci când nu te simţi suficient de puternic ca să fii de unul singur.

Însă în acele câteva secunde în care am strâns-o în braţe şi i-am simţit obrazul lipit de umărul meu, iar eu mi-am îngropat faţa în cârlionţii ei, nu m-a deranjat acest lucru.

Bine, n-a fost magie.

Dar a fost pe aproape.

M-am întors la banca mea dintre coloane, cu intenţia de a-i da câteva replici usturătoare lui Ferius despre vraja ei, doar că ea plecase, iar Shalla îi luase locul. Era mai palidă decât de obicei. Obosită.

— Unde-i Ferius? am întrebat-o.

Shalla a ridicat din umeri.

— A plecat. Nu cred că mă place. Însă este o spioană Daroman, aşa că…

— Nu este spioană, am zis eu.

— Atunci, ce e?

„O femeie. Aceasta este ca un bărbat, doar că mai deşteaptă şi mai curajoasă.” Nu, cuvintele acestea nu mă vor face să par mai deştept.

— Cine ştie? Probabil că e aşa cum a spus tata: o hoinară Argosi.

Shalla a dat să spună ceva, însă a început să tuşească. Când am vrut să o întreb dacă se simţea bine, ea a arătat cu capul înspre stradă, unde plecase Nephenia.

— Ce-a fost asta?

Am aruncat o privire în spate, în caz că Nephenia se afla încă acolo, însă strada era pustie.

— Nimic. Eu doar…

— Nu ştiu de ce îţi pierzi vremea cu Şoricioaica, a spus Shalla. Familia ei nu este puternică, nu este nici prea frumoasă şi nici nu va fi cine ştie ce mag.

Mi-au venit în minte câteva zeci de răspunsuri usturătoare, de la cele mai urâte până la cele mai puţin ofensive, care m-ar fi putut băga într-un bucluc şi mai mare. Le-am dat uitării pe toate.

— Ea crede că eşti uimitoare.

Shalla şi-a deschis gura, apoi şi-a închis-o la loc. O vrajă cu adevărat magică. Nu a durat foarte mult, fireşte.

— Ştii că oamenii ăştia nu sunt familia ta, nu? Panahsi, Nephenia, nebuna aia de Ferius? Niciunul nu este din familie.

— Şi ce dacă? am întrebat eu, simţind cum mă cuprinde furia, în ciuda încercărilor mele de a mă calma.

Shalla este, într-adevăr, mai deşteaptă decât mine. Cumva, ştie mereu cum să-mi pătrundă în suflet.

— Ce-a făcut familia mea pentru mine? Toate orele pe care mama şi tata le-au irosit făcând vrăji pe mine ca să-mi scoată magia la lumină? M-au făcut să mă simt groaznic, bolnav şi slab. Crezi că îmi vor mai permite să dorm la etaj odată ce voi fi Sha’Tep pentru tot restul vieţii? Tu mă vei considera fratele tău atunci când voi veni să îţi aduc cina sau să îţi frec pardoseala din cameră?

M-am aşteptat ca Shalla să înceapă o tiradă, însă ea a zâmbit şi mi-a luat mâinile într-ale ei. Oare sora mea urma să-mi spună că nu avea nicio importanţă dacă deveneam Sha’Tep? Că mă va iubi oricum? Cred că de aceea am fost extrem de surprins atunci când mi-a şoptit la ureche:

— Am găsit o modalitate prin care să poţi folosi magia.

14

Şarpele

— De fapt, a fost ideea ta, a spus Shalla, în timp ce ne furişam pe cărare.

— Ce-a fost ideea mea? am întrebat eu, aruncându-mi pe umăr raniţa pe care o adusese cu ea şi pe care se aştepta s-o car eu. Nu mi-ai spus despre ce este vorba. Ce căutăm, totuşi, pe Şarpe?

„Şarpele” era a doua rută întortocheată care străbătea de la miazănoapte la miazăzi tărâmurile Jan’Tep. Era botezată astfel după felul în care se încolăcea în jurul drumului caravanelor, lung de aproape 800 de kilometri, numit „Toiagul.” Inginerii oastei Daroman construiseră drumul prin pădurile înconjurătoare cu sute de ani în urmă pentru a uşura comerţul, călătoriile şi, pe timp de război, invazia oastei lor pe tărâmul nostru. Şarpele era un drum mult mai vechi, al cărui nume oficial era „Calea spiritelor.” Se spunea că acolo se aflau fantomele strămoşilor noştri, care duceau o luptă fără sfârşit împotriva celor ale vechilor noştri duşmani, neamul Mahdek. Era, de asemenea, locul unde mergeau magii Jan’Tep în călătoria spirituală, atunci când căutau magia supremă.

— În timp ce te duelai deunăzi cu Tennat, ai vorbit cu şoimul care zbura pe deasupra, a spus Shalla.

A fost cât pe ce să scap raniţa jos.

— Shalla, n-a fost decât un truc. Mă prefăceam, ca să pot să…

— Să îl sperii pe Tennat. Ştiu. Dar nu te-ai gândit de ce s-a speriat? Pentru că un mag cu un animal-forţă poate conduce magia, chiar dacă benzile nu îi strălucesc.

— Şi?

— Dacă ai într-adevăr un animal-forţă?

Era o întrebare retorică şi stupidă. Genul de experiment mental imposibil care îi atrăgea pe magii vârstnici, pe sora mea şi pe nimeni altcineva.

— Înseamnă că nu vom afla niciodată, nu-i aşa? E nevoie de magie ca să invoci un animal-forţă, iar eu, în caz că n-ai observat, n-o mai am.

— Dar o am eu.

M-am oprit în loc.

— Tata te lasă să continui probele? Am crezut că te va lăsa să aştepţi, pentru că… „a fost cât pe ce să-ţi omori fratele.”

Bănuiesc că trebuia s-o lase să continue. Dacă membrii consiliului luau în considerare o descendenţă puternică, atunci singura speranţă a tatei de a fi numit prinţ al clanului era ca Shalla să facă o impresie bună în faţa lorzilor magi. Deşi nu putea primi titlul de mag până nu împlinea şaisprezece ani, ea putea dovedi forţa familiei noastre trecând probele cu trei ani mai devreme. Nu că pe mine m-ar fi ajutat cu ceva.

— Shalla, abia dacă mai reuşeşte cineva să creeze o legătură cu animalele-forţă. Este prea riscant. De ce ar…?

Ea şi-a coborât privirea în pământ.

— Mama m-a ajutat să îl conving pe tata că un astfel de animal m-ar putea… ajuta cumva să mă temperez.

„Slabe şanse”, mi-am zis eu. Deşi, teoretic, era logic ca, atunci când un mag şi animalul său forţă formau o legătură, să existe o fuziune a personalităţilor, mă îndoiam că o pisică sau o raţă putea reuşi să o înveţe pe sora mea lecţia umilinţei.

Shalla a tuşit din nou şi am observat încă o dată cât era de palidă.

— Ce-i cu tine? am întrebat-o. Arăţi mai rău decât Tennat. Ferius a fost cât pe ce să-i taie gâtul aseară.

— Nu-i decât o răceală, a spus ea, pornind din nou la drum. N-am de gând s-o las să-mi vină de hac.

— Ce legătură au toate astea cu mine? am întrebat-o.

— L-am convins pe tata să te lase să fii străjerul meu. Mă vei proteja.

Mi-a venit să râd.

— Vrei să te apăr de spiritele malefice ale Mahdekilor când vom străbate Şarpele? Cu ce? Cu personalitatea mea

cuceritoare?

— Nu fi idiot, Kellen. Nimeni n-a mai văzut un Mahdek de zeci de ani. Şi-apoi, am vrăjile mele de protecţie, iar mama a făcut, fără îndoială, o vrajă de divinaţie care să vegheze asupra mea. Tot ce vreau să faci este să împiedici orice insectă sau animal bolnav să încerce să creeze o legătură cu mine câtă vreme mă aflu sub influenţa vrăjii chemării.

— Aşadar, voi avea ocazia să văd cum devii şi mai puternică, iar eu cu ce mă aleg?

Ea mi-a zâmbit ca şi când ar fi urmat să îmi dezvăluie că ea a inventat roata.

— Am un plan. Odată ce voi avea şoimul meu…

— Ce te face să crezi că vei avea un şoim? am întrerupt-o eu.

Şoimii erau animale curajoase, care rareori le permiteau fiinţelor umane să le comande, prin urmare erau cele mai rare animale-forţă care răspundeau la o chemare.

— Ai mai multe şanse să rămâi toată viaţa legată de un şoarece sau de un brotac.

Shalla şi-a dat ochii peste cap.

— Te rog, Kellen. Mă vezi legată de ceva atât de slab? Aş prefera să mor, să mă reîntorc şi să încerc din nou în viaţa următoare.

— Bine, am spus eu. Dacă vei avea un şoim…

— Când voi avea şoimul meu – am descoperit o metodă prin care să păstrez vraja de invocare activă odată ce legarea va avea loc. Voi folosi o vrajă de transfer ca să îmi canalizez voinţa prin şoim şi să îi invoc pe semenii lui. Dacă va exista vreunul pe o rază de cincisprezece kilometri de aici, îl voi face să vină. El va încerca să creeze o legătură cu mine, însă eu voi fi deja legată de al meu.

— Prin urmare, pasărea nu va avea altă opţiune decât să stabilească o legătură cu mine?

Am încercat să par că dau cuvintelor mele o notă de scepticism, însă gândul de a avea propriul meu animal-forţă era mai mult decât ademenitor. Un şoim. Un şoim. Nu numai că aş fi putut să îmi canalizez magia dincolo de

afurisitele alea de benzi pe care le aveam pe antebraţe, dar aş fi reuşit să trec şi probele finale. De asemenea, toţi locuitorii din oraş şi-ar dori atenţia mea. Un şoim.

— Dar… cum ar putea funcţiona? Adică, are logică, dar de ce n-a mai încercat nimeni asta?

Shalla a zâmbit.

— Pentru că magii obişnuiţi sunt atât de concentraţi la momentul legării, încât uită de tot. Oamenii sunt proşti şi prea sentimentali, nu şi eu. Îmi voi păstra concentrarea şi voi menţine vraja, iar tu, dragul meu frate, vei avea propriul tău animal-forţă.

M-am uitat la sora mea, abţinându-mă să cad în genunchi, să o cuprind cu braţele de talie şi să îi promit că voi fi cel mai bun frate din lume. Existau o sută de motive să mă îndoiesc atât de motivaţiile Shallei, cât şi de capacitatea ei de a reuşi. Dar dacă reuşea? Dacă era posibil?

Un şoim.

Câteva ore mai târziu, şedeam cu spatele rezemat de un trunchi şi priveam cerul printre coroanele copacilor din pădure în timp ce luna ajungea la zenit. Întreţineam focul mic, pe care îl aţâţaserăm folosind o vrajă simplă de foc (mă rog, Shalla îl aţâţase), în spatele meu, astfel încât să pot vedea prin întunericul nopţii ca să o supraveghez pe sora mea, care medita în cercul ei magic, la vreo treizeci de metri mai încolo. Ea insistase să păstrez distanţa, pentru ca respiraţia mea să nu îi distragă atenţia, însă ştiam că adevăratul motiv era acela că nu voia să rişte ca prezenţa mea să îi strice vraja.

Ca în cazul multor vrăji mentale – ceea ce semenii mei numesc magia de mătase – invocarea este practic invizibilă ochiului. Dacă m-aş fi uitat foarte, foarte atent, aproape că aş fi observat o strălucire subtilă care o învăluia pe Shalla – o extensie imperceptibilă a aerului în timp ce vraja pătrundea în pădure, chemând animalul-forţă la ea.

Era remarcabil că se întâmpla asta. Cei mai mulţi dintre iniţiaţi încercau zile la rând să facă vraja, dar cădeau epuizaţi şi se vedeau nevoiţi să încerce din nou altă dată.

Shalla, în ciuda stării sale evident proaste, reuşise, fireşte, să facă vraja de la prima încercare. Oricât de meschin ar fi părut, o parte din mine îşi dorea ca nimic, nici măcar un gândac să nu se apropie de ea.

Treaba mea în calitate de străjer era relativ simplă. Dacă vreo insectă sau vreun animal bolnav încerca să se apropie de Shalla, eu trebuia să îl alung. Insectele sunt nepotrivite ca spirite ocrotitoare. Nu ştiu exact de ce, dar cred că are de-a face cu faptul că au creierul prea simplu, incapabil să stabilească o comunicare adecvată cu un mag. Aşadar, o legătură cu o insectă ar fi o pierdere de timp şi ar împiedica toate celelalte animale să răspundă chemărilor.

Animalele bolnave erau şi mai periculoase. Un animal bolnav încerca să se conecteze cu un mag, disperat să-şi prelungească viaţa. Boala sa l-ar fi infestat şi pe mag, mutilându-i magia ani la rând. Chiar şi după moartea animalului, boala rămânea. Nu era o condamnare la moarte pentru mag, dar era pe-aproape.

Presupun că ar fi trebuit să mă simt oarecum mândru că Shalla îmi încredinţase o sarcină atât de importantă, însă eram convins de două lucruri. În primul rând, eram aproape sigur că ea minţise că le ceruse permisiunea părinţilor noştri să invoce un animal-forţă. Fiind vorba despre Shalla, probabil că se gândise că, odată ce totul va fi luat sfârşit, iar ea va fi demonstrat cât de minunate erau rezultatele, toată lumea avea să o ierte.

Al doilea motiv pentru care ea se simţea în siguranţă cu mine ca străjer era acela că, probabil, nu avea nevoie de un paznic. O vrajă de invocare perfectă avea două părţi: una prin care să invoci creatura corectă şi a doua prin care să le alungi pe cele nepotrivite. Prin urmare, existau şanse mari ca animalele bolnave să o evite pur şi simplu. Aşadar, nu aveam mare lucru de făcut decât să stau, să aştept şi să sper că reuşea să facă tot ceea ce promisese.

Acest gând m-a ţinut ocupat în primele ore ale nopţii, însă, pe măsură ce răcoarea începea să îmi intre în oase, mă cuprindea şi sentimentul de îndoială că Shalla va reuşi,

într-adevăr, să invoce un spirit ocrotitor pentru mine. I-am aruncat din nou o privire, căutând un semn de duplicitate. Ea părea la fel de liniştită, de senină şi de încrezătoare în sine ca de obicei. Oare chiar avea nevoie de mine acolo? Ori eram doar un martor al triumfului ei iminent?

Shallei îi plăcea să mă mustre că eram leneş şi se comporta de parcă tot ce îmi lipsea ca să devin un mag puternic era să mă implic cu adevărat, însă ştiam că jubila gândindu-se că era mai puternică decât mine. Oare chiar ar fi riscat să renunţe la asta? Sau s-ar fi retras odată ce va fi obţinut ce îşi dorea?

Am încercat să îi imit poziţia, încrucişându-mi picioarele, aşezându-mi braţele în poală, cu coatele îndoite şi cu mâna dreaptă întoarsă în sus, cu inelarul şi degetul mic atingându-mi palma – era simbolul chemării. Îmi ţineam palma stângă în jos, al doilea şi al treilea deget atingându-se, formând simbolul invocării. Respirând în tăcere, aşa cum ne învăţase maestrul Osia'phest din copilărie, am început să repet întruna incantaţia alcătuită din patru silabe: „Te-me'en-ka. Te-me'en-ka."

Am închis ochii, nu pentru că aşa cerea vraja, ci pentru că mi-aş fi pierdut încrederea în mine dacă m-aş fi zgâit la benzile tatuate de pe antebraţe, care refuzau să strălucească. Am dat formă voinţei mele în gând şi în inimă şi m-am gândit la şoimi. „Te invoc. Suntem meniţi să fim împreună. Suntem meniţi să fim suflete-pereche. Te invoc. Vei veni."

Am continuat aşa la nesfârşit, încercând din răsputeri să ignor durerea cruntă de cap pe care mi-o provocau repetarea la nesfârşit a vrăjii, concentrarea asupra formelor somatice, incantaţia verbală tăcută şi forma interioară a voinţei. „Te-me'en-ka. Te-me'en-ka."

Am continuat aşa ore în şir, cel puţin aşa mi s-a părut, deşi probabil că a durat doar un minut sau două. Briza a început să se joace prin părul meu, firele rebele gâdilându-mi obrazul. Broboanele de sudoare îmi intrau în ochiul stâng. Când am clipit ca să alung lacrimile, n-am făcut decât să-mi alung concentrarea, nu şi durerea. Mi-am şters

transpiraţia de pe frunte şi am realizat că eram aproape ud leoarcă. Nu se schimbase nimic. Focul trosnea în continuare, Shalla şedea în cercul ei, la treizeci de metri depărtare de mine. Era ca şi când întreaga lume îmi ignorase eforturile.

„Oh, strămoşi, vă voi ierta pentru toate nedreptăţile pe care mi le-aţi făcut dacă-mi veţi trimite un animal-forţă. Promit să mă port frumos cu el. Îl voi hrăni ori de câte ori îmi va cere şi voi avea grijă să nu păţească nimic. Mă voi strădui să îi ofer o viaţă lungă şi fericită. Doar nu mă lăsaţi aşa. Nu mă lăsaţi singur.”

Abia atunci am înţeles că tocmai confundasem foşnetul frunzelor uscate cu pârâitul focului. Ceva stătea ascuns în întuneric şi venea după mine.

15

Măştile

A existat un moment scurt în care, în starea mea de ameţeală, am reuşit să mă conving că, în ciuda benzilor de pe antebraţe şi a voinţei mele slabe, cumva, vraja funcţionase. Un animal-forţă venea spre mine. Alerga pe pământ, ceea ce însemna că nu era şoim, fie, însă totuşi…

Această fantezie s-a spulberat repede. Nici chiar cea mai puternică amăgire nu ar fi putut împiedica creierul să perceapă paşii apăsaţi ai oamenilor care se apropiau.

Primul meu gând a fost acela că puteau fi Ra'fan şi Ra'dir, însă Ra'meth nu ar fi riscat ca familia lui să fie bănuită de un atac direct asupra Casei Ke. Erau trei bărbaţi care se apropiau, ascunşi de umbrele copacilor. Veşmintele lor negre nu ofereau niciun indiciu referitor la cine erau sau din ce ţară se trăgeau. Pe măsură ce se furişau mai aproape, am putut să văd măştile care le acopereau feţele. Erau smălţuite cu roşu şi negru, în forma unor monştri care rânjeau, cu colţi, şi coarne şi fildeşi. „Mahdeki", mi-am zis, tăindu-mi-se brusc respiraţia. Aceştia obişnuiau să poarte astfel de măşti atunci când îşi desfăşurau ritualurile demonice. M-am ridicat încet în picioare. „S-au întors. Mahdekii s-au întors."

— Ţineţi-vă departe dacă vreţi să vă fie bine! am strigat eu, încercând să imit tonul poruncitor al tatălui meu.

Cuvintele mi s-au părut mult mai ameninţătoare decât au fost ele purtate în aerul nopţii de vocea mea piţigăiată şi tremurătoare.

— Deţin puteri magice întunecate şi înfricoşătoare! am adăugat, reuşind să par şi mai ridicol.

„Strămoşilor, mi-am zis, dacă tot îi trimiteţi pe Mahdeki să mă chinuiască, nu aţi putea măcar să mă ajutaţi să spun ceva inteligent?" M-am uitat la Shalla, căutând ajutor, însă ea era în continuare cufundată în vrajă, fără să-şi dea seama de pericol.

Bărbaţii cu măşti s-au furişat mai aproape, iar eu mi-am adus aminte de desenele metalice, strălucitoare, făcute cu cerneală, din pergamentele vechi pe care maeştrii ni le arătau uneori ca să ne sperie. Erau imagini înspăimântătoare, care ne bântuiau visele. „Care dintre voi va lupta împotriva duşmanului străvechi?” ne întreba maestrul Osia’phest atunci când ne credeam superiori. „Care dintre voi ar înfrunta un vrăjitor Mahdek care poartă masca demonică?”

„Eu nu, asta-i sigur.”

Cel mai înalt dintre cei trei bărbaţi a păşit în faţă. Masca lui avea două perechi de coarne îndoite, una roşie şi cealaltă neagră, pe fiecare tâmplă.

— Înşfăcaţi-l! le-a zis el celorlalţi.

Un bărbat solid, a cărui mască avea un al treilea ochi în mijloc, a ţâşnit spre mine atât de repede, încât, în graba mea de a scăpa de el, m-am lovit cu spatele de un copac. M-am izbit cu ceafa de scoarţă atât de tare, încât am văzut steluţe verzi. Atacatorul meu m-ar fi înhăţat dacă nu mi-ar fi cedat genunchii, nu m-aş fi trezit pe jos şi nu m-aş fi târât după copac.

În momentul în care mi-am tras picioarele sub mine, am simţit că mă apucă de spatele cămăşii. Acum, teama era înlocuită de altceva: disperare. Disperarea seamănă mult cu teama, doar că este mai utilă. Mătăhălosul m-a întors şi m-a izbit de copac, însă, când s-a întins după mine a doua oară, am scos cartea de joc din metal pe care mi-o dăduse Ferius cu o seară în urmă şi am început să despic aerul cu ea, tăindu-l în palmă. Ţipătul lui m-a încurajat să-l atac din nou, de astă dată ţintindu-i mâna cealaltă. Când i-am tăiat încheietura cu marginea tăioasă ca lama, sângele a ţâşnit în aer, iar el a căzut pe spate.

Al treilea bărbat, care purta o mască având colţi lungi şi curbaţi ce ieşeau din partea inferioară a acesteia, a venit către mine. A existat un scurt moment în care aş fi putut fugi, însă am şovăit. Şi dacă fugeam, ce rezolvam? Mă aflam prea departe de oraş ca să primesc ajutor. Dacă mama ar fi făcut o vrajă de divinaţie care să o protejeze pe

Shalla, atunci ea şi tatăl meu ar fi fost deja pe drum încoace. Însă nu ar fi ajuns la timp ca să o salveze pe sora mea dacă eu o luam la fugă.

Neştiind ce altceva să fac, mi-am adunat curajul, m-am sprijinit de copacul din spatele meu şi am lovit cu piciorul înspre cel de-al doilea atacator. „Prea repede, la naiba.” El era încă prea departe, iar eu abia dacă i-am atins abdomenul cu piciorul. Din disperare, i-am aruncat cartea de joc în faţă. „Nu, idiotule! Nu în faţă!” În ciuda faptului că aruncasem aproape fără vlagă, cartea s-a împlântat în fruntea măştii şi l-am auzit scoţând un ţipăt surprins. Însă cartea nu a pătruns suficient de tare încât să îl rănească. Dacă l-aş fi nimerit în oricare altă parte a trupului, l-aş fi putut tăia şi l-aş fi încetinit. El m-a apucat strâns de gât cu ambele mâini, şi am rămas fără suflare.

— Ticălos afurisit, a zis el, vocea lui semănând cu un mârâit gros, gutural. El şi-a retras o mână şi a scos cartea de joc din mască. Să vedem dacă-ţi place să fii tăiat.

— Opreşte-te! i-a ordonat conducătorul, coarnele de pe masca lui scânteind în lumina focului de tabără când acesta s-a apropiat. Leagă-l.

Cel cu colţi m-a împins, iar eu m-am lovit tare cu ceafa de scoarţa copacului, ameţind. La început, am crezut că îmi făcuse o vrajă de legare, însă bărbatul a desfăcut de la brâu o frânghie şi m-a legat cu ea de copac. Mi s-a părut ciudat că niciunul dintre aceşti bărbaţi nu încercase să folosească o vrajă. „Credeam că Mahdekii sunt nişte vrăjitori ai întunericului. Concentrează-te, la naiba!”

— Shalla! am strigat eu. Trezeşte-te! Trebuie să te trezeşti!

Conducătorul l-a împins pe „Colţi” la o parte şi s-a proptit la doar câţiva centimetri în faţa mea, de parcă ar fi vrut să văd fiecare centimetru al măştii lui hidoase.

— N-ai decât să strigi cât vrei. E pierdută în vraja ei, aşteptând ca scumpul ei animal-forţă să vină la ea.

— Mama a făcut o vrajă de cercetare! am spus. Tata va veni după noi atunci când…

— Fireşte că vor veni. Poate că ne văd chiar acum.

Bărbatul şi-a ridicat ochii spre cer. Mă vezi, puternice Ke'heops? Ştii ce-am de gând să-i fac preţioasei tale odrasle? Haide. Trimite un fulger să mă trăsnească! Bărbatul s-a întors spre mine şi a râs. Vezi? Chiar dacă ne văd, sunt încă prea departe.

— Cine sunteţi? De ce faceţi asta? am întrebat cu o voce rugătoare.

Bărbatul cu coarne m-a ignorat şi a intrat pentru o clipă în pădure, întorcându-se apoi cu un sac mare şi cafeniu în mâini.

— Ai grijă să fie legat bine. E alunecos.

„Colţi" s-a dus după copac şi a verificat frânghia, strângând-o şi mai tare şi făcându-mă să gem din cauza durerii pe care am simţit-o în încheieturi.

— Nu pleacă nicăieri, a spus „Colţi".

Conducătorul a încuviinţat şi şi-a vârât mâna în sac. Ce avea acolo? Îmi imaginam pumnale cu lama curbată, letale, sau flacoane cu otravă. Sacul s-a bâţâit puţin, iar eu mi-am zis: „Şarpe – a adus un şarpe care să mă muşte şi să-mi umple venele cu venin." Însă când bărbatul şi-a scos mâna din sac, nu ţinea în ea nici pumnal, nici otravă, nici şarpe. Ţinea în mână un animăluţ alb, cu blana jumulită şi răni roşii şi purulente. Avea ochii umezi şi înceţoşaţi, ca şi când nu ar fi văzut bine. Era un câine. Era un animal bolnav, a cărui viaţă atârna de un fir de aţă.

Conducătorul a aşezat animalul bolnav jos, la mică distanţă de Shalla, şi imediat acesta a început să se târască încet şi anevoie spre ea. Atunci am înţeles ce aveau de gând să-i facă surorii mele şi am ţipat din toţi rărunchii.

16

Creatura

Cu cât ţipam mai tare, cu cât îi imploram mai mult să se oprească, cu atât mai tare râdeau de mine bărbaţii cu măşti.

— Uitaţi-vă la el, a zis „Colţi”, în timp ce îi înfăşură un bandaj în jurul tăieturii de la încheietura mâinii lui „Al Treilea Ochi”, pe care i-o provocase cartea mea de joc din metal. Nici măcar nu-i facem nimic, iar el îşi pierde puţina minte de Jan’Tep pe care o are.

Nu scăpam din ochi căţelul bolnav care făcea un pas spre Shalla, atras de magia ei, apoi se oprea şi se aşeza o clipă ca să îşi lingă rana de pe labă.

— Durează prea mult, s-a plâns „Al Treilea Ochi.” Ia de jos afurisitul ăla de câine şi azvârle-l în ea.

— Nu aşa funcţionează magia, idiotule. Câinele trebuie să răspundă la chemare. Trebuie să-şi dorească să creeze o legătură cu ea. Ea n-o poate refuza, dar câinele trebuie să meargă la ea.

— Pleacă! i-am strigat eu câinelui.

De ce nu funcţiona magia ei? Aspectul defensiv al vrăjii de chemare ar fi trebuit să ţină departe animalele bolnave.

Bărbaţii au râs, iar „Colţi” a zis:

— N-ai decât să ţipi cât vrei, băiete. Căţelul e surd – unul dintre simptomele nefericite care i se trag de la boala pe care i-am dat-o. Bărbatul s-a întors spre ceilalţi doi. Mă întreb dacă fata va asurzi atunci când se va lega cu el. N-ar fi interesant să aflăm?

— De ce îi faceţi rău? am strigat eu.

— Nu-i facem rău, a răspuns „Coarne”. A venit să caute un spirit ocrotitor şi asta va primi. S-a apropiat de mine şi m-a apucat cu mâna înmănuşată de falcă. Se cred atât de superiori, clanul tău, familia ta, nu-i aşa? Iar ea e cea mai rea dintre toţi. Este absolut convinsă că va deveni cel mai mare mag al neamului ei. Cine ştie? Ar fi putut fi. Bărbatul

a încuviinţat înspre „Colţi”, iar acesta s-a apropiat de câine şi l-a împins uşor. Animalul a început să meargă din nou agale spre Shalla. Pun rămăşag că, odată ce se va lega de această creatură mică, ea nu se va mai crede atât de superioară şi de puternică.

— Vă rog, nu faceţi asta, am spus. Nu este prea târziu. Luaţi-vă câinele şi hai să stăm de vorbă. Sigur vreţi ceva!

Fără niciun avertisment, bărbatul m-a plesnit cu dosul palmei.

— Vreau să mă bucur de acest moment, asta vreau.

„Al Treilea Ochi” a râs, recunoscător.

— Jan’Tep ăştia! Dacă le iei magia, sunt ca nişte copilaşi rătăciţi în pădure.

— Nu v-am făcut nimic! am strigat, smucind frânghia care îmi imobiliza încheieturile mâinilor. Războiul dintre Jan’Tep şi Mahdek a avut loc acum trei sute de ani!

— Ah, a spus conducătorul, cu o voce şoptită, dar efectele acelui război? Există şi acum, nu-i aşa?

Căţelul, biata creatură atrasă de puterea Shallei, se afla la doar câţiva centimetri de ea acum şi adulmeca aerul, ca şi când i-ar fi putut mirosi magia. În câteva clipe, avea să o atingă şi să se creeze legătura. Pentru Shalla, totul urma să se termine. Avea să fie slăbită şi bolnavă toată viaţa.

„L-am convins pe tata să te lase să fii străjerul meu. Mă vei proteja.”

Era doar vina mea. Eu eram străjerul. Nu ar fi trebuit să îngădui să se întâmple una ca asta. „Fiţi blestemate, spirite ale strămoşilor noştri. Fiţi blestemate toate. De ce m-aţi lăsat să eşuez din nou?” În acel moment de agonie disperată, mi-am concentrat voinţa cum nu o mai făcusem până atunci. Dacă exista un alt animal în apropiere, poate… Nu ştiam ce ar fi putut face, însă eram disperat. N-aveam altă variantă decât să încerc. M-am concentrat din nou asupra invocării. „Te-me’en-ka. Te-me’en-ka.”

— Durează prea mult, a spus „Al Treilea Ochi”. Dacă părinţii lor au făcut într-adevăr o vrajă de cercetare, atunci se află prin apropiere deja.

— Mai e puţin, a şoptit „Coarne”. Mai e puţin.

În ciuda eforturilor mele de a mă concentra, nu m-am putut abţine să deschid ochii. Căţeluşul bolnav îşi întindea o labă râioasă spre Shalla.

— Nu, am spus eu cu o voce rugătoare. Te rog, nu.

„Coarne” a încuviinţat.

— Lasă să se întâmple, Kellen, lasă…

Înainte să apuc să îl întreb pe bărbat de unde îmi ştia numele, acesta a fost întrerupt de un sunet care venea din ramurile înalte de deasupra noastră. Mi-am ridicat privirea, însă indiferent ce era, a luat-o la fugă atât de repede, încât nu am reuşit să disting decât crâmpeie de blană cafenie. Creatura fugea de-a lungul ramurilor în patru labe, iar eu am bănuit că avea vreo jumătate de metru în lungime. Însă nu eram prea convins, deoarece culoarea şi conturul blănii semănau atât de mult cu scoarţa copacului, încât păreau să se contopească cu ramurile.

— Să ne ferească strămoşii, a zis „Colţi”.

Brusc, creatura a plonjat către noi, zgâriind cu ghearele picioarelor din spate dosul măştii lui „Colţi” când a trecut razant pe lângă acesta. Înainte ca bărbatul să apuce să încerce să-l taie cu lama pumnalului, creatura monstruoasă a alunecat mai departe, izbindu-se în căţeluşul care se afla acum la doar câţiva centimetri de Shalla şi rostogolindu-se împreună pe pământ. Când s-a ridicat, creatura ţinea gâtul căţelului între dinţi.

— Pe toţi dracii, a spus „Coarne”. Ce-i chestia asta?

Chiar şi acum, când creatura se afla la mai puţin de cinci metri de noi, mi-era greu să îi deosebesc forma de solul pădurii. Blana, pe care la o primă vedere o văzusem cafenie, asemenea copacilor de deasupra, era, de fapt, mai întunecată, aproape la fel de întunecată precum umbrele. Creatura a scuturat din cap o dată, de două ori, de trei ori. La ultima smucitură, am auzit gâtul căţelului trosnind, curmându-i astfel suferinţa. Ucigaşul a lăsat să cadă trupul neînsufleţit pe pământ şi s-a întors cu faţa la noi. La început, am crezut că era un alt câine, însă acesta nu semăna cu niciun câine din câţi văzusem eu. Faţa îi era

aproape ca de pisică, dar mai lată şi mai groasă, cu botul turtit. Blana îi era zbârlită, astfel încât am putut să discern dungi negre pe părţile laterale şi pe coada lui stufoasă. În ochii săi se reflectau flăcările sângerii ale focului.

— Pregătiţi-vă armele! le-a spus „Coarne" celorlalţi.

Creatura s-a uitat la căţelul mort de la picioarele ei, apoi s-a ridicat pe picioarele de dinapoi şi şi-a deschis gura larg, scoţând un mârâit atât de furios şi de înfricoşător, încât aş fi luat-o la sănătoasa chiar atunci dacă nu mi-ar fi fost legate mâinile. „Este furioasă. Este furioasă pentru că a fost nevoită să omoare câinele." Nu îmi dau seama de unde ştiam asta, însă ceva de pe faţa creaturii, din mârâitul şi urletul pe care le scotea m-a convins că aveam dreptate.

Creatura a început să se apropie de noi. Atunci am observat ţesătura de blană neagră care se întindea de la labele din faţă până la cele din spate – aşa trebuie să fi zburat spre noi chiar dacă nu avea aripi. Labele din faţă, care sfâşiau pământul în timp ce se apropia, nu semănau cu cele de câine sau de pisică; semănau mai mult cu nişte degete negre, care se terminau cu gheare ascuţite.

— *Nekhek,* a şoptit unul dintre bărbaţi. Spiritul ocrotitor al unui demon a venit după noi!

„Nekhek." Cuvântul însemna „Vestitor al întunericului." Era o creatură atât de malefică, încât se zicea că ar fi fost arma preferată de Mahdek împotriva semenilor mei. Muşcătura ei le fura magia şi le otrăvea sufletul. Mă zvârcoleam în legături, disperat să mă eliberez. „Colţi" şi „Al Treilea Ochi" au rupt-o la fugă imediat.

În ciuda fricii, în minte mi-a încolţit o întrebare. Dacă aceşti bărbaţi erau Mahdeki, atunci, de ce erau atât de îngroziţi de propria armă?

„Coarne" a ezitat.

— Fie ca această creatură s-o ia, Kellen, mi-a spus el. Ar fi mai bine pentru toată lumea.

Apoi, s-a întors şi a ieşit în fugă din luminiş, dispărând în noapte.

Monstrul m-a privit vreme îndelungată, scoţând nişte

cârâituri în timp ce mă adulmeca, mârâind. Apoi, a început să se apropie de mine, cu mişcări care mi se păreau nefireşti mai ales atunci când se oprea uneori ca să îşi şteargă faţa cu acele labe stranii, care aproape că semănau cu nişte mâini.

— Ce eşti? am întrebat eu tâmp. Te-am…? Te-am invocat cumva?

„Oh, strămoşi… trimiteţi-mi un spirit care să-l alunge pe acest monstru.”

Creatura s-a apropiat de mine şi mi-a adulmecat tălpile, apoi botul ei a urcat pe piciorul meu. A scos un fornăit când a ajuns la mână. Mă aşteptam să aud o voce în minte, care să îmi ceară un tribut pentru uciderea câinelui.

— Ai salvat-o pe sora mea, am zis. Dacă… dacă trebuie să plătesc o datorie, atunci o voi plăti.

Simţeam cum îmi mirosea degetele cu botul. Şi-a scos limba şi mi-a lins pielea o clipă, apoi creatura şi-a deschis gura şi i-am simţit dinţii pe lateralul palmei. Asta îmi rezervase destinul? Urma să fiu devorat de un *nekhek* în timp ce eram legat de un copac?

Tocmai în momentul în care am simţit că începe să mă muşte, dintr-odată, creatura a zburat prin aer, ca şi când ar fi fost azvârlită de o mână invizibilă. Creatura s-a izbit de un copac şi a căzut pe pământ, inconştientă.

— Gata! a zis tata, ieşind de pe cărarea din spatele meu, însoţit de mama şi de alţi câţiva.

— Bărbaţii care ne-au atacat, am spus eu, încercând să nu-mi pierd cumpătul. Au luat-o spre apus, prin pădure.

— Mergeţi! a zis tata şi patru bărbaţi au trecut în fugă pe lângă mine.

Mama a pătruns în luminiş, mi-a aruncat rapid o privire, apoi s-a dus la Shalla şi a început o înşiruire de vrăji necesare pentru a o scoate pe sora mea din vraja de invocare.

— Au fost trei, tată. Purtau măşti, ca acei Mahdeki din imagini.

Simţeam cum îmi dezlega funia care îmi ţinea legate mâinile în spatele copacului.

— Ştiu. Mama ta i-a văzut cu ajutorul vrăjii de cercetare. N-ar fi trebuit să îngăduim o astfel de nebunie. Ştiam ce punea la cale Shalla. Am sperat că tu vei avea mai multă minte şi n-o vei ajuta în această încercare imprudentă.

Funia a cedat şi mi-am simţit mâinile libere. Am început să-mi frec încheieturile, încercând să scap de amorţeală.

— Shalla mi-a spus că are permisiunea voastră. A spus…

Când tata a ieşit de după copac, i-am văzut expresia gravă de pe faţă.

— Iar tu ai crezut-o?

Îmi plimbam privirea peste frunzele moarte care acopereau solul pădurii.

— Am vrut să o cred, am răspuns.

— Un Jan'Tep nu poate îngădui ca dorinţa lui să triumfe în faţa raţiunii, nici în faţa nevoilor familiei sale. Un Jan'Tep trebuie să fie… A tăcut, apoi a răsuflat îndelung. Mahdeki pe Calea Spiritelor şi cu un slujitor *nekhek. Aces*tea sunt semne întunecate.

M-am uitat la *nekhek.* Vedeam cum părţile laterale ale trupului său urcau şi coborau în ritmul respiraţiei sacadate, în timp ce doi bărbaţi îl legau cu mare băgare de seamă cu funia care îmi ţinuse legate mâinile.

— Nu înţeleg. Bărbaţilor acelora le-a fost la fel de frică de creatură ca şi mie. M-am întins şi am luat cartea din metal a lui Ferius din locul unde o aruncase „Colţi". Mahdekii n-ar trebui să fie…

Tata m-a întrerupt.

— Lasă-i pe acei bărbaţi în seama celor mai în vârstă. S-a întors către oamenii care îl legau pe *nekhek.* Asiguraţi-vă că nu îşi va putea deschide fălcile. Va încerca să muşte odată ce se va trezi, ca să ne infecteze cu otrava sa.

Tata a dat să se îndepărteze de mine, însă eu l-am apucat de braţ. El s-a întors şi m-a privit mirat. Nu cred să mai fi făcut asta vreodată.

— *Nek…* animalul. Nu cred că aparţinea acelor bărbaţi. Cred că i-a salvat viaţa Shallei.

Tata a mijit ochii.

— Kellen, această creatură demonică nu a încercat să o

salveze pe Shalla, indiferent ce crezi că ai văzut, indiferent ce o fi făcut. *Nekhek* este o creatură a umbrelor şi a înşelăciunii. Aceste creaturi erau dresate în timpul războaielor să mestece plante otrăvitoare şi să îi muşte pe magii Jan'Tep, ca să le paralizeze puterile magice. Sunt duşmanii noştri, aşa cum sunt şi Mahdekii. M-a bătut uşor pe umăr. Însă am pus mâna pe unul acum, în parte datorită ţie, aşadar noaptea asta n-a fost o pierdere de timp.

— Nu înţeleg. Vrei să-l omori?

Acest gând mă tulbura. În ciuda povestirilor pe care le auzisem în copilărie, acest animal mă salvase pe mine de bărbaţii aceia şi pe Shalla de o soartă pe care ar fi considerat-o mai rea decât moartea.

Tata a clătinat din cap.

— Încă nu. Unde este un *nekhek,* mai sunt şi alţii, asta e cea mai mare ameninţare. Vom închide creatura într-o cuşcă şi vom folosi vrăji de durere ca să o cuminţim. El a aruncat o privire înspre locul unde se afla Shalla, care primea îngrijiri de la mama. Sora ta a dat dovadă de inteligenţă găsind o metodă prin care să folosească transferul ca să creeze legătura cu o altă creatură. Putem folosi vrăji de sânge ca să ademenim alţi *nekhek* să vină la acesta, apoi să îi ucidem pe toţi înainte să devină o ameninţare.

S-a apropiat de Shalla şi a luat-o în braţe.

— A sosit vremea s-o ducem pe sora ta acasă.

— Nu înţeleg, am spus eu. Creatura asta a ucis câinele bolnav, prin care bărbaţii aceia au încercat să o infesteze pe Shalla. A salvat-o. Cum poţi…

El m-a făcut să tac, dintr-o privire.

— Ai suferit un şoc. Bărbaţii aceia au băgat spaima în tine, iar tu ai văzut totul prin prisma acestei spaime. Nu te învinuiesc pentru asta, Kellen, dar trebuie să fii bărbat şi să accepţi lucrurile pe care trebuie să le facă un bărbat ca să-şi protejeze familia. Un Jan'Tep trebuie să fie puternic. Expresia lui s-a schimbat puţin, în ceva… Nu-mi dădeam seama. Mândrie? Când va veni vremea, Kellen, vreau ca tu

să împlânţi sabia în inima monstrului.

Înainte să apuc să mă împotrivesc, atenţia mi-a fost atrasă de un fâlfâit de aripi. Când am ridicat privirea, am văzut o pasăre care cobora încet înspre noi, mişcându-se cu o graţie şi o eleganţă uluitoare. Fără să gândesc, mi-am întins o mână, însă pasărea m-a ocolit şi a aterizat pe trupul inconştient al Shallei. Pasărea a clipit pentru o secundă, iar ochii ei s-au transformat din maro-închis în albastru, apoi în auriu. Pasărea a rămas acolo, pe umărul surorii mele, iar mama şi tata s-au privit şi şi-au zâmbit. Shalla îşi găsise şoimul.

17

Nekhek

Ziua următoare a adus cu ea o serie de evenimente. A început cu mine în rol de erou, şi s-a sfârşit cu mine ca trădător.

— Încă doarme, a spus mama când m-a văzut că îmi vâr capul în camera Shallei. O vrajă neîntreruptă de invocare este epuizantă pentru oricine, cu atât mai mult pentru cineva atât de tânăr cum este sora ta. Deşi calmă în aparenţă, vocea ei era plină de acuzaţii suprimate. Şoimul, care stătea pe marginea patului Shallei, şi-a întors capul şi m-a privit la fel de ameninţător.

— A fost ideea Shallei, am spus. De ce sunt eu de vină?

— Nu am spus că eşti, dar, dacă tot ai adus vorba, de ce ai fost de acord cu aşa ceva?

Am căutat un răspuns chibzuit, credibil. N-am găsit niciunul.

— Mi-a spus că este pregătită.

— Are treisprezece ani!

— Şi este mai puternică decât jumătate din magii din acest oraş.

— Azi-noapte n-a fost. Mama a venit în faţa mea şi şi-a aşezat mâinile pe obrajii mei în timp ce mă privea cu atenţie. Uită-te la tine, încă mai ai vânătăi de pe urma încăierării, iar acum asta.

— Sunt bine, am spus eu.

Ea a trasat cu degetul conturul ochiului meu stâng, aşa cum făcea mereu atunci când eram rănit. Mai aveam o tăietură acolo. Când s-a lămurit că nu eram pe moarte, mi-a zis:

— N-ai văzut cât de slăbită era Shalla?

M-am dus şi m-am aşezat în fotoliul de lângă patul surorii mele. Evenimentele din ziua precedentă au început să se deruleze în mintea mea.

— Mi-a spus că e răcită.

— Ei bine, nu este o răceală.

— Bene'maat, a spus tata din prag.

Arareori se întâmpla ca el să rostească numele mamei în prezenţa noastră.

— Nu încerca să mă domoleşti ca pe un animal domestic, Ke'heops, i-a zis ea pe un ton de avertizare pe care îl cunoşteam prea bine. Fiica noastră ar fi putut fi ucisă, sau mai rău.

Tata şi-a aşezat mâinile în faţă.

— Nu încerc, dar Shalla a fost cea care a iniţiat nesăbuinţa asta. Copiii de vârsta ei s-au furişat pe Calea Spiritelor în încercarea de a-şi găsi animalul-forţă cu mult înainte să ne fi născut noi, însă niciunul nu s-a întors cu altceva în afară de dureri de cap şi guturai. El a tăcut şi m-a privit cu mândrie. Kellen a făcut tot ce i-a stat în putinţă ca să-şi protejeze sora.

— Bărbaţii aceia…

— Îi vom găsi pe Mahdekii care au atacat-o.

Ceva din vorbele lui m-a deranjat.

— Nu cred că erau Mahdeki, tată. Cred că erau oameni obişnuiţi, trimişi de Ra'meth.

— Ra'meth şi fiii lui au fost deja interogaţi de maeştrii magi. Am folosit magia de mătase ca să cernem adevărul din cuvintele lor. Nu au fost acolo, nu ştiau nimic despre atac şi nici n-au avut vreo implicare.

Ce spusese Ferius noaptea trecută? Că, dacă exista o vrajă pentru orice, probabil că exista şi un descântec împotriva ei.

— Poate că au reuşit să îi păcălească pe interogatori.

— Zău? a zis tata, părând brusc iritat. Şi care ar fi părerea ta în această chestiune, mă rog frumos?

Am închis ochii, gândindu-mă la îmbrăcămintea şi la felul în care vorbiseră bărbaţii care ne atacaseră.

— Poate că măştile au vreo legătură? Şi-apoi, Mahdekii ar trebui să fie vrăjitori. De ce nu şi-au folosit vrăjile?

— Mahdekii păcălesc, a zis mama. Folosesc trucuri, capcane şi, da, magie neagră ca să-şi îndeplinească vrerea. Însă magia lasă urme. Aceşti Mahdeki au vrut să ne facă

rău fără să le dăm de urmă.

Nu prea eram convins, însă am renunţat la subiect.

— Ce-a păţit Shalla? am întrebat. Ai spus că nu este o răceală, dar…

— Nu ştim sigur, a răspuns tata. De trei zile, magia îi slăbeşte treptat.

„Trei zile? De ce de trei zile? Doar dacă…”

— M-a înfruntat în urmă cu trei zile. În oază.

M-am uitat la tata şi i-am întâlnit privirea. A încuviinţat, dar mai era ceva… ceva ce îmi ascundea. Atunci mi-am amintit că şi Tennat era bolnav.

— Spirite ale strămoşilor… Osia’phest a avut dreptate. Vor da vina pe mine.

— Cine va da vina pe tine, Kellen? m-a întrebat mama. Şi de ce să dea vina pe tine?

— Tennat s-a duelat cu mine şi s-a îmbolnăvit. Shalla m-a înfruntat, iar acum s-a îmbolnăvit şi ea. Lumea va crede că i-am otrăvit sau că sunt bolnav şi s-au molipsit de la mine.

— Nu, a zis tata.

— Voi fi exilat. Ra’meth va convinge consiliul să…

— Nu, a repetat el. Mă voi ocupa eu de consiliu şi de Ra’meth. Indiferent ce se întâmplă, e fie o coincidenţă, fie, mai probabil, se datorează prezenţei Mahdekilor şi a slujitorilor lor *nekhek,* care se află prin apropiere.

— Ţi-am spus doar că atunci când creatura şi-a făcut apariţia, bărbaţii au rupt-o la fugă.

— Au fugit de mama ta şi de mine, nu de propriul lor slujitor.

— Dar ei…

— Ajunge, Kellen. Ai făcut năzbâtii cât pentru o viaţă în aceste ultime zile. Acum, le vei da ascultare părinţilor tăi. Vei face ceea tot ce îţi vom spune să faci şi vei spune ceea ce îţi vom zice să spui. S-a apropiat de mine şi a îngenuncheat, astfel încât ochii noştri se aflau la acelaşi nivel. Azi, după-amiază, mă vei însoţi la oază. Semenii noştri trebuie să vadă creatura şi să fie liniştiţi că nu există niciun pericol. Dacă te va întreba cineva, vei spune că

creatura îi slujea pe Mahdekii care au atacat-o pe sora ta. Ai înţeles?

— Am…

Ce era să zic? Era tatăl meu. Capul familiei. Eu eram fiul lui şi datoria mea era să îl ascult. Şi-apoi, chiar dacă acest *nekhek* nu îi slujea pe acei Mahdeki, tot era o creatură a înşelăciunii şi a întunericului, aşa cum spusese tata. Îi sfâşiase gâtul acelui căţel fără să stea pe gânduri. Indiferent cât de mult se temeau semenii mei de Mahdeki, probabil că se temeau mai mult de *nekhek.*

„Atunci, de ce acesta a venit la mine?”

La insistenţele tatălui meu, l-am însoţit în oază, astfel încât să nu îl poată acuza nimeni că ascunde singura persoană care văzuse ce se întâmplase. Însă eu nu îmi doream nimic altceva decât să mă ascund. Lumea se bulucea, iar mirosul de sudoare, de teamă şi de anticipare era atât de pătrunzător, încât abia mai puteam respira. Zumzetul şi murmurele semănau cu cele ale unui roi de albine care ameninţa să invadeze oraşul. Unui om mai slab decât tata i s-ar fi părut imposibil să acopere gălăgia.

— Strămoşii noştri Jan’Tep ne-au oferit magia ca să ne putem proteja unul pe celălalt, a spus el, stând la un metru de la pământ, pe cuşca acoperită cu o bucată de pânză, vocea lui reducând mulţimea la tăcere. Astfel încât atunci când se apropie primejdia, să îi ţinem piept, nu să ne ascundem sub pat ca nişte laşi sau să ne cufundăm în rugăciuni.

Am auzit murmure în apropierea mea, câteva trădând îngrijorarea, dar majoritatea aprobând cuvintele rostite de tata. Nu mai văzusem niciodată atât de mulţi oameni strânşi laolaltă în oază. Stăteau înghesuiţi pe fiecare centimetru pătrat, revărsându-se şi pe străzile înconjurătoare.

— Organizaţi cele mai ciudate petreceri, a zis Ferius Parfax în spatele meu.

— De ce te furişezi mereu în urma mea? am întrebat, iritat.

— Dar tu de ce nu eşti niciodată atent la ce se întâmplă

în jurul tău?

Ea mi-a zâmbit, ca să mai îndulcească acele cuvinte aspre, iar eu m-am simţit vinovat pentru că nu îi spusesem că văduva mag îmi ceruse să o spionez.

— Ferius…

— Mai târziu, puştiule, a spus ea, privind dincolo de mine. Vorbeşte tatăl tău.

Ke'heops a continuat să vorbească despre curaj şi onoare şi despre cum consiliul şi magii clanului vor apăra oraşul. Le-a povestit ceea ce se întâmplase pe „Şarpele" noaptea trecută şi i-a asigurat că trimisese deja vorbă în celelalte oraşe Jan'Tep. Unii dintre membrii consiliului au recitat pe rând poezii şi au spus poveşti despre cum mai scăpaserăm de infestările *nekhek*-ilor şi înainte şi ne-au reamintit că exista un motiv pentru care neamul Jan'Tep prospera, iar neamul Mahdek dispăruse din lume.

— Să vedem duşmanul! a strigat un bătrân din apropiere.

Alte voci i-au ţinut isonul. Discursurile erau bine-venite, însă puţini văzuseră în viaţa lor un *nekhek.* Tata părea enervat, însă, într-un final, a sărit jos de pe cuşcă, pe nisip.

— Prea bine, a zis el, dezvelind cuşca.

Când a fost descoperită, creatura şi-a deschis fălcile şi a mârâit la mulţime. Zgâria cu ghearele barele şi lacătul din partea din faţă a cuştii, în căutarea unei căi de scăpare. Spectatorii din oază s-au dat în spate, acoperindu-şi gurile cu mâinile, ca şi când s-ar fi putut pricopsi cu vreo boală doar respirând acelaşi aer ca şi *nekhek*-ul.

Nimeni n-a strigat, nimeni n-a ţipat. Nu domnea decât tăcerea copleşitoare a unui popor care s-a trezit faţă în faţă cu creatura care le bântuise coşmarurile. Asta, şi râsul unei femei.

— Ţi-ai pierdut minţile? i-am şuierat furios printre dinţi lui Ferius Parfax. Nu mai râde!

O siluetă înveşmântată într-o robă din mătase roşu cu negru îşi croia drum prin mulţime spre noi. Era Ra'meth.

— Bineînţeles, a zis el, cu un zâmbet batjocoritor pe faţă. Spioana Daroman şi aliatul ei Sha'Tep din Casa Ke se

bucură de prezenţa unei creaturi crescute să curme magia neamului Jan'Tep şi viaţa copiilor noştri!

Cuvintele lui Ra'meth păreau să îşi găsească ecoul în cele ale tatălui meu referitor la motivul pentru care ceilalţi iniţiaţi se îmbolnăveau. Doar că nimeni nu se plângea că ar fi fost muşcat de o creatură demonică a întunericului, şi nu părea un lucru pe care să îl uiţi.

— Kellen a fost cel care i-a înfruntat pe Mahdekii! a strigat cineva. Era unul dintre magii care îl însoţiseră pe tata noaptea trecută. Dacă n-ar fi fost el, nu l-am fi prins pe *nekhek,* iar acesta ar fi rămas în libertate.

— Asta vrea el să credem, a observat Ra'meth.

— Asta spun eu, a răspuns tata, venind înspre noi.

Oamenii se trăgeau dinaintea lui, arătându-i şi mai mult respect decât de obicei. Se putea citi pe feţele lor că ideea existenţei asasinilor Mahdek le reamintise că avea importanţă cine devenea prinţ al clanului. Îşi doreau puterea sub toate formele ei, iar tata oferea putere.

Când a ajuns la noi, s-a oprit în faţa lui Ferius.

— Ai vrea să împărtăşeşti cu noi ce este atât de amuzant?

Ea şi-a ridicat o mână.

— Scuze, scuze. Doar că… ei bine, doar că… în acel moment a arătat cu degetul spre creatura din cuşcă. Este într-adevăr temutul *nekhek?* Năpasta neamului Jan'Tep? Corupătorul magilor şi al războinicilor şi… – a chicotit ca un copil – ucigaşul nemilos de căţei bolnavi?

— Este un animal infestat, a zis Ra'meth. Crescut să mestece plante otrăvitoare care se combină cu saliva creaturii. O singură muşcătură poate paraliza puterea unui mag, lăsându-ne fără apărare. Aduce boală şi ghinion. Este o creatură a întunericului şi a morţii, care a adus mai multă distrugere asupra neamului Jan'Tep decât Mahdekii.

Dintr-un motiv sau altul, aceste cuvinte au făcut-o pe Ferius să izbucnească în hohote de râs şi, dacă n-ar fi fost privirea de avertizare a tatălui meu, sunt aproape sigur că Ra'meth ar fi ars-o pe loc cu magia de foc.

Era adevărat că, la lumina zilei, *nekhek*-ul nu arăta atât

de fioros. Blana lui nu mai era atât de neagră pe cât mi-o aminteam, având mai mult o nuanţă cafenie, asemenea nisipului din oază. Ghearele şi dinţii îi erau ascuţiţi, însă nu erau nici mai lungi, nici mai ascuţiţi decât cei ai unei feline. Însă îmi aminteam viteza cu care se mişcase, cum îi frânsese gâtul animalului bolnav pe care bărbaţii cu măşti Mahdek încercaseră să îl folosească împotriva surorii mele, iar când m-am uitat la acei irişi negri şi scăpărători care se holbau la noi, nu m-am îndoit nicio clipă că mi-ar fi putut sfâşia şi mie gâtul cu aceeaşi uşurinţă ca pe cel al câinelui.

— Este mai periculos decât pare, am spus eu.

— Oh, sunt convinsă, a zis Ferius. De-a dreptul letal. Doar că în Darome şi în multe alte locuri, aceştia sunt renumiţi mai degrabă pentru că scotocesc prin gunoaie şi fură din când în când mâncare. Vedeţi voi, restul lumii civilizate nu i-ar spune unui astfel de animal „nekhek.”

— Dar cum îi ziceţi? a întrebat tata.

— Oh, au multe denumiri, preaputernice Ke’heops. Neamul Berabesq îi spune *senhebi,* „săltăreţi.” Daromanii îi spun *felidus arborica,* „zburători de pădure.” Însă cei mai mulţi oameni de la hotare îi spun pisica-veveriţă.

— Pisica-veveriţă? am întrebat eu.

Ferius, ai cărei ochi erau plini de lacrimi de la atâta râs, abia s-a abţinut să nu chicotească atunci când a răspuns:

— Străvechiul vostru duşman este, practic, o veveriţă foarte, foarte mare.

18

Pachetul de cărţi de joc roşii

— Ştii, ai început să-i enervezi pe toţi din jur.

Eu şi Ferius străbăteam aleea care ducea la hanul ponosit unde stătea ea. Existau şi altele mai frumoase în oraş, însă acesta fusese singurul care îi închiriase o cameră. „Neamul Jan'Tep nu ţine mânie." Propoziţia aceasta începea să mi se pară neadevărată.

— Nu mă pot abţine, puştiule, a zis ea. Oamenii nu contenesc să mă amuze.

— Ei bine, tu nu eşti amuzantă pentru nimeni.

Cuvintele aspre ale tatălui meu îi opriseră pe câţiva oameni să o înfrunte pe Ferius. Ea îi mulţumise politicos, apoi se adresase mulţumii, spunându-le oamenilor că erau mai mult decât bine-veniţi să stabilească întâlniri la hanul unde stătea ea, iar ea va fi bucuroasă să le bătucească dosurile, pe rând, cât voiau ei. În cele din urmă, membrii consiliului le porunciseră tuturor să plece din oază şi să îşi vadă de treburi până la noi dispoziţii. Probabil că ar fi fost mai bine ca creatura *nekhek* să fie ţinută închisă undeva, însă atât tata, cât şi membrii consiliului erau de părere că oaza oferea cea mai bună pază magică, plus că ar fi fost mai uşor să se folosească vrăji de transfer pentru a atrage mai târziu şi alte creaturi *nekhek.* După aceea, mulţimea nu a mai avut nevoie de alte încurajări ca să se împrăştie. Teama de otrava creaturii şi de boală era suficientă pentru a-i ţine departe.

Sentimentul de vină pe care îl aveam pentru că nu îi spusesem lui Ferius despre interesul pe care văduva mag îl avea faţă de ea dispărea pe măsură ce creştea iritarea mea faţă de ea.

— Te înşeli să ştii, i-am spus.

— Mă înşel în privinţa multor lucruri. Care dintre ele te deranjează azi?

— Creatura *nekhek.* Este mult mai periculoasă decât…

— Pisică-veveriţă, puştiule. E doar o afurisită de veveriţă zburătoare mai mare. Ar fi bine să ştii câte ceva despre o creatură dacă tot ai de gând s-o omori.

— Mă rog. Am văzut în cărţi imagini cu tot felul de animale, iar creatura asta nu mi se pare a fi o veveriţă. Şi-apoi, veveriţele nici măcar nu sunt de prin părţile astea ale continentului.

— Nici voi.

— Ce vrei să spui?

Ea m-a ciocănit cu degetul în frunte.

— Uite cât de palidă ţi-e pielea, puştiule. Crezi că s-ar naşte în acest climat oameni care s-ar prăji la soare?

M-am uitat în jurul meu şi am văzut un cuplu care se plimba pe stradă şi i l-am arătat.

— Există mulţi Jan'Tep cu pielea tuciurie. Aşa cum există şi mulţi Jan'Tep ai căror ochi au forme şi culori diferite.

— Întocmai. Voi, Jan'Tep, nu sunteţi o rasă, sunteţi doar o adunătură de diferite familii. Magi care au venit din toate colţurile continentului ca să lupte pentru oazele de pe acest teritoriu. Uneori, v-aţi războit pentru ele, iar alteori v-aţi amestecat cu alte triburi care au venit pentru acelaşi motiv. Pun rămăşag că niciunul dintre voi nu poartă în vene nici măcar o picătură din sângele poporului care a trăit aici la început.

— Şi ce dacă?

— Poate că pisicile-veveriţe au fost atrase de aceste locuri din acelaşi motiv. Poate că şi lor le place magia.

Simţeam că pierd această dispută, însă nu eram sigur cum.

— Locul semenilor mei este aici. Avem nevoie de oază ca să ne dea puterea de a ne apăra de cei care ar vrea să ne vâneze sau să ne subjuge pentru magia noastră.

Ferius a pufnit.

— Să vă subjuge? Asta-i bună!

— Ce vrei să spui? Şi ce legătură au toate astea cu dreptul nostru de a ne apăra de *nekhek?*

Ferius s-a oprit şi mi-a acoperit ochii cu mâna înmănuşată.

— Hei!

— Nu te mai agita, puştiule. Imaginează-ţi animalele pe care le-ai văzut în cărţile tale. Poţi face asta?

Magii sunt învăţaţi încă din primele lecţii cum să se concentreze pe o imagine, cum să o vadă limpede cu ochii minţii.

— Fireşte că pot, am răspuns eu.

— Bine. Şi-acum gândeşte-te la animalul din piaţă.

— Mă gândesc.

Ea mi-a tras o palmă peste ceafă.

— Nu la monstrul din basmele voastre. Nu la cel pe care toată lumea îţi spune să îl vezi. Vreau să îţi imaginezi creatura reală, închisă în cuşca aceea.

Este greu să compari un desen făcut din peniţă şi cerneală cu o creatură reală, pe care ai văzut-o, însă m-am străduit să mi le imaginez alături, cu ochii minţii.

— Bine. Asta fac.

— Ei? Chiar poţi spune că acele două creaturi au legătură una cu cealaltă?

— Eu…

Adevărul era că nu puteam. Deşi nu erau identice, acest lucru se datora, probabil, faptului că mereu îmi închipuisem că animalele din cărţi erau… nu ştiu, îndepărtate? Văzusem creatura *nekhek* de aproape. Văzusem de ce era în stare. Îi simţisem furia.

— Tot nu cred că e acelaşi lucru.

Ferius şi-a luat mâna de pe ochii mei şi şi-a continuat drumul pe alee.

— Fireşte că nu, puştiule. Creatura pe care aţi prins-o este înfricoşătorul *nekhek!* Ucigaşul demonic al magilor Jan’Tep! De asemenea, un mare mâncăcios, care scotoceşte prin gunoaiele oamenilor, şi un colecţionar de alune.

— Te înşeli, am spus eu. Poate o fi semănând cu o… Mă simţeam atât de prost, încât nici măcar nu puteam rosti numele creaturii cu voce tare. Uite ce e, am văzut cât de feroce e creatura aia. Aşteaptă până când consiliul o va folosi ca să ademenească aici şi alte creaturi *nekhek,* ca să

le omoare. Aşteaptă să vezi cum arată o haită. Poate că atunci vei înţelege.

— Şi tu ce ai de gând să faci când ei vor tortura animalul? m-a întrebat ea, oprindu-se locului.

M-a surprins tonul aspru din vocea ei. A trebuit să o iau înaintea ei şi să mă întorc cu faţa la ea. Nu am văzut nici urmă de amuzament pe faţa sa. Nu era o glumă. Privirea ei era serioasă.

— Cum adică? Ce ar trebui să fac?

— Ai spus că animalul a salvat-o pe sora ta.

— Am spus că a omorât un câine bolnav înainte să apuce să creeze o legătură cu ea. Nu este acelaşi lucru. Poate creaturii îi place să omoare alte animale.

Mă minţeam singur. Încă mai vedeam privirea din ochii creaturii după ce îi frânsese gâtul câinelui bolnav. *Nekhek*-ul păruse înfuriat că fusese nevoit să facă asta.

Ferius şi-a vârât mâna în vestă şi şi-a scos pachetul de cărţi. Acestea nu erau nici cărţile de joc asemănătoare cu cele pe care mi le dăduse mie, nici cele din metal tăios pe care le folosise drept armă. Spatele cărţilor erau de un roşu-închis cum nu mai văzusem până atunci, ducând înspre negru. Ea le-a desfăcut ca pe un evantai şi le-a întins în faţa mea.

— Alege o carte, puştiule.

— Despre ce-i vorba?

— Ai spus că bărbaţii aceia au încercat să-i facă rău surorii tale. În timp ce tu implorai pe oricine sau orice să o salveze, pisica-veveriţă şi-a făcut apariţia şi dorinţa ţi-a fost îndeplinită. Corect?

— Distorsionezi faptele, am zis eu. Faci să sune de parcă…

— Alege o carte, Kellen.

Am privit în jurul meu, dându-mi seama brusc că se întunecase.

— N-o fac până când nu îmi vei spune despre ce este vorba.

— Este vorba despre tine, dacă vei hotărî sau nu să devii bărbat.

— Îmi spui mereu că trebuie să fiu bărbat. Insulţi mereu magia neamului meu şi a familiei mele…

— Lumea e plină de magi, Kellen. E nevoie de bărbaţi şi de femei.

Ea a rostit aceste cuvinte diferit de cum le spuneau oamenii de obicei. Păreau importante.

Detestam felul în care ea vorbea despre magie, de parcă ar fi fost o glumă, ca şi când semenii mei ar fi fost nişte copii care se jucau cu nişte jucării. Mai mult decât orice, detestam felul în care îşi desfăcea cărţile ca pe un evantai şi îmi cerea să aleg una.

— Uite ce e, eu nu…

— Taci din gură şi alege o carte. Alege o carte sau întoarce-te şi pleacă, fără să mai priveşti vreodată în urmă. Lumea este un loc mare şi periculos, şi există mai mult întuneric decât ştii tu. Un singur lucru îl înfruntă – bărbaţi şi femei care îşi fac datoria. Alege o carte acum, Kellen, pentru că n-am să te rog încă o dată.

Mă săturasem de trucurile şi jocurile ei. Pentru fiecare lucru mărunt învăţat de la ea, exista un test sau o capcană, fiecare obligându-mă să fac lucruri pe care nu voiam să le fac. Cu toate că o cunoşteam pe Ferius Parfax doar de trei zile, ştiam, fără nici cea mai mică îndoială, că, deşi acest lucru putea fi un truc, nu era deloc o glumă. Dacă nu alegeam cartea, nu o mai vedeam niciodată. Nu ştiu de ce, dar acest gând m-a speriat. Am ales o carte din mijloc.

— Trei de inimă roşie, am spus eu. Privirea îmi era atrasă de inimile de un roşu-închis de pe fundalul bej şi de caligrafia cifrei trei, scrisă cu aceeaşi cerneală roşie, aproape neagră, precum cea de pe spatele cărţii de joc. Ce înseamnă?

Ea a strâns pachetul de cărţi şi l-a vârât la loc în interiorul vestei.

— Cartea pe care ai ales-o tu nu are importanţă.

— Atunci, nu înţeleg, am spus, ridicând în aer cartea de joc. Ce-ar trebui să fac cu asta?

Ea m-a ocolit şi şi-a continuat drumul pe alee.

— De unde să ştiu eu? Fă pur şi simplu ceea ce trebuie.

Poate-ar trebui să te uiţi în ochii acelui animal înainte să îl condamni la moarte. Procedează aşa cum crezi că ar proceda bărbatul care vrei să devii. Apoi, îţi sugerez să te descotoroseşti de cartea aia de joc cât mai repede.

M-am uitat la chestia pe care o ţineam în mână ca şi când ar fi fost gata să izbucnească în flăcări.

— Ce m-ai făcut să aleg? E vreun blestem?

— Viaţa e un blestem, puştiule. Iubirea e un blestem.

Am început să fug după ea, apoi m-am oprit când am realizat cât de caraghios trebuie să fi arătat.

— Nu ştiu ce vrei să spui!

— Este o datorie, Kellen. Îţi vei da tu seama cum s-o plăteşti. Bănuiesc că ţi-am salvat viaţa, aşa că am mai scăpat de o datorie.

Îmi venea să rup cartea de joc în bucăţi, s-o arunc pe jos şi s-o calc în picioare până când devenea una cu ţărâna. S-o ia naiba pe Ferius Parfax cu glumele şi trucurile ei proaste şi cu vorbele ei misterioase! M-am uitat din nou la ea şi am văzut că ajunsese aproape de uşa hanului.

— Stai! Dacă această carte reprezintă vreo datorie, atunci, tu ce faci cu un pachet întreg?

Ea a ridicat ceva în aer, iar eu am auzit zornăit de monede.

— Mă îmbăt turtă, mi-a răspuns ea, intrând pe uşa deschisă.

Mă aflam pe la jumătatea drumului înspre casă, pe o alee îngustă, care, de obicei, era o scurtătură convenabilă, când m-am trezit faţă în faţă cu un străjer de la palat. Părea ciudat de nepotrivit pe aleea aceea prăfuită.

— M-ai speriat, i-am spus eu, încercând să-mi revin.

El n-a zis nimic, doar mi-a întins un sul de pergament. Deşi era semiîntuneric, am putut discerne sigiliul din ceară neagră al văduvei mag. Am rupt sigiliul şi am desfăcut sulul, având grijă să nu cadă discul din aur care bănuiam că se afla înăuntru. Pergamentul nu conţinea nimic altceva decât un mesaj mâzgălit în grabă: „Când doreşti.”

M-am uitat pe jos, întrebându-mă dacă discul nu căzuse cumva fără să observ eu. Fără el, Osia’phest nu m-ar fi

lăsat să dau cea de-a treia probă alături de ceilalţi iniţiaţi.

— Mai era ceva împreună cu mesajul acesta? l-am întrebat eu pe străjer.

El tot n-a zis nimic.

Am observat că nici nu dădea vreun semn să plece, dar nici nu mă lăsa să trec pe lângă el.

— Aşadar, când zice „Când doreşti”, de fapt ea vrea să spună că…

Străjerul a schiţat un zâmbet, pentru prima oară.

— Acum, am continuat eu.

A doua mea întâlnire cu văduva mag a fost la fel de ciudată ca prima, deşi cu mult mai incomodă.

— Cam cât de prost poate fi tatăl tău? a întrebat Mer’esan, ţinându-şi mâinile încrucişate în poală în timp ce şedea pe scaunul ei şi se uita la mine.

Am scotocit prin minte în căutarea mai multor răspunsuri posibile, încercând să găsesc unul care să-mi exprime clar mânia faţă de acest atac la onoarea familiei mele, dar care să mă şi apere de pedeapsa cu moartea.

— Iartă-mă, Mer’esan, dar nu înţeleg întrebarea.

— Ba da, o înţelegi. Tatăl tău crede că Mahdekii s-au întors din morţi ca să atace neamul nostru, că au hotărât să o aleagă drept ţintă pe sora ta şi că a aduce un *nekhek* în oraşul nostru este o idee bună. A strâmbat din nas. Ce monştri dezgustători!

— Ferius… am ezitat.

— Vorbeşte, mi-a poruncit Mer’esan.

— Spune că animalul se numeşte „pisică-veveriţă şi că nu e vreun demon.

— Şi tu ce crezi?

Am căutat din nou un răspuns care să nu mă bage în bucluc.

— Lordul Mag Ke’heops, am început eu, folosind titlul oficial al tatălui meu, crede că unii dintre Mahdeki au supravieţuit şi că, poate, şi-au sporit în taină numărul. El crede că aceştia au de gând să folosească creatura *nekhek* ca să…

— Nu, doar spune că crede nebunia asta. Ea a strâns din

ochi. Se pare că tu îl crezi un idiot mai mare decât îl consider eu. El speră să profite de această ocazie ca să arate că neamul nostru are nevoie de forţa lui, acum că soţul meu e mort.

În acel moment mi-a venit un gând, ca un pumn care îmi strângea stomacul.

— Ai de gând să te împotriveşti ideii ca tatăl meu să fie ales prinţ al clanului?

— Puţin îmi pasă cine va fi următorul prinţ al clanului, copile.

Următoarele cuvinte mi-au ieşit mult prea repede din gură pentru binele meu.

— Atunci, de ce îţi pasă mai exact, Mer'esan?

Privirea insistentă pe care mi-a aruncat-o brusc m-a convins că exagerasem. Ea s-a ridicat în picioare şi a început să se învârtă în jurul meu, ca şi când aş fi fost o sculptură amărâtă pe care ea o privea cu atenţie.

— Ai luptat împotriva prietenilor tăi ca să o salvezi pe femeia Argosi. De ce?

M-am gândit bine la răspunsul meu. Dacă Mer'esan hotărâse că Ferius era, într-adevăr, spioană sau că ne voia răul, nu i-ar fi fost greu să interpreteze fapta mea drept o trădare faţă de semenii mei.

— Mi-ai poruncit să o fac să fie interesată în continuare de mine, Văduvă Mag.

Ea s-a oprit în faţa mea şi şi-a ridicat o mână. Încă o dată am putut vedea pânza din firicele colorate de energie ţesându-se sub pielea ei.

— Am nevoie de fiecare gram de magie ca să supravieţuiesc, Kellen, dar te asigur că acea cantitate mică rămasă este mai mult decât suficientă ca să scot adevărul de la tine cu forţa.

M-am gândit la alte câteva motive, explicaţii plauzibile pentru faptele mele. De cele mai multe ori sunt un mincinos aproape desăvârşit. Însă văduva mag părea să fie mai pricepută la a detecta lipsa de onestitate decât mă pricepeam eu să mint.

— Îmi place de ea, am zis.

— Îţi place de ea?

Eu am încuviinţat.

— Are o frumuseţe aparte? O doreşti pe această femeie? Speri că ea ar putea… – Mer'esan şi-a fluturat un deget în direcţia pantalonilor mei – să te înveţe lucruri?

Simţeam că îmi ard obrajii şi am început să mă bâlbâi, apoi am tăcut. „E un joc. Mer'esan ştie că nu m-am referit la vreo dorinţă adolescentină deplasată. Mă testează din nou."

— Ah, a făcut văduva mag, bătându-mă uşor pe frunte. Inteligent. Bine. A început din nou să se plimbe agale în jurul meu. Mai spune-mi.

— Nu crezi că Mahdekii s-au întors, am zis eu.

— Acest lucru este evident.

— Dar crezi că există o ameninţare, am adăugat eu.

— Evident, din nou.

M-am gândit la cât de furioasă fusese din cauza ipotezelor lansate de tata.

— Crezi că bărbaţii cu măşti sunt o diversiune.

Ea a grăbit ritmul.

— Evident. Evident. Evident. Adresează-mi o întrebare care să merite răspuns.

Am încercat să-mi dau seama cine era împotriva noastră. De-a lungul istoriei, regii Daroman încercaseră să pună stăpânire peste Jan'Tep. De aceea se grăbise lumea să creadă că Ferius era spioană. Neamul Mahdek – dacă mai exista vreunul – făcuse un jurământ de sânge că ne va distruge, ceea ce explica toate convingerile tatei. Neamul Berabesq credea că magia noastră era o blasfemie împotriva zeului lor cu şase feţe… Aveam un şir nesfârşit de duşmani – tocmai din acest motiv magia era atât de vitală pentru societatea noastră, iar probele atât de grele. Tocmai de aceea Jan'Tep şi Sha'Tep nu aveau voie să se căsătorească – de teama ca astfel de uniuni să nu slăbească genealogia.

— Vorbeşte, a zis Mer'esan, care mă înconjura în continuare. Îmi pierd răbdarea privindu-te cum stai aşa.

— O clipă, am spus.

În ciuda lăcomiei duşmanilor noştri, noi nu fuseserăm subjugaţi niciodată. Magia noastră fusese întotdeauna mai puternică. Atunci, de ce Mer'esan – cea mai vârstnică şi mai cunoscătoare persoană din clanul nostru – era brusc atât de îngrijorată?

— Pune întrebarea, mi-a cerut ea, lovind cu sandalele în pardoseala de lemn.

— Care este singurul duşman căruia magia nu îi rezistă? am întrebat eu.

Ea s-a oprit şi m-a bătut uşor pe umăr.

— Bine, a zis ea, cu o voce obosită. Aceasta este întrebarea pe care bărbaţi precum tatăl tău, precum proştii aceia înfumuraţi din consiliu nu se gândesc să şi-o pună. Posibilitatea unei ameninţări pe care magia să nu o poată înlătura le este străină.

„În vreme ce, pentru mine, posibilitatea de a folosi magia pentru a rezolva orice dispare repede."

— Cea de-a doua probă se apropie de sfârşit, iar tu ai eşuat, a zis ea, fără urmă de compătimire în glas. Acum, ţi-e teamă că vei eşua şi la a treia.

— Cum aş putea crea o vrajă folosind două discipline când nu pot să fac să strălucească nici măcar o bandă?

— Ţi-am mai spus: nu pune întrebări la care cunoşti deja răspunsul.

— Atunci… s-a terminat. Peste câteva zile, voi împlini şaisprezece ani. Nu voi deveni niciodată mag. Voi fi Sha'Tep.

Simţeam că ameţesc, de parcă rostirea acelor cuvinte cu voce tare m-ar fi secat de energie. Mer'esan m-a prins de braţe.

— Nu vei fi niciodată mag Jan'Tep ca tatăl şi mama ta. Depinde doar de tine dacă vrei să fii servitor, ca unchiul tău.

Asemenea unui copil, mi-am întins antebraţele, iar benzile din cerneală metalică aproape că străluciră în lumina slabă din colibă.

— Nu mă poţi ajuta? Ştiu că ai puterea asta. Nu poţi…

— Nu pot, a răspuns ea simplu.

— De ce? am întrebat eu, iar lacrimile mi s-au rostogolit pe obraji. De ce mi se întâmplă asta? De ce nu vrea nimeni să mă ajute?

Ea nu mi-a răspuns, doar m-a condus de mână până la uşa colibei.

— Acestea sunt întrebări copilăreşti, Kellen. Ai găsit-o deja pe cea care contează, cea de care se leagă soarta noastră, a tuturor. Întreabă din nou.

M-a condus afară.

— Care este duşmanul care nu poate fi învins de magie?

Mer'esan s-a uitat la mine cu o faţă atât de tristă, încât i se citea pe ea fiecare an pe care îl avea.

— Adevărul, a răspuns ea.

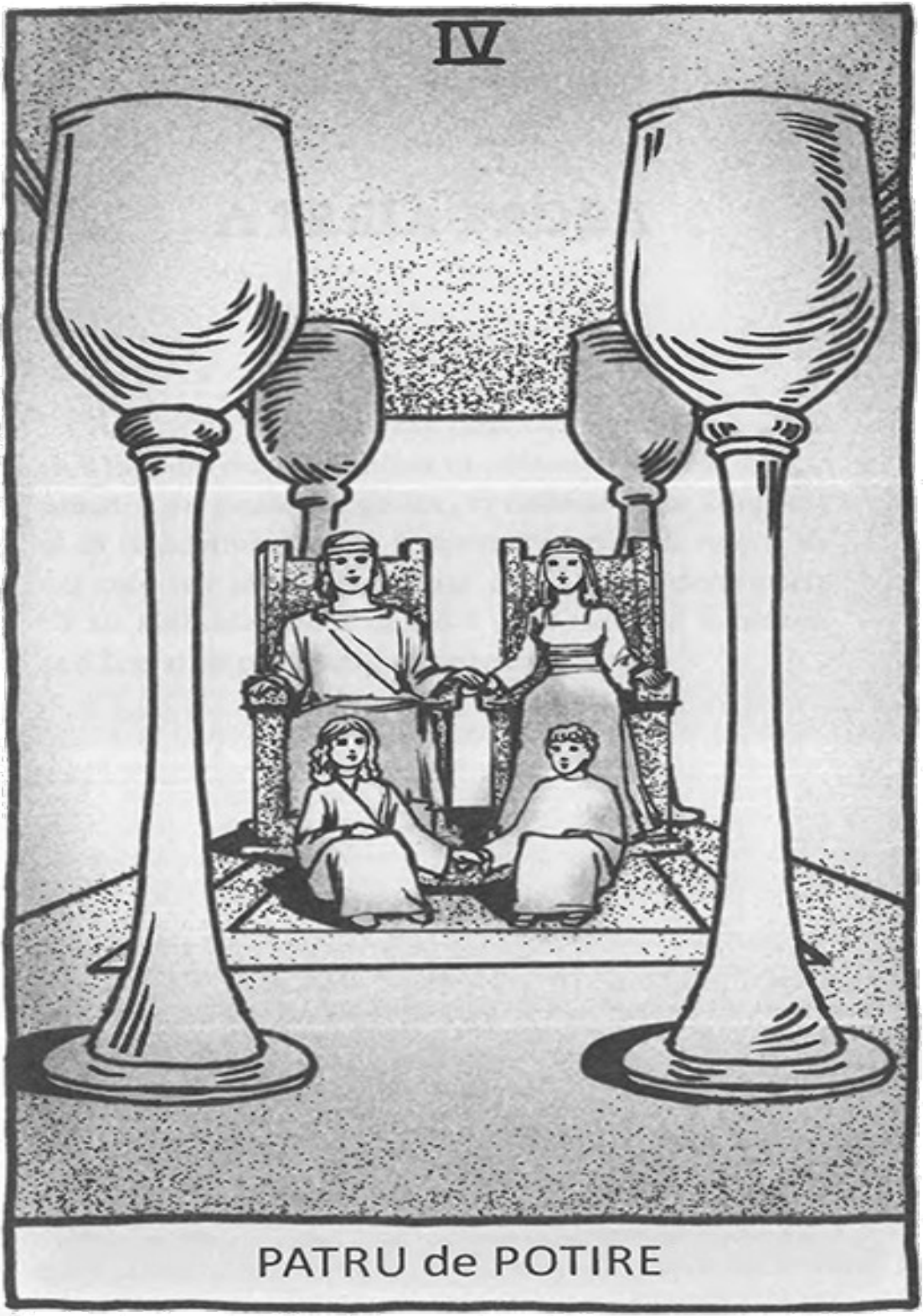
IV
PATRU de POTIRE

A TREIA PROBĂ

A te bizui pe acele vrăji deja cunoscute înseamnă să îi îngădui duşmanului să îţi cunoască armele. Magia noastră nu poate sta pe loc, ci trebuie să se adapteze şi să se schimbe, ca să îi apere pe semenii noştri de cei care vor să ne-o ia. Doar cei care pot demonstra că au abilitatea de a născoci vrăji noi pot fi numiţi Jan'Tep şi îşi pot câştiga numele de mag.

19

Magia de sânge

Nisipul aspru de pe cărarea care ducea spre piaţa satului îmi zgâria pielea tălpilor goale în timp ce înaintam pe furiş, cât puteam de tăcut, blestemând felul în care mâncarea pe care o furasem din bucătărie sălta ciudat în raniţa pe care o ţineam în spate. Fusesem nesăbuit când luasem atât de multă. Dacă m-ar fi surprins cineva lângă cuşca creaturii *nekhek,* mi-ar fi fost greu să conving persoana respectivă că mă aflam acolo pentru un picnic nocturn.

„Întoarce-te, îmi comanda o parte din mine. Probabil că există lucruri mai rele decât să fii Sha'Tep şi, dacă vei fi prins, vei afla cu siguranţă care sunt acestea."

Însă nu mă puteam întoarce pur şi simplu. Petrecusem ore în şir în camera mea, stând pe întuneric şi încercând să găsesc o cale prin care să-mi aprind benzile, ca să-i dovedesc lui Mer'esan că se înşală. Fusese în zadar. În tot acest timp, nu făcusem decât să mă zgâiesc la cartea de joc roşie ca sângele pe care mi-o dăduse Ferius şi să mă gândesc la animalul care îi salvase viaţa surorii mele şi care era închis într-o cuşcă, aşteptând să moară.

Am mutat raniţa, ca să redistribui greutatea pe umeri. Oare creatura avea să accepte mâncarea pe care i-o duceam? Oare ce mâncau atunci când nu se înfruptau din carnea fragedă a copilaşilor Jan'Tep, cum se bănuia?

Zgomotul unei uşi care se deschidea m-a făcut să mă opresc în loc. Mi-am ţinut respiraţia şi m-am ghemuit în umbră atunci când un bărbat şchiop, cu păr cărunt, a ieşit din casa care se afla la doar un metru de mine. Şi-a tras jos partea din faţă a pantalonilor şi a lăsat să-i scape un râgâit puternic. Respiraţia lui puturoasă a ajuns la mine cu o secundă înaintea mirosului de urină. Mi-am ţinut respiraţia, rugându-mă să termine înainte să îmi vină să vomit.

Bătrânul a privit în jos, admirând jetul de urină care nu mai înceta. Balta care se formase pe pământ începea să curgă pe pantă în jos, înspre mine. Câteva secunde mai târziu, am început să simt firicelul de urină prelingându-mi-se printre degetele de la picioare. Şuieratul constant a încetat la un moment dat, fiind urmat de un oftat adânc şi de o tuse. Bătrânul nici măcar nu s-a obosit să-şi ridice pantalonii. A rămas acolo, privind luna, cu mâna dreaptă rezemându-se de peretele lateral al casei, iar cu cealaltă scărpinându-şi leneş şoldul.

Picioarele începeau să-mi ardă, deoarece stăteam de atâta timp pe vine, şi mi-a trecut din nou prin cap să mă întorc pe călcâie şi s-o iau la fugă, însă, dacă plecam în acel moment, nu cred că aş mai fi avut curajul să încerc din nou mai târziu. S-o ia naiba pe Ferius Parfax, cu cărţile ei de joc afurisite şi cu filosofia ei idioată de frontieră. „Procedează aşa cum crezi că ar proceda bărbatul care vrei să devii."

Bine, Ferius. Îl voi privi pe *nekhek* în ochi. Ba chiar îi voi da ceva de mâncare. Dintre toate felurile de mâncare pe care le-am îndesat în raniţă, trebuie să existe una care sa fie pe placul micului monstru. Poate se va îndopa, se va îneca şi va muri, scăpând lumea de multe necazuri.

— Ce faci acolo de stai în întuneric ca un idiot? a strigat o voce.

„La naiba, am fost văzut." Am încercat să îmi încordez muşchii picioarelor şi a fost cât pe ce să ţip de durere din cauza durerii. „Mişcă-te, la naiba! Nu sta ca un mototol, aşteptând să te înhaţe!"

Tocmai reuşisem să mă ridic în picioare, când bătrânul a spus:

— Mă bucur puţin de aerul curat. Du-te la culcare!

„E cineva din casă care vorbeşte. N-am fost văzut."

Persoana din casă a mai zis ceva, însă eu nu am auzit ce anume. Bătrânul a răspuns cu un mormăit care s-a transformat într-o altă repriză de tuse. Apoi, s-a întors şi a intrat şchiopătând în casă, cu pantalonii pe la jumătatea coapselor.

Am răsuflat uşurat şi am mutat din nou greutatea raniţei cu mâncare, înainte să ies din umbră, frecându-mi coapsa cu mâna liberă şi străduindu-mă să ocolesc balta de urină. Apoi, am luat-o înspre oază, blestemând-o tot drumul pe Ferius Parfax.

Mi-a mai luat câteva minute până să ajung la marginea celor şapte coloane. M-am oprit să îmi adun puţinul curaj pe care îl aveam. Am înţeles dintr-odată că stăteam sub un felinar, care atârna de un stâlp, şi mi-a fost teamă că s-ar putea aprinde, făcându-mă vizibil pentru oricine ar fi trecut pe una dintre cărările alăturate. Mi-am ridicat privirea şi, ca un nesăbuit, mi-am concentrat voinţa, încercând să îl fac să se aprindă. Nu s-a întâmplat nimic. Nu exista suficientă magie în mine ca să îl fac să lumineze. Eram inutil. Pentru prima oară în viaţă, s-a dovedit a fi un lucru bun, deoarece am realizat în curând că se aflau deja câţiva oameni în oază.

— Fă-o din nou!

Cineva a şoptit atât de tare, încât sunetul a fost purtat pe toată distanţa din mijlocul oazei până la coloana unde stăteam eu ghemuit. Tennat! M-am cutremurat gândindu-mă ce îmi putea face, acum că ştia că nu aveam niciun pic de magie ca să mă împotrivesc. Trebuie că era bolnav, ca şi mine. „Ce caută aici?”

— Taci, l-a avertizat o voce mai groasă şi mai puţin nazală. Era fostul meu prieten, Panahsi. Osia’phest ne va jupui de vii dacă va afla că am exersat transferurile de sânge.

— Nimănui nu-i va păsa, Pan, a răspuns Tennat, părând prea entuziasmat ca să se lase intimidat. Şi-aşa consiliul a zis că va folosi transferul.

— Da, numai că membrii consiliului vor folosi vrăjile de mătase ca să îl răspândească la ceilalţi *nekheki,* a răspuns o voce blândă de fată.

Când am auzit-o vorbind pe Nephenia, mi-am schimbat poziţia astfel încât să pot vedea de după colţ. Lumina slabă a unui felinar de la picioarele sale arunca o strălucire pe rochia ei albastru-deschis. Stătea în picioare, aplecată

deasupra băieţilor, care stăteau îngenuncheaţi în faţa cuştii de alamă de un metru şi jumătate pe care o protejaseră cu vrăji în urmă cu doar câteva ore.

Înăuntru, creatura, care pusese pe fugă trei bărbaţi înarmaţi, mârâia iritată.

„Nu mă interesează cât de inofensivă crede Ferius că este creatura asta, mi-am zis. *Nekhek* sau pisică-veveriţă… arată de parcă ar fi gata să-mi sfâşie faţa dacă aş încerca să o hrănesc.”

Cei trei şi-au continuat conversaţia, neştiind că eu ascultam.

— Ideea transferului este să le facă pe celelalte creaturi *nekhek* de pe dealuri să simtă durerea acesteia, a zis Panahsi. Atunci, acestea vor fi nevoite să vină aici, iar Ke’heops şi ceilalţi magi ne vor putea scăpa imediat de ele. Este singura cale de a proteja clanul.

— Asta nu înseamnă că noi nu putem încerca mai întâi câteva vrăji pe creatură, nu? a argumentat Tennat. Uite, dacă vrem să trecem de cea de-a treia probă, va trebui să arătăm o nouă vrajă, în care sunt combinate două discipline, sau măcar să construim o variaţie a uneia obişnuite. Niciun iniţiat nu a divizat vreodată o vrajă în care să includă transferul de sânge. Vom fi selectaţi, dacă vom reuşi. Când ni se va mai ivi o asemenea ocazie?

Panahsi şi Nephenia s-au privit şovăind, apoi, o clipă mai târziu, au încuviinţat.

În mod ciudat, mă simţeam trădat din cauză că singurul meu prieten şi fata pe care nu mi-o puteam scoate din minte se aflau acolo, în ciuda a tot ceea ce se întâmplase între noi. Însă nu ar fi trebuit să fiu surprins. Una era să cunoşti în teorie cum se face transferul de sânge şi alta era să ai ocazia să îl încerci. Magia de sânge era mult prea periculoasă pentru a fi testată pe oameni sau chiar pe animale de companie. Însă cine nu şi-ar fi dorit să aibă ocazia să îşi încerce magia pe ceva atât de perfid cum era un *nekhek,* o creatură de care nu trebuia să-ţi fie milă?

— Priviţi aici, a zis Nephenia.

Se aflau la aproape o sută de metri de mine, prin urmare

a trebuit să mijesc ochii pentru a vedea ce se întâmplă. Animalul îşi întindea labele prin barele cuştii, în încercarea de a o înhăţa pe Nephenia. Ea a făcut un gest somatic cu mâna stângă, degetul mic atingându-l pe cel mare, apoi şi-a întins degetul arătător de la mâna dreaptă ca să atingă una dintre bare. O lumină albastră s-a aprins şi s-a stins şi, brusc, creatura a zburat în spate şi s-a izbit de spatele cuştii.

— Cum ai făcut? a întrebat-o Tennat. A fost minunat!

— Fulger, a răspuns ea, coborându-şi privirea ca şi când s-ar fi simţit uşor stânjenită de lauda lui. Nu reuşesc să fac mai mult, dar este suficient cât să treacă prin barele din fier.

Creatura s-a ghemuit în colţul îndepărtat al cuştii, departe de Nephenia. Eu m-am îndepărtat încet de marginea pieţei, făcând un pas în spate. Văzusem suficient încât să-mi dau seama că nu mai voiam să rămân. Mi se făcea rău când îi vedeam pe cei trei comportându-se ca nişte copii, încurajându-se unul pe celălalt în timp ce îl torturau pe *nekhek.* Credeam că Nephenia şi Panahsi erau altfel.

Dacă fusesem pregătit să risc să fiu muşcat de acel mic monstru, nu voiam să îmi încerc norocul şi să îndur umilinţa de a fi surprins de Tennat. Poate că m-ar fi şantajat să îi dau vreun lucru al meu, dar la fel de bine ar fi putut hotărî să îi spună tatălui său că mă prinsese aducând de mâncare creaturii. Având în vedere că părea să se fi însănătoşit complet, dacă aveam într-adevăr ghinion, el ar fi putut profita de ocazie, fireşte, ca să o impresioneze pe Nephenia, făcând o vrajă de transfer de sânge pe mine. Nu aveam de gând să permit una ca asta. Încercasem din răsputeri să fac ce îmi ceruse Ferius, însă, uneori, viaţa nu era aşa cum sperai să fie. Probabil că *nekhek*-ul ştia deja asta. Dacă nu ştia, avea să-şi dea seama în curând.

Eram pe punctul să mă întorc şi să o iau înspre casă, când am auzit un sunet care a făcut să-mi stea inima în loc. Ţipătul nu era uman, însă m-a umplut cu sentimente care nu îmi plăceau. Ruşine. Dezgust.

— Uimitor! l-am auzit pe Tennat aclamând. Cum faci?

În ciuda temerilor, am revenit în locul meu şi am privit în interiorul oazei. În cuşcă, creatura era cuprinsă de spasme. Muşchii îi erau atât de încordaţi, încât tot trupul i se zvârcolea incontrolabil în aer, doar ca să se izbească apoi de pământ. Creatura se răsucea şi se întorcea, apucându-se cu ghearele de burtă.

Panahsi ţinea în mâini o frânghie lungă, pe care o lăsa să atârne sau o scutura.

— E din cauza frânghiei, le-a spus el celorlalţi. Am folosit vraja de transfer ca să îi leg intestinele cu ea. El a început să o înfăşoare în jurul unui deget. Când o răsucesc puţin…

Animalul a scos un alt ţipăt, care mi s-a părut aproape uman. M-a făcut să scrâşnesc din dinţi şi să simt cum îmi bubuie capul.

— Arată-mi cum se face, a zis Tennat, de parcă ar fi fost un copilaş entuziasmat.

Panahsi a clătinat din cap, cu privirea extrem de concentrată.

— Nu e atât de uşor pe cât pare. Transferul de sânge necesită multă pregătire. Am petrecut aproape toată ziua meditând, doar ca să fiu pregătit. El i-a zâmbit Nepheniei. Dar a meritat, nu crezi?

El a pocnit din frânghie cu putere şi am văzut cum trupul creaturii se ridică în interiorul cuştii, cu toate cele patru membre zvâcnindu-i. Aripile blănoase dintre ele erau întinse nefiresc. Animalul a mai scos un ţipăt, apoi s-a prăbuşit pe pământ, tremurând.

— Cred că ajunge, Panahsi, a zis ea, oferindu-i un zâmbet agitat. N-ar trebui să îl ucidem. Hai să ne întoarcem înainte să…

— Lasă-mă să încerc ceva, a întrerupt-o Tennat, împingându-i pe cei doi din faţa cuştii. Fratele meu a descoperit asta într-o carte pe care Osia'phest o ţine ascunsă în biblioteca maeştrilor.

El a scos din buzunar ceva ce semăna cu un tub scurt şi subţire şi a început să şoptească.

— Ar trebui să se întâmple ceva? a întrebat Nephenia.

— O clipă.

Deşi nu am recunoscut vraja pe care o făcea, am avut sentimentul că ştiam ce urma să facă. O parte din mine îşi dorea să iasă din ascunzătoare şi să strige la ei să se oprească. Indiferent cât de dezgustătoare ar fi fost creatura din cuşcă, ceva îmi părea în neregulă. Nu era doar faptul că detestam felul în care făceau cu schimbul ca să se dea mare unul în faţa celuilalt, mai era şi felul în care Tennat chicotea de fiecare dată când creatura ţipa.

Nu eram într-atât de naiv încât să cred că *nekhekii* răpeau copilaşii oamenilor ca să îşi hrănească puii cu ei – dacă era adevărat, atunci eu nu auzisem să se fi întâmplat una ca asta în timpul vieţii mele. Ştiam, însă, că erau purtători de boli care ar fi putut ucide până şi un maestru mag Jan'Tep. Erau o ameninţare pentru siguranţa noastră şi trebuiau eliminaţi. Dar nu era ca şi când ar fi fost vina lor, nu? Oare poate fi cineva cu adevărat malefic doar pentru că este cine este?

Am clătinat din cap. Ferius şi vorbele ei idioate mă zăpăceau de-a dreptul.

Tennat s-a oprit din şoptit vraja.

— Fiţi atenţi aici, a zis el.

Nu m-am putut abţine să privesc atunci când el s-a aplecat şi a cules un pumn de nisip de pe jos. A început să-l toarne din pumn în tubul gol. La început, nu părea să se întâmple ceva, apoi creatura a sărit în sus de pe pământ. Îşi ţinea gura larg deschisă, ca şi când ar fi încercat să inspire aerul. Am simţit că mi se face rău.

— Ai legat tubul de gâtlejul animalului. Nu-i rău deloc, a zis Panahsi, în vocea lui simţindu-se o urmă de admiraţie.

Nekhek-ul scotea nişte sunete primitive, ca şi când s-ar fi înecat. Ştiam că va muri. Cei trei erau cuprinşi de fiorul magiei, de senzaţiile pe care le ofereau puterea, reuşita, de toate aceste lucruri pe care eu nu aveam să le simt niciodată. Erau prea pătrunşi ca să se mai poată opri, iar creatura ştia acest lucru. Şi-a întors capul disperată, ca şi când ar fi căutat pe cineva care să o salveze. Pentru o clipă, ea şi-a întors faţa spre locul unde stăteam eu ascuns,

în umbră. Luna era sus pe cer şi lumina ei se reflecta în ochii animalului. Semănau cu nişte pietricele negre şi strălucitoare, înconjurate de blană neagră. În acel moment, i-am văzut limpede durerea. Furia. Teama. Şi, în sfârşit, am văzut ce dorise Ferius să văd.

M-am văzut pe mine.

Am văzut cine eram şi l-am văzut pe bărbatul care voiam să devin.

Am înţeles în sfârşit cum acel bărbat era diferit de prietenii mei, de familia mea şi de semenii mei. Şi am ştiut exact ce va face bărbatul acela.

Un lucru extrem de nesăbuit.

20

Evadarea

— Încetaţi! am strigat eu.

— Kellen? a întrebat Nephenia, cu ochii pironiţi asupra mea în timp ce eu veneam înspre centrul oazei, ţinând o piatră ascunsă în mână.

— Ce cauţi aici? m-a întrebat Tennat pe un ton iritat, pierzându-şi atât concentrarea, cât şi legătura dintre tub şi gâtlejul animalului. Creatura s-a prăbuşit pe jos, gâfâind. Acum trebuie s-o iau de la capăt! Se pare că vrei să strici totul.

— Încetează, Tennat! am repetat eu, continuând să mă apropii de ei, fără să ştiu, însă, cum voi proceda atunci când voi ajunge în dreptul lor.

Feţele lor jubilau. Se putea vedea asta în ochii lor. Bucurie. Încântare. Dorinţă. Uluire şi iritare pentru că îi întrerupsesem, şi încă ceva: o mică urmă de îngrijorare. „Sunt îngrijoraţi că îi voi pâri”, mi-am zis. De parcă i-ar fi pedepsit într-adevăr cineva din oraş pentru ceea ce făceau. Tata s-ar fi înfuriat că planurile lui de a-i aduce pe ceilalţi *nekheki* de pe dealuri puteau fi întârziate, profesorul nostru, Osia’phest, le-ar fi dat cu siguranţă nişte pedepse simple pentru că făcuseră vrăji fără o supraveghere adecvată, însă toţi ceilalţi aveau să se laude pentru că fuseseră îndrăzneţi şi curajoşi, pentru că demonstraseră încă o dată faptul că, deşi Daromanii aveau o oaste puternică, Jan’Tep erau cei care controlau magia. Însă doar cei care erau într-adevăr Jan’Tep, desigur.

„Îmi urăsc neamul”, am realizat eu, cu acea revelaţie care provine dintr-o idee pe care nu ai îndrăznit niciodată până atunci să o iei în considerare. „Îi urăsc pe toţi. Îmi urăsc până şi familia, pentru că, într-o bună zi, vor crede că sunt la fel de inutil şi de dezgustător ca animalul din cuşcă.”

— Ai vrut… să încerci? m-a întrebat cu blândeţe

Nephenia.

— Minunat! a zis Tennat. Hai să-l lăsăm pe trădătorul de Kellen să ne irosească timpul cu o altă vrajă eşuată.

Nephenia mi-a aruncat o privire compătimitoare, apoi i-a aplicat o palmă după ceafă lui Tennat.

— Nu fi rău. Dacă vrea Kellen să încerce…

„Să te ia naiba, Tennat. Să te ia naiba şi pe tine, Panahsi, chiar şi pe tine, Nephenia. Să îi ia naiba pe mama, pe tata şi pe toţi ceilalţi.”

— Trebuie să fii înţelegător, Kellen, a spus Panahsi, pe un ton care încerca să imite, în zadar, un adult empatic. Este vorba despre magia de sânge. Nu e de…

„Nu e de nasul tău, Kellen. Măcar ai curajul s-o spui.”

Panahsi avea dreptate, desigur. Cei trei puteau face deja vrăji pe care eu nu reuşisem să le fac până atunci. *Nekhek*-ul zăcea în cuşcă, pe partea laterală, şi gemea de durere. „Nu îi poţi împiedica să se oprească. Te vor răni dacă vei încerca.”

— Poate dacă îţi vei da frâu liber, a zis Nephenia, întinzându-şi o mână. Adică, dacă te vei concentra asupra vrăjii, fără să te mai temi că poţi greşi. Îţi faci prea multe griji, Kellen.

Mi-a venit să râd. Teamă. Sigur, doar despre asta era vorba. M-am uitat din nou la creatura speriată de moarte, care era închisă în cuşcă.

Atunci mi-am dat seama că Nephenia avea dreptate. Teama era răspunsul. Teama avea propria-i magie, dacă reuşeai s-o stăpâneşti.

— Nu-ţi pierde timpul, Neph, a zis Tennat. Putem sta aici toată noaptea şi Kellen nu va reuşi să aprindă nici măcar un bec. Şi-apoi, am ceva straşnic ce vreau să…

— Pot face şi eu o vrajă, am bombănit eu, mai mult în barbă.

— Zău? Şi care-ar fi aceea? Vraja de fugă? El s-a schimonosit. Sau poate vraja „te-scremi-atât-de-mult-de-faci-în-pantaloni”? Am auzit că te pricepi la asta.

— Tennat! a exclamat Nephenia.

— Bine, bine, a spus Tennat, ridicându-şi mâinile în aer,

prefăcându-se a se supune. E o realitate. Unii oameni nu au magie. Poate că atunci când vei intra în rândul servitorilor, vom putea…

— Nici tu nu poţi, Tennat, i-am zis eu. Nu atunci când ţi-e teamă. Nici măcar maeştrii nu pot face vrăji atunci când le e teamă, atunci când nu se pot concentra. Însă eu ştiu o vrajă care funcţionează indiferent că ţi-e teamă sau nu.

Tennat a pufnit şi a făcut un pas în faţa lui Panahsi şi a Nepheniei ca să mă îmbrâncească.

— Prietena ta cu lamele de ras nu este aici, Kellen. Crezi că mi-e teamă de unul bolnav şi fără magie…

Mi-am luat avânt şi l-am lovit cu piatra în partea laterală a capului. Tennat a făcut ochii mari de uimire şi a rămas nemişcat pentru o clipă. Apoi, mintea lui a procesat ce se întâmplase, picioarele i-au cedat, iar el a căzut pe pământ.

— Ce naiba… a început Panahsi, însă nu i-am dat ocazia să termine.

Mi-am legănat din nou braţul şi l-am lovit cu piatra peste buze şi dinţii din faţă. El s-a dat în spate, împleticindu-se. Nu l-am lăsat să-şi revină. Panahsi era deştept. Nu trebuia decât să se îndepărteze de mine preţ de o clipă şi să se liniştească suficient de mult cât să facă o vrajă. Nu îi puteam oferi şansa asta. Durerea distrugea concentrarea la fel de repede ca şi teama, prin urmare l-am lovit cu piciorul în genunchi. El a scos un ţipăt şi a căzut lângă Tennat.

Nephenia, în ai cărei ochi se citeau şocul şi nedumerirea, forma deja o vrajă de înnodare cu mâna stângă, cu care m-ar fi făcut să mă zvârcolesc pe jos cât ai clipi.

— Kel…

Ea a şovăit o clipă. La fel şi eu. Era fata la care visasem încă de la doisprezece ani, pentru care scrisesem nenumărate poezii idioate, pline de iubire. Le mai păstram încă într-o cutie îngropată în grădina din spatele casei. Ştiam că nu i le voi arăta vreodată, că aş fi fost umilit dacă sora mea sau altcineva le-ar fi găsit, însă preferasem să le păstrez. Încercasem să îi desenez portretul şi, dacă aş fi

avut un dram de magie în mine, jur că aş fi folosit-o în fiecare farmec creat vreodată. Cred că se poate spune că eram îndrăgostit de ea.

Poate că de aceea, când am pocnit-o în faţă, nu am făcut-o cu mâna în care ţineam piatra.

— Opreşte-l, a zis Panahsi, ţinându-se de picior.

Îl vedeam cum încerca să se concentreze, însă durerea era prea mare.

Nu trebuia să îi las să îşi revină. Semenii mei nu sunt obişnuiţi cu durerea fizică. Nu suntem un neam violent. Sau, mai degrabă, nu ne place să ne murdărim mâinile. Un bărbat Jan'Tep trebuie să fie calm şi stăpân pe sine, rezervat, iar atunci când vorbeşte, să dea dovadă de o introspecţie sclipitoare şi de înţelepciune. Eu ţipam ca un nebun la toţi trei, la lumea care ne înconjura.

— Vă place magia mea acum? am strigat eu. Vă place, ticăloşi…

Am simţit o lovitură puternică în spatele picioarelor. Panahsi găsise un băţ şi mă lovise cu el, deşi stătea întins pe-o parte. Am căzut, însă m-am răsucit la timp şi am reuşit să mă feresc de băţul îndreptat spre capul meu. Cineva m-a lovit cu piciorul în coaste. Era Tennat. M-a lovit din nou. Am încercat să îl lovesc şi eu, însă mă simţeam imobilizat, ca o broască ţestoasă care se răsturnase pe spate. La început nu am avut de ce să mă sprijin, însă, când am reuşit, m-am împins în ambele picioare, târându-mă pe spate în nisip, spre cuşcă. Am simţit cum cineva mă apucă de păr şi, crezând că animalul pusese ghearele pe mine, mi-am tras capul. Îmi meritam soarta dacă, după ce îmi riscasem viaţa pentru el, micul monstru m-ar fi ucis.

Când am aruncat o privire peste umăr, am realizat că încerca să apuce de zăvorul cuştii. Acesta era prins cu un lacăt, ca să nu se deschidă, însă eu mi-am dat seama că mai ţineam încă piatra în mână. M-am rostogolit şi mi-am vârât genunchii sub mine, ca să am o şansă încasând o lovitură cu piciorul în spate de la Tennat. Am lovit tare cu piatra în lacăt. O dată, de două ori. La a treia încercare, acesta a cedat, iar uşa s-a deschis larg.

Ceilalţi se ridicaseră deja în picioare şi veneau spre mine. Nephenia, fie binecuvântată, îşi ţinea mâna pe braţul lui Panahsi, care se apropia şchiopătând de mine, de parcă ar fi vrut să îl împiedice să facă asta. Toţi au încremenit când l-au văzut pe *nekhek* ieşind din cuşcă. „Nu, nu este un *nekhek.* Se numeşte pisică-veveriţă.”

Creatura a mârâit – un sunet slab, aproape înăbuşit, dar plin de furie. Panahsi şi Tennat s-au îndepărtat de ea cu spatele, împleticindu-se. Eu m-am uitat la micul monstru. Faţa lui blănoasă se afla la doar o jumătate de metru de a mea. Se apropia de mine, privindu-mă în ochi. „Înţelege, am gândit. Ştie ce am făcut.”

În acel moment, s-au întâmplat două lucruri şi cred că le-am meritat pe amândouă. Primul a fost acela că pisica-veveriţă m-a muşcat atât de tare de mână, încât a început să-mi curgă sânge. Al doilea a fost acela că micul monstru a luat-o la fugă, a trecut dincolo de coloane şi s-a îndepărtat de oază, lăsându-mă singur cu trei oameni pe care tocmai îi atacasem ca să îl eliberez.

— Legaţi-l! a strigat Panahsi. Cineva să-i facă o vrajă de legare afurisitului ăluia de *nekhek!*

— Creatura a ajuns prea departe, a răspuns Tennat.

— Atunci, du-te după ea! a exclamat Panahsi, punctând aceste cuvinte cu o lovitură de picior în stomacul meu.

L-am văzut pe Tennat fugind pe lângă mine după animal, doar ca să se întoarcă o clipă mai târziu.

— A dispărut. E al naibii de rapid.

Am simţit o nouă lovitură în măruntaie. Am apucat piciorul cu mâna, l-am zgâlţâit şi m-am folosit de el ca să mă ridic în şezut. Mai bine rămâneam jos. Panahsi m-a apucat de păr cu o mână şi mi-a tras un pumn în faţă cu cealaltă. Sângele mi-a ţâşnit din nas, iar picăturile au început să cadă încet şi să strălucească în lumina slabă, asemenea petalelor florilor văratice, scuturate de vânt. „E ca o vrajă magică”, mi-am zis. Acest gând mi s-a părut incredibil de amuzant, în ciuda valurilor de durere.

— Ţi se pare distractiv? a zis Tennat, lovindu-mă cu picioarele în coaste, în timp ce Panahsi îmi ţinea capul sus

de păr. Crezi că vei scăpa dacă râzi?

— Încetaţi! Încetaţi! a strigat Nephenia.

Când mi-am ridicat privirea, i-am văzut faţa scăldată în lacrimi şi într-o furie incertă. De ce era atât de furioasă pe mine? „Poate pentru că i-ai tras un pumn în faţă, idiotule.” Cu toate acestea, ea încerca să îl tragă pe Panahsi de lângă mine. În jurul ochilor fostului meu prieten începeau să se formeze vânătăi gemene, nişte cercuri negre şi neregulate. „Ai fi o pisică-veveriţă foarte urâtă, Panahsi”, mi-am zis eu, absent.

— Nu mai râde, mi-a spus el, trăgându-mi o palmă.

La început mi s-a părut un gest de fată, apoi am realizat că trebuie să îl fi durut mâna de când îmi trăsese un pumn. Acest gând m-a făcut să râd şi mai tare.

Tennat m-a lovit din nou cu piciorul. Am auzit o trosnitură.

— Ce este atât de amuzant, nenorocit idiot, lipsit de magie?

— N-ai priceput încă? l-am întrebat eu. Am magie. Tocmai am făcut să dispară o pisică-veveriţă.

Nu ştiu dacă doar mie mi se părea amuzant, pentru că, în acel moment, atât Panahsi, cât şi Tennat au început să mă lovească pe rând cu piciorul, apoi cineva şi-a aşezat talpa pe capul meu, lăsându-mi-l pe spate, astfel încât m-am lovit de colţul cuştii.

Lumina lunii a pâlpâit, iar lumea a început să oscileze între realitatea cruntă şi întunericul perfect şi liniştit, mai negru decât orice umbră.

— Pe toţi strămoşii! a zis Panahsi. Ce-i aia?

Am crezut că se uita la mine şi m-am întrebat cât sânge îmi cursese, totuşi, din nas, apoi mi-am recăpătat vederea şi m-am uitat în direcţia în care privea şi el, în partea cealaltă a colonadei. O formă neclară gonind înspre noi. Nu, nu era o umbră. Erau mai multe.

Pe măsură ce formele întunecate se apropiau, ridicând nisipul în aer în timp ce goneau înspre noi, lumina felinarului a lăsat să se vadă o gamă variată de nuanţe, de la cafeniu până la negru de smoală, blana lor aproape

contopindu-se cu întunericul care ne înconjura. *„Nekheki”,* mi-am zis, neştiind cum să le spun în timp ce simţeam cum mă cuprinde panica la vederea a mai mult de douăsprezece creaturi. Într-un final, acestea s-au oprit şi au format un semicerc în jurul lui Tennat şi a celorlalţi, mârâind furioase. Una dintre creaturi, cea pe care o eliberasem eu din cuşcă, cea care mă muşcase de mână atât de tare, încât şi acum sângeram, s-a ridicat pe picioarele de dinapoi. Apoi, a început să mârâie şi să scoată tot felul de sunete, însă acestea erau diferite.

Le puteam înţelege.

El – brusc, mi-am dat seama după tonul vocii sale că era mascul – s-a uitat la mine pentru o clipă, înainte să se întoarcă la Tennat şi la ceilalţi, să-şi dezvelească dinţii şi să spună:

— În regulă, ticăloşi golaşi. Care dintre voi vrea să fie primul?

21

Pisicile-veveriţă

În oază era atât de linişte, încât m-am întrebat dacă acea imagine tulburătoare pe care o vedeam nu era cumva rezultatul numeroaselor lovituri pe care le primisem în cap. Pisicile-veveriţă – deşi în acel moment cuvântul *nekhek* mi se părea mai potrivit – au rămas pe poziţie, încordându-şi muşchii trupurilor lor blănoase, aproape tremurând în aşteptare. Panahsi, Nephenia şi Tennat stăteau încă şi mai nemişcaţi, fiecare dintre ei străduindu-se să îşi găsească liniştea interioară de care avea nevoie fiecare Jan'Tep ca să facă o vrajă. M-am trezit că începusem numărătoarea inversă, ca şi când ar fi urmat să urmăresc un duel al magilor. Parcă îl şi auzeam pe bătrânul Osia'phest: „Şapte… şase… cinci."

— La naiba, a zis Panahsi, mişcându-şi degetele în timp ce încerca să creeze forma somatică pentru o vrajă de foc.

Le-ar fi pârjolit pe animale dacă ar fi putut folosi magia de ambră pe o distanţă suficient de mare, însă faţa îi lucea din cauza transpiraţiei şi încă gâfâia din cauza eforturilor anterioare. Deşi nu putea accesa încă magia, nu îşi lua ochii de la pisicile-veveriţe. Panahsi ştia prea bine că era mai puternic decât Nephenia şi decât Tennat. Urma să aibă el grijă să îi apere pe ceilalţi. Era o persoană chiar admirabilă atunci când nu te lovea cu piciorul până te lăsa lat.

Habar nu aveam ce gândeau pisicile-veveriţe. Blana care acoperea pielea subţire şi plată dintre picioarele din faţă şi cele din spate se unduia în adierea brizei de noapte. Era ca şi când ai fi privit suprafaţa unui lac, dacă acel lac ar fi fost alcătuit din furie pură şi promisiunea vărsării iminente de sânge.

— Ar trebui să ne retragem, a sugerat Nephenia, fără să îşi ia ochii de la creaturi. Apoi, vom chema ajutoare.

Deşi mâinile lui Panahsi creau în continuare forme

somatice, el a spus:

— Nu putem. Vraja pentru linişte este încă activă. Nu ne poate auzi nimeni.

„De aceea nu v-am auzit decât atunci când m-am apropiat de cercul de coloane.” Avea o logică, desigur. Deoarece micul monstru ţipase din cauza vrăjilor făcute de ei, cineva le-ar fi auzit în cele din urmă. Însă niciunul dintre ei, nici măcar Panahsi, nu avea experienţa necesară să facă o vrajă de tăcere care să acopere toată oaza. Cineva trebuie să îi fi ajutat – poate fratele lui Tennat sau tatăl acestuia?

— Nu ne retragem, a spus Tennat cu o voce blândă, aproape liniştitoare. Le omorâm. Până la ultima.

Din câte se părea, el nu se pricepea atât de bine la blufuri pe cât credea, deoarece vreo două pisici-veveriţe au început să mârâie, iar eu vedeam cum îşi încordau muşchii, pregătite de atac.

Animalul lider a mârâit la ele.

— Nimeni nu atacă până nu dau eu afurisitul de ordin.

Unele dintre celelalte au început să şuiere şi să mârâie, însă habar nu am avut ce spuseseră până când liderul lor le-a răspuns:

— Ei bine, eu sunt şeful acum, aşa că tăceţi şi aşteptaţi.

Înţelegeam atât de bine toate mormăielile şi mârâiturile pe care le scotea acesta, încât credeam că şi Panahsi, Tennat şi Nephenia trebuiau să le înţeleagă, la rândul lor. Niciunul nu trăda vreun semn că le-ar fi înţeles, cu toate că Nephenia părea contrariată. Mi-a aruncat o privire, iar pe faţa ei se citeau teama, furia şi… nu mai ştiu ce. Regret, poate? „Sau poate că doar vrei să vezi asta pentru că atunci s-ar putea să nu se fi terminat totul între voi. Poate ţi se pare că, brusc, ai învăţat să vorbeşti cu acest *nekhek* ca să justifici faptul că ţi-ai trădat neamul.”

— Nu ne-au atacat încă, a spus Nephenia. Poate că, dacă am pleca…

— Nu, a zis Tennat, mai tare de astă dată. Vom deveni eroi, Neph. Îţi vei putea alege orice vei vrea să studiezi, iar maeştrii te vor susţine. Ne vom putea croi viitorul chiar

acum dacă vom extirpa creaturile astea. Atunci când Pan va arunca şuvoiul de flăcări, fiţi pregătite să înfruntaţi iadul. Apoi îi vom putea privi pe aceşti mici monştri ducându-se spre moarte în paşi de dans.

Încântarea dezgustătoare din vocea lui Tennat la gândul că le va arde de vii pe acele animale a făcut să mi se întoarcă stomacul pe dos, însă, în mod ciudat, mi-a oferit şi sentimentul reconfortant că era un om de nimic, aşa cum bănuisem mereu. „Oare este greşit că îl urăsc atât de mult şi nu regret asta?”

Am început să mă mişc încet şi în tăcere, pregătindu-mă să îmi vâr picioarele sub mine.

Nu ştiam ce să cred despre creaturile pe care le mai despărţeau doar câteva clipe de moarte. Erau oare acei *nekheki* despre care crezusem mereu că sunt atât de fioroşi? Spirite diavoleşti care, cu mult timp în urmă, le slujiseră ticăloşilor de Mahdeki, care purtaseră lupte împotriva neamului meu cu secole în urmă, şi care poate se întorseseră acum două zile ca să o omoare pe sora mea? Sau erau doar ceea ce pretindea şi Ferius – pisici-veveriţe – nişte animale care doar încercau să se apere, aşa cum am face oricare altul dacă am fi atacaţi?

Liderul animalelor şi-a dezvelit dinţii şi a mârâit ceva care pe mine m-ar fi vârât în belele dacă părinţii mei m-ar fi auzit vreodată rostind aşa ceva. N-ai fi zis că animalele au gura spurcată.

— Cred că sunt pregătit, a spus Panahsi.

Încă o dată, degetele lui dolofane au început să creeze tiparul somatic pentru şuvoiul de foc. Nu era chiar perfect, însă suficient de aproape, probabil, încât să funcţioneze. Trebuia să iau o decizie în acel moment: să privesc cum va ucide întreaga haită de pisici-veveriţe sau să fac încă un pas împotriva neamului meu.

— N-o face, Pan, am spus eu. Retrage-te şi lasă-le să plece.

— Taci din gură, Kellen! a răspuns el.

Nephenia şi-a întins mâna, însă s-a abţinut să îl atingă.

— Poate Kellen are dreptate. Nu ne atacă. Putem…

— Bine, a zis Tennat, cu un glas prin care parcă ar fi încercat să liniştească un cal. Când Panahsi va face vraja, va fi prea târziu pentru ele să scape.

Eu îmi vârâsem mâinile sub mine. Dacă mă împingeam în ele, puteam să mă ridic în picioare şi să ţâşnesc spre Panahsi, înainte ca el să facă vraja. Tocmai când am dat să mă mişc, pisica-veveriţă lider s-a întors şi mi-a spus:

— Hei, puştiule, transmite-i grăsanului câteva vorbe din partea mea.

Am încremenit. În primul rând, pentru că este ciudat ca un animal să se întoarcă spre tine şi să-ţi vorbească, iar în al doilea rând, pentru că eram puţin cam deranjat de faptul că îmi spusese „puştiule.”

— Ce-ai vrea să-i zic? am întrebat eu.

— Spune-i că îţi pare rău că eşti trădător, a răspuns Tennat, bănuind că vorbeam cu el. Sau stai ca un laş acolo. Oricum, îţi va veni şi ţie rândul.

Pisicile-veveriţe aşteptau, ca şi când ar fi fost împiedicate cumva să atace. Panahsi respira mai uşor acum, mai liniştit. Şi-a închis ochii pe jumătate, mişcându-şi buzele ca şi când ar fi incantat vraja. Vrăjile de foc sunt periculoase – dacă faci o greşeală, obţii flacăra pe care o invoci, însă nu nimereşte ţinta corectă.

— Haide, Panahsi, l-a îndemnat Tennat. Dă-le foc.

— O clipă. Sunt aproape pregătit.

Pisica-veveriţă a scos atunci un sunet ciudat, un soi de „huh-huh-huh” despre care eram brusc convins că era râsul său.

— Mă asculţi, puştiule? m-a întrebat el.

— Hm… da?

— Spune-i grăsanului că, dacă el nu mă înţelege pe mine, asta nu înseamnă că eu nu îl înţeleg pe el. A, şi spune-i să se uite în spatele lui.

Am privit în direcţia pe care mi-o arăta animalul. În spatele lui Panahsi era întuneric, aşa că, la început, tot ce am văzut a fost un bolovan în umbră, doar că nu îmi aminteam să fi existat vreun bolovan acolo vreodată. Silueta s-a mişcat şi, brusc, mi-am dat seama ce era şi de

ce aşteptase pisica-veveriţă. În timp ce toţi stăteau şi se zgâiau unii la ceilalţi, una dintre creaturi s-a furişat pe alee până a ajuns în spatele lui Pan.

— Panahsi, opreşte-te! Uită-te în spatele tău! am strigat eu.

El m-a ignorat. Se gândea, probabil, că încercam să îi distrag atenţia. Primele silabe de invocare a şuvoiului de foc i-au ieşit din gură – o voce baritonală care vibra cu rezonanţele precise cerute de vrajă. „La naiba, chiar o face."

Pisica-veveriţă lider a înţeles, desigur. A scos un sunet nou, un soi de pufăit pe care l-am interpretat drept oftat.

— Fie, ticăloşilor. Voi aţi cerut-o!

El a scos un mârâit scurt şi ascuţit, iar silueta neagră a animalului din spatele lui Pan a zburat în aer, ţintind spre ceafa lui şi înfigându-şi ghearele în părul lui des. Creatura şi-a încolăcit labele din faţă în jurul capului lui Pan, acoperindu-i faţa cu aripa blănoasă dintre membre, în timp ce labele din spate, lungi, ca de pisică, îi zgâriau pielea de pe ceafă. Celelalte pisici-veveriţe s-au împrăştiat, mişcându-se repede fără să îşi ia ochii de la sursa flăcărilor.

— Ţinteşte, idiotule! a strigat Tennat.

Am văzut-o pe Nephenia întinzându-şi braţele şi atingându-şi degetul mare şi cel mijlociu de la fiecare mână în timp ce rostea trei cuvinte în întunericul nopţii. Era un soi de vrajă de protecţie, care le împiedicau pe celelalte pisici-veveriţe să se năpustească asupra lui Pan.

— Frumos! a zis Tennat. Mai ţine-o puţin.

Şi-a unit mâinile, formând cu degetele o vrajă de atac. În mod previzibil, era o nouă sabie spintecătoare. El a ţintit înspre pisica-veveriţă lider, iar aceasta a început să alerge în zigzag, ca şi când s-ar fi ferit din calea cuiva care arunca spre pietre. Această mişcare nu funcţiona, însă, în cazul unei săbii spintecătoare, care nu necesita o ţintă perfectă, ci doar o vizibilitate bună. Eu m-am ridicat în picioare şi m-am năpustit asupra lui Tennat, care s-a întors spre mine în ultima clipă, expresia lui transformându-se într-un rânjet.

Am simţit cum durerea îmi explodează în abdomen – a fost de departe mai puternică decât oricare alta pe care o simţisem în timpul duelului nostru. Indiferent de ce boală suferise Tennat în ultima vreme, aceasta dispăruse, pentru că eram aproape convins că avea de gând să mă omoare.

— Tennat, nu! a ţipat Nephenia.

„Hei, poate că nu mă urăşte”, mi-am zis eu, în timp ce măruntaiele începeau să mi se strivească.

Ea a renunţat la vraja de protecţie şi l-a apucat de umăr pe Tennat, însă el s-a smucit, apoi mi-a spus ceva ce nu aveam cum să aud în toată zarva aceea, dar cred că a fost ceva de genul: „Te voi omorî acum, Kellen, pentru că, după cum ai bănuit demult, sunt un mare imbecil a cărui unică ambiţie este să-ţi fac viaţa un iad până când voi găsi o scuză să-i pun capăt.”

Panahsi a ţipat. Una dintre pisicile-veveriţe tocmai îi sfârtecase o bucăţică de carne din braţ. Nephenia, făcând evident o evaluare a cui viaţă era mai importantă în acel moment, s-a întors şi a făcut din nou vraja de protecţie.

Am încercat să mă rostogolesc ca să scap din raza vizuală a lui Tennat, însă în zadar. Nu părea că voi primi cine ştie ce ajutor nici din partea pisicilor-veveriţe. Acestea îşi concentrau toată atenţia asupra lui Panahsi, izbindu-se de scutul pe care îl ridica Nephenia. Unele dintre ele au reuşit să-l străpungă în timp ce ea se chinuia să îşi păstreze concentrarea. Pan a reuşit să îşi ducă mâna la spate şi să o înşface pe cea din ceafa lui. Flăcările vrăjii de foc îi dansau în jurul vârfurilor degetelor, aprinzând blana creaturii când el a azvârlit-o în mijlocul oazei. Două dintre tovarăşele ei au gonit către ea. Biata creatură se rostogolea pe nisip, cuprinsă de agonie, în timp ce blana îi ardea. Când celelalte două creaturi au ajuns lângă ea, s-au întors şi au început să scurme nisipul argintiu cu labele din spate, îngropând pe jumătatea creatura care ardea, ca să înăbuşe flăcările. Creatura rănită s-a ridicat în patru labe, împleticindu-se înspre locul unde avea loc lupta, deşi vedeam că o parte din membrana subţire care îi permitea să zboare fusese făcută scrum.

Tennat s-a întors către ceilalţi pentru o fracţiune de secundă, oferindu-mi un moment de respiro de la „sabia spintecătoare.”

— Uniţi-vă. Faceţi scrum arătările astea înainte să încerce să scape!

Însă vraja lui Pan începea să pălească. Începea să-şi piardă concentrarea, care fusese fenomenală, având în vedere situaţia. Firicele de sânge i se prelingeau pe faţă, pe mâini şi pe abdomen, provocate de pisica-veveriţă care sărise pe el. Nephenia era epuizată şi ea, deoarece ţinuse scutul în jurul lui. I-am văzut ochii atunci când s-a întors ca să îl implore pe Tennat să nu mă mai atace şi să o ajute să îl protejeze pe Panahsi. Cred că nu arătam prea bine din moment ce ea a început să ţipe la Tennat.

Lui nu îi păsa. Găsise momentul prielnic şi o scuză ca să se descotorosească de monstrul pe care îl ura cel mai mult, adică de mine. Nu simţisem niciodată o durere atât de mare. Organele mele interne erau presate şi răsucite – un lucru care nu mai putea fi dres. M-am uitat la el, gata să îl implor. Îi plăcea atunci când oamenii îl implorau. „Poate că, dacă aş…”

Dintr-odată, Tennat a făcut ochii mari şi şi-a deschis gura, ca şi când ar fi vrut să exclame: „Oh!” Când s-a lăsat în genunchi, am văzut-o pe Nephenia stând în spatele lui şi ţinând în mână băţul cu care mă lovise Pan. Lacrimile i se rostogoleau pe obraji. Tocmai îi trădase pe oamenii de al cărui sprijin avea nevoie cel mai mult, ca să mă salveze pe mine. Nu părea prea încântată.

Am încercat să mă ridic, să ajung la ea, însă picioarele nu mă ascultau. Nu am reuşit decât să rămân în patru labe şi să privesc deznodământul bătăliei. Panahsi era terminat. Încăierarea noastră de mai devreme şi durerea provocată de răni îi risipiseră concentrarea, astfel încât nu mai putea face o altă vrajă. Era înconjurat de şase pisici-veveriţe, pregătite să sară pe el şi să îl sfâşie în bucăţi. Alte câteva l-au înconjurat pe furiş pe Tennat, care era întins cu faţa în jos, adulmecându-l şi dezvelindu-şi colţii. Dungile de pe blana lor păreau a fi negre ca smoala pe fundalul nisipului

argintiu din oază. Celelalte se apropiau încet de Nephenia.

— Opriţi-vă! am strigat eu. Lăsaţi-o în pace!

— Rămâi pe loc, puştiule, m-a avertizat pisica-veveriţă pe care, în înţelepciunea mea infinită, o eliberasem din cuşcă mai devreme, declanşând acel dezastru.

M-am târât în patru labe înspre locul unde se afla Nephenia, tremurând şi îngrozită de creaturile care stăteau în faţa ei şi ale căror trupuri păreau să vibreze în timp ce aşteptau momentul atacului. Una dintre creaturi s-a întors brusc, ridicându-se pe labele din spate, astfel încât ochii ei au ajuns la acelaşi nivel cu ai mei. Aceasta şi-a deschis gura şi a lăsat să-i scape un mârâit care purta cu el mirosul de sânge şi furia nestăvilită. Nu încăpea nicio îndoială că aceste animale erau pe deplin capabile să ne omoare.

— Pleacă, puştiule, mi-a spus pisica-veveriţă lider. Îţi sunt recunoscătoare că m-ai ajutat să evadez din cuşcă, dar vei fi pe cont propriu dacă te vei pune între noi şi pradă.

— Ea nu v-a atacat, doar…

— Ticăloasa mi-a zdruncinat măruntaiele cu fulgerul ei, a răspuns animalul. Va primi ce merită.

Nephenia se zgâia la mine, întrebându-se fără îndoială de ce le vorbeam unor animale necuvântătoare şi furioase, care îmi răspundeau prin cârâituri şi mârâieli. Panahsi arăta de parcă i-ar fi fost greu să stea în picioare. Tennat se dezmeticise, însă nu se mişca. Am întrezărit un zâmbet schiţat pe faţa lui şi am văzut ceva reflectându-se în ochii săi. Era o lumină. Am aruncat o privire peste umăr şi am văzut nişte felinare aprinzându-se într-una din casele de lângă oază. Era evident că vraja pentru linişte începea să se risipească şi cineva auzise larma sau se trezise şi văzuse strălucirea vrăjii de foc făcută de Panahsi. Nu avea să treacă mult timp până când alţii veneau să vadă ce se întâmpla.

— Vin oamenii, i-am spus eu pisicii-veveriţe. De îndată ce vor ajunge suficient de aproape ca să vă vadă, îi vor chema pe maeştrii magi. Vă vor omorî pe toate!

M-am străduit să accentuez importanţa ultimului cuvânt.

Liderul a râs în felul său specific şi a păşit înspre Tennat.

— Nu-ţi face griji. Vom termina cu cei trei cu mult înainte să ajungă cineva aici.

Indiferent cum o mai fi fost acea creatură, cu siguranţă nu era prea binevoitoare. „Presupun că nici eu nu mi-aş face griji dacă aş fi fost torturat de curând.”

Oricât de mult s-ar fi temut de pisicile-veveriţe, Tennat şi-a îndreptat furia spre mine.

— Eşti un trădător, Kellen. Toată lumea va afla…

El a fost întrerupt de o voce care s-a auzit în întuneric, în spatele nostru.

— Dacă tot vrei să născoceşti o poveste, ai grijă să fie una pe care s-o creadă lumea.

Am întors capul să văd cine vorbea, însă eram prea zăpăcit în acel moment ca să-mi dau seama cine era. La început, am văzut doar un punct roşu plutind în întuneric. Apoi, am distins firicelul subţire de fum cenuşiu care se ridica din el. Silueta a ieşit din umbră şi atunci am văzut-o pe Ferius Parfax, cu o ţigară de trestie în colţul gurii.

— Măi, măi, a zis ea, cu rânjetu-i specific pe faţă, cred că sunteţi cea mai drăgălaşă gaşcă de făpturi pe care am văzut-o vreodată.

22

Târgul

Pisicile-veveriţe au început să mârâie şi să lovească nisipul cu labele când s-a apropiat Ferius. Cu fiecare pas pe care ea îl făcea, eram din ce în ce mai convins că animalele o vor ataca. Ea, însă, nu îşi făcea nicio grijă. Venea ţanţoş dinspre noi.

— Kellen, vrei să-mi faci o favoare şi să le spui ţâncilor ăstora că nu le sunt duşman?

Animalul lider a scos nişte sunete furioase.

— Spune-i ticăloasei Daroman să plimbe ursul dacă nu vrea să rămână fără ochi. El a adulmecat aerul. Asta, dacă e cu adevărat Daroman.

Ferius s-a uitat la mine.

— Lasă-mă să ghicesc, a ameninţat că îmi smulge urechile?

— Ochii, de fapt.

Ea a clătinat din cap.

— Mereu se leagă de câte ceva. De urechi, de ochi, de limbă. Nu sunt niciodată mulţumite decât dacă ameninţă să-ţi smulgă câte ceva.

— Ce se întâmplă, Kellen? m-a întrebat Nephenia.

Ea, Panahsi şi Tennat stăteau băgaţi unul într-altul, încercând să se ţină cât mai departe cu putinţă de creaturile care îi înconjurau.

„Nu-mi ajunge că abia mă mai ţin pe picioare. Acum trebuie să dau şi explicaţii?”

— Lăsaţi-mă o clipă.

— Spune-i Măriei Sale blănoase, a declarat Ferius, părând uşor iritată, că există războaie şi *războaie,* şi că, dacă face o mişcare greşită, îl va isca pe acela care nu se va sfârşi bine pentru nimeni.

— Zău? a contracarat pisica-veveriţă. Ei bine, poate…

Chiar dacă nu înţelegea sensul acelor cârâituri şi mârâieli, Ferius a înţeles intenţia.

— Aceştia trei sunt pui pentru specia lor, a zis ea. Dacă îi veţi ucide, se va dezlănţui… iadul.

Ea s-a oprit în loc şi a scos ceva din vestă. Dintr-o simplă smucitură din încheietura mâinii, cartea de joc s-a rotit în aer şi a aterizat în nisip, la câţiva centimetri de faţa animalului. Acesta a şuierat la ea o clipă, apoi a înaintat încet şi s-a holbat la carte cu ochii lui negri ca două mărgele.

— Întreabă-l dacă ştie ce este, mi-a spus Ferius.

Pisica-veveriţă s-a întins şi a ridicat cartea cu labele. Din locul unde mă aflam, am putut vedea că era una dintre acele cărţi de joc roşii pe care ea mi le arătase dimineaţă. Era un şapte de romb, însă habar nu aveam dacă avea vreo semnificaţie. Pisica-veveriţă s-a uitat la cartea de joc, apoi la Ferius. S-a apropiat de mine, mergând pe labele din spate, ţinând cartea de joc între labe, şi a lăsat-o să cadă în faţa mea.

— Spune-i că acceptăm târgul.

— Care târg? am întrebat eu.

Animalul m-a privit fără să i se citească pe faţă ceva. Eram aproape sigur că încerca să-mi transmită că eram un idiot.

— Acceptă târgul, i-am spus eu lui Ferius.

Ea a încuviinţat scurt din cap.

— Bine. Dă-mi cartea înapoi.

M-am conformat şi am privit-o cum ţine cartea în mână pentru o clipă, ca şi când ar fi memorat desenul complicat de pe ea. Când a vârât-o la loc în vestă, Ferius părea puţin… Nu ştiu cum, obosită? În cele din urmă, ea s-a uitat la animale.

— Ei bine? Haideţi, ţâncilor. Plecaţi de-aici.

Când pisica-veveriţă lider a deschis gura să vorbească, ea a oprit-o.

— Spune-i ţâncului să-şi păstreze discursurile şi atitudinea pentru cineva căruia îi pasă.

Animalul a mârâit, apoi a cârâit către celelalte. Acestea s-au întors la unison şi au fugit din oază, dispărând în întunericul nopţii, lăsând în urma lor oraşul şi luând-o

înspre munţi. Într-un fel, m-am aşteptat ca liderul lor să se oprească şi să-mi spună ceva. M-a deranjat puţin că nu a făcut-o.

Ferius a oftat şi a aruncat o privire înspre luminile felinarelor care veneau înspre noi.

— Bine, copii. Haideţi să revenim la cântecul acela pe care îl vom cânta cu toţii.

— Tu îl vei cânta cu ţipete, i-a zis Tennat, care zăcea în continuare pe jos.

Mie mi s-a părut o replică bună, având în vedere cele întâmplate. El a început să îşi mişte mâinile, pregătindu-se să creeze o formă somatică.

— Odată ce tata va afla ce s-a întâmplat aici, va folosi vrăji care îţi vor sfâşia pielea de pe carne, sângele din…

Ferius s-a uitat la mine şi a rânjit.

— Oare unde-am mai auzit ameninţarea asta? Crezi că e pe jumătate pisică-veveriţă? Apoi şi-a aşezat tocul cizmei pe încheietura dreaptă a lui Tennat. Ştii, băiete, din moment ce mi-e clar că singurul tău ţel în viaţă este să te transformi în cea mai nemiloasă şi ticăloasă creatură din câte există, poate-ar trebui să taci din gură până când muşcătura îţi va fi la fel de periculoasă ca lătratul. Singurul lucru de care le va păsa tăticuţului tău drag şi amicilor săi magi este acela că în apropierea oraşului se află un trib de *nekheki* cărora nu le este frică să lupte. Nu vor fi prea impresionaţi de faptul că tu şi prietenii tăi aţi venit aici ca să îl torturaţi pe cel pe care l-au prins, ci doar de faptul că ai fost atât de prost, încât până şi un slăbănog precum Kellen, aici de faţă – ea a arătat înspre mine, lucru care nu mi-a picat prea bine –, a reuşit să vă înfrângă pe toţi trei şi să îl elibereze pe monstrul cel mic. Ea s-a lăsat într-un genunchi, apropiindu-se la câţiva centimetri de faţa lui. În al treilea rând, n-ai de unde şti că tatăl lui Kellen nu va veni aici şi nu îţi va face rău când va afla ce ai încercat să îi faci fiului său, cu sau fără acordul „consiliului de magi.”

— Dar trebuie să le spunem oamenilor ce s-a întâmplat, a zis Panahsi, care îşi ţinea mai bine echilibrul acum, deşi

privirea îi era puţin confuză.

— E simplu, a răspuns Ferius. Voi patru, prieteni buni cum sunteţi, aţi ieşit la plimbare în toiul nopţii ca să faceţi nişte cercetări astronomice în afara oraşului, când aţi văzut haita de *nekheki* eliberându-şi semenul. Dând dovadă de curaj, aţi încercat să îi opriţi, însă aţi fost copleşiţi numeric. Toate rănile voastre… ea s-a uitat la mine şi s-a strâmbat când m-a văzut. „Tot nu mă ajută.”., sunt de la *nekheki.*

Nephenia a clătinat din cap.

— Dar, domniţă Ferius, nimeni nu va crede că noi…

— Fireşte că nu vă vor crede, a întrerupt-o Ferius. Îşi vor da seama că minţiţi, mai ales că unul dintre voi i-a mituit pe străjeri ca să ia o pauză. Însă lumea va crede că aţi venit aici ca să demonstraţi că nu vă este frică de *nekhek.* Vedeţi voi, le spunem o minciună cusută cu aţă albă ca să nu încerce s-o afle pe cea gogonată.

Nu ai fi crezut că nişte oameni care îşi făcuseră unul altuia lucrurile pe care ni le făcuserăm noi ar renunţa atât de uşor, însă neamul meu este unul pragmatic. Nephenia nu voia ca acest conflict să ia amploare. Panahsi era atât de obosit, încât voia să o lase baltă pentru moment, iar Tennat, ei bine, Tennat spera probabil să folosească toate astea, cumva, împotriva mea, sau împotriva celorlalţi. Sau ambele. În cele din urmă, Ferius ştia ce coarde sensibile să atingă în cazul fiecăruia dintre noi şi a reuşit să ne convingă, cel puţin pentru moment, că soluţia ei era spre binele tuturor.

Până când şi-au făcut apariţia în oază primii cinci sau şase bărbaţi şi femei, cu felinarele în mâini, târgul fusese încheiat. Oamenii îmi puneau întrebări, însă eu nu puteam răspunde. Odată ce încăierarea luase sfârşit, amestecul de frică şi de şoc, care mă ţinuse în alertă, a început să dispară. Ba leşinam, ba îmi reveneam, până când Ferius a declarat că trebuia să mă ducă la părinţi, iar ceilalţi trebuiau să se întoarcă la casele lor.

Ultimul lucru pe care mi-l amintesc este că Nephenia şi-a coborât privirea la mine înainte să plece.

— M-ai lovit, Kellen, mi-a spus ea.

23

Rănile

Când ai cincisprezece ani şi eşti pe cale de a deveni bărbat, să te trezeşti în mod repetat că eşti cărat în braţe de altcineva până acasă este destul de stânjenitor. De data asta, Ferius era cea care mă căra, ceea ce era şi mai rău.

— Eşti puternică pentru o fată, am zis eu, făcându-mă mic atunci când am rostit aceste cuvinte.

În ultima vreme descoperisem că, cu cât încasam mai multă bătaie, cu atât mai multe prostii scoteam pe gură.

— Puternică pentru o fată, presupun, însă numai potrivită pentru o femeie.

— Nu cunosc prea multe femei care să mă poată căra în braţe, am insistat eu. Nu sunt prea uşor.

Cumva, era important să câştig această dezbatere.

Ferius a lăsat să-i scape un pufăit, care mi s-a părut a fi unul de desconsiderare.

— Puştiule, singurele femei de aici sunt născute şi crescute ca să facă vrăji şi să fie plăcute ochiului. Cam acelaşi lucru e şi în cazul bărbaţilor.

Eram aproape sigur că aceasta era o insultă adusă neamului meu, însă nu eram sigur ce argumente să aduc împotriva ei, aşa că m-am concentrat la strada din faţa noastră. Mai peste tot era întuneric beznă, deoarece familiile dormeau de mult. Ne aflam pe la jumătatea drumului înspre casă şi, în mod normal, felinarele de la fiecare colţ ne-ar fi luminat calea, însă Ferius nu avea magia necesară să le aprindă, iar eu nu aveam chef să încerc, prin urmare ne-am continuat drumul prin întuneric. M-am întrebat dacă era la fel şi pentru servitorii Sha'Tep, care erau nevoiţi să îşi înceapă ziua de muncă înainte de ivirea zorilor şi să-şi târască picioarele până la prăvăliile sau gospodăriile unde trebuiau să îşi ducă la bun sfârşit sarcinile pe întuneric. Oare aveau torţe? Ferius trebuie să fi avut o vedere bună, deoarece străbătea cu paşi siguri

strada care ducea la casa mea.

— Ce le vei spune părinţilor mei? am întrebat-o.

— Adevărul. Că te-am găsit în halul acesta în oază, împreună cu cei trei prieteni idioţi ai tăi şi vreo douăsprezece pisici-veveriţe.

— Nu mai sunt prietenii mei, am zis eu, din reflex.

„Of, parc-aş fi un copil."

Ferius s-a uitat la faţa mea, care cred că nu arăta prea bine, pentru că mi-a spus:

— Mda, puştiule, înclin să cred şi eu asta.

— Eu… am ezitat.

Voiam să spun ceva, sau mai degrabă voiam ca Ferius să spună ceva, însă nu ştiam cum să aduc vorba.

— N-ai spus nimic despre fapta mea, am zis eu într-un final.

— Voiai să spun ceva?

— Nu, m-am gândit doar că…

Adevărul era că mă aşteptam ca ea să spună că am dat dovadă de curaj când am eliberat pisica-veveriţă, că era… nu ştiu, impresionată sau mândră de mine, poate. Nu ştiu de ce îmi păsa ce va crede o hoinară Daroman atunci când părinţii mei se vor înfuria pe mine, dar mi se părea nedrept că fusesem bătut atât de crunt şi îmi distrusesem viaţa şi nici măcar nu eram complimentat.

— Vrei să-ţi spun că ai procedat corect, a spus Ferius când am luat-o după un colţ.

Casa familiei mele se afla în cvartalul următor.

— Aşa e?

Ea s-a oprit, cu privirea atentă în faţă, nu la mine.

— Nu ştiu, puştiule. Ea a oftat îndelung înainte să vorbească din nou. Atunci când vezi lumea care se întinde dincolo de oraşul natal, dincolo de zidurile pe care eşti obişnuit să le vezi, atunci îţi dai seama că nu ştii aproape niciodată dacă procedezi corect. O faptă curajoasă şi sinceră duce la război sau distrugere. O alta, laşă şi lacomă, duce la pace şi prosperitate. A lăsat cuvintele să plutească în aer o vreme, apoi a părut să-şi revină. Am să-ţi spun un singur lucru. I-am simţit zâmbetul din voce înainte

ca ea să se uite la mine. Ai procedat ca un bărbat.

Am simţit o mică durere în piept, probabil din cauza rănilor.

— Vorbeşti mult despre a fi bărbat, am zis.

Ferius a râs.

— Se pare că da, puştiule.

Şi-a reluat drumul spre casa mea.

Ne aflam la doar câteva clădiri depărtare, când durerea provocată de nenumăratele răni a început să mă deranjeze cu adevărat. Îmi simţeam coastele de parcă s-ar fi sfărâmat în bucăţi, interiorul gurii mă durea de când încasasem un pumn în falcă, până şi pielea de pe braţul drept, pe care mi-o julisem când alunecasem pe pământ, mă mânca îngrozitor. M-am scărpinat, însă nu am făcut decât să înrăutăţesc lucrurile.

— Au, am făcut eu.

Ea s-a uitat la mine şi a râs.

— Au? Au? Asta ziceai când îţi cărau pumni şi te loveau cu picioarele? „Au”?

— Taci din gură. Mă doare.

Ea nu m-a băgat în seamă şi a continuat.

— E vreun cuvânt magic pe care-l rostiţi voi, Jan’Tep? „Au, îţi zic – nimic nu va trece de scutul meu magic: Au!”

— Încetează, i-am spus, scărpinându-mă în continuare, preferând durerea în locul mâncărimii, însă a început să mă doară atât de tare, încât am ţipat.

— Nu te mai scărpina, puştiule, pentru că îţi va curge sânge, iar rana se va infecta.

Mi-am întins braţul ca să văd dacă sângeram, însă nu era nici urmă de sânge, doar praf şi pietriş de pe solul din exteriorul oazei. Cunoşteam fiecare detaliu al sigiliilor tatuate de pe acele benzi, deoarece petrecusem nenumărate ore şi zile implorându-le să strălucească. Deşi era întuneric, simţeam că se schimbase ceva. Dungile de cerneală argintie din prima bandă nu mai era lipsite de viaţă. Acestea se mişcau – era o mişcare subtilă, un dans delicat al magiei pe sub pielea mea.

— Puştiule? m-a întrebat Ferius.

Eu am clipit, încercând să văd mai bine, disperat să mă conving că nu era doar în imaginaţia mea. „Vă rog, i-am implorat eu pe strămoşi. Vă rog să nu fie doar o iluzie.” Cum făcusem de mii de ori până atunci, mi-am concentrat voinţa asupra benzii.

Nu s-a întâmplat nimic, iar eu am observat că, de fapt, sigiliile nu se mişcau deloc. Am simţit o dezamăgire atât de profundă şi de usturătoare, încât ochii mi s-au umplut de lacrimi. Am suspinat, deşi am încercat să mă abţin.

— Relaxează-te, puştiule, mi-a zis Ferius.

— Nu înţelegi! N-ai înţeles niciodată! Este tot ce am…

— Vorbesc serios. Taci din gură şi relaxează-te.

Am înţeles brusc ce voia să spună. Când văzusem pentru prima oară o schimbare în benzile de pe antebraţ, mă entuziasmasem, însă nu îţi poţi impune voinţa asupra forţelor fundamentale ale magiei atunci când eşti entuziasmat, aşa cum nu poţi nici atunci când plângi ca un copil. E nevoie de calm, de autostăpânire, de hotărâre.

Am închis ochii astfel încât să nu mai acord atenţie benzii în sine, ci să mă concentrez asupra fiinţei interioare şi să invoc puterea care se conectează cu sigiliile argintii, să fac să se rupă acele mici verigi tatuate dintre ele, eliberând astfel magia din mine. Nu m-am grăbit, nu m-am gândit la cât de mult dura sau la faptul că Ferius mă ţinea încă în braţe sau că nu mai aveam prieteni sau că, dacă nu voi reuşi, voi deveni… mi-am golit mintea de tot. Nu m-am mai întrebat dacă aveam în mine magia cu care erau înzestraţi semenii mei. Am încetat să mă mai întreb.

— Hei, puştiule, priveşte!

— Ştiu, am spus, ţinându-mi ochii închişi.

Nu era nevoie să mă uit la sigilii; căci ştiam deja că acestea străluceau, încărcate de forţă magică.

— Asta care este? m-a întrebat Ferius.

Am deschis ochii, apoi am tras în piept aerul curat şi proaspăt înainte să rostesc un singur cuvânt copleşitor: „Suflarea!”

Ferius m-a privit şi, deşi nu zâmbea, măcar nu mai făcea glume proaste. Am privit îndelung sigiliile argintii de pe

banda care reprezenta suflarea, iar simbolurile mici şi frumoase străluceau asemenea stelelor pe pielea mea, fiecare dintre ele reprezentând o formă diferită de magie a suflării pe care o puteam face acum.

Reuşisem să fac o bandă să strălucească.

Am întins cealaltă mână spre unul dintre felinarele de deasupra noastră şi mi-am concentrat voinţa asupra lui. O lumină slabă a început să strălucească timid în întunericul care ne înconjura. Nu era cine ştie ce, de fapt nu era mai nimic, însă era acolo. Era reală.

Nu eram un Sha'Tep.

Nu eram incapabil.

Aveam magie în mine.

În timp ce strălucirea felinarului îmi încălzea pielea, i-am surprins privirea lui Ferius şi am fost mirat de ce-am văzut în ea. Mă privea îndelung.

— Of, puştiule, nu…

Ştiam că, probabil, arătam foarte rău. Încasasem o bătaie atât de cruntă, încât abia îmi mai simţeam obrajii şi abia îmi puteam deschide ochii din cauza vânătăilor. Cu toate acestea, o dispreţuiam pentru că nu avea bunul simţ să se prefacă măcar că îmi împărtăşea bucuria. La naiba cu obiceiurile ei Argosi şi cu dispreţul ei faţă de neamul meu! Cu toate acestea, mă simţeam generos.

— Ştiu că nu arată bine deloc, am spus. Chiar dacă am magie, cred că va trebui să mă înveţi cum să mă bat.

Ferius şi-a deschis gura, apoi a închis-o la loc. Când m-a săltat în braţe, muşchii feţei i s-au încordat de parcă, brusc, aş fi devenit mai greu.

— Nu, puştiule, acum va trebui să te învăţ cum să fugi.

24

Stigmatul

— De ce nu vrei să-mi spui ce s-a întâmplat? am întrebat eu din nou.

Ajunseserăm în cele din urmă la prima dintre cele şapte trepte late din marmură care duceau la uşa de la intrarea casei familiei mele. Am simţit cum îmi scade puţin sentimentul de exaltare pe care îl avusesem atunci când îmi strălucise banda de suflare la gândul pedepsei care mă aştepta în spatele acelor uşi duble şi groase din faţa noastră. Mă furişasem afară din casă fără permisiunea tatei, eliberasem una dintre creaturile de care neamul meu se temea cel mai tare şi mă bătusem cu colegii mei. „Când m-am transformat într-un fiu atât de neascultător?”

— Pot să stau pe picioarele mele, am mormăit eu.

— Inspiră adânc de trei ori, puştiule, mi-a zis Ferius când m-a pus jos.

— La ce mi-ar folosi?

— Vocea ta nu va fi subţire şi plângăcioasă atunci când vei vorbi cu părinţii tăi.

„De parcă ar mai conta.” De ce nu fugisem în căutarea unui străjer al oraşului atunci când îi văzusem pe Tennat, pe Panahsi şi pe Nephenia chinuind pisica-veveriţă? Dacă aş fi procedat astfel, micul monstru nu ar fi evadat, iar eu nu mi-aş fi distrus viaţa. Mi s-a pus un nod în stomac. În oază, crezusem că procedez corect, însă acum trebuia să le dau explicaţii părinţilor mei fără să par complet nebun, însă eu nu reuşeam să-mi scot din minte gândul că poate chiar eram nebun. Magii nu se atacă unii pe ceilalţi ca să salveze o creatură a cărei mâncare preferată sunt, probabil, copilaşii Jan’Tep. Totuşi, dacă nu aş fi salvat animalul, dacă nu m-aş fi bătut cu prietenii mei, oare banda de suflare mi s-ar fi aprins? Oare părinţii mei vor trece cu vederea nelegiuirea mea, luând în considerare doar recompensa pentru familia noastră?

— Stai drept, puştiule, a zis Ferius când am auzit zgomot de paşi răsunând în casă. Cineva venea la uşă. Dacă nu poţi fi dur, prefă-te că eşti dur.

Mi-am îndreptat umerii, simţindu-mă pe loc ca un idiot. Problema lui Ferius era că ea confunda lucrurile importante – cum ar fi, abilitatea de a face o vrajă de protecţie – cu cele neimportante, cum ar fi să stai drept. Cui îi păsa dacă *păream a fi* încrezător? Îl făcusem deja de ruşine pe tatăl meu prin faptul că nu puteam folosi magia, iar acum o adâncisem şi mai mult, ajutând creatura să evadeze. Chiar dacă Panahsi şi Nephenia vor minţi, Tennat îi va spune adevărul tatălui său, iar acesta va cere să fiu judecat pentru faptele mele. Tata va fi nevoit să se umilească în faţa consiliului şi să invoce statutul său de maestru mag ca să obţină o pedeapsă mai mică. Dacă va încerca să mă salveze, îi vor scădea şansele de a deveni prinţ al clanului. Luând în considerare toate aceste lucruri, oare va mai conta că eu reuşisem să-mi aprind o bandă?

I-am aruncat o privire lui Ferius, încercând să găsesc cuvintele potrivite care să o facă să înţeleagă cât de mult îmi distrusese viaţa, însă ochii ei erau aţintiţi asupra uşii de la intrare.

— Eşti sigur de asta, Kellen? m-a întrebat ea.

Era una dintre puţinele dăţi în care ea îmi rostise numele.

— Ce vrei să spui?

Ferius s-a întors şi s-a lăsat în genunchi, astfel încât ochii noştri au ajuns la acelaşi nivel. Era doar cu un centimetru sau doi mai înaltă decât mine, prin urmare m-am enervat că se sinchisise să facă asta.

— Iapa mea este priponită la un kilometru şi jumătate de aici. Ne poate duce pe amândoi până într-un loc, la câţiva kilometri mai încolo, unde pot face rost de încă un cal. Nu trebuie decât să-mi spui, puştiule, şi vom pleca amândoi de-aici.

— Glumeşti? Tocmai mi-am aprins prima bandă! Voi fi mag Jan’Tep, la fel ca tata! De ce mi-aş dori vreodată…

Uşa s-a întredeschis; lumina din interior a răzbătut în

întuneric. Ferius m-a înghiontit mai încolo.

— Rămâi în conul acela de umbră, mi-a zis.

„Spirite ale strămoşilor! mi-am zis. Cred că arăt într-adevăr îngrozitor.”

Lucrurile se puteau înrăutăţi. Existau şanse să fiu arestat la domiciliu şi biciuit în public. A doua variantă nu era chiar atât de rea, cu condiţia ca mamei să i se dea voie să îmi vindece imediat rănile. Însă, dacă eram închis în casă, cum îmi puteam da probele pentru a deveni mag? Pentru prima oară aveam ocazia să le trec de-adevăratelea.

Am zărit chipul mamei, luminat din spate precum cel al uneia dintre zeiţele venerate de către strămoşii noştri. Deşi i se citea îngrijorarea pe faţă, tot frumoasă era. „Şi puternică”, mi-am zis, simţind o adiere slabă în aer provocată de energia magică în care era învăluită.

— Kellen, tu eşti? a întrebat ea, ochii ei nefiind încă obişnuiţi cu întunericul.

A privit în jurul ei, însă eu stăteam ascuns în umbră.

A dat cu ochii de Ferius.

— Domniţă Ferius, unde este…

— Sunt aici, mamă, am zis eu.

Am dat să ies la lumină, însă Ferius şi-a pus o mână pe mine şi m-a oprit locului.

— Oh, slavă strămoşilor! a zis ea, întorcându-se o clipă ca să strige în casă: Ke’heops! S-a întors Kellen!

Tata a ieşit din casă o clipă mai târziu, veşmântul lui albastru-argintiu strălucind în lumina care răzbătea din spatele lui. Ţinea în mână o oglindă mică pentru divinaţie, iar când m-a zărit, a vârât-o în unul din buzunarele veşmântului.

— Ea unde-i? a întrebat el.

La început, am crezut că se referea la Ferius şi că nu o văzuse stând la doar un metru de el.

— Nu este vina ei, tată. A fost ideea mea să…

Nu am putut termina propoziţia. „Bineînţeles că este vina ei, idiotule. Ferius este cea care te-a convins să ajuţi pisica-veveriţă.”

Tata a mijit ochii, apoi i-a aruncat o privire lui Ferius înainte să se uite din nou la mine.

— Nu-mi pasă de jucătoarea de cărţi Argosi. Ce-ai făcut cu sora ta?

Faţa tatei semăna cu o mască plină de furie şi frustrare care m-a speriat mai tare decât acele măşti hidoase, lăcuite cu roşu şi negru, pe care le purtaseră bărbaţii care ne atacaseră pe mine şi pe Shalla în pădure.

— Tată, jur că nu i-am făcut nimic Shallei. Nici măcar nu am mai văzut-o de când…

— Oh, a făcut mama, în vocea ei simţindu-se frustrarea, dar şi resemnarea.

Cunoşteam acel ton, sau, cel puţin, o parte din el. Ea căutase ore în şir, încercând să o găsească pe sora mea. Vrăjile pentru divinaţie sunt periculoase, deoarece îl secătuiesc pe mag de putere pe măsură ce acesta ajunge tot mai departe cu mintea. Mama părea epuizată. Cât de departe ajunsese?

Am păşit înspre scări, însă Ferius şi-a aşezat din nou mâna pe umărul meu şi m-a oprit.

— Când aţi văzut-o ultima oară?

Tata şi-a încleştat fălcile şi am ştiut că era de-a dreptul scandalizat. Era o chestiune de familie, prin urmare era inacceptabil ca un străin să pună o astfel de întrebare. Mama a fost cea care a răspuns:

— Shalla s-a trezit în urmă cu vreo câteva ore, în mare parte nevătămată, însă… şoimul ei era mort. S-a îmbolnăvit în timpul nopţii şi n-am putut face nimic ca să îl ajutăm. Vrăjile pe care le-a făcut ea nu au funcţionat. Era îngrozită că ar putea fi ca… Mama a şovăit atunci când a aruncat o privire înspre locul unde mă aflam eu. I-am spus că era mult prea devreme ca să se teamă că şi-a pierdut magia pentru totdeauna, însă Shalla a devenit din ce în ce mai agitată. Deoarece nu am reuşit nicicum să o consolăm, i-am dat un sedativ uşor, ca să se liniştească. Ar fi trebuit să doarmă mai multe ore, dar…

— Shalla s-a furişat afară din casă în după-amiaza aceasta, a spus tata pe un ton aspru. Am crezut că este cu

tine, Kellen, că ai pus iar la cale vreo nebunie prin care să dobândeşti abilităţi magice.

M-am simţit brusc dezgustat de mine însumi. În timp ce eu îmi făceam din nou de ruşine familia, ceva îngrozitor i se întâmpla surorii mele. Îmi era prea ruşine ca să le mai arăt părinţilor mei că reuşisem să fac să strălucească banda de suflare.

Tata şi-a frecat fruntea cu dosul palmei, părând foarte obosit, cum nu îl mai văzusem de mult.

— Trebuie să căutăm din nou. El s-a întors spre mama. Eu nu am magia de mătase, Bene'maat. Trebuie să riscăm şi să folosim mai mult din forţa ta dacă vrem s-o găsim.

Mama s-a uitat la el.

— Voi încerca, dragul meu soţ, dar…

— Sau ai putea merge în căutarea ei, a propus Ferius.

M-am înfuriat pe loc când i-am auzit tonul degajat, aproape nepăsător. M-am întors ca să spun ceva, însă am tăcut atunci când am văzut-o lăsându-se în genunchi pe strada pietruită şi făcând desene cu degetele în praf.

— I-aş putea da de urmă, a zis ea, apoi s-a uitat la tata. Pot s-o fac în taină, căci bănuiesc că motivul pentru care nu v-aţi dus în căutarea ei este acela că nu vreţi ca oamenii nepotriviţi să afle că fiica voastră a dispărut.

Am încercat să îmi imaginez cum poţi să iei urma cuiva fără să foloseşti vrăji de divinaţie. Mi se părea absurd. Începeam să mă simt la fel de panicat precum părinţii mei.

— Chiar poţi s-o faci, Ferius? O poţi găsi pe so…

— Taci, Kellen!

Vocea tatei nu lăsa loc de împotrivire. El a început să coboare scările încet, calculat, până când a ajuns să o domine cu înălţimea lui impunătoare pe Ferius.

— Ce îmi vei cere în schimb, Argosi?

Felul în care tata a rostit „Argosi" m-a dus cu gândul la ceva rău şi murdar.

— Tată, Ferius este prietena mea. Niciodată n-ar…

Înainte să apuc să termin fraza, Ferius Parfax a răspuns:

— Îndurare.

Totul a rămas nemişcat. Tata a părut nedumerit la

început, apoi şi-a încrucişat braţele peste pieptul lat.

— Îndurare faţă de cine, Argosi? Faţă de regele tău Daroman?

Nu era pentru prima oară când cineva o acuza pe Ferius că ar fi mai degrabă o spioană decât o simplă trădătoare, însă mă mira faptul că tata dădea crezare unor zvonuri atât de ridicole. Ferius nu era… ei bine, nu era aşa cum îmi imaginasem eu că ar fi un spion.

Deoarece Ferius nu a răspuns, tata a continuat:

— Regele vostru cel gras doreşte, poate, să fie izbăvit de alte nelegiuiri comise împotriva neamului Jan'Tep? Ne-a trădat încă o dată în faţa unuia dintre aliaţii lui, iar acum se teme de răzbunarea noastră?

Tata a lăsat această acuzaţie să plutească în aer, fără să-şi ia ochii de la Ferius, ca şi când s-ar fi aşteptat ca ea să cedeze în orice clipă sub privirea lui scrutătoare.

— Sau poate vrei să obţii această îndurare pentru tine. Poate că ţi-ai trădat stăpânii din capitală şi speri să găseşti protecţie aici, în singurul loc unde oastea Daroman se teme să calce.

Ferius nu părea impresionată nici de cuvintele ameninţătoare rostite de tatăl meu, nici de prezenţa lui copleşitoare, însă am observat cum se prefăcea că îşi înlătură praful de pe vestă. Când a terminat, unul dintre buzunare îi era deschis. „Vrea să se asigure că poate ajunge la arme", am realizat eu. Într-un final, când a vorbit, vocea ei a fost mai rece decât vrăjile de gheaţă folosite pentru a apăra de soarele dogoritor trupurile celor morţi, care erau pregătite pentru înmormântare.

— Nu te sfii, maestre mag. Dacă vrei să mă acuzi de ceva, dă-i drumul şi-ai să vezi unde vei ajunge!

— Îndrăzneşti să mă ameninţi, femeie?

— A trecut ceva timp de când n-a mai făcut-o nimeni, a răspuns ea.

Talpa tare a sandalelor a clămpănit pe treptele din marmură când mama a coborât în grabă la ei.

— Încetaţi! le-a poruncit ea. Fiica mea a dispărut! Poate că a fost răpită! Mama a îngenuncheat în faţa lui Ferius şi

şi-a aşezat mâinile pe cizmele acesteia. Te rog… Ştiu ceva despre cutumele Argosi… Ştiu că nu vrei să fii aşa.

Ferius s-a lăsat şi ea în genunchi, până când faţa ei a ajuns la acelaşi nivel cu a mamei – la fel cum procedase şi cu mine mai devreme.

— Soră, faptul că te afli în genunchi în faţa mea îmi spune că nu ştii nimic despre Argosi.

— Te rog, domniţă Ferius, Shalla este…

— Nu sunt domniţă, a spus Ferius, întrerupând-o, iar asta n-o să se schimbe indiferent de câte ori ai… Ea a tăcut şi a clătinat din cap. Ah, n-are importanţă, soră. S-a ridicat în picioare şi a ajutat-o şi pe mama să se ridice. O voi găsi pe fetiţa ta.

— Şi plata? a insistat tata. Cui ar trebui să îi arăt îndurare?

— Lui Kellen, a răspuns Ferius.

Am simţit cum mă cuprinde ruşinea. Ferius încerca să negocieze siguranţa mea, ameninţând în schimb că o va lăsa singură pe sora mea.

— Nu, am spus eu. Nu voi…

— Nu te mişca, m-a avertizat Ferius.

Nici măcar nu îmi dădusem seama că păşisem înspre ei.

Tata a privit în direcţia mea.

— Ce alte fapte ruşinoase ai mai făcut, Kellen?

— Am…

„Am minţit. L-am eliberat pe duşmanul nostru. Am luptat împotriva semenilor mei. Am lovit-o pe fata pe care o iubesc.” Brusc, mi-a fost prea ruşine ca să mai pot vorbi.

Tata a dat să se apropie de mine, însă Ferius l-a apucat de încheietura mâinii.

— N-are importanţă ce-a făcut. Dacă vrei s-o găsesc pe fiica ta, trebuie să îl ierţi chiar acum. După ce mă voi întoarce, el va veni cu mine dacă va dori. Va pleca din acest oraş şi de pe capul vostru. Indiferent ce va alege, trebuie să îi arăţi îndurare.

Deşi strada nu era luminată, jur că puteam vedea ochii scânteietori ai tatei. Eram sigur că Ferius îl enervase la culme. Şi mama trebuie să fi gândit la fel, pentru că s-a

postat între ei şi şi-a pus o mână pe pieptul lui.

— Fiica noastră e acolo, undeva, Ke'heops. Shalla a noastră. Singură. Bărbaţii care au atacat-o ar putea-o hăitui chiar acum, în timp ce noi stăm aici şi ne certăm.

Tata nici măcar nu s-a obosit să se întoarcă şi să se uite la mine când a zis:

— Fie. Te iert, Kellen.

Parcă ar fi dat un verdict. Apoi, s-a întors spre Ferius:

— Şi-acum, pleacă, Daroman. Arată-ne abilităţile de căutător pe care Argosi pretind că le au.

— Vreau s-o ajut s-o găsească pe Shalla, am zis eu.

— Îmi pare rău, puştiule, a spus Ferius, fără să-şi ia ochii de la tata. Eşti prea grav rănit, iar eu trebuie să mă mişc repede.

— Rănit? a întrebat mama. Kellen, ce-ai păţit? Vino aici, acum!

Eu i-am dat ascultare, simţindu-mă ca un idiot. Sora mea se putea afla în pericol, iar mama îşi făcea griji pentru câteva vânătăi. Când am păşit în lumina care se furişa prin uşa deschisă, am ridicat braţul drept în încercarea disperată de a obţine aprobarea tatălui meu.

— Uite! Am aprins banda de suflare.

— Pe toţi strămoşii… ce-ai pe faţă? a vrut tata să ştie.

— E doar sânge, am răspuns eu. M-am rănit, bine? Nu este…

Tata a mişcat uşor din degetul arătător de la mâna dreaptă. Felinarele din jurul nostru s-au aprins, strălucind ca soarele, alungând orice umbră, cu excepţia uneia singure, pe care eu nu o puteam vedea.

— Nu!

Strigătul tatei a răsunat în noapte.

Mama a fugit la mine şi a început să îmi frece ochiul stâng, făcând ca vânătaia de pe obraz să mă doară şi mai tare.

— Nu-i nimic, mamă. E doar…

Nici măcar nu l-am văzut pe tata când s-a mişcat, însă a ridicat-o pe mama cu braţele lui vânjoase şi a lăsat-o jos în spatele lui. Şi-a întins mâna stângă şi m-a apucat cu atâta

putere de falcă, încât am simţit cum gingiile mi se lipesc de dinţi. S-a aplecat în faţă, zgâindu-se în ochiul meu stâng.

— Văd bine, i-am spus. Nu este vătămat.

Tata nu a zis nimic până când mama a încercat să-l apuce de braţ. El şi l-a smucit.

— Asta nu poate fi înlăturată cu o dorinţă, i-a spus el.

Am încercat să mă desprind din strânsoarea lui.

— V-am spus deja că nu e mare lucru, doar puţin sânge şi praf.

Tata şi-a vârât mâna liberă în buzunarul veşmântului şi a scos oglinda de divinaţie. A ridicat-o în faţa mea. Mi-am văzut chipul în oglindă. După cum mă aşteptam, eram plin de vânătăi şi de zgârieturi şi aveam sânge închegat pe obraji şi pe frunte. La început am fost atât de concentrat asupra vânătăilor, încât nu am observat liniile subţiri şi negre care se încolăceau în jurul ochiului stâng. Semănau cu nişte lujeri căţărători, aproape ca imaginile desenate de un mare artist. Le-ai fi putut considera chiar frumoase dacă nu le-ai mai fi văzut niciodată, însă în cărţile ilustrate acestea apăreau pentru a-i speria pe copii, iar în manuscrisele bătrânului Osia’phest apăreau pentru a le arăta iniţiaţilor pericolele magiei negre.

Am înţeles imediat de ce Ferius mă obligase să stau în întuneric, de ce îl obligase pe tata să mă ierte înainte să accepte să o caute pe Shalla. Ferius încercase să mă protejeze. „Ce prostie, mi-am zis. Toată lumea ştie că există lucruri de care nu te poţi apăra.” Mă holbam în oglindă, îngrozit de ceea ce vedeam, pentru că datorită acelor firicele negre care se răsuceau am înţeles în sfârşit ce se întâmpla cu mine.

Eram „întunecat”.

25

Familia

Dintre toate basmele neamului meu, dintre toate legendele cu magi viteji care au făcut cele mai îndrăzneţe şi mai periculoase vrăji pentru a-şi salva clanurile de monştri vicleni şi diabolici, cele mai reuşite – cele mai acaparatoare şi mai înspăimântătoare basme dintre toate – erau întotdeauna despre cei întunecaţi.

Atunci când vrăjitorii Mahdek făceau cele mai mârşave vrăji, comiţând nenumărate atrocităţi cu scopul de a răspândi ura în toată lumea, aceştia străpungeau vălul subţire care separa lumea noastră de iadul de dedesubt. Unii dintre aceşti vrăjitori, veseli ca nişte maniaci, au descoperit că, dacă îşi goleau sufletele de orice urmă de bunătate, puteau crea un vid opus tuturor legilor magiei şi firii. Un astfel de vid nu rezista prea mult, fireşte, şi se umplea încet şi sigur cu ceva mai rău decât răul în sine. Magul care cobora ultimele trepte în întuneric îşi descoperea aceste semne de cerneală în jurul unor părţi ale trupului său – în jurul braţului, al trunchiul sau, poate, în jurul ochiului. Aceste semne arătau că întunericul preluase controlul.

— Vino cu mine, Kellen, a repetat tata.

De câte ori îmi spusese asta înainte să mă apuce de umeri şi să mă tragă din stradă, în sus, pe scările din marmură şi prin uşile duble, până în casă?

Strigătul lui s-a auzit de-a lungul străzii. Îi auzeam pe oameni ieşind din casele lor ca să vadă ce se întâmpla.

— În camera de studiu, a zis mama, pe un ton calm şi controlat.

Nu puteam spune acelaşi lucru despre mine.

— Trebuie să mă faci bine, mamă, am implorat-o eu. Te rog… Nu am făcut nimic! Nu am cerut…

Ea şi-a aşezat mâinile pe obrajii mei şi m-a strâns, ţinându-mi capul nemişcat.

— Ascultă-mă. Eşti speriat. Eşti rănit. Eşti încă fiul meu.

„Eşti încă fiul meu.”

Nu am simţit uşurare când şi-a luat mâinile de pe faţa mea şi şi-a aşezat braţul după umerii mei, dar am simţit ceva. „Familia, spunea tata mereu, este pilonul care ne susţine. Este începutul şi sfârşitul a ceea ce suntem.” Am ştiut în acel moment că avea dreptate, deoarece nu îmi doream nimic mai mult decât să ştiu că încă aveam o familie.

— Îmi vei găsi copilul, i-a spus el lui Ferius, tăindu-i calea ca să nu intre în casă în urma noastră.

Nu era o întrebare.

Am văzut-o şovăind, apoi, în cele din urmă, a încuviinţat.

— Ai grijă să onorezi înţelegerea noastră, maestre mag. Nu este vina băiatului.

Tata a râs scurt, însă nu se simţea în el veselia, ci doar o durere pustiitoare, mai mare decât deşertul.

— Nu poate fi nimeni învinuit pentru asta, Argosi, aşa cum nu poţi învinui fulgerul atunci când aprinde un sat întreg.

M-am aşteptat ca ea să dea un răspuns inteligent, însă acesta nu a venit. Cred că am clipit din cauza transpiraţiei care îmi intra în ochi, căci ea a plecat, iar tata a închis uşa şi s-a întors înspre noi.

— Nu înţeleg, am spus absent, trasând cu degetul conturul simbolurilor de pe antebraţul meu. Tocmai am reuşit să aprind banda de suflare, iar acum sunt întunecat? De ce mi se întâmplă tocmai mie asta?

Mama tocmai mă îndemna să intru în cameră când, dintr-odată, tata a îmbrăţişat-o, ţinând-o strâns la piept şi ascunzându-şi faţa în umărul ei.

— Nu este totul pierdut încă, i-a spus mama. Cu bunăvoinţa zeilor, femeia Argosi o va găsi pe fiica noastră, vie şi nevătămată.

„Şi cu mine cum rămâne?”

Câteva minute mai târziu, şedeam pe divanul din mătase din camera de studiu a mamei mele, cu spatele drept şi mâinile pe genunchi – de parcă o poziţie corectă m-ar fi

salvat cumva – în timp ce ea folosea o perie mică, aplicându-mi în jurul ochiului stâng o substanţă udă şi lipicioasă.

— Asta va împiedica răspândirea? am întrebat-o eu.

— E *mesdet,* prostuţule. Cu asta mă dau şi eu în jurul ochilor. Va ascunde semnele pentru moment, în caz că te va vedea cineva.

Ea a pus jos pensula şi s-a dus la dulapul ei înalt, plin cu sertăraşe şi rafturi pe care se aflau înşirate borcane, oale şi instrumente.

— Cât timp va dura? am întrebat-o eu.

Ea a ridicat în aer un flacon mic şi s-a uitat cu atenţie la conţinutul său.

— Cât timp va dura ce?

— Până ca întunericul să mă mistuie.

În basme, un mag infestat nu se transforma dintr-odată în demon. La început, nu era nimic schimbat la el, cu excepţia semnelor negre. Însă în timp, firicelele negre se răspândeau tot mai mult şi, încetul cu încetul, magul făcea fapte din ce în ce mai rele, până când, în cele din urmă, sufletul lui era pregătit să fie posedat de spiritul demonului.

— Haide să ne concentrăm pe prezent, a zis tata, care stătea în spatele ei. Să nu ne imaginăm viitorul până când nu vom ajunge acolo. S-a aplecat să se uite o clipă la ochiul meu în timp ce mama s-a întors la borcanele ei. Poate că situaţia nu este chiar atât de gravă pe cât pare.

Eram atât de obosit, de rănit şi de tulburat, încât cuvintele lui aproape că m-au făcut să chicotesc. Bărbatul care, cu doar câteva minute înainte, ţipase de parcă mii de demoni s-ar fi coborât asupra lumii, îmi spunea acum că poate situaţia nu era „chiar atât de gravă pe cât pare.”

În afara basmelor, nu ştiam prea multe despre întunecaţi, exceptând ceea ce învăţa un iniţiat în primul său an de pregătire. Dintre formele fundamentale de magie, şase pot fi folosite în siguranţă de orice mag Jan’Tep: fier şi ambră, suflare şi sânge, nisip şi mătase. Pe cea de-a şaptea, umbra, nu o poate folosi. Ea este vidul,

pustietatea. Este absenţa magiei vii şi locul unde doar energiile demonice prosperă. Niciun Jan'Tep nu i-ar studia sau căuta puterea, aşa cum nimeni nu şi-ar dori să se îmbolnăvească de ciumă sau de cancer. Întunecimea era o boală îngrozitoare de care se îmbolnăveau doar oamenii îngrozitori. „Oamenii ca mine."

Mi-am amintit ce povesteau părinţii mei despre bunica. Oare copilul putea moşteni boala de la părinte? Poate că, în unele condiţii, aceasta sărea peste o generaţie. „De ce eu? Nu avusesem niciodată suficientă magie ca să fac o gaură în nisip, şi-acum asta?"

Un gând întunecat şi-a făcut loc în mintea mea, asemenea unei vrăji de mătase, sau ca un şarpe care se furişa în aşternuturi în timp ce dormeai. „Ar fi trebuit să fie Shalla."

Am încercat să alung acest sentiment josnic, întrebându-mă dacă nu cumva întunericul punea stăpânire pe mine chiar în acel moment. „Niciunul dintre magii întunecaţi din basme nu era adolescent", mi-am zis eu cu disperare. Bunica trebuie să fi îmbătrânit înainte ca boala să pună stăpânire pe ea, aşa că poate mai aveam câţiva ani. „Poate că mă voi putea bucura de viaţă înainte să mă transform într-un monstru."

— E un soi de blestem, a zis tata, trezindu-mă la realitate.

— Este o boală, l-a corectat mama.

Părinţii mei s-au privit îndelung pentru o clipă. Părea să fie vorba despre o discuţie mai veche a lor, însă pe mine nu mă interesa teoria.

— Ei? Ce este? Ce se va întâmpla cu mine?

Mama s-a întors la instrumentele ei şi şi-a trecut o mână peste un mangal mic din alamă, ridicându-şi cu grijă degetul arătător de la mâna dreaptă până când flacăra a ajuns la înălţimea dorită de ea.

— Mama ta are dreptate, în felul ei, a spus tata. Iar eu am dreptate în felul meu. S-a aşezat lângă mine pe divan – un gest neobişnuit de reconfortant din partea lui, care pe mine mă făcea să mă simt şi mai incomod. Întunecimea

este un soi de boală, însă una ce ţine de magie, nu de firesc. Mahdekii au aruncat-o asupra noastră cu un ultim blestem, după ce i-am înfrânt în războiul dintre neamurile noastre. Magia lor coruptă îi dă putere asupra noastră.

— Se presupune că Mahdekii au murit, am insistat eu. Toţi maeştrii spun asta. „Doar că tu ai văzut câţiva purtând măştile lor demonice în urmă cu doar două zile.” Se poate să se fi întors?

Tata şi-a ridicat sprâncenele până în mijlocul frunţii – semn al disperării pe care o văzusem la mulţi oameni înainte, însă niciodată la Ke’heops.

— Nu ştiu, Kellen. Magi mai buni şi mai adevăraţi decât mine au încercat să cureţe lumea asta de ultimele vestigii ale magiei Mahdekilor. Dacă există cineva care încearcă să o reînvie… A lăsat cuvintele să atârne în aer. Apoi, pentru că oameni precum tata nu se sfiesc să spună adevărul, el a continuat: Unii dintre cei mai mari magi din generaţia părinţilor mei au căzut pradă întunecimii. Aceasta s-a strecurat în sufletele lor încet, dar sigur, încolăcindu-se în jurul inimilor lor aşa cum firicelele negre s-au răspândit pe sub pielea lor. Odată ce demonii le-au luat sufletul, toate puterile pe care acei mari magi, bărbaţi şi femei, le foloseau ca să ne apere au fost întoarse împotriva noastră. Clanul nostru a fost cât pe ce să dispară.

— Ajunge, Ke’heops, a spus mama de la masa ei de lucru. Nu mai speria băiatul. Ea a venit la noi, ţinând în mâini o fiolă din sticlă. Au existat magi care au dat semne de întunecime, doar ca acestea să dispară a doua zi, fără să revină.

Mi-am ridicat o mână şi mi-am plimbat degetele peste semnele negre din jurul ochiului meu stâng, simţindu-le datorită senzaţiei de rece pe care mi-o trezeau în buricele degetelor.

— Nu este corect. Abia ce mi-am aprins prima bandă! Cum de-am fost blestemat cu o boală care îi atinge doar pe marii maeştri?

— Nu ştiu, a răspuns tata.

Nu ştiu. Două cuvinte pe care nu crezusem vreodată să

le aud din gura lui. El şi-a aşezat o mână pe umărul meu.

— Poate că în această slăbiciune se află speranţa noastră, Kellen. Dacă întunecimea se hrăneşte într-adevăr cu magia unui mag, atunci poate că faptul că tu nu o ai ar putea împiedica boala să se înrăutăţească.

Am încercat să mă liniştesc la auzul acestor cuvinte. Poate că tot ceea ce îmi slăbea abilităţile magice *i-ar fi putut* ajuta pe mama şi pe tata să mă vindece de această boală. Apoi, poate, doar poate, aş reuşi să-mi adun forţele şi să trec probele. M-am agăţat de acea undă de speranţă aşa cum un om care se îneacă încearcă să se agaţe de ultimul fir de iarbă de pe malul râului. „Vă rog, zei ai soarelui şi ai cerului, ai mării şi ai pământului, vă rog, încetaţi să-mi mai faceţi viaţa atât de al naibii de nefericită.”

— Bea, mi-a spus mama, întinzându-mi fiola.

M-am uitat înăuntru. Un amestec albastru-verzui se învârtea înăuntru.

— Ce îmi va face? am întrebat-o.

Mama a mijit ochii şi a schiţat un zâmbet.

— Am născocit toată viaţa vrăji tămăduitoare, iar acum tu mă iei la întrebări? Ea şi-a întins mâna şi mi-a ciufulit părul. Îţi va vindeca toate acele tăieturi şi vânătăi oribile, despre care vom vorbi, fii sigur, mai încolo, după ce va trece acest moment de criză.

Faptul că mai târziu aveam să dau de bucluc era ciudat de liniştitor. Nu mi se mai părea atât de rău să înfrunt biciuirea şi arestul la domiciliu – la naiba, nici măcar ideea de a deveni Sha’Tep nu mi se mai părea atât de rea.

— Va trebui să fii puternic, Kellen, mi-a zis tata, ridicându-se şi stând în picioare lângă mama. Va trebui să fii curajos.

M-am uitat la părinţii mei. Semănau cu portretele pictate ale magilor viteji din trecut, când neamul nostru era temut şi admirat de întreaga lume civilizată. „Trebuie să fii puternic. Trebuie să fii curajos.” Am luat fiola şi i-am băut conţinutul.

— Voi fi, am spus eu.

Atât cuvintele, cât şi poţiunea m-au făcut să mă simt mai bine. Eram încă tânăr, iar semnele întunecimii abia îşi făceau apariţia. Mama avea o minte sclipitoare, iar tata era unul dintre cei mai puternici magi ai clanului nostru. Îmi puteam da seama doar privindu-i că aveau un plan ca să rezolve această problemă. Totul va fi bine.

Prima lacrimă s-a rostogolit leneş pe obrazul mamei, iar eu, deşi mă simţeam adormit, mi-am întins mâna, ca şi când aş fi vrut să i-o şterg. Ochii tatălui meu erau întunecaţi şi pătrunzători. Am văzut cum totul se înceţoşează şi mi-am simţit capul prea greu ca să mi-l mai pot ţine drept. Atunci am ştiut că nu va fi bine.

Mama mă drogase.

26

Benzile

M-am trezit ţipând.

Eram ud de transpiraţie şi fiecare părticică din corpul meu ardea. Visasem că eram legat de o masă, în timp ce magii Mahdek cei mârşavi, cu măşti negre, lăcuite, îmi implântau în piele ace încinse, prin care întunecimea mi se răspândea prin tot corpul: în faţă, în umeri, în braţe. Mă trezisem tocmai când aceştia încercau să-mi găurească pielea de pe antebraţe.

„N-a fost decât un vis, idiotule, mi-am zis. Nu mai ţipa.” Poţiunea pe care mama mă păcălise să o beau îmi învăluise mintea în ceaţă. Nu puteam să mă mişc, nici măcar să-mi deschid ochii. După câteva minute, am înţeles că motivul pentru care ţipasem era acela că durerea pe care o simţeam în antebraţe era reală. „Benzile. Se întâmplă ceva cu benzile…”

Am încercat din instinct să-mi ridic braţele, însă n-am putut. În ciuda ceţii dense în care îmi simţeam capul, am reuşit să-i strig pe părinţii mei şi să-mi deschid ochii. Atunci s-au înrăutăţit lucrurile.

Nu mai eram în camera de studiu a mamei mele, întins pe divan, ci în odaia personală a tatălui meu. Eram întins pe masa lui de lucru, legat în jurul încheieturilor şi gleznelor cu nişte curele groase din piele. Tata stătea aplecat deasupra mea, apăsându-mi pieptul cu o mână, iar cu cealaltă înfigându-mi ceva ascuţit în antebraţ.

— Tată? Ce faci? De ce mă doare atât de tare?

El a scos acul, însă nu mi-a răspuns. Şi-a îndepărtat mâna şi a muiat acul într-un cazan mic din metal aşezat pe un mangal, care emana o căldură dogoritoare. Când a scos acul, pe acesta se afla o singură picătură de argint topit. Atunci am văzut şi alte vase aşezate pe alte mangaluri, fiecare de altă culoare, conţinând alte feluri de metale topite. *Cupru, alamă, aur, fier…* Erau metalele lichide

folosite pentru a tatua benzile iniţiaţilor Jan’Tep încă din copilărie, pentru a ne conecta cu forţele primordiale ale magiei. Însă când m-am uitat la banda de ambră, am văzut sigiliile întoarse arzând – erau întunecate şi urâte – rupând pentru totdeauna legătura cu magia de foc, lumină şi energie.

— Opreşte-te, te rog, tată! Nu îmi sigila benzile!

Atunci când unui copil îi sunt tatuate benzile, este folosită o cantitate infimă de cerneală – atât de mică, încât abia poţi zări picăturile pe ace. Însă tata folosea o cantitate mult mai mare. El îmi făcea mie ceea ce ameninţase că îi va face Shallei: îmi sigila benzile pentru totdeauna. Odată ce termina, eu nu mai puteam folosi niciodată magia neamului meu, nu mai puteam face nici măcar cele mai simple vrăji pe care servitorii Sha’Tep le făceau lângă oază. Mai bine mi-ar fi tăiat mâinile şi mi-ar fi scos ochii.

— Nu face asta, tata, l-am implorat. Voi face tot ce îmi vei cere, dar, te rog, nu…

— Nu te mişca, Kellen, mi-a zis el, înfigându-mi acul în braţ şi făcându-mă să ţip încă o dată.

Când am putut respira din nou, am încercat să o strig pe mama. Bene’maat era un suflet bun, care ne iubea pe Shalla şi pe mine mai mult decât orice pe lume. Ea avea să îl înduplece pe Ke’heops.

— Trebuie să ai încredere în tatăl tău, mi-a zis ea.

Vocea ei era mult mai aproape decât mă aşteptasem eu. Am simţit cum m-a prins de cap cu mâinile, lipindu-mi-l de suprafaţa tare a mesei. Stătea în spatele meu. Îl ajuta să-mi facă asta.

— Trebuie să existe o altă soluţie, i-am implorat eu. Vă rog, încercaţi doar…

— Le-am încercat pe toate, a spus tata. Toată viaţa ta am încercat să…

— Ke’heops, l-a avertizat mama.

Indiferent ce cuvinte ar fi urmat să rostească, acestea s-au pierdut în suspine. Lacrimile ei îmi aterizau pe frunte, una câte una, în timp ce tata muia acul în metalul lichid,

apoi mi-l vâra în antebraţe.

— Eşti fiul meu, a zis el, iar cuvintele lui sunau ca ale unui om care îşi mărturisea crima. Eşti responsabilitatea mea.

Mă minţiseră. Mă lăsaseră să cred că exista o speranţă, doar ca să mă poată adormi şi să mă lege de masa aceea. Nimic din ce spuneam eu, niciun argument logic sau jurământ înfocat nu îi oprea. Tata continua să înmoaie acul în metalele topite şi să mi-l vâre apoi în carne, sigilându-mi magia şi făcându-mă prizonier pe viaţă.

— Sunt fiul tău! am ţipat eu, încercând în zadar să scap de curele. Cum îi poţi face asta propriului fiu? De ce ai…

Pentru o clipă, am avut impresia că mă aflam în coliba lui Mer'esan, iar văduva mag îmi arunca una dintre privirile ei. „Nu pune întrebări la care cunoşti deja răspunsul."

Frânturi din viaţa mea îmi apăreau în minte, răsucindu-se şi învârtindu-se în timp ce luau forme noi. De câte ori fusesem în acea încăpere, iar mama şi tata făcuseră vrăji care să îmi vindece magia? De câte ori trasase mama o linie invizibilă cu degetul în jurul ochiului meu, întotdeauna cel stâng, privindu-mă cu atenţie şi spunându-mi că voi fi bine?

— Aţi ştiut, am zis eu. Aţi ştiut că voi deveni întunecat într-o bună zi. De fiecare dată când îmi spuneaţi că mă ajutaţi să-mi dezvolt abilităţile magice… n-o făceaţi, nu-i aşa? Mă slăbeaţi.

Mama a încercat să-mi ia mâna. Eu mi-am strâns pumnul, ca să mă opun.

— A fost bunica ta, a zis ea.

— Am moştenit boala de la ea? De ce eu? De ce nu…

— Nu ai moştenit întunecimea de la mama mea, a spus tata. Când erai copil, te-am găsit cu ea aici, în odaia asta. Îmi luase unul dintre acele cu care tatuam benzile şi trăgea cu el vidul din semnele care îi încercuiau ochiul, folosindu-l ca să…

El a tăcut, incapabil să rostească vorbele care mie mi-au ieşit cu atâta uşurinţă din gură.

— Bunica m-a stigmatizat cu întuneric.

Nu m-a contrazis niciunul dintre ei.

— Trebuie să mă fi urât, am continuat eu.

— Seren'tia te-a iubit, Kellen, a spus mama, însă şi-a pierdut minţile. Când tatăl tău a văzut-o aplecată deasupra ta şi tatuându-ţi pielea cu cerneala întunericului…

— Am crezut că am oprit-o la timp. Am crezut că te-am salvat.

Vocea tatălui meu era aspră.

Mama şi-a întins mâna ca să mă atingă. Acel gest drăgăstos mi-a provocat greaţă şi m-a făcut să mă simt singur.

— Au existat semne, mi-a spus ea. Încă de când erai copil, vedeam uneori cum modelul începea să se formeze în jurul ochiului tău stâng. Am crezut că magia întunecată se hrănea cu toate celelalte şase. Am sperat că, dacă îţi vom slăbi magia, vom putea înfometa boala. A părut să funcţioneze o vreme, apoi semnele apăreau din nou. Nu ne-am dat seama…

— Ne-am înşelat, a continuat tata, cu aceeaşi voce sigură şi puternică.

— Aţi ascuns doar simptomele, nu-i aşa? am întrebat eu, fără să mă aştept la un răspuns. Slăbindu-mi magia, boala nu a progresat atât de repede. Mi-aţi luat viaţa, încetul cu încetul, iar acum…

— Nu am avut de ales! a strigat el, pierzându-şi firea pentru prima dată chiar când a înfipt acul în antebraţul meu. Nu ştiam dacă boala se va răspândi, dacă Shalla…

A spus-o. Fireşte. Shalla. Speranţa familiei noastre. Cel mai promiţător mag din familia noastră. Trebuia protejată cu orice preţ.

— Pentru că o iubiţi, am spus eu.

Tata s-a înfuriat.

— Fac ce este bine pentru familia noastră! Pentru casa noastră. Pentru neamul nostru. Dacă întunecimea va pune stăpânire pe tine şi îţi vei redobândi magia, vei deveni o ameninţare pentru clanul nostru, aşa cum a fost şi mama! Nu pot îngădui să se întâmple una ca asta. Nu voi îngădui

să se întâmple asta.

Mi-a injectat următoarea picătură de cerneală în braţ. Cu toate că era extrem de furios, mişcările lui erau atente, precise. Controlate.

În acel moment, mi-a trecut prin minte un gând – acea idee disperată, deşartă, care îţi vine atunci când eşti înverşunat, iar mintea ta nu poate să înţeleagă faptul că ai pierdut deja.

— Ai jurat! am exclamat eu. I-ai spus lui Ferius Parfax că mă vei ierta! I-ai dat cuvântul.

Tata s-a oprit, doar pentru o clipă. Când s-a uitat la mine, ochii îi erau plini de vină şi de tristeţe. S-a aplecat şi m-a sărutat pe frunte.

— Te-am iertat, Kellen, pentru că ne-ai făcut familia de ruşine, pentru că ai adus întunericul în casa noastră. Apoi s-a întors şi a muiat acul în metalul topit. Acum, este rândul tău să mă ierţi.

27

Adevărul

Durează şase nopţi să tatuezi benzile unui copil Jan’Tep, câte una pentru fiecare dintre discipline: fier, ambră, mătase, nisip, sânge şi suflare. Mai întâi, trebuie să dobândeşti minereurile din minele care se află la mare adâncime sub oază. Apropierea de mine îi îmbolnăveşte pe magi, prin urmare Sha’Tep sunt angajaţi ca să îndeplinească această sarcină. Minereurile trebuie transformate repede, cu ajutorul substanţelor chimice şi al focului în stare lichidă, folosită pentru cerneală, înainte ca extracţia lor din pământ să le facă toxice. Fiecare minereu în stare lichidă trece printr-un proces specific, are propriile caracteristici complexe şi prezintă pericole specifice, iar magul care le pregăteşte trebuie să o facă încet, metodic, fără şovăire. Fără remuşcare.

În timpul zilei, zăceam legat pe masă, cu mintea înceţoşată din cauza drogurilor pe care mama mă obliga să le beau. Ştiam că mă vor dezlega la un moment dat ca să mă spele, deoarece masa de sub mine era curată, deşi sunt sigur că făcusem pe mine de câteva ori. Noaptea, la lumina lunii care pătrundea prin fereastră, ei îşi reluau activitatea de a-mi sigila benzile. Iar eu aveam aceeaşi atitudine în fiecare noapte: ţipam scandalizat, imploram îndurare. Tata şi mama încercau să mă facă să înţeleg că aceasta era soluţia cea mai bună – pentru familia noastră, pentru clanul nostru şi pentru neamul nostru. Eu îi făceam mincinoşi, monştri şi juram că mă voi răzbuna pe lume de parcă demonul ar fi pus deja stăpânire pe mine.

Nimic din toate astea nu conta. Eram ca într-o clepsidră, unde orele se scurgeau odată cu nisipul. Tata mi-a sigilat o bandă încet, dar sigur, apoi a trecut la următoarea. Eram aproape convins că banda aurie pentru magia de nisip era închisă, împiedicându-mă pentru totdeauna să fac acele vrăji care mi-ar fi permis să văd departe sau să descopăr

cunoaşterea secretă. Şi banda de fier era sigilată. Nu voi mai putea face niciodată o vrajă de protecţie, care să mă apere pe mine sau pe altcineva. Ei îşi continuau treaba, de la cea mai puternică formă de magie la cea mai slabă. În scurt timp, tata avea să sigileze banda argintie, luându-mi pentru totdeauna magia de suflare care îmi aparţinuse pentru câteva clipe preţioase.

Când rămâneam fără voce, zăceam întins şi ascultam sfârâitul flăcărilor mangalurilor, punctat de zgomotul pe care le scoteau acele atunci când tata le muia în cazanele mici. Uneori, o auzeam pe mama plângând deasupra mea. O dată cred că a plâns şi tata.

Am vrut să întreb despre Shalla şi dacă Ferius se întorsese cu ea. Însă ştiam că nu se întorsese, pentru că, deşi uram totul pe lumea asta, cumva ştiam, fără nici cea mai mică urmă de îndoială, că, dacă Ferius Parfax ar fi aflat la ce eram supus, ar fi doborât uşa cu piciorul şi ar fi dat foc acestui loc. Ar fi rămas locului, cu o ţigară de trestie în gură şi cu cărţile de joc din oţel ascuţit în mână. „O femeie doboară uşi şi pe toţi care îi stau în cale atunci când un copil este torturat”, ar spune ea.

Tocmai de aceea am ştiut că nu ea venea să mă salveze atunci când am auzit un ciocănit politicos, aproape sfios, la uşă.

— Nu ne deranjaţi, a spus tata.

Ciocănitul s-a repetat, apoi cineva a prins de clanţă.

— Pleacă! a poruncit tata. Uşa e încuiată pentru un motiv.

O voce a strigat din partea cealaltă a uşii, însă din locul unde mă aflam eu, legat de masă, cuvintele erau înăbuşite, incoerente. Părinţii mei le-au ignorat.

Apoi s-a întâmplat ceva ciudat. Am auzit un sunet scos de ceva greu care s-a trântit în uşă. Tata şi-a ridicat privirea şi a clipit enervat, apoi sunetul s-a auzit din nou. A treia oară, am văzut cum balamalele au început să slăbească, iar tata s-a ridicat în picioare. A patra oară, acestea au cedat de tot şi uşa s-a deschis larg.

— Pe toţi strămoşii! a exclamat unchiul Abydos. Este

adevărat! Îi sigilezi magia propriului fiu!

— Pleacă de-aici, Abyods, l-a avertizat tata. Nu este treaba unui Sha'Tep ce se întâmplă aici.

El amintise în mod intenţionat statutul unchiului meu, arătându-i astfel că erau rude de sânge, nu şi de rang.

— Nu face asta, Keo, l-a implorat unchiul meu. Nu ştii dacă este cu adevărat vorba despre întunecime. Există teste pe care le-ai putea…

Tata a aşezat cu grijă acul pe masă.

— Nimeni nu mi-a mai spus „Keo" de foarte mult timp.

S-a apropiat de unchiul meu. Nu cred că îi mai văzusem vreodată astfel, stând faţă în faţă, ca nişte egali.

— Acum sunt Ke'heops, mag Jan'Tep şi capul acestei familii. Ai face bine să îţi aminteşti acest lucru şi să îţi cunoşti locul.

Mama s-a ridicat în picioare.

— Vă rog să încetaţi, amândoi. Nu ajută la nimic.

Atunci când un Jan'Tep i se adresează unui Sha'Tep, acesta din urmă îşi pleacă mai totdeauna privirea. De fapt, eram aproape convins că nu observasem niciodată ce culoare au ochii unchiului meu, deoarece el îşi cobora întotdeauna privirea sau se uita în altă parte atunci când unul dintre noi îi vorbea. În acel moment nu făcea asta.

— Kellen este nepotul meu, Bene'maat. N-am să-ţi îngădui să…

Tata şi-a ridicat mâna din senin, cu o mişcare mult prea rapidă ca să fie o vrajă. Am auzit o plesnitură şi abia atunci mi-am dat seama că îi trăsese o palmă unchiului meu.

— N-ai să-mi îngădui? Nu eşti în măsură să îngădui ceva, Abydos. Eşti membru al acestei gospodării, nu al acestei familii.

— Ke'heops, te rog, eşti obosit, a început mama. Este… ne este greu tuturor. Poate că dacă i-ai explica lui Abydos motivul pentru care…

Tata şi-a ridicat mâna din nou, întrerupându-i discursul.

— Capul unei case Jan'Tep nu îi dă explicaţii unui servitor Sha'Tep.

— Loveşte-mă din nou, Keo, a spus unchiul meu, pe un

ton aproape ademenitor. Mai bine, uită de marile tale puteri magice. Luptă-te cu mine aşa cum o făceam înainte ca drumurile noastre să se separe. Arată-mi ce fel de bărbat eşti atunci când nu te ascunzi după scutul de magie.

Tata şi-a strâns pumnii. Abydos nici măcar nu s-a clintit. Pentru prima oară, m-am întrebat cum fusese tata în copilărie. Fusese cum eram eu, un băiat mic şi sfrijit, care încerca să supravieţuiască aşa cum putea mai bine, aşteptând să îşi dobândească puterile? Îmi era greu să-mi imaginez, însă aici şi acum el părea cumva mai mic decât Abydos.

Am simţit-o pe mama schimbându-şi puţin poziţia în spatele meu. Mânecile ei din mătase au foşnit uşor când ea şi-a întins mâinile în faţă şi am ştiut că se pregătea să facă o vrajă.

— Te vei lupta şi cu mine, Abydos? Să uit şi eu de magie, ca să mă poţi lovi cu duşmănia pe care o văd acum în ochii tăi?

Unchiul meu părea de-a dreptul uluit, de parcă mama I ar fi plesnit de două ori mai tare decât o făcuse tata.

— Bene'maat… Kellen este fiul tău. Cu siguranţă există o altă cale prin care…

— Nu mai există decât o singură cale, a spus tata. Şi-a întors capul spre mine. Fie îi sigilez magia, astfel încât întunecimea să nu se poată hrăni cu ea, ştiind că apoi voi fi nevoit să îl trimit în exil pentru totdeauna, ca să rătăcească singur departe de toţi cei care i-ar putea recunoaşte boala şi l-ar putea vâna, fie îmi omor băiatul cu propriile mâini, ca să îmi apăr neamul. S-a întors din nou spre Abydos. Ce alegi, frate?

Unchiul meu a şovăit preţ de o clipă şi am văzut cum înverşunarea îi dispare treptat. El şi-a pironit ochii în pardoseală şi nu şi i-a mai ridicat când a vorbit:

— Voi pregăti ceva de mâncare. Kellen va trebui să-şi recapete forţele după ce veţi termina pe ziua de azi.

Abydos urma să încalce pentru a treia oară regula care spunea că mâncarea era servită la masă, împreună cu

familia. Acesta era, într-un fel sau altul, un ultim act de rebeliune din partea unchiului meu.

Ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic, de parcă ordinea şi disciplina se aşternuseră din nou în lume, tata a spus:

— Ar fi bine-venită, Abydos. Mulţumesc.

Apoi s-a întors la masa de lucru, unde eu eram legat cu acele curele din piele care îmi muşcau din carne de fiecare dată când încercam să mă eliberez, şi, cu mare grijă şi minuţiozitate, a continuat să-mi distrugă viitorul.

Dimineaţa următoare m-am trezit ameţit de lumina soarelui care pătrundea prin fereastră şi am auzit o voce care răzbătea până sus din grădină.

— Kellen?

Era o voce de femeie. „Ferius?" mi-am zis. Nu, era prea tânără. „Shalla?" Nu, nu era suficient de arogantă. Având în vedere că nu existau prea multe femei în viaţa mea, ar fi trebuit să o recunosc mai repede, însă, în apărarea mea, trebuie să spun că eram destul de tare drogat, plus că nu aş fi crezut că ea îmi va mai vorbi vreodată.

— Nephenia? am întrebat eu.

Vocea mea era un şuierat răguşit care nu cred că a trecut mai departe de dinţi, darămite să răzbată prin fereastră până jos, la cinci metri sub mine, unde trebuie să fi stat ea. Am încercat din nou, însă nu am reuşit să scot nici măcar un geamăt, darămite un strigăt.

— Kellen, sunt… eu.

„Există multă greutate în acest *eu"* mi-am zis. Habar nu aveam ce însemna, desigur, însă era plăcut că aşteptasem atâta timp pentru un cuvânt atât de simplu.

— Kellen, ştiu că eşti supărat, dar…

Cred că a mai spus ceva, însă eu m-am împotmolit la „eşti supărat." De ce trebuia să fiu supărat? Nephenia fusese cea care mă drogase şi apoi mă legase de masă în camera de studiu a mamei mele, doar ca să mă împungă cu ace noapte de noapte?

„Cupru." Cuvântul a apărut din senin. „Cupru pentru ambră. Cupru pentru vrăji de foc, pentru fulger." Noaptea trecută, tata îmi sigilase banda de cupru din jurul

antebraţului stâng, împiedicându-mă pentru totdeauna să mai folosesc o formă de magie.

— …Ferius, a zis Nephenia.

„Ce-i cu Ferius?”

Am încercat să mă concentrez la ceea ce îmi spusese cât timp eu cugetasem la magia de cupru.

— …măşti, dar nimeni nu a…

Cineva văzuse când Ferius fusese atacată de un grup de bărbaţi cu măşti în afara oraşului – asta era. Dacă nu cumva tocmai inventasem asta? La naiba! De ce nu puteam gândi limpede?

„Poţiunile mamei, idiotule. Nu poţi gândi limpede, aşa că nu mai încerca.”

Bine, fără concentrare, fără a gândi limpede. Ce-mi mai rămânea? „Gândeşte logic.” Nephenia se afla sub fereastra mea. Nu s-ar fi aflat acolo dacă ar fi ştiut despre întunecime, aşadar părinţii mei păstraseră secretul. Mă striga de afară, din grădină, ceea ce însemna că trebuie să fi încercat deja să mă vadă, dar fusese gonită de la uşa de la intrare.

— …când vreţi tu şi Shalla să…

„La naiba, ce spusese despre Shalla?” Ceva despre Shalla şi despre mine, ceea ce însemna că Nephenia credea că sora mea era acasă, aşadar părinţii mei trebuie să îi fi spus lui Osia’phest că ne vor trimite la lecţii.

„Asta dacă nu cumva Shalla s-a întors acasă?”

Nu, nu era posibil aşa ceva. Ar fi venit să mă vadă. Chiar dacă ar fi fost de acord cu decizia părinţilor mei de a-mi sigila magia, ea ar fi găsit o cale prin care să se furişeze la mine şi să-mi spună că era doar vina mea şi că ar fi trebuit să-mi dau silinţa mai mult.

„În regulă, ce-avem?”

Shalla dispăruse, iar părinţii mei ascunseseră acest lucru, aşa cum ascunseseră atât faptul că eram atins de întunecime, cât şi faptul că îmi sigilau magia. Cineva spusese că văzuse când Ferius fusese atacată şi răpită de nişte bărbaţi cu măşti, care trebuie să fi avut legătură cu bărbaţii care ne atacaseră pe Shalla şi pe mine în pădure,

atunci când am încercat să invocăm spiritele ocrotitoare.

„Nu-i rău pentru cineva care este complet ameţit şi drogat, mi-am zis. Nu-i rău deloc.”

Doar că eram aproape convins că nimeni nu o va căuta pe Ferius şi nimănui nu îi va păsa că ea fusese luată prizonieră.

— Nephenia? am strigat eu, vocea mea răsunând puţin mai tare.

Nu am primit niciun răspuns, ceea ce mi s-a părut o neobrăzare până când am observat că lumina strălucitoare a soarelui dispăruse şi fusese înlocuită de amurgul cenuşiu.

Orele se scurseseră. Adormisem. Întunericul mi se părea că seamănă cu o pătură în care fusesem învelit. În curând părinţii mei aveau să intre din nou în încăpere, pentru a începe, pentru a începe sigilarea următoarei benzi. Oare urma magia de sânge de astă dată? Sau poate cea de suflare? Oare ajunseseră deja la ultima şi cea mai slabă bandă?

În ciuda efectului constant al drogurilor, care mă liniştea, şi a curelelor din piele, care mă ţineau ţintuit locului, am simţit un impuls copleşitor de a face ceva, orice, ca să îi rănesc pe părinţii mei. Pentru că, în realitate, nu puteam săvârşi niciun act de violenţă, am început să plâng şi, printre sughiţuri, am spus:

— Nu mai eşti tatăl meu, Ke’heops. Nu mai eşti mama mea, Bene’maat. Sunteţi doar doi oameni îngrozitori care m-au legat şi mi-au luat viaţa. O să vă omor pe amândoi într-o zi. Am să-i omor pe toţi locuitorii oraşului ăstuia nenorocit.

Chiar în timp ce rosteam aceste cuvinte, ştiam că nu erau nimic altceva decât nişte cuvinte rostite la supărare de un copil care se răzvrătea împotriva tuturor. Tocmai de aceea am fost surprins când o faţă blănoasă, maro cu negru, a apărut la marginea ferestrei mele şi, printre mârâituri, mi-a spus:

— Vrei să-i omori pe toţi locuitorii din oraş? Acum vorbim pe limba mea, puştiule.

28

Negocierea

A existat un moment, atunci când pisica-veveriţă şi-a făcut apariţia pentru prima oară la fereastra mea, când am crezut că aveam halucinaţii. Eram drogat, la urma urmei, şi legat de masă de câteva zile.

— Eşti simplu, puştiule? m-a întrebat creatura.

— Simplu?

— Încet la minte. Prostuţ. Tăntălău. Idi…

— Am înţeles, am spus. Răspunsul este nu.

Animalul şi-a vârât laba prin despărţitura îngustă de zece centimetri care despărţea cele două panouri orizontale de sticlă, cu rame din lemn. Acestea erau proptite într-un levier care putea fi descuiat de o cheiţă. Când eram mai mic, încercam ore în şir să găsesc o modalitate prin care să le deschid, folosind de la ace subţiri din oţel până la ciocane din lemn.

— N-o să le poţi deschide, l-am anunţat pe animal în timp ce el bâjbâia cu laba. Singura cale este dacă ai…

Închizătoarea a alunecat de pe levier, apoi pe jos. Cele două jumătăţi ale ferestrei s-au deschis larg, iar pisica-veveriţă s-a căţărat pe pervaz şi s-a aşezat pe labele din spate.

— Cum ai reuşit? am întrebat-o eu.

— Ce anume?

— Să desfaci încuietoarea.

Animalul s-a uitat la mine cu o expresie nedumerită întipărită pe botul lui blănos, ţinându-şi capul înclinat într-o parte.

— Parcă ziceai că nu eşti simplu.

O altă voce cârâitoare s-a auzit afară. Părea să-l enerveze. El şi-a întors capul spre fereastră.

— A fost o glumă, a zis el. Încerc să fiu prietenos.

— Ai adus un alt…

Am realizat că nu ştiam cum să mă adresez animalului.

Preferau să li se spună pisici-veveriţe sau *nekheki?*

— A insistat şi ea să vină, a zis el, întorcându-se la mine.

Şi-a ridicat umerii la urechi, apoi i-a lăsat să cadă din nou. Am interpretat gestul lui ca pe o ridicare din umeri.

— Femelele! Am dreptate?

Habar n-aveam despre ce vorbea.

— Mda, femelele, am spus, apoi, simţindu-mă stânjenit, am întrebat: Ai un nume?

El mi-a cârâit ceva, apoi, văzând nedumerirea de pe faţa mea, a repetat.

— Reichis? am întrebat eu.

— Pe-aproape.

A sărit de pe pervaz pe masă, apoi s-a târât pe pieptul meu, agăţându-se cu ghearele de cămaşa mea. M-am abţinut să îl scutur de pe mine. Văzusem de ce erau în stare acele gheare.

— Aşadar, a spus el, privindu-mă cu acei ochi negri ca mărgelele, probabil că ar trebui să începem negocierile.

— Negocierile?

El a expirat aerul care mi-a intrat direct în nări. Era dezgustător.

— Eşti sigur că nu eşti…

— Nu sunt simplu, am spus eu, iritarea înlocuind temporar neliniştea pe care o simţeam. Doar că nu am mai… negociat niciodată cu o pisică-veveriţă, atâta tot.

— Nu mai spune!

El s-a aşezat pe pieptul meu, sprijinindu-se pe labele din spate în timp ce îşi plimba privirea prin camera de studiu a tatălui meu, oprindu-se la fiecare fleac strălucitor şi instrument din metal.

— E frumos aici la voi, a zis.

Şi-a ridicat labele până sub mustăţi şi a început să îşi lovească ghearele între ele în timp ce dădea încântat din coada stufoasă.

— De ce faci asta? l-am întrebat, devenind brusc bănuitor.

Reichis a părut surprins.

— Ce anume? Nu fac…

— Baţi din labe.

— Ba nu, a zis el, lăsându-şi-le imediat jos.

— Ba da. Te-am văzut. Ce înseamnă?

El a şovăit.

— Este… este ceva ce fac semenii mei atunci când sunt, ştii tu, intimidaţi de o minte superioară. El şi-a coborât privirea la mine. Tocmai de aceea te voi elibera în schimbul a doar patru… sau cinci din nimicurile astea de pe-aici.

— Cinci?

Nu ştiu sigur de ce mă deranja această cifră. Deşi niciunul dintre acele obiecte nu îmi aparţinea, aveam senzaţia că încerca să mă păcălească.

— E un târg bun, puştiule. Crede-mă. El m-a privit şi a început să clipească într-un fel ciudat, repetitiv. Îţi doreşti acest târg, puştiule. Vrei să spui da.

Deşi experienţa mea cu pisicile-veveriţe era limitată, exista o conexiune între noi care mă ajuta să-mi dau seama ce făcea.

— Încerci să mă hipnotizezi? l-am întrebat.

— Poftim? Nu. A încetat să mai clipească. Nici măcar nu ştiu ce înseamnă. Hipnotizare? N-am auzit de ea!

— Eşti un mincinos jalnic, i-am spus.

Părea sincer ofensat de remarca mea.

— Sunt un mincinos excelent, a mârâit el, dezvelindu-şi dinţii la mine. Dacă vei spune cuiva altfel, voi…

A fost întrerupt din nou de cârâitul de afară.

— Lasă-mă în pace, pe toţi zeii! a bombănit el.

„Pisicile-veveriţe au zei?”

El a început să cârâie către celălalt animal de sub fereastră, însă prea repede ca eu să pot înţelege ce îi spunea. Apoi, s-a întors la mine şi a bombănit:

— Fie. Uite, puştiule, dacă tot m-ai salvat, teoretic, din mâinile celorlalţi ticăloşi, te voi elibera şi eu din situaţia asta neplăcută în care te afli acum, fără să-ţi cer ceva în schimb. El s-a întors şi a cârâit din nou prin fereastra deschisă. Chiar dacă am împiedicat-o pe proasta de soră-sa să se lege de potaia aia bolnavă, că doar aşa am şi fost

înhăţat.

Mişcările din casă ne-au atras atenţia. Atunci mi-am dat seama că luna răsărise deja şi că, în curând, părinţii mei aveau să vină şi să înceapă să îmi sigileze următoarea bandă. „O, spirite ale primilor magi, m-am rugat eu, vă rog, nu îi lăsaţi să mă chinuie din nou.”

— Hei, puştiule! a zis Reichis, adulmecându-mi brusc faţa. Înghite-ţi lacrimile. Avem treabă de făcut.

— Nu plâng, am spus eu.

El a râs.

— Cine este acum un mincinos jalnic?

Înainte să apuc să răspund, el s-a târât până la legătura care îmi imobiliza încheietura mâinii drepte. A apucat-o cu dinţii, trăgând de ea într-o parte câteva secunde, apoi în cealaltă, gâdilându-mi încheietura cu mustăţile şi vârându-mi în nas coada stufoasă. Mi-era teamă să nu mă apuc să chicotesc ca un idiot, însă, în mai puţin de un minut, el reuşise să desfacă prima legătură.

— Crezi că o poţi desface pe cealaltă? m-a întrebat el. Eu mă voi ocupa de glezne.

Mi-am întins mâna şi am început să desfac legătura din jurul încheieturii stângi. Mă simţeam puţin ruşinat că îmi luase mai mult timp decât îi luase lui.

— În regulă, a zis el, când toate cele patru legături au fost desfăcute, iar el sărise din nou pe pervaz. Eşti liber, puştiule. Văzând că nu mă mişc, el mi-a făcut semn cu laba să plec. Haide, păsărică. Ia-ţi zborul. Ia-ţi zborul acum.

Pisicile-veveriţe se dovedesc a fi nişte ticăloase sarcastice.

Încercând să nu fac zgomot, m-am dat de jos de pe masă şi am rămas în picioare. S-a dovedit a fi o idee neinspirată, deoarece, o clipă mai târziu, zăceam întins pe jos.

Am auzit din nou cârâitul care răzbătea de afară.

— Am uitat, bine? a cârâit înapoi Reichis. A sărit jos, lângă mine. Eşti încă sub influenţa drogurilor, puştiule, şi te-au ţinut legat câteva zile, aşa că ţi-ai cam ieşit puţin din formă.

— Puţin?

Singurul motiv pentru care nu ţipasem atunci când mă izbisem de pardoseală era acela că abia dacă-mi simţeam faţa. M-am ridicat în patru labe, încet şi stângaci. Mi-era imposibil să ies pe fereastră.

— Nu-ţi face griji, mi-a zis Reichis, văzându-mi nesiguranţa. Am adus ceva ce va fi de ajutor. El şi-a deschis gura, şi-a vârât laba înăuntru şi a scos la iveală ceva mic şi verde. Este o plantă medicinală. O să te pună pe picioare într-o clipită.

— Vrei să mănânc ceva ce-ai ţinut în gură?

El a arătat cu laba spre trupul său.

— Vezi vreun buzunar? Buzele lui subţiri s-au întins ca într-un rânjet. Aş fi putut-o vâr şi în alt loc, desigur.

Câh!

— E în regulă. Mersi.

Am întins mâna ca să iau frunza verde din laba lui, însă atenţia mi-a fost atrasă de discuţia de pe coridor.

Vocea mamei era slabă, obosită.

— Trebuie să ne mai odihnim o zi, Ke’heops. Abia dacă te poţi ţine pe picioare. Efortul este prea mare.

— Nu, a răspuns el. Nu cred că îl mai auzisem vreodată pe tata atât de obosit. Voi termina treaba asta. Am nevoie doar de… o clipă.

O cheie zgâria încuietoarea, de parcă nu reuşea să găsească gaura.

— Of, la naiba, a zis Reichis, luându-mi planta.

— Ce faci? l-am întrebat în şoaptă. În mai puţin de un minut, părinţii mei vor intra pe uşă.

— Tocmai asta-i problema, puştiule. Chiar dacă vei mânca planta, va dura ceva timp până îţi va ajunge în stomac, apoi în sânge.

Aproape că am înnebunit de frică la gândul că voi fi descoperit de părinţii mei, că voi fi legat din nou de masă, de astă dată mult mai strâns, ceea ce ar fi însemnat că nu aş mai fi putut scăpa niciodată. M-am întors disperat spre Reichis.

— Ajută-mă, i-am spus. Te rog, nu pot… Atunci am observat că îşi vârâse planta în gură şi o mesteca. Ce faci?

— Dă-mi braţul, mi-a spus, cu gura plină de spumă verde.

— Ce? De ce…

El a mârâit, apoi şi-a întins labele şi m-a apucat de încheietura dreaptă. Înainte să-mi dau seama ce se întâmpla, el m-a muşcat tare, înfigându-şi colţii în carnea mea. Mi-a venit să ţip din cauza şocului şi a durerii, apoi am simţit că se schimbă ceva în mine. Am simţit ca şi cum o flacără mi-ar fi străbătut braţul, ajungând în piept, apoi răspândindu-se în tot corpul. Odaia s-a luminat, fiecare culoare fiind mai strălucitoare, mai clară. Puteam gândi limpede din nou. Şi, mai important, simţeam cum îmi recăpătăm forţa în membre.

— Dă rezultate mai bune atunci când pătrunde în sânge, mi-a explicat Reichis, sărind pe pervaz. S-a uitat cu jind la borcanele şi instrumentele din camera de studiu a tatălui meu. Dacă vrei să iei cu tine o amintire, puştiule, acum e momentul. Mă îndoiesc că vei vrea să te întorci aici prea curând.

Nu mă puteam gândi la ceva ce mi-aş fi dorit ca amintire de la părinţii mei, apoi am zărit pachetul de cărţi de joc pe care mi-l dăduse Ferius, pe un raft mic de lângă masă. Deasupra se aflau cartea de joc din oţel tăios şi cea roşie-închisă. Le-am înşfăcat şi le-am vârât în buzunarul pantalonilor.

— Să mergem! am spus eu, căţărându-mă pe fereastră şi ieşind în aerul nopţii. Am luat tot ce îmi trebuie din locul acesta.

29

Ascunzătoarea

Am coborât spalierul din lemn prins de peretele casei şi am ajuns în grădină. Într-o zi normală, mi-ar fi luat zece minute să fac asta fără să-mi frâng gâtul, însă sub influenţa plantei tămăduitoare, am ajuns jos în mai puţin de un minut.

— Cum reuşiţi voi, golaşii, să scăpaţi de animalele de pradă dacă vă mişcaţi atât de încet? m-a întrebat Reichis, care stătea în continuare cocoţat pe pervazul ferestrei.

El a sărit, întinzându-şi braţele şi picioarele. Membrana blănoasă i s-a umflat în aer, iar el a planat în jos fără efort, trecând pe lângă capul meu cu un şuierat şi aterizând la câţiva metri de mine. Fără să se oprească, a sărit afară din grădină, ajungând pe stradă. L-am urmat cât am putut de repede, chiar foarte repede, având în vedere faptul că eram desculţ.

Am străbătut în fugă străzile şi aleile din cartierul meu, rămânând în umbră şi evitând locurile unde se adunau oamenii. Mă străduiam din răsputeri să nu mă gândesc la semnele negre pe care le aveam în jurul ochiului stâng, la durerea care îmi stăruia în antebraţe, după ce părinţii încercaseră să îmi sigileze benzile pentru totdeauna, şi la faptul că nu voi mai trăi niciodată viaţa pe care mi-o imaginasem mereu.

„Shalla şi Ferius sunt acolo, undeva. Concentrează-te la asta.”

Reichis părea să cunoască foarte bine oraşul, deoarece ne conducea pe cărăruile înguste dintre case, prin grădinile altor oameni care, întâmplător, dădeau în alei întunecate.

— Cum de cunoşti atât de bine oraşul? l-am întrebat, alergând în urma lui.

— Sunt un profesionist, puştiule. Supraveghez casa în care locuieşti de zile bune. Am descoperit ruta asta în

prima noapte.

„Pisicile-veveriţe au meserii?”

Reichis şi cealaltă pisică-veveriţă menţineau ritmul susţinut, lucru care mă împiedica să îmi trag răsuflarea. Ne-am oprit în loc abia când am ajuns lângă o clădire arsă, cu un etaj, de la marginea cartierului Sha’Tep.

— Poţi merge să-ţi verşi măruntaiele acolo, dacă vrei, mi-a spus el, arătând cu botul înspre o uşă înnegrită, care atârna într-o ţâţână.

— Nu-mi vine să vomez. De ce crezi asta? l-am întrebat.

Reichis s-a apropiat de mine şi m-a adulmecat.

— Sigur vei voma, puştiule.

Am simţit cum mă ia un val de greaţă. Am fugit în clădire şi am căzut în genunchi. Din gură mi-a ţâşnit un lichid verde, spumos, şi am început să tuşesc incontrolabil.

— Mda, a cârâit încet în spatele meu pisica-veveriţă. Ar fi trebuit să-ţi spun, probabil, că planta tămăduitoare are câteva efecte secundare neplăcute.

— Serios? am zis eu, ştergându-mă la gură cu mâneca, doar ca să mă ia din nou un val de greaţă.

Am rămas în genunchi, incapabil să mă mişc, în timp ce stomacul mi se întorcea pe dos. Afară începuse să plouă mărunt, lucru neobişnuit pentru acea perioadă a anului. Picăturile de ploaie răpăiau pe acoperişul din şipci, pătrunzând prin găuri şi aterizându-mi pe ceafă şi pe gât în timp ce eu îmi goleam măruntaiele pe pământ. „Vreau să mor, mi-am zis. Vreau să mor aici şi acum.”

Reichis s-a apropiat agale de mine şi s-a aşezat în fund.

— Nu poţi… ştii tu?

A făcut o mişcare circulară ciudată cu laba.

— Ce?

— Să faci o magie sau ceva. N-ar trebui să te pricepi la asta?

Atenţia ne-a fost atrasă de un cârâit, urmat de un mârâit slab care venea de afară, dar Reichis nu a părut îngrijorat.

— A, da, a spus el, întorcându-se din nou la mine. Acum eşti invalid.

— Nu sunt invalid. Sunt doar…

Doar ce? M-am uitat la antebraţe, unde părinţii mei îmi tatuaseră contra-sigilii în cinci dintre cele şase benzi. Fier, ambră, nisip, mătase, sânge… Cernelurile metalice pe care mi le tatuase tata erau groase şi aveau o formă perfectă, de parcă ar fi fost nişte cătuşe topite în piele. Cătuşele puteau fi desfăcute. Acestea, însă, nu. Nu îmi mai rămăsese decât banda de suflare, cea mai slabă dintre cele şase.

— Hei, puştiule, a zis pisica-veveriţă. Iar ţi s-a spart ţeava.

— Nu plâng.

El a pufnit încet.

— Sigur. Cred că magia ta de Jan’Tep cheamă ploaia să-ţi curgă din ochi.

— Eşti un spirit ocrotitor jalnic, ştiai asta?

Am primit drept răspuns un mârâit. Blana i s-a zbârlit şi jur că, brusc, părea mai întunecată; am observat dungi argintii pe părţile laterale.

— Noi suntem cei mai mari prădători din lume, ai înţeles? Atunci când diavolii vor să-şi sperie puii ca să fie ascultători, ştii ce fac?

— Nu ştiam că diavolii au copii.

— Îi ameninţă că le vor aduce pe pisicile-veveriţe ca să le mănânce ochii, asta fac! Noi nu suntem spiritele ocrotitoare ale nimănui. Ce crezi că sunt? Vreun şoim supus şi fără minte care îţi aduce şoareci de câmp din care să ciuguleşti în timp ce tu leneveşti cât e ziua de lungă?

— Spiritele ocrotitoare nu fac asta.

El s-a uitat în altă parte şi şi-a fluturat laba în aer.

— Mă rog. Şterge-te la gură. Arăţi de parc-ai suferi de turbare.

Mi-am şters cu mâneca de la cămaşă ultimele urme de spumă verde de la gură.

— Să înţeleg că toate poveştile cum că neamul tău i-au slujit pe Mahdeki n-au fost decât nişte legende?

— Mahdekii nu aveau spirite ocrotitoare, a răspuns el. Noi am fost mai mult… parteneri de afaceri.

— Parteneri de afaceri?

El s-a uitat la mine şi şi-a ridicat bărbia.

— Hai să zicem că noi şi Mahdekii aveam câţiva duşmani comuni. Neamul tău, în general.

— Atunci, de ce mă ajuţi?

Pisica-veveriţă s-a apropiat agale de uşa care dădea afară şi a scos un cârâit puternic.

— Bună întrebare. De ce *te* ajut?

A urmat o serie de cârâieli şi mârâituri, însă eu nu am înţeles nimic. Când Reichis s-a uitat din nou la mine, a bombănit:

— Femelele.

— Cum se face că pe tine te înţeleg, dar pe celelalte pisici-veveriţe nu? l-am întrebat.

Reichis şi-a ridicat privirea la mine.

— Vorbeşti limba noastră?

— Din câte ştiu eu, nu.

— Atunci, ai primit răspunsul.

Nu înţelegeam logica, însă aveam impresia că el nu voia să mai discute despre acest subiect. Deoarece senzaţia de greaţă începea să-mi treacă, am dat să mă ridic în picioare. Odată ce efectele plantei dispăruseră, mi-am dat seama că eram epuizat, iar tălpile goale ale picioarelor mă dureau îngrozitor. După câteva încercări eşuate, am reuşit să mă ridic în picioare. Cu greu.

— Arăţi bine, puştiule, mi-a spus Reichis, pe un ton nu foarte convingător.

Brusc, cealaltă pisică-veveriţă a sărit înăuntru şi a mârâit.

— Minunat! a zis Reichis. S-a întors spre mine. Se vede treaba că aceasta nu este cea mai bună ascunzătoare.

— Poftim? De ce?

— Cineva ţi-a luat urma până aici. Cealaltă pisică-veveriţă a cârâit o clipă, apoi Reichis a adăugat: Sunt mai mulţi.

Majoritatea vrăjilor de urmărire sunt o combinaţie între magia de mătase şi cea de fier – mătase, ca să lege mintea celui urmărit, şi fier, ca să creeze atracţia, trăgându-l pe mag tot mai aproape de ţinta sa. Oricine putea face

această vrajă pe mine acum. Părinţii mei, pentru început. Tennat şi fraţii lui nebuni. Asasinii Mahdek, însetaţi de sânge. Începeam să mă întreb cine nu voia să mă omoare sau să mă nenorocească.

— Cât sunt de aproape? am întrebat eu.

Reichis a fugit la uşă şi a adulmecat aerul.

— E greu de spus. Tot oraşul ăsta pute a golaşi. A adulmecat din nou aerul. Unul se află mai aproape. O femelă. Urechile i s-au pleoştit puţin când el şi-a dezvelit dinţii. Care va muri în curând.

— Stai… ce?

Reichis nu a răspuns, ci s-a lăsat la pământ, încordându-şi muşchii labelor din spate, gata de atac, şi legănându-şi coada. Eu auzeam ploaia care cădea afară şi, dincolo de ea, zgomotul uşor de paşi care se apropiau.

— O, ce-o să ne mai distrăm! a mârâit Reichis.

Eu m-am furişat lângă uşă, lipindu-mi spatele de peretele alăturat. Am vârât încet mâna în buzunar şi am scos cartea de joc din oţel, pe care mi-o dăduse Ferius.

— Kellen? a strigat o voce de afară. Eşti înăuntru?

Nephenia.

Ea şi-a făcut apariţia în prag. Cu degetele de la mâna dreaptă crea forma vrăjii cu ajutorul căreia îmi dăduse de urmă.

— Kellen, trebuie să ieşi de acolo! Vin oameni care…

A fost prea târziu când i-a văzut pe Reichis şi pe cealaltă pisică-veveriţă. Eu surprinsesem mişcarea cu coada ochiului şi, făcând cea mai neinspirată mutare din viaţa mea, am păşit în faţa Nepheniei, cu braţele deschise.

— Reichis, nu!

Dacă nu aţi fost niciodată atacaţi de o pisică-veveriţă, cu fălcile deschise, ghearele scoase, membranele zburătoare desfăcute şi o privire turbată în ochi, atunci nici nu vă recomand.

— Reichis, opreşte-te!

Nici nu mi-am ridicat bine braţul în aer, că el şi-a şi înfipt colţii în el. A rămas aşa preţ de o clipă, încercând să mă apuce cu ghearele. Sunt aproape sigur că micul

monstru mi-ar fi smuls braţul dacă nu ar fi sărit la el cealaltă pisică-veveriţă şi nu l-ar fi apucat de gât. Reichis mi-a dat drumul aproape imediat, aterizând cu lejeritate pe jos şi îndreptându-şi furia către celălalt animal.

— Ea mea! a mârâit el.

Femela i-a răspuns tot printr-un mârâit.

Nephenia se ţinea aproape de mine.

— Ce se întâmplă, Kellen? Ce fac?

Reichis a început să cârâie şi să mârâie aproape incoerent. Am avut nevoie de câteva clipe ca să înţeleg ce spunea.

— Nu-mi pasă ce miros răspândeşte! a strigat el. Ea şi ceilalţi golaşi au încercat să mă omoare!

Răspunsul celuilalt animal nu a fost nici pe-aproape la fel de zgomotos. De fapt, a fost calm… asemenea unei şoapte. Indiferent ce i-o fi spus, Reichis s-a domolit. Părea, ei bine, cred că părea speriat. S-a lăsat jos, atingând pământul cu bărbia.

— Bine, să vorbească, a bombănit el. O voi omorî mai târziu.

— Kellen? a zis Nephenia.

Când m-am întors spre ea, am văzut că era udă leoarcă şi că nu purta haine de ploaie. Părul i se lipea de faţă şi părea îngrozită. Îmi doream foarte mult ca în acea clipă să o strâng în braţe, să o liniştesc, însă nu eram sigur că puteam avea încredere în ea.

— Ce cauţi aici, Nephenia? am întrebat-o eu.

Ea şi-a coborât privirea la Reichis.

— El este…? El este cel pe care l-am…?

— Torturat? a mârâit el. Pe care v-aţi folosit magia voastră împuţită?

— Arată altfel, a zis ea. Nu seamănă defel cu monştrii despre care am învăţat noi.

N-am ştiut cum să răspund, dat fiind faptul că aducea foarte mult cu cel pe care îl torturase ea, aşa că m-am mulţumit să spun:

— Îl cheamă Reichis.

Dintr-un motiv sau altul, aceste cuvinte au făcut să i se

rostogolească lacrimile pe obraji.

— Îmi pare foarte rău, a zis ea, plângând. Nu ştiu de ce noi… Îmi doream atât de mult să le arăt celorlalţi că sunt capabilă. Voiam să le arăt că puteam folosi magia supremă. Când s-a întors înspre mine, expresia calmă de pe faţa ei fusese înlocuită de una nefericită. Spune-i că îmi pare rău.

— Te aude, am răspuns eu.

Ea s-a întors şi, dând dovadă de curaj, a îngenuncheat în faţa lui Reichis. Blana i s-a zbârlit când el şi-a dezvelit colţii la ea şi a mârâit ceva ce nu am înţeles.

— Îmi pare rău, i-a zis ea. Ştiu că nu am nicio scuză pentru ce am făcut.

Văzând că Reichis nu răspunde, Nephenia şi-a ridicat privirea la mine.

— Oare înţelege? Nu…

— Spune-i ticăloasei că mă voi furişa în casa ei într-o noapte. Mă voi căţăra pe faţa ei şi îi voi smulge urechile, iar apoi îi voi mânca ochii chiar sub nasul ei.

El emana atâta furie, încât picăturile de ploaie care pătrundeau prin acoperiş şi aterizau pe blana lui sfârâiau. Nu îl puteam condamna.

— A crezut că eşti un monstru, Reichis. Nu a înţeles.

— Dacă aş putea repara lucrurile, jur că aş face-o, a zis Nephenia, cu o voce rugătoare.

Era o privelişte ciudată.

El s-a zburlit.

— Fie, a hârâit el. Spune-i să-şi aleagă ochiul preferat. Poate păstra unul. Şi-a ridicat privirea la mine şi a mârâit. Pe celălalt am să i-l mănânc.

— Ce-a zis? m-a întrebat Nephenia.

— A zis… M-am uitat în ochii lui Reichis, străduindu-mă să nu clipesc. A zis că înţelege. A zis că toţi facem lucruri necugetate uneori. A zis că te iartă.

Reichis nu era impresionat.

— A, gata! Acum îţi voi scoate şi ţie ochii, nemer…

A fost întrerupt de cealaltă pisică-veveriţă, care l-a ciupit de ureche. Reichis a mârâit la ea.

— Când eşti prin preajmă, zici că am spini în labe, ştii asta?

Nephenia s-a ridicat în picioare.

— Trebuie să te scoatem de-aici, Kellen. Tennat şi fraţii lui au pornit în căutarea ta. Folosesc vrăji de urmărire.

— Ca tine, am zis eu.

Ea a încuviinţat.

— Eu te-am găsit prima. Vraja este mai puternică atunci când există emoţie… Eu te-am găsit prima, atâta tot. A clătinat din cap. Au înnebunit cu toţii, Kellen. Tennat se plimbă ţanţoş de colo-colo, de parcă tatăl lui ar fi deja prinţul clanului. Consiliul zice că va ţine alegerile în seara asta, deşi asta trebuia să se întâmple abia peste câteva săptămâni.

— Nu înţeleg. Credeam că vor să se folosească de probele iniţiaţilor ca să vadă care casă are cea mai puternică descendenţă.

— Tocmai asta e – îi pun pe iniţiaţi să dea probele în seara asta, rând pe rând. Toţi se agită, încercând să se asigure că au o vrajă secretă pentru cea de-a patra probă. Panahsi nici măcar nu mai vorbeşte cu mine. Îşi exersează vrăjile în sanctuarul familiei lui.

Cealaltă pisică-veveriţă a adulmecat aerul şi a cârâit ceva. Reichis mi-a tradus.

— Se apropie şi alţii. S-a uitat la mine. Sunt patru, toţi magi din oraşul puturos.

Nephenia şi-a închis ochii o clipă.

— Este Tennat. Foloseşte aceeaşi vrajă ca mine… există o oarecare tensiune între cele două. Şi-a deschis ochii. Kellen, trebuie să pleci de aici. Acum!

— Cum? Vor continua să mă caute.

— Mi-am aprins ieri banda pentru magia de mătase. Pot încerca să fac ceva care să îi zăpăcească, să îi facă să-mi ia mie urma. Voi folosi vrăji de diversiune ca să îi ţin pe urmele mele, iar dacă mă vor găsi, vor crede că Tennat a făcut vrăjile greşite.

— Şi dacă n-o va face? Dacă îşi va da seama…

— Nu-şi va da seama. Tennat crede că sunt doar o fată

prostuţă care se joacă de-a magul.

— Nu avem prea mult timp, a cârâit Reichis. Îi aud scotocind într-una dintre casele de pe partea cealaltă a străzii.

Nephenia mi-a luat mâinile.

— Kellen, am auzit lumea vorbind. Se zvoneşte că Mahdekii sunt cei care au înhăţat-o pe sora ta. Se zvoneşte că femeia aceea Daroman, Ferius Parfax, a plecat în căutarea ei, dar că a fost prinsă şi ea.

Reichis s-a apropiat târâş de uşă.

— Hotărăşte-te, puştiule. Eu plec oricum de-aici.

I-am surprins privirea Nepheniei.

Ea a încuviinţat.

— Găseşte-o pe sora ta, Kellen. Dacă ea va participa la probele magilor din seara asta, tatăl tău va avea încă o şansă să fie ales în locul lui Ra'meth. Când m-a văzut că ezit, ea a continuat: Lasă-mă să fac asta, Kellen. Lasă-mă să fac un act de curaj o dată în viaţă.

„Cum naiba să aleg?"

— Ce trebuie să facem?

Ea şi-a închis ochii şi a creat forme somatice cu ambele mâini – două farmece simple, unul pentru atragere, iar celălalt pentru evitare, fiecare reversul celuilalt, unite într-o singură vrajă. Apoi, a intercalat la loc silabele de invocare. Era o chestie inteligentă, dacă e să fiu sincer. Apoi m-a îmbrăţişat.

— Trebuie să întăresc legătura dintre noi. Aşa, va fi mai uşor să păcălesc vraja de urmărire a lui Tennat.

Am rămas îmbrăţişaţi o vreme, după care ea şi-a luat braţele de pe mine, fără să se depărteze însă.

— Cred… cred că funcţionează, a spus ea.

Nu ştiam cum să răspund, deoarece nu mă puteam gândi la nimic altceva decât la faptul că buzele mele nu mai fuseseră niciodată atât de aproape de ale ei.

Reichis a pufnit.

— N-ai uitat că acum câteva minute vomai spumă verde, nu-i aşa?

„La naiba!"

— Ar fi mai bine să plec, am zis eu.

— Nu, a spus Nephenia. Rămâi aici. Voi pleca eu prima, ca să-i atrag pe Tennat şi pe ceilalţi. Aşteaptă până voi pleca eu, apoi du-te în căutarea Shallei.

Ea a ieşit pe uşă înainte ca eu să apuc s-o opresc.

— Stai, am spus eu. De ce faci asta?

Nephenia s-a oprit lângă uşă.

— În oază, mi-ai spus că într-o bună zi îmi voi da seama că sunt specială.

Ea s-a întors şi m-a privit – o siluetă care stătea în prag, cu ploaia care cădea în jurul ei, pregătită să îşi rişte viaţa pentru mine.

— M-am săturat să tot aştept.

30

Prizoniera

Următoarele câteva minute au fost de-a dreptul chinuitoare. La fiecare sunet pe care îl auzeam – fie că era o picătură de ploaie care cădea pe jos prin acoperişul şubred, fie că auzeam afară paşii servitorilor Sha'Tep care se întorceau la casele lor după o zi de muncă, fugind sau poticnindu-se în încercarea de a scăpa de ploaie – tresăream. Mă întrebam întruna dacă următorul zgomot va fi Tennat şi fraţii lui, care mă strigau, sau ţipătul Nepheniei.

— Ştii, a zis Reichis, aproape că o plac pe fiinţa aceea umană. Poate că o voi lăsa să-şi păstreze amândoi ochii.

— Drăguţ din partea ta.

— Dar tot îi voi mânca o ureche.

După încă un minut, el s-a apropiat de uşă şi a adulmecat aerul de afară. Nu mă puteam abţine să mă întreb, având în vedere cât de arogant era ticălosul acela mic, dacă simţul lui olfactiv era atât de fin pe cât pretindea el.

— Au plecat, a zis el, apoi a adăugat: Presupun că a venit momentul să ne despărţim.

A dat să iasă pe uşă.

— Aşteaptă! Stai!

Pisica-veveriţă şi-a vârât capul prin deschizătură.

— Ce-i?

— Credeam că mă vei ajuta! am răspuns eu, dorindu-mi pe loc ca vorbele mele să nu pară atât de disperate.

Reichis a ridicat nepăsător din umeri.

— Păi, te-am ajutat. Te-am eliberat din mâinile părinţilor tăi, înainte ca ei să termine… ce ţi-or fi făcut. Ţi-am dat o plantă medicinală şi te-am scos din casă, iar acum te afli aici, în această ascunzătoare minunată, unde poţi sta ferit o vreme.

— Sora mea este în pericol! La fel şi Ferius. Am nevoie

să mă ajuţi…

— Ai nevoie? a repetat pisica-veveriţă. Ai nevoie de multe lucruri, puştiule. Mie ce-mi iese? El a venit târâş spre mine şi a început să-mi pipăie buzunarele pantalonilor cu laba. Nu cred că ai ceva să dai la schimb.

— Încetează! i-am spus, împingându-l.

Dacă aş fi fost mai inspirat, aş fi luat ceva din camera de studiu a tatălui meu, ca să mă pot târgui. În apărarea mea, nu mai fusesem niciodată nevoit să pun vieţile oamenilor dragi în mâinile unor rozătoare, pe jumătate feline, atât de lacome.

— Ai spus… ai spus că există o tradiţie între neamul vostru şi Mahdeki. Ai spus că uneori vă uneaţi forţele.

— Şi?

— Fii partenerul meu de afaceri.

Cealaltă pisică-veveriţă a cârâit.

Reichis a scos un sunet care semăna cu o tuse zgomotoasă, măgărească. Am avut nevoie de o clipă să-mi dau seama că râdea.

— El? Ce-are el de oferit? A început să-mi dea târcoale, asemenea unui negustor care inspectează o marfă stricată. Nu deţine nimic, nu e în stare să lupte şi, din câte am văzut până acum, nu are magie. Ce motive aş avea să…

Celălalt animal a început să-l cicălească din nou. De astă dată, Reichis s-a opus, însă, în câteva secunde, femela l-a trântit pe spate după ce şi-a înfipt colţii în gâtul lui şi-a început să-l scuture.

— Bine! a mârâit el. La naiba! Îl voi ajuta.

Femela l-a mai scuturat o dată, apoi i-a dat drumul. Cu demnitatea de care putea da dovadă cineva pus într-o astfel de situaţie, Reichis s-a recules şi a mârâit la ea.

— Eşti o mamă îngrozitoare, ştii asta?

— Este mama ta?

El şi-a ridicat privirea.

— Bineînţeles că e mama mea. Nu vezi asemănarea? Fără să aştepte un răspuns, el s-a apropiat agale de mine. În regulă. Vom încerca să facem chestia asta. O singură dată. Te voi ajuta să le găseşti pe sora ta şi pe Argosi, iar

în schimb tu mă vei ajuta să obţin ceva ce-mi doresc. Dar nu sunt spiritul tău ocrotitor, s-a-nţeles? Nu sunt animalul tău de companie şi nici prietenul tău. Dacă nu vei putea îndeplini partea ta din înţelegere, am plecat. Ai priceput?

— Mi se pare corect, am răspuns eu, cu ochii la cealaltă pisică-veveriţă, care acum arăta la fel de calmă ca apa stătătoare.

— Întinde-ţi mâna.

„Minunat! O să mă muşte iar.” Gândindu-mă că acest gest făcea parte dintr-un ritual şi neaflându-mă în poziţia în care să pot refuza, m-am conformat. Şi, de bună seamă, el şi-a înfipt colţii în palma mea. M-a durut mai tare decât în celelalte două dăţi.

— Aveţi vreo tradiţie care să nu includă şi muşcatul? l-am întrebat eu.

Reichis a luat-o înspre uşă.

— Asta nu-i o tradiţie. M-ai scos din sărite, atâta tot.

Deoarece efectele plantei medicinale dispăruseră, mi-a fost şi mai greu să ţin pasul cu Reichis şi cu mama lui. Înainte de răsărit, cei doi m-au condus pe străzi şi pe alei, urmând un traseu atât de şerpuitor, încât, în scurt timp, eram de-a dreptul zăpăcit. Abia când ne-am oprit în faţa unui zid înalt de trei metri şi acoperit cu plante căţărătoare mi-am dat seama unde ne aflam.

— Ce căutăm în spatele palatului?

— Urcăm, a răspuns Reichis, sărind şi căţărându-se cu uşurinţă până când a ajuns sus, pe zid. S-a întors şi s-a uitat în jos, la mine. În linişte, dacă se poate.

Mi-a luat o veşnicie să mă caţăr. Nu a ajutat nici faptul că Reichis a râs de mine tot timpul. Când am ajuns pe zid, abia mai puteam rosti o vorbă din cauza gâfâitului.

— Nu înţeleg. Sora mea este aici?

Am auzit un foşnet uşor când mama lui Reichis s-a căţărat fără niciun efort în urma mea. Ea a cârâit ceva ce eu nu am înţeles.

— Nu ştim unde este sora ta, puştiule, a răspuns Reichis. Tocmai de asta ne aflăm aici. Trebuie să vorbim cu prizoniera.

Am privit grădinile nesfârşite dintre ziduri, iar ochii mi s-au oprit la forma întunecată a colibei singuratice. Am simţit că mi se face rău. Eu crezusem că văduva mag încerca să mă ajute, sau că măcar nu făcea parte din cine ştie ce conspiraţie care încerca să destrame clanul.

— Pe cine ţine prizonier Mer'esan?

Reichis şi-a ridicat privirea şi şi-a înclinat capul într-o parte.

— Tu chiar habar n-ai de nimic, nu-i aşa? Bătrâna nu ţine pe nimeni prizonier. Ea este prizoniera.

31

Închisoarea

— Presupun că era inevitabil, a zis Mer’esan când a deschis uşa colibei. Când a observat stigmatele din jurul ochiului meu, pe faţa ei s-a citit o clipă compătimirea. Intră. Va trebui să le acoperim înainte să te vadă cineva.

Când am intrat, Mer’esan le-a observat pe cele două pisici-veveriţe urmându-mă şi a făcut o grimasă.

— Ce creaturi hidoase, nu-i aşa?

Reichis a trecut agale pe lângă ea.

— Nici de capul tău nu-i cine ştie ce, baborniţă zbârcită.

— Au şi gura spurcată, a zis Mer’esan, făcându-mi semn să mă postez sub un felinar.

— Stai… Înţelegi ce spun?

— Am trei sute de ani, Kellen. Crezi că nu am suficientă magie ca să le înţeleg minţile simple?

Ea mi-a aruncat o privire dispreţuitoare, care semăna uluitor de bine cu cele pe care mi le arunca Reichis. Am hotărât să nu pomenesc nimic despre această asemănare.

Mer’esan a scos dintre faldurile veşmintelor un borcan mic. A desfăcut capacul şi şi-a vârât un deget înăuntru, apoi a întins o cantitate mică de loţiune pe stigmatele din jurul ochiului meu. „A ştiut, mi-am dat eu seama. Nu doar că sunt întunecat, dar şi că voi ajunge tot la ea.”

— Gata, a spus ea, după ce a terminat. Mi-a întins borcanul. Ţine-l la tine. Pasta se amestecă suficient de bine cu culoarea naturală a pielii, însă va trebui să te mai dai cu ea în timpul zilei pe măsură ce se va şterge. M-a apucat de falcă şi m-a obligat să mă uit în ochii ei. Însă nu te va proteja, înţelegi? Magii care cunosc vrăjile vor reuşi să-ţi dea de urmă dacă vor dori. Şi îşi vor dori acest lucru, crede-mă, fiu al Casei Ke.

— Există vreun leac? Ai putea…

Văduva mag s-a aşezat pe scaunul ei obişnuit.

— Ce ţi-am spus despre a pune întrebări al căror

răspuns îl cunoşti deja?

M-a cuprins deznădejdea. Avea dreptate – cunoşteam răspunsul. Părinţii mei îmi mărturisiseră deja că se temuseră demult că voi ajunge în această stare. Trebuie să fi căutat peste tot un leac, numai să nu fac de ruşine familia şi să îi scad şansele tatălui meu de a deveni prinţ al clanului. „Oare a existat fie şi o clipă când m-au văzut ca pe fiul lor şi nu ca pe o ameninţare pentru familia noastră, care trebuia înlăturată?”

— Minunat! a cârâit Reichis, zgâindu-se la mine de pe raftul pe care stătea cocoţat. Iar plânge.

— Ba nu…

— Sunt creaturi simple, a zis Mer’esan. Oricât de şirete ar fi, nu înţeleg noţiunea de compasiune.

Mama lui Reichis a păşit în faţă şi a mârâit înăbuşit. Văduva mag şi-a plecat capul drept răspuns.

— Presupun că ai dreptate, mamă. Îmi retrag cuvintele.

— Ce-a spus? am întrebat-o.

— Mi-a reamintit că neamul nostru suferă uneori de aceeaşi lipsă.

— Aşadar, este adevărat? Eşti încuiată aici?

Mi-am plimbat privirea prin coliba micuţă, cu o singură încăpere, m-am uitat la îmbinările dintre pereţi şi pardoseală şi la partea de jos a uşii. Nu am descoperit nimic care să arate că un mag era ţinut captiv aici.

— Pot pleca oricând doresc, a răspuns Mer’esan.

— Atunci, nu eşti prizonieră?

— Suntem cu toţii prizonieri în felul nostru, Kellen.

— Da, dar…

Am tăcut când am observat expresia ciudată de pe chipul ei şi am simţit că nimic din ce voi spune sau o voi întreba nu o va convinge să îmi dea răspunsul pe care îl voiam. Această expresie în sine era o explicaţie.

— Înlănţuire a minţii, am zis eu în şoaptă, şocat că aşa ceva putea subjuga puterea unui mag cum era Mer’esan.

Ea nu a răspuns nimic, doar s-a rezemat de spătarul scaunului şi a privit calmă peretele din faţa ei, de parcă ar fi fost o privelişte liniştitoare. Vrăjile care îi luminau pielea

pe sub veşmintele din mătase pe care le purta se mişcau şi sclipeau, trăsăturile ei schimbându-se întruna. Uneori, părea tânără şi frumoasă, aproape inocentă. Alteori, părea la fel de bătrână precum cineva care avea vârsta de trei sute de ani.

M-am înfuriat brusc. Cine ar fi putut-o înlănţui astfel? Cine avea o asemenea forţă? Mer'esan era mult mai puternică decât Ra'meth, chiar şi decât tata. Poate dacă toţi membrii consiliului lucrau laolaltă, însă şansele erau prea slabe. Mai rămânea doar… O…

— Soţul tău. Prinţul clanului ţi-a făcut asta, nu-i aşa?

Şi din nou n-am primit niciun răspuns, ca şi când ea nu ar fi auzit întrebarea. „Vraja de înlănţuire a minţii o împiedică să spună sau să facă orice ar împiedica acest control asupra ei." Dincolo de acel calm exterior, am văzut în ochii ei un sentiment profund de tristeţe. Tristeţe şi trădare.

Mama lui Reichis s-a apropiat şi s-a căţărat în poala bătrânei. Era un gest intim tare ciudat.

— Dezgustătoare creatură, a spus văduva mag, apoi a început să-i mângâie blana.

— Şi dacă te-am scoate de aici? am întrebat eu. Vraja de înlănţuire n-ar…

— Îmi place coliba asta veche, a spus Mer'esan înainte să apuc să termin fraza. M-am obişnuit cu ea. Este mica mea… a părut că se luptă cu următorul cuvânt, înainte să spună în cele din urmă: oază.

„Aici se află sursa puterii ei." De aceea nu ieşea niciodată din coliba ei: doar aici avea forţa necesară să facă vrăjile care o ţineau în viaţă.

— În toţi aceşti ani… în care ai supravieţuit…

Oare aşteptase atât de mult ca prinţul clanului să moară, iar vraja lui să se risipească?

— Lucrurile pe care le construim în viaţă dăinuiesc adesea după noi, a rostit ea absentă.

Eu am înţeles din aceste cuvinte că vraja de înlănţuire a minţii era prea puternică. Chiar dacă soţul ei se afla în pământ, ea încă era sub influenţa vrăjii.

Şi-atunci? Ea îşi dă seama că nu va reuşi niciodată să rupă vraja, că va continua mereu aşa, fără să poată dezvălui adevărul până când va muri. Nu îi mai rămăsese decât să aştepte ocazia ca cineva să pună întrebările corecte, care să desfacă lanţul.

— De aceea m-ai chemat aici în prima zi, am spus eu, ştiind că ea nu va răspunde. Nu te-a interesat dacă am trecut probele; ai căutat pe cineva care ţi-ar putea dezlega taina. De aceea ai fost atât de interesată de Ferius. Ai crezut că poate o Argosi ca ea ar putea-o descoperi… sau te-ar putea ajuta s-o descoperi.

Dar atunci de ce nu pusese pe cineva s-o aducă aici pe Ferius? „Pentru că ar fi fost prea limpede. Vraja de înlănţuire a minţii nu ar fi îngăduit acest lucru.”

Mer’esan, cel mai puternic mag în viaţă al neamului meu, rămăsese doar cu speranţa că, printr-un concurs de întâmplări exterioare şi manipulări subtile, secretul ei putea fi descifrat de cel mai slab mag din clanul nostru: eu.

„În regulă, atunci, fă-o. Află secretul care o ţine legată.”

Am încercat să găsesc căi prin care să ocolesc vraja – vreo metodă ocolită prin care să pun întrebarea care i-ar fi putut îngădui să răspundă la ea. Însă o vrajă atât de puternică, făcută de însuşi prinţul clanului – probabil atunci când se aflase la apogeul puterii sale – nu putea fi ruptă de un joc inteligent de cuvinte. Nicio întrebare, nicio ghicitoare, niciun joc de-a ghicitul nu puteau dezvălui ce se afla ferecat înăuntrul ei. „Atunci, găseşte altceva. Schimbă jocul cumva.”

— Care-i planul, puştiule? m-a întrebat Reichis.

Într-un colţ al încăperii se afla o măsuţă. Am tras-o în faţa lui Mer’esan şi am scos din buzunarul pantalonilor pachetul de cărţi de joc pe care mi-l dăduse Ferius. Le-am aşezat pe masă, cu faţa în sus. Patru suite, fiecare cu simbolul său: stelele albe cu şapte colţuri, pe care noi le numim „heptagramă” reprezintă suita de vrăji şi neamul Jan’Tep, pavezele aurii pentru imperiul Daroman, potirele din argint pentru neamul Berabesq şi frunzele negre pentru neamul Mahdek.

— Mă gândesc că un om care are necazuri, ca tine, şi-ar folosi mai bine timpul decât să joace cărţi cu o bătrână, a comentat Mer’esan.

— Doar un singur joc.

Mi-am trecut vârful degetelor peste suprafaţa cărţilor. Fiecare suită avea aceleaşi cifre, doar denumirea de jos era diferită. Cea mai mare carte din suita Daroman era regele, însă neamul Berabesq o numea „Mare Vizir”, iar Jan’Tep, „Prinţul Clanului.” Cărţile continuau astfel, până la cel mai mic număr, fiecare înfăţişând oameni în diferite scene, asemenea unor actori care aşteptau să-şi joace rolul.

— Ce joc doreşti să jucăm? m-a întrebat Mer’esan.

I-am surprins privirea insistentă şi am încercat să văd în ochii ei dacă înţelegea – dacă trucul meu îi permitea să ocolească vraja de înlănţuire a minţii. Am ales o carte, şapte de frunze, care reprezenta un şaman Mahdek. Am aruncat-o pe masă, în faţa ei.

— Hai să inventăm un joc al nostru, am răspuns eu.

Ochii ei s-au îngustat, însă a schiţat un zâmbet.

— Deştept, a zis ea, apoi şi-a întins mâna ca să ia şi restul pachetului de cărţi. Şi cum se va numi acest joc al nostru?

— Hai să-l numim după singurul duşman pe care magia nu îl poate învinge, am răspuns eu. Adevărul.

32

Jocul de cărţi

Jocul pe care l-am jucat nu avea nicio noimă, cu reguli neimportante şi, cu siguranţă, necunoscute. Nu avea importanţă. Tot ce mă interesa era povestea pe care Mer'esan îşi dorea cu disperare să mi-o spună – povestea care fusese ferecată înlăuntrul ei vreme de secole întregi.

Şedeam la masă faţă în faţă. Ea a făcut cărţile şi a împărţit fiecăruia câte treisprezece cărţi. Le-a aşezat pe două rânduri, cu faţa în sus. Cumva, fiecare carte care i-a revenit prezenta scene cu figuri care ţineau în mâini stele cu şapte colţuri. Fie că folosise un truc sau magia, ea îşi împărţise întreaga suită de vrăji – suita Jan'Tep.

Eu m-am uitat la cărţile mele. Fiecare figură pictată pe ele avea un număr de frunze negre. „Deci, eu voi juca cu Mahdek."

Mer'esan a desfăcut ca un evantai restul pachetului de cărţi, în trei cercuri. Pe cel mai mare l-a aşezat în mijlocul mesei între noi, cu faţa în jos, astfel încât să se vadă doar spatele cărţilor.

— Oaza, a zis ea, apoi a mai făcut din cărţi două cercuri mai mici, unul la dreapta şi celălalt la stânga.

Am avut nevoie de o clipă ca să îmi dau seama ce reprezentau.

— Cercurile pentru dueluri?

Ea a încuviinţat şi a aşezat una dintre cărţile sale în cercul ei, cu faţa în sus. Aceasta prezenta o tânără cu braţele întinse, deasupra cărora pluteau şapte heptagrame.

— E rândul tău, mi-a zis ea.

Am dat să mă întind după una dintre cărţile mele, când am înţeles brusc despre ce era vorba.

— Reconstitui duelurile din timpul ultimei bătălii dintre Jan'Tep şi Mahdeki. De ce?

Ultima bătălie avusese loc cu aproape trei secole în

urmă, atunci când Mer’esan trebuie să fi fost tânără. Neamul nostru fusese cât pe ce să fie extirpat în timpul acelui conflict. Mahdekii folosiseră magia umbrei – a vidului – ca să elibereze demonii, atacându-i pe copiii Jan’Tep în somn, ca să le distragă atenţia până şi celor mai puternici magi. Strămoşii mei ripostaseră, folosind celelalte şase forme primordiale ale magiei: fier şi ambră, nisip şi mătase, suflare şi sânge.

Neştiind regulile, eu am făcut cea mai simplă alegere cu putinţă. Am ales una dintre cărţile mele de joc. Se numea „Străjerul frunzelor” şi descria un arcaş care trăgea opt săgeţi în aer, penele lor fiind confecţionate din frunze negre. Am aşezat-o în interiorul cercului meu.

— Greşit! a declarat Mer’esan, luându-mi cartea.

— Nu înţeleg. Cartea mea a fost un opt de frunze, iar a ta şapte de vrăji. N-ar trebui ca a mea…

— Această carte nu se poate apăra, a zis ea. Jeleşte.

— Jeleşte? Ce înseamnă asta?

Ea mi-a arătat cele două rânduri de cărţi aşezate în faţa noastră. Două dintre ele ajunseseră cumva cu faţa în jos.

— Cărţile acelea au fost scoase din joc. Au legătură cu străjerul de frunze care jeleşte.

M-am uitat sub cărţi. Erau amândouă mici, un doi şi un trei. Fiecare reprezenta un copil.

— Şi-acum, alege-ţi un atacator nou, mi-a poruncit Mer’esan.

Nedumerit şi tulburat, am aşezat o carte nouă. Aceasta era un nouă – şamanul de frunze.

— Nu! a exclamat Mer’esan, luându-mi-o şi pe aceasta.

— Lasă-mă să ghicesc, şi asta „jeleşte”?

Ochii ei au scânteiat furioşi.

— Da.

Când m-am uitat la cărţile care îmi mai rămăseseră, am observat că se mai întorsese una fără să-mi fi dat seama, iar aceasta era un cinci.

— E greşit, am spus eu, înţelegându-i într-un final intenţia. Mahdekii ne-au atacat familiile, nu invers. Ei au fost cei care…

— Joacă jocul!

Frustrat, am ales trei cărţi deodată, inclusiv pe cea mai mare ca număr, oratorul de frunze, şi le-am aşezat în cercul meu.

— Durere.

Mer’esan a smuls cartea din cerc şi a aruncat-o pe grămada de cărţi de lângă ea, care tot creştea. Le-a luat şi pe a doua şi pe a treia.

— Durere şi mai mare durere. Nu poţi câştiga dacă vei continua aşa.

Cercul meu era din nou gol. Mai mult, aproape toate cărţile de pe partea mea fuseseră cumva întoarse, asemenea trupurilor neînsufleţite înşiruite pe un câmp de bătălie.

— Nu asta s-a întâmplat! Jan’Tep s-au duelat cu Mahdekii care i-au invocat pe demoni, nu cu copiii lor. M-am ridicat de pe scaun. De ce mă minţi?

Mer’esan nu s-a uitat la mine.

— Stai jos, mi-a spus. Jocul nu s-a terminat încă.

— Atunci, care este mutarea mea? am vrut să ştiu. De fiecare dată când încerc să joc o carte, îmi spui că nu poate riposta!

— Nu ţi-au mai rămas cărţi ca să joci, a răspuns ea. Nu ai de ales decât să priveşti.

M-am aşezat fără tragere de inimă. Mer’esan a aşezat una dintre cărţile ei, prinţul clanului de vrăji, în oază. Mâinile îi tremurau, însă eu nu îmi dădeam seama dacă acest lucru se datora faptului că lupta împotriva vrăjii de înlănţuire a minţii sau vreunei agonii mai profunde provocate de amintiri.

Ea şi-a vârât o unghie sub una dintre cărţi, ridicând evantaiul care reprezenta oaza şi întorcându-l. Rând pe rând, cărţile de joc s-au întors cu faţa în sus. Fiecare dintre ele reprezenta o heptagramă. Oaza fusese cucerită de Jan’Tep.

— Eşti învins, a zis ea.

— Nu înţeleg. Ce vrajă a făcut prinţul clanului?

— Singura vrajă care contează. Cea care îţi permite să

câştigi jocul.

M-am uitat la cărţile de joc Mahdek, aşezate în faţa mea. Şi acestea erau cu faţa în sus. Fiecare frunză care descria suita lor era acum de un roşu sângeriu.

— Nu are nicio logică, am insistat eu.

„Ba are logică. Doar că nu vrei tu să crezi.” Neamul meu trăia în oraşe frumoase, însă nu avea arhitecţi renumiţi. Magia noastră venea din oazele care se aflau în centrul acestor oraşe, însă noi nu aveam mijloacele necesare să creăm altele noi. Ne spuneam mereu că strămoşii noştri creaseră toate acestea pentru noi şi că datoria noastră era să le apărăm, ca să nu ni le ia duşmanii.

Însă neamul Mahdek nu încercase niciodată să ne ia oaza.

Noi o furaserăm de la ei.

Nu ei declanşaseră un război între neamurile noastre.

Noi i-am masacrat pur şi simplu în somn, începând cu familiile lor, cu copiii lor.

Le-am distrus viitorul în favoarea noastră.

— Cum e posibil? am întrebat eu.

Mer’esan, cu lacrimi în ochi, a întors una dintre cărţile din cerc, făcându-le şi pe celelalte să se întoarcă din nou cu faţa în jos. Modelul de pe spatele cărţilor dispăruse, fiind înlocuit de negru, culoarea umbrei. Exista o singură vrajă care invoca puterea vidului.

— Nu se poate, am spus eu. Mahdekii erau cei care îi invocau pe demoni, neamul nostru niciodată n-ar…

Lui Mer’esan i-a scăpat un suspin, iar ultimele verigi ale lanţului care îi lega mintea au început să se rupă încet.

— Vrei să-mi spui regulile jocului?

M-am uitat la cărţile care îi reprezentau pe strămoşii pe care îi slăvisem toată viaţa, strămoşi despre care acum ştiam că invocaseră orori prin care să îi ucidă pe copiii duşmanilor noştri, ca să slăbească puterile magilor lor.

— Atunci… aşa a luat sfârşit războiul? Cu asasinate şi magie neagră?

— Să ia sfârşit? Ea a cules cărţile de joc din oază şi le-a ţinut în mână. Nu, Kellen din Casa Ke. Odată ce un astfel

de joc începe, nu se sfârşeşte niciodată.

Ea a aşezat cărţile pe masă cu faţa în sus, una peste cealaltă, cu o viteză crescândă. Imaginile se perindau cu atâta repeziciune, încât abia dacă puteam distinge ce carte reprezentau, însă mi s-a părut că văd ceva…

— Opreşte-te! am exclamat eu. Nu văd ce se întâmplă.

— Nu vei putea vedea niciodată, a răspuns ea, oprindu-se într-un final, când a aşezat ultima carte pe grămadă.

Un tânăr stătea în picioare, înconjurat de şase cărţi de citit, fiecare afişând o heptagramă. Cartea de joc se numea „Iniţiatul în vrăji”. O mai văzusem, şi atunci când Ferius îmi arătase pachetul ei de cărţi, şi atunci când Mer’esan o jucase în timpul jocului. Doar că acum ceva se schimbase.

Figura care se uita la noi avea aceeaşi expresie sârguincioasă ca înainte, doar că acum vedeam stigmatele negre încolăcindu-i-se în jurul unui ochi. „Sunt ca ale mele.”

— Nu poate fi… Ce vrei să-mi spui, Mer’esan?

Ea a întors cartea cu faţa în jos. Spatele acesteia înfăţişa acelaşi model obişnuit pe care îl văzusem şi înainte.

— Eu nu am spus nimic, fiu al lui Ke. Doar jucăm cărţi.

Degetele îmi tremurau când mi le-am ridicat şi mi-am atins pielea rece din jurul ochiului stâng.

— Întunecimea… Când strămoşii noştri şi-au dat seama că nu au puterea să îi înfrângă pe Mahdeki, ei… noi… i-am invocat pe demoni ca să îi distrugă. Mai întâi, le-am atacat familiile ca să îi îndurerăm, apoi le-am ucis magii.

Expresia de pe chipul ei era impasibilă, deşi lacrimile i se rostogoleau pe obraji.

— Asta ar fi o strategie sigură dacă ai încerca să câştigi jocul cu orice preţ.

— Tocmai asta e… preţul… Mahdekii nu ne-au blestemat cu întunecimea; ne-am infestat singuri atunci când am folosit magia vidului ca să invocăm demonii.

Mer’esan a oftat prelung şi şi-a şters lacrimile din ochi. Vraja de înlănţuire a minţii fusese desfăcută.

— Istoria este scrisă de învingători, a spus ea, însă adevărul iese întotdeauna la suprafaţă.

Am auzit un mârâit înfundat şi m-am uitat la mama lui Reichis, care îi arunca o privire duşmănoasă văduvei.

— Ce spune? l-am întrebat pe Reichis.

Mer'esan a fost cea care a răspuns.

— Spune că nu este firesc ca un părinte să îşi lase copiii să sufere pentru nelegiuirile în care aceştia nu au niciun amestec.

Am simţit ceva tare şi rece în stomac.

— Spune-i că nu îi înţelege pe Jan'Tep.

Mer'esan a cules încet şi cu grijă cărţile de pe masă şi mi le-a întins.

— Orice societate a săvârşit atrocităţi în trecut, Kellen. Crezi că imperiul Daroman a fost clădit doar pe curaj şi strategie militară? Sau că vizirii Berabesq îşi venerează zeul cu şase chipuri doar cu rugăciuni şi sărbători?

— Cum poţi fi atât de calmă? am întrebat-o eu. Soţul tău a făcut vraja care pe tine te-a împiedicat să dezvălui faptele comise de el şi de ceilalţi în numele neamului nostru!

— Nu a fost un om rău, a răspuns ea. S-a gândit la ce se pregătea pentru neamul nostru – de la imperiul Daroman, care se răspândea dinspre răsărit, şi până la neamul Berabesq, de la miazăzi, care ne-ar fi masacrat bucuroşi pe toţi pentru magia noastră diavolească, aşa cum o considerau ei. Ca să supravieţuim, trebuie să ne întărim vrăjile şi să pregătim mai mulţi tineri magi decât înainte. Mahdekii cunoşteau secrete care le permiteau să îşi construiască oaze în interiorul oraşelor, să facă vrăji mai puternice, iar tinerilor, să înveţe mai uşor magia.

— Mahdekii ne-ar fi distrus?

— Nu are importanţă. Nu puteam risca. Trebuia să punem stăpânire pe oaza din acest oraş, aşa cum trebuia să punem stăpânire pe toate celelalte. Ea s-a ridicat de pe scaun şi s-a îndepărtat de mine. Acestea sunt regulile jocului, Kellen.

— Stai… Unde pleci?

Ea s-a oprit, doar pentru o clipă, cu mâna pe clanţă.

— Lanţurile care m-au legat timp de aproape trei sunt de

ani s-au desfăcut. Mi-ar plăcea să iau acum o gură de aer.

Când m-am alăturat lui Mer'esan în aerul răcoros al nopţii, ea privea în întunericul care învăluia grădinile. Mă întrebam cu cât timp în urmă fuseseră plantate, cine le îngrijea şi dacă văduva mag le văzuse de aproape până în acel moment. Însă niciuna dintre aceste întrebări nu era importantă.

Dincolo de grădini, palatul se înălţa mândru dinaintea noastră. Tronul guvernării clanului nostru. Un loc pe care nici măcar nu îl construiserăm noi.

— Am construit ceva cu mâinile noastre? am întrebat-o eu.

Mer'esan a lăsat să-i scape un râs amarnic.

— Fireşte că da. Mahdekii au fost întotdeauna puţini la număr. Oraşul acesta, de pildă, este mult prea mic ca să încapă tot clanul nostru. Prin urmare, am construit…

— Mahalalele, am zis eu. Mahalalele Sha'Tep. Construcţii şubrede din lemn neprelucrat şi piatră brută. Au trecut trei sute de ani, iar noi n-am fost în stare să construim decât nişte bordeie.

— Neamul nostru n-a fost niciodată unul de arhitecţi sau de constructori, Kellen. Magia este vocaţia noastră, singura muncă pe care o preţuim mai presus de orice.

M-am gândit la boala care îi afectase pe unii dintre iniţiaţi şi pe Shalla.

— Trebuie s-o găsesc pe sora mea, am spus. Cineva încearcă să ne facă rău, aşa cum le-am făcut şi noi rău Mahdekilor. Îi distrug pe copii ca să…

Mer'esan m-a întrerupt.

— Asta fac? Îi distrug pe copii?

Îmi doream ca măcar o dată să nu transforme totul în întrebări enigmatice, apoi mi-am dat seama că ştiam deja răspunsul. Când fuseserăm atacaţi de bărbaţii cu măşti Mahdek, în noaptea în care încercam să invocăm spiritele ocrotitoare, aceştia nu încercaseră să o omoare pe Shalla, ci încercaseră să o facă să creeze o legătură cu un animal bolnav. Încercaseră să îi slăbească magia pentru totdeauna. „Acelaşi lucru se întâmplă şi cu ceilalţi iniţiaţi."

— Cine îşi doreşte ca neamul nostru să dăinuiască, dar să ne slăbească puterile magice? am întrebat eu.

Mer'esan a ridicat din umeri.

— Este o întrebare bună, dar nu e cea corectă.

Am închis ochii, încercând să-mi imaginez toate piesele acelui puzzle, aranjându-le în minte aşa cum făceam cu formele geometrice complexe ale unei vrăji.

— Ai spus că, înainte de război, nu existau atât de mulţi magi Jan'Tep ca acum şi că aceştia nu erau la fel de puternici precum cei din zilele noastre.

— Mda, a zis Reichis, pufnind. Noi le numim „vremurile bune de altădată."

Mă obişnuisem atât de mult să nu îl mai consider un *nekhek,* încât uitasem că pisicile-veveriţe ne considerau duşmanii lor.

— Hei, nu te uita la mine, a zis el, surprinzându-mi privirea. Dacă neamul meu ar vrea să-i vină de hac neamului tău, ne-am furişa pur şi simplu în odăile voastre noaptea şi v-am smulge…

— Ochii. Da, am înţeles.

Mer'esan m-a bătut uşor pe frunte.

— Concentrează-te.

— Întrebarea adevărată este: cine are cel mai mult de câştigat dacă magilor noştri le slăbesc puterile?

„Nu, nu asta e întrebarea." Era ca atunci când făceai o vrajă – trebuia să ai toate elementele ca să funcţioneze.

Brusc, mi-am dat seama.

— Cine suferă cel mai mult atunci când cei cu puteri magice devin tot mai puternici?

Mer'esan a zâmbit.

— Bine. Deştept. Acum, că ai întrebarea, cred că ai şi răspunsul.

Îl aveam. De câte ori nu mă închisesem în odaia mea, cuprins de panică, gândindu-mă la ce se putea întâmpla dacă nu reuşeam să-mi aprind benzile… devenind din ce în ce mai revoltat de fiecare dată când Shalla sau unul dintre ceilalţi iniţiaţi deveneau mai puternici? *Pentru că* ştiam că vor triumfa în faţa mea, mă vor batjocori, se vor aştepta să

fiu slujitorul lor. Pentru că aşa te comporţi cu cei care nu au puteri magice.

— Cei care au cel mai mult de suferit atunci când magia devine prea puternică sunt cei care n-o au, am spus. Sha'Tep sunt cei care ne atacă.

Mer'esan a încuviinţat.

— Pe măsură ce magia noastră creşte, diferenţa dintre noi devine tot mai mare. Cu fiecare generaţie, Sha'Tep se transformă în sclavi.

— Ce e un sclav? a întrebat Reichis. Cealaltă pisică-veveriţă a cârâit la el şi, după câteva clipe, el şi-a ridicat privirea la mine. Oamenii sunt dezgustători.

— Du-te, a zis Mer'esan. Dacă avem dreptate şi conspiratorii sunt Sha'Tep, atunci ei trebuie să le fi dus pe sora ta şi pe femeia Argosi în acel loc unde se află sursa magiei noastre, dar unde noi nu putem păşi.

— Oaza? Dar noi mergem acolo tot timpul. Acolo începem să învăţăm cum să folosim magia!

— O fi izvorul, sau fântâna?

— Încetează să mă mai testezi! am spus eu. Sora mea şi prietena mea sunt în pericol!

M-am uitat la benzile de pe antebraţe, dorindu-mi să pot face să strălucească banda de mătase care mi-ar fi îngăduit să fac o vrajă de divinaţie dacă părinţii mei nu mi-ar fi sigilat-o. „Numai că mama a spus că a încercat deja să o găsească pe Shalla cu ajutorul ei şi nu a reuşit. Izvorul sau fântâna…"

— Minele… te referi la mine. Oaza este sursa, însă cu ajutorul minereurilor din mine făurim cerneala pentru benzile noastre.

— Şi ce dacă? a întrebat Reichis.

— Dacă magii intră în mine, se îmbolnăvesc din cauza minereurilor brute. De aceea Sha'Tep trebuie să le extragă pentru noi, astfel încât să putem fi tatuaţi cu toate cele şase forme primordiale de magie.

Mer'esan şi-a întins un deget şi mi-a atins obrazul chiar sub ochiul stâng. Senzaţia era ciudată… ca vibraţia din aer atunci când cerul era brăzdat de fulger.

— Şapte. Există şapte forme de magie, Kellen.

Cu tot entuziasmul de a o putea ajuta pe văduva mag să rupă vraja de înlănţuire a minţii şi şocul dezvăluirii a ceea ce strămoşii mei le făcuseră Mahdekilor, reuşisem să uit de întunecimea care mi se forma în jurul ochiului şi care avea să rămână acolo pentru totdeauna, aşezată de bunica mea.

— De ce mi-a făcut una ca asta?

— Cine poate şti? Poate din nebunie, poate că boala i-a luat minţile.

Cuvintele mi-au ieşit din gură înainte să le pot înăbuşi.

— Mă bucur că tata a ucis-o. A meritat să moară.

Mer’esan şi-a retras mâna.

— Seren’tia cea pe care am cunoscut-o eu a fost o femeie înţeleaptă, un mag care a dat dovadă de o mare pricepere şi fineţe.

— Până când a înnebunit.

Văduva mag m-a privit. Expresia de pe faţa ei era mai mult tristă decât dezaprobatoare.

— Trebuie să facem o alegere, tu şi cu mine. Trebuie să decidem dacă vrem să o urâm pe femeia nebună care a încercat să te distrugă sau dacă vrem să credem că o parte din sufletul bunicii tale a rămas şi că, poate, ea a înţeles ceva ce noi nu înţelegem. Magia nu este nici bună, nici rea; felul în care o folosim îi dictează scopul.

— Şi care e scopul, atunci? De ce bunica a vrut ca eu să fiu atins de întunecime?

— Doar timpul ne va spune şi doar dacă vei supravieţui, ca să poţi merge pe drumul care te aşteaptă. Ea s-a întors şi a început să se afunde în grădină. Pe mine mă aşteaptă un alt drum.

— Stai! am strigat eu. Trebuie să îi oprim pe conspiratorii Sha’Tep! Trebuie să mă ajuţi…

Ea s-a oprit pentru o clipă.

— Le-am oferit trei sute de ani semenilor noştri, Kellen, iar cei mai mulţi i-am petrecut legată de o vrajă pe care a făcut-o bărbatul pe care l-am iubit şi care m-a iubit. Am fost înlănţuită de magie, însă acum m-am săturat de ea, şi

de trecut. Viitorul vă aparţine ţie şi generaţiei tale. Eu mai am un singur lucru de făcut.

— Ce? am vrut eu să ştiu. Ce ar putea fi mai important decât viitorul neamului nostru?

— Vreau să mă plimb prin grădina mea, a răspuns ea, şi s-a îndreptat spre rondourile mari cu flori şi spre plantele căţărătoare, cu braţele întinse, ca şi când ar fi vrut să le îmbrăţişeze.

Vrăjile străluceau pe sub veşmântul ei din mătase cu fiecare pas pe care îl făcea. În scurt timp, acestea au început să se estompeze, iar pielea de sub veşmânt, şi muşchii, şi oasele de sub piele au început să se fărâmiţeze. Văduva mag s-a transformat în ţărână înainte să apuce să atingă măcar o petală.

33

Mina

Intrarea în mină era străjuită de nişte stâlpi bătuţi de vreme, acoperiţi de licheni cenuşii, dezgustători, care emanau o strălucire sinistră în întuneric. M-am ascuns după un copac din apropiere, aşteptându-mă ca, în orice clipă, străjerii palatului să se ia după noi. Pădurea care ne înconjura era cufundată în tăcere. Nu se auzea niciun zgomot, cu excepţia respiraţiei mele grele.

Fără planta medicinală şi copleşit de toate prin câte trecusem în ultimele zile, abia reuşisem să ţin pasul cu afurisitele alea de pisici-veveriţe.

Reichis nu părea deloc impresionat de vigoarea mea.

— Voi, oamenii, chiar nu puteţi…

— Ajunge, i-am retezat-o eu, sprijinindu-mă cu mâinile pe genunchi când m-am aplecat ca să-mi trag sufletul. Am înţeles. Oamenii nu sunt buni de nimic. Pisicile-veveriţe sunt cel mai priceput neam de vânători, urmăritori, alergători, războinici… Am omis ceva? Poeţi, poate?

El a pufnit scurt.

— Ştii că înţeleg sarcasmul, nu?

Mă aşteptam ca mama lui să-mi tragă o muşcătură bine-meritată, aşa cum avea tendinţa să facă, însă o pierduserăm undeva, pe drum. Fără îndoială că se întorsese la haită.

Am aruncat o privire în spate, la drumul pe care îl parcurseserăm de la hambarul care se afla la vreo trei sute de metri în spatele nostru. Am făcut o incursiune rapidă înăuntru, dar nu am găsit nimic în afară de un cal pestriţ, cu pete negre şi maronii, care cu siguranţă era al lui Ferius.

În regulă. Aşadar, dacă Ferius era în mină, atunci existau şanse mari ca şi Shalla să fie tot acolo. Asta însemna că nu trebuia decât să mă furişez de-a lungul a kilometri de tuneluri, să le găsesc pe Ferius şi pe Shalla,

să le eliberez şi să le scot la suprafaţă fără să fim văzuţi. Uşor.

M-am uitat la antebraţe, să văd dacă nu cumva mi se aprinsese banda de mătase, ca să pot face vrăji de întunecare a minţii care să ne mascheze prezenţa. Nu se aprinsese. Fireşte că nu se aprinsese şi nici nu avea să o facă vreodată, acum că tata îmi sigilase pentru totdeauna magia de mătase. „Bine, nu va fi uşor.”

Mă gândisem să cer ajutor, însă Tennat şi fraţii lui erau încă pe urmele mele. Ra’fan m-ar fi prins într-o vrajă înainte să ajung în centrul oraşului. Şi-apoi, chiar dacă aş fi ajuns acasă, aş fi sfârşit cu siguranţă legat de o masă, iar tata şi-ar fi terminat lucrarea de sigilare. Era puţin probabil să dea ascultare ţipetelor mele incoerente despre cum văduva mag îmi dezvăluise faptele de mârşăvie săvârşite de neamul nostru împotriva Mahdekilor şi despre cum servitorii Sha’Tep – pe care nimeni nu îi credea capabili nici măcar să îi întoarcă vorba vreunui mag – puseseră la cale un plan care să slăbească puterile magice ale copiilor Jan’Tep.

Nu era de mirare că Reichis ne ura atât de mult. Se vedea treaba că eram nişte ticăloşi.

„Tocmai de aceea nu ar fi o idee prea bună să îmi pun viaţa în mâinile… sau, mai degrabă, în labele… unei creaturi care dispreţuieşte orice umblă pe două picioare.”

— Chiar îmi urăşti specia? l-am întrebat.

— Nu îi urăsc pe toţi oamenii, a răspuns Reichis. Mahdekii au fost cei mai paşnici oameni din câţi am văzut. Neamul tău, pe de altă parte… El a pufnit dezgustat. Nişte uriaşi spurcaţi pe două picioare care încearcă să distrugă tot ce-i înconjoară.

— De unde ştii cum erau Mahdekii? Au murit cu toţii înainte să te naşti tu.

S-a bătut uşor cu laba în tâmplă.

— Pisicile-veveriţe au o excelentă memorie tribală.

Am dat să obiectez, apoi mi-am dat seama că mă aflam pe punctul de a începe o dezbatere periculoasă cu o creatură care, cel mai probabil, îi saluta pe ceilalţi membri

ai speciei lui mirosindu-le dosurile.

— Gata cu vorbăria, a mârâit el, luând-o la fugă spre intrarea în mină. Hai s-o salvăm pe femeia Argosi şi să facem din lumea asta un loc mai bun, omorând câţiva Jan'Tep.

Mirosul a fost cel care m-a izbit primul. Mereu îmi imaginasem că în mine miroase a… ei bine, a nimic, de fapt, însă aici puţea a apă stătută. De fiecare dată când îmi deschideam gura ca să inspir, simţeam, practic, gustul aerului rânced şi al prafului din jurul nostru. Cum reuşea cineva să reziste aici, zi de zi, şi să extragă minereul din care se făcea acea cerneală pentru tatuatul benzilor, care le serveau altora?

Cum era posibil să îi condamnăm pe membrii familiilor noastre la o astfel de viaţă?

Reichis avea dreptate. Semenii mei sunt într-adevăr nişte fiinţe oribile.

M-aş fi simţit şi mai vinovat din cauza propriei complicităţi, însă în acel moment eram concentrat la tunelul mic şi umed în care mă aflam. Nu mai fusesem niciodată atât de adânc sub pământ – aşa reuşisem să ajung la vârsta de cincisprezece ani, înainte să-mi dau seama că îmi era o frică teribilă să nu rămân blocat în spaţii închise.

— Te simţi bine, puştiule? m-a întrebat Reichis. Arăţi mai rău decât de obicei.

— Ssst! am şuierat eu, energic. Vrei să ne audă?

— Sunt o pisică-veveriţă, idiotule. Singurele sunete pe care fiinţele umane le discern la mine sunt cele scoase de un animal. El mi-a arătat cu laba o familie de şobolani care se furişa în fugă de-a lungul unei scobituri în peretele de deasupra noastră. Există o grămadă de-alde d-ăştia pe-aici, în caz că n-ai observat.

De fapt, nu observasem, însă nu aveam de gând să recunosc asta în faţa lui.

Reichis deschidea calea, afundându-se tot mai mult în mină, oprindu-se din când în când ca să adulmece solul sau pereţii. Părea să o facă foarte des, lucru care m-a făcut să

mă întreb dacă simţul lui olfactiv chiar era atât de fin precum pretindea el.

Tunelurile, însă, reprezentau o îngrijorare şi mai mare. Nu aduseserăm cu noi nicio sursă de lumină, însă peticele groase de licheni cenuşii strălucitori lăsau să se vadă cât de putrede erau grinzile din lemn care susţineau părţile laterale şi sprijineau tavanul de deasupra noastră. Nu o dată am fost nevoiţi să facem cale-ntoarsă pentru că pasajul era blocat din cauza surpărilor.

Mai aveam o problemă.

— Eşti sigur că te simţi bine, puştiule? m-a întrebat Reichis. Arăţi…

— Nu spune nimic.

El s-a apropiat agale de mine şi a început să mă adulmece.

— Nu, vorbesc serios. Cred că eşti bolnav.

— Sunt doar obosit, am spus eu, sprijinindu-mă cu o mână de perete ca să nu cad.

Valul de greaţă era atât de puternic, încât abia m-am putut abţine să vomit. Nu îmi amintesc să mă fi simţit vreodată atât de rău, iar eu mă simţeam adesea rău. Când m-am uitat la palmă, am observat că începea să mi se umple de băşici. Când m-am uitat din nou la locul unde îmi pusesem mâna, am văzut un firicel subţire de minereu de-a lungul peretelui, ca o crăpătură.

— Cred că ne apropiem de centrul minei, am zis eu în şoaptă. Magii Jan’Tep se îmbolnăvesc aici. Maestrul Osia’phest zice că, cu cât este mai puternic un mag, cu atât mai grav se îmbolnăveşte dacă intră în mină.

— Şi-acum ce facem? m-a întrebat Reichis.

„Strămoşi… Dacă mie mi-e rău, înseamnă că Shalla este pe moarte.”

— Mergem mai departe. Am luat-o de-a lungul tunelului. Eu nu sunt cine ştie ce mag. Să sperăm că, măcar de data asta, acesta va fi un lucru bun.

Ne-a luat vreo douăzeci de minute ca să descoperim unde le ţineau pe Shalla şi pe Ferius, iar eu să aflu că acea senzaţie de greaţă era cea mai mică problemă a mea.

— Sunt trei bărbaţi, mi-a spus Reichis, când s-a întors în fugă la locul unde îl aşteptam eu, după colţ. Poartă măşti, la fel ca imbecilii ăia pe care i-am pus pe fugă data trecută.

— Şi eşti sigur că Ferius şi Shalla sunt acolo?

Vorbeam cât puteam de încet, aproape în şoaptă.

El a încuviinţat, gest extrem de ciudat la o pisică-veveriţă.

— Femeia Argosi este cu siguranţă acolo, legată de un fel de stâlp. Mai este o femeie, care zace inconştientă pe jos. Am reuşit să-i simt bine mirosul în aerul din exteriorul încăperii. Are un miros tineresc, categoric Jan'Tep. Destul de arogant, dacă mă întrebi pe mine.

— Poţi mirosi aroganţa?

El s-a uitat la mine, înclinându-şi capul într-o parte.

— Tu nu poţi?

Nu îmi dădeam seama dacă se amuza pe seama mea. Reichis părea să aibă un simţ al sincronizării complet neadecvat atunci când venea vorba despre a face glume şi a fi în pericol de moarte.

M-am lăsat în patru labe şi m-am târât cât am putut de tăcut până la capătul tunelului, ca să pot arunca o privire de după colţ.

Nu puteam vedea prea mult în semiîntuneric – lămpile lor cu petrol nu răspândeau mai multă lumină decât peticele de licheni cenuşii. Bărbaţii din încăperea săpată nu păreau să-şi facă griji că vor fi descoperiţi. Doi dintre ei şedeau pe scaune şi râdeau, în timp ce al treilea părea să gătească în nişte oale din metal, aşezate pe nişte mangaluri mici. Toţi trei purtau măşti negre, lăcuite, asemenea celor pe care le văzusem în noaptea în care Shalla şi cu mine fuseserăm atacaţi.

Ferius Parfax atârna moale de una dintre grinzile de susţinere, iar încheieturile mâinilor îi erau legate deasupra capului cu o frânghie. O a doua siluetă zăcea inconştientă pe jos. Nu puteam vedea cine era în semiîntuneric, însă eram sigur că era sora mea.

— Ei? m-a întrebat Reichis.

M-am târât după colţ, încercând să găsesc o cale prin

care să le scot de-acolo pe Ferius şi pe Shalla.

— Mă gândesc.

— De ce să te gândeşti atâta? Mergem, îi omorâm pe oamenii care nu ne plac şi îi salvăm pe cei care ne plac. Simplu.

— Sunt trei bărbaţi puternici acolo, care sunt probabil înarmaţi. Ce-ar trebui să facem cu ei?

— Le mâncăm limbile? a sugerat el. Doi pentru mine, unul pentru tine?

Mi-am dat seama repede că, în ciuda virtuţilor sale, Reichis avea un simţ al autoconservării scăzut. Pe de altă parte, entuziasmul micului monstru la gândul unei posibile încăierări era ciudat de molipsitor. De asemenea, eram cât se poate de conştient de faptul că el încerca să îşi asigure partea leului, ca un lacom ce era.

„Ce se întâmplă cu mine? De când au început să mă intereseze încăierările?”

Atunci am realizat că se schimba ceva înăuntrul meu. Poate că această schimbare se produsese de ceva vreme. Putea fi un efect secundar al plantei medicinale sau al legăturii ciudate pe care începusem să o am cu pisica-veveriţă. Poate că se datora pur şi simplu faptului că acum ştiam, fără nicio urmă de îndoială, că nu mă voi mai simţi niciodată ca făcând parte din clanul sau familia mea. Toată viaţa am crezut că, datorită părinţilor mei, eram menit să devin un mare mag – un erou Jan’Tep, precum cei din legendele cu care crescusem. Doar că nu eram un erou. Nu eram special.

Eram de-a dreptul furios.

— Haide, puştiule, a cârâit Reichis. Ticăloşii ăia n-or să se mănânce singuri.

„Sigur, mi-am zis. Nicio problemă. Ba da, există o problemă.”

— N-am nicio armă, am spus eu în şoaptă.

— Foloseşte-ţi dinţii, a fost sfatul inutil al lui Reichis.

În timp ce ne târâm spre încăpere, eu am întins mâna şi am cules de pe jos o piatră de mărimea unui pumn. „Foloseşte-te de ce ştii.”

34

Salvarea

Dacă credeţi în basme, veţi afla că există o mulţime de modalităţi excepţionale prin care un erou singuratic şi un spirit ocrotitor credincios îşi pot păcăli şi înfrânge duşmanii care îi depăşesc numeric, în încercarea lor de a salva o prinţesă aflată la ananghie. Din nefericire, pentru toate acestea e nevoie de magie – mult mai multă decât aş fi putut stârni eu cu amărâta mea de bandă pentru magia de suflare. Şi-apoi, eu nu aveam, practic, un suflet ocrotitor. Aveam… cum spusese mai devreme Reichis? Un partener de afaceri. Se pare că un „partener de afaceri” seamănă mult cu un spirit ocrotitor, atâta doar că nu face toate acele lucruri pe care i le ceri tu.

— Ar trebui să producem o diversiune, am şoptit eu, căutând din priviri ceva ce ne-ar fi putut fi de folos în acest scop.

— Nicio problemă, a cârâit Reichis. Mă ocup eu de asta.

Fără niciun avertisment, pisica-veveriţă a sărit în încăpere, cârâind şi mârâind de parcă ar fi fost o creatură cuprinsă de turbare. Se vede treaba că el nu înţelegea că ideea unei diversiuni era, de fapt, să nu îţi faci cunoscută prezenţa în mod teatral duşmanilor tăi. Neavând de ales, am strâns piatra în pumn şi m-am năpustit înăuntru în urma lui.

Am recunoscut acele măşti negre, groteşti, care acopereau feţele a doi dintre adversarii noştri ca fiind identice cu cele pe care le purtaseră bărbaţii care ne atacaseră în noaptea în care încercaserăm să invocăm animalele-forţă. Una avea o pereche de colţi deformaţi, iar chipul sculptat îi era schimonosit, iar cea de-a doua avea în mijloc un al treilea ochi înspăimântător.

Al treilea bărbat purta o mască pe care nu o mai văzusem până atunci, care se deosebea prin urechile lungi şi răsucite, aşezate pe părţile laterale. M-am întrebat

pentru o secundă dacă nu se simţea prost că primise cea mai puţin intimidantă mască, apoi am observat cuţitul cu lamă lungă pe care îl ţinea în mână şi am hotărât că, dacă se simţea, într-adevăr, prost, atunci avea să găsească o cale prin care să compenseze.

Reichis l-a ales pe „Colţi”, cel mai mare dintre cei trei. A ţâşnit în sus, a aterizat apoi pe o poliţă îngustă, sculptată în peretele tunelului, iar de acolo şi-a luat avânt şi a sărit pe capul bărbatului. Mi s-a părut o strategie neinspirată, având în vedere că masca lăcuită îi proteja acestuia faţa, apoi l-am văzut pe Reichis căţărându-se în vârful capului acestuia şi înfigându-şi ghearele de la labele din spate în ochii lui. Am auzit un ţipăt sfâşietor când bărbatul şi-a dat seama ce se întâmpla şi a încercat să se descotorosească de Reichis. Pisica-veveriţă a sărit de pe capul bărbatului, smulgându-i un mănunchi de păr şi o bucată de scalp de pe ceafa care nu era protejată.

— *Nekhek!* a ţipat „Urechi”.

— Nu fi prost, i-a spus „Al Treilea Ochi”, ţinându-şi cuţitul pregătit, ca să o înfrunte pe pisica-veveriţă. N-ai auzit? Nu sunt demoni. Sunt, probabil, doar nişte potăi urâte.

Reichis a mârâit drept răspuns, atât de incoerent din cauza furiei, încât habar nu aveam ce zicea.

— Vino aici, potaie! a zis „Al Treilea Ochi”, pregătindu-se să-l înşface pe Reichis în vreme ce „Colţi” îşi revenise suficient, încât să se înarmeze cu un ciomag.

Cei doi au făcut câţiva paşi, cu gândul de a-l încolţi pe Reichis.

Niciunul dintre ei nu mă observase încă, prin urmare m-am apropiat în fugă de „Colţi” şi l-am lovit în cap cu piatra. Ţeasta lui era mai tare decât mă aşteptasem. Bărbatul s-a rotit şi m-a lovit cu un cot în piept, izbindu-mă de perete. Neavând alte idei mai bune, am hotărât să procedez aşa cum ar fi procedat în general Reichis. Am început să îl lovesc în mod repetat cu piatra. I-am ratat partea laterală a capului, însă l-am nimerit în falcă, rupând o bucată din masca lăcuită. Bărbatul a scos un ţipăt de durere.

Cel de-al treilea bărbat, „Urechi”, m-a apucat de după mijloc şi m-a trântit de perete. Am simţit că rămân fără aer, însă, cu un pic de noroc şi ascultându-mi instinctul, am reuşit să îl lovesc cu piatra în spate în timp ce mi-am ridicat genunchiul cât am putut de sus. L-am nimerit în bărbie, însă jur că durerea ascuţită care m-a străfulgerat prin rotulă în urma impactului cu masca a fost mai mare decât cea pe care i-o pricinuisem eu.

Am auzit un mârâit puternic, iar când m-am întors, l-am văzut pe „Colţi” lovindu-l cu vârful cizmei pe Reichis şi trimiţându-l cu spatele prin aer. Am scos un ţipăt şi m-am năpustit asupra lui „Colţi”, cu piatra sus, în aer. El s-a retras cu spatele atât de repede, încât s-a lovit cu ceafa de peretele din spatele lui, luându-se singur prin surprindere. Când m-am întors la ceilalţi, l-am văzut pe cel de „Al Treilea Ochi” venind înspre mine, trecând în fugă pe lângă stâlpul de care o legaseră pe Ferius. Ea şi-a întins piciorul în ultimul moment, punându-i piedică.

„Al Treilea Ochi” a aterizat cu faţa pe solul stâncos. M-a apucat strâns de gleznă şi a încercat să mă tragă jos, lângă el. M-am aplecat şi-am încercat să îl pocnesc cu piatra, însă Reichis mi-a luat-o înainte, a sărit în spatele bărbatului şi şi-a înfipt ghearele în carnea lui, prin pânza cămăşii. Se pare că era la fel de dureros precum arăta, deoarece, în câteva secunde, „Al Treilea Ochi” mi-a dat drumul. Bărbatul s-a ridicat anevoie în patru labe şi a ieşit în fugă din încăpere, încercând cu disperare să îl dea la o parte pe Reichis, care cârâia întruna:

— Cine-i potaia acum, căţea? Cine-i potaia acum?

— Reichis, vino aici! am strigat eu, întorcându-mă cu faţa la ceilalţi atacatori.

Din fericire, „Colţi” zăcea în continuare inconştient pe jos, iar „Urechi” stătea în patru labe, încercând să îşi revină după loviturile cu piatra pe care i le aplicasem. El şi-a ridicat cuţitul şi a tăiat aerul, încercând să îmi nimerească piciorul. Am văzut-o pe Ferius, care atârna de stâlp, ridicându-şi călcâiul cizmei şi lovindu-l pe „Urechi” în partea laterală a capului. Acesta a căzut greoi pe jos şi-a

rămas nemişcat.

— Hei, puştiule! a zis ea, abia reuşind să-şi concentreze privirea asupra mea. Deşi era semiîntuneric, îi vedeam vânătăile de pe faţă şi urmele roşii ca sângele din jurul gâtului. Asta numeşti tu salvare?

— Nu e ca şi când aş avea experienţă, am ripostat eu. Tremuram şi abia dacă mai puteam ţine în mână piatra, care era mânjită de sânge. Cum m-am descurcat până acum?

Ea a chicotit răguşit.

— Dezleagă-mă şi ajută-mă s-o scot pe sora ta afară din mina asta nenorocită, la aer curat, ca să pot fuma şi eu o ţigară – apoi îţi voi spune cum te-ai descurcat.

Tocmai îi dezlegam frânghiile, când Reichis a dat buzna înăuntru.

— Avem o problemă.

— Ce mai e acum? am întrebat eu, folosind cuţitul celui de „Al Treilea Ochi” ca să tai frânghiile din jurul încheieturilor lui Ferius.

Reichis părea ciudat de stânjenit.

— Se pare că m-am înşelat când am spus că sunt doar trei bărbaţi aici.

35

Tunelurile

Cu Ferius eliberată şi cu Shalla în braţe, fugeam cât puteam de repede prin tuneluri. În cele din urmă, s-a dovedit că nu fugeam deloc repede. Am realizat că nu eram atât de puternic pe cât crezusem eu întotdeauna şi abia reuşeam să înaintez fără să o scap pe Shalla sau să cad în nas.

— Lasă-mă s-o iau eu, a zis Ferius. Abia dacă rezişti.

— Iar tu abia dacă eşti conştientă, i-am spus eu.

Ea a clătinat din cap.

— Droguri afurisite! Mi-au vârât ceva pe gât când m-au prins. Îmi provoacă ameţeli.

I-am condus mai departe, ciulind urechile ca să îmi dau seama care tunel putea fi gol. Auzeam deja ecoul paşilor urmăritorilor noştri pe solul stâncos al minei în timp ce veneau după noi.

— Câţi mai sunt? am întrebat eu.

— Cinci, a cârâit Reichis.

— Şase, a zis Ferius.

Ea a privit în jos, la pisica-veveriţă.

— Câţi a spus el?

Următoarele secunde de alergare au fost punctate de discuţia în contradictoriu dintre Ferius şi Reichis despre care din ei doi avea auzul mai fin. Ar fi fost mai puţin enervanţi dacă nu m-ar fi pus să le traduc. În ceea ce mă privea, puţin îmi păsa cine avea dreptate, însă, având în vedere că habar nu aveam cât de bine ştiau să numere pisicile-veveriţe, am ales numărul mai mare.

Am ajuns la o altă răscruce. Tunelurile înguste se împărţeau în trei direcţii diferite, fiecare la fel de întunecat, de umed şi de ameninţător.

— Pe unde-o luăm? am întrebat eu.

Ferius s-a uitat în toate direcţiile, mijind ochii în timp ce încerca să scape de ameţeala provocată de droguri.

— Vreo treizeci de metri în faţă, apoi la dreapta, a răspuns ea.

Reichis a luat-o la fugă înaintea noastră, apoi s-a întors.

— N-o putem lua pe-aici, a zis el, trecând în goană pe lângă noi.

În următoarele treizeci de minute pline de groază, am urmat un soi de tipar, luând-o într-o direcţie, apoi întorcându-ne când îi auzeam pe bărbaţii cu măşti apropiindu-se. Ferius găsea cea mai probabilă cale, iar Reichis o lua înainte, să verifice dacă ne scotea afară din mine sau dacă ne afunda într-un pericol şi mai mare.

Problema era că, indiferent cât de bine se pricepea Ferius la ghicit, ea fusese o singură dată în aceste tuneluri, iar bărbaţii cu măşti le cunoşteau mult mai bine decât noi. De fiecare dată când credeam că am găsit o ieşire, ei reuşeau să ne aţină calea şi să ne oblige să ne întoarcem încă o dată din drum.

— Ne mână mai adânc în mină, a bombănit Reichis.

— Mda, a încuviinţat Ferius, de îndată ce i-am tradus. Cred că asta-i şi ideea.

Neavând de ales, am mers mai departe. Mă vedeam nevoit să mă opresc mai des acum. Mă lăsam în genunchi şi o aşezam pe Shalla în poală, ca să îmi pot odihni braţele o clipă. Am încercat să o trezesc, sperând că va putea fugi pe picioarele ei, însă firicelele de minereuri de pe pereţii tunelului care mă făceau pe mine să mă simt rău, cu siguranţă că aveau un impact mai mare asupra cuiva care avea puterile magice ale Shallei.

Încetineam ritmul, iar urmăritorii noştri ştiau asta. Ecoul paşilor lor era însoţit de râsete. Hienele se apropiau de prada lor.

— Tu ia-o înainte, puştiule, a zis Ferius, rezemându-se de perete. Eu şi pisica-veveriţă îi vom încetini în vreme ce tu…

— Nu vă las aici!

— Când m-am oferit eu să mor aici ca să poată trăi două fiinţe umane nenorocite? a cârâit Reichis.

— Se pare că niciunul dintre noi nu va ieşi de aici, a

strigat o voce din tunelul care se deschidea în spatele nostru.

Fără să scoatem un cuvânt, Ferius şi cu mine am ridicat-o pe Shalla de pe jos, aşezându-i fiecare câte un braţ pe după umăr în timp ce ba fugeam, ba ne împiedicam de-a lungul tunelului, mânaţi de nimic altceva decât de panică şi de o ultimă rămăşiţă de putere.

Am auzit zgomotele făcute de urmăritorii noştri, însă aceştia au încetinit pasul, de parcă ar fi mers la plimbare. Am ajuns la capătul tunelului, însă am dat de o înfundătură.

— Minerii Sha'Tep îşi petrec cea mai mare parte din viaţă învăţând aceste tuneluri, a strigat vocea, mai aproape decât înainte. O singură schimbare de direcţie şi poţi cădea într-un puţ sau te poţi rătăci prin labirintul de tuneluri pustii. Te poate prinde o surpare de teren şi să putrezeşti aici ani la rând înainte să îţi descopere cineva trupul. Aveţi idee cam cât de tare v-aţi rătăcit acum?

Ne-am întors şi am văzut şase siluete cu măşti negre, lăcuite, venind înspre noi. Fiecare mască era unică, fiecare cu trăsăturile sale hidoase. Cea din faţă avea două coarne curbate, unul roşu şi celălalt negru. Era conducătorul celor trei care ne atacaseră în pădure.

— Îmi pare rău că s-a ajuns aici, Kellen, a spus el.

Deşi masca îi înăbuşea cuvintele, reverberaţiile din tunel le făceau să pară înspăimântătoare, nepământene. Cu toate astea, mă întrebam de ce nu recunoscusem vocea înainte.

Cu foarte mare grijă, i-am luat braţul Shallei de după umărul lui Ferius şi am aşezat-o pe solul peşterii. Când m-am ridicat din nou, mi-am strâns pumnii şi m-am întors să îl înfrunt pe conducătorul complotului Sha'Tep.

— Bună, unchiule Abydos, am răspuns eu.

NOUĂ de FRUNZE

A PATRA PROBĂ

Cele mai puternice magii sunt şi cele mai bine păstrate. Un mag Jan’Tep trebuie să fie capabil să dezvăluie învăţături ascunse, dar, în aceeaşi măsură, să descopere şi secretele duşmanilor săi. Abia atunci îşi va câştiga numele de mag.

36

Trădătorul

— Ar fi trebuit să ştiu că tu vei fi acela care îşi va da seama, a zis Abydos. Şi-a scos masca şi i-a dat-o unuia dintre oamenii lui. Întotdeauna ai fost mai deştept decât părinţii tăi sau decât te-au considerat profesorii tăi.

„Ştiu să joc foarte bine şi la cacealma, unchiule.” Mi-am relaxat mâinile şi le-am întins în faţa mea, degetele mele luând forma unei vrăji de ambră periculoase.

— Aş prefera să nu-ţi transform măruntaiele în scrum, dacă tot suntem rude, aşa că ai face bine să stai pe loc.

În ciuda situaţiei, păream extrem de calm şi de încrezător. „Cred că aş putea deveni un mincinos priceput.”

Câţiva dintre bărbaţii cu măşti au râs. Unul dintre ei a arătat cu degetul înspre mine.

— Ia te uită, micuţul mag crede că va putea folosi vrăji pe noi! Aici, în mină!

Abydos a vorbit pe un ton mai blând.

— Magia Jan’Tep este mai greu de folosit aici, Kellen, de aceea sora ta este atât de slăbită.

Eu i-am şoptit lui Ferius.

— Bănuiesc că nu ai la tine cărţile de joc din oţel tăios.

Ea a scuturat din cap.

— Mi-au confiscat vesta atunci când m-au luat prizonieră. Apoi, a strigat la ei de-a lungul tunelului: Cu tot cu afurisitele de ţigări!

„Colţi” se apropia în viteză de noi.

— Nu este tot ce vom lua, Argosi afurisită…

Unchiul şi-a aşezat mâna pe umărul lui ca să îl oprească.

— Stai. Ţi-am mai spus că această femeie i-a salvat viaţa nepotului meu. Nu mai vreau să existe violenţă dacă nu e nevoie.

Am simţit un impuls să îi explic că a făcut şi aşa suficient rău, când Ferius a făcut un pas în faţă, cu pumnii ridicaţi

de parcă ar fi vrut să îi înfrunte pe toţi.

— Ei bine, îmi pare rău să te dezamăgesc, dar dacă tu şi grupul tău de actori mascaţi nu ne veţi lăsa să trecem, prevăd că vă aşteaptă multe acte de violenţă în viitorul apropiat.

Abydos a ignorat-o şi s-a apropiat de noi, cu ochii aţintiţi asupra mea. Reichis s-a căţărat pe spatele meu şi mi s-a aşezat pe umăr. Mârâitul lui a răsunat surprinzător de tare în acel tunel îngust.

— Rosteşte un singur cuvânt, puştiule, şi-am să-i smulg faţa ăstuia. Îmi voi face şi eu o mască din ea.

Am hotărât să îi traduc unchiului meu. Acesta nu a părut nici pe departe atât de speriat pe cât m-aş fi aşteptat. S-a postat în faţa mea şi mi-a spus:

— Nu face asta, Kellen. Nu suntem duşmanii tăi. Suntem semenii tăi, adevărata ta familie.

— Aţi răpit-o pe sora mea şi aţi atacat-o pe prietena mea. Eu zic că asta ne face duşmani.

Unul dintre ceilalţi bărbaţi şi-a scos cuţitul.

— Nu mai pierde timpul. Nu putem risca să…

— Tăcere! a spus Abydos şi, pentru prima oară în viaţa mea, am recunoscut tonul poruncitor al tatălui meu ieşind din gura unchiului meu. Ascultă-mă cu atenţie, Kellen. Tu şi ceilalţi veţi veni cu noi. Poţi s-o cari tu pe Shalla dacă doreşti, sau o pot face oamenii mei.

— N-o să mai pui niciodată mâna pe sora mea.

— Nu este sora ta, Kellen, cel puţin nu aşa cum crezi tu. Ea este Jan’Tep. Este una dintre ei.

Vocea lui puternică, încrederea de nestrămutat pe care eu nu o avusesem niciodată m-au făcut să mă simt atât de slab, încât abia mă mai ţineam pe picioare.

— De ce nu ne laşi să plecăm?

Nu am vrut să pară că îl implor, însă asta făceam.

— Pentru că lumea nu funcţionează astfel, Kellen, şi nu este vorba doar despre noi doi. Te voi duce undeva, pentru binele tău. Dacă vei încerca să fugi, sau dacă unul dintre voi ne va ataca, voi omorî animalul. Ai înţeles? O voi omorî pe femeia Argosi. O voi omorî şi pe nepoata mea dacă voi fi

nevoit. S-a uitat în ochii mei. Mă crezi, Kellen?

Am încercat să privesc în altă parte, însă nu am putut. Mă simţeam captiv în certitudinea de neclintit din privirea lui. Toată viaţa mea îl ignorasem pe unchiul meu, considerându-l întotdeauna o umbră a tatălui meu. În acel moment mi-am dat seama că mă înşelasem.

— Te cred.

— Bine, a zis el, apoi s-a întors şi a făcut cale-ntoarsă, fără ca măcar să îşi dea osteneala să se asigure că îl urmam. Întotdeauna ai fost cel deştept.

Abydos ne-a condus pe un traseu şerpuitor, tot mai adânc în mină. În ciuda răbufnirii mele de mai devreme cum că nu voi mai permite nimănui să o atingă pe sora mea, braţele m-au lăsat în cele din urmă. Când unchiul meu a văzut că rămâneam în urmă, le-a poruncit oamenilor săi să o care în braţe. Nu aveam puterea să mă opun.

La început, tunelurile pe care le-am străbătut semănau foarte mult cu cele prin care fugiserăm noi mai devreme – jerpelite, uzate, lemnul putred care susţinea tavanul părând că putea ceda în orice clipă. Însă, după câteva minute, am pătruns într-o altă parte a minei. Era ca şi când am fi ieşit dintr-o colibă Sha'Tep şi am fi intrat în sanctuarul din marmură şi calcar al unui maestru mag. Pereţii tunelului erau netezi, aproape lustruiţi. La fiecare câţiva metri, două coloane groase, asemănătoare celor care înconjurau oaza, sprijineau tavanul de deasupra noastră. Am ridicat privirea şi am văzut nişte simboluri gravate cu cerneală metalică. După o vreme, mi-am dat seama că acestea reprezentau stelele pe care le vedeam noaptea strălucind deasupra oraşului.

— Impresionant, nu-i aşa? m-a întrebat Abydos.

Reichis a cârâit încet pe umărul meu.

— Ce rost are? Dacă vrei să vezi stelele, ieşi afară.

— De când există locul acesta? am întrebat eu.

Unchiul meu a clătinat din cap.

— Cine ştie? De secole, cu siguranţă. El şi-a trecut mâna peste pereţii netezi. Mahdekii aveau o înclinaţie pentru arhitectură.

Am încercat să-mi ascund uimirea. Nu am reuşit.

Unchiul meu a chicotit.

— Da, Kellen, ştim adevărul despre Mahdeki, despre oază, despre tot.

„De unde ştiu?” Mer’esan fusese singura care ştiuse secretul, iar mintea îi fusese înlănţuită de o vrajă care o împiedicase secole la rând să îl dezvăluie.

— Ha, uită-te la el, a spus unul dintre bărbaţi din spatele măştii lui negre şi lăcuite. Îşi stoarce creierii încercând să îşi dea seama cum se face că Sha’Tep ştiu ceva ce magii nu ştiu.

— Nu am aflat prin vreo deducţie elaborată, dacă te face să te simţi mai bine, a spus Abydos.

S-a oprit şi a pătruns într-unul dintre tunelurile laterale, unde o cădere de piatră separa această parte a minei de celelalte, mai jerpelite.

— Abia de curând am aflat de existenţa acestor tuneluri.

Unul dintre oamenii lui Abydos a tuşit zgomotos, apoi a spus:

— Jan’Tep vor mereu mai mult minereu, ca să facă mai multă cerneală, ca să-şi tatueze benzile lor preţioase. Puţin le pasă de bărbaţii şi de femeile care trebuie să îl obţină pentru ei. Trebuie să săpăm mai adânc şi mai adânc, dar nu avem mijloacele să consolidăm tunelurile cum se cuvine. În fiecare an, au loc tot mai multe surpări. În fiecare an mor tot mai mulţi Sha’Tep. Vieţi şi morţi irosite!

În cuvintele lui se simţeau o furie şi o durere teribilă.

Abydos şi-a aşezat o mână pe umărul bărbatului.

— O viaţă nu a fost irosită, Paetep. Pierderea ei ne-a dezvăluit mina originală, cea care conţine cele mai bogate zăcăminte de minereu. Cea pe care strămoşii noştri Jan’Tep au făcut-o să se prăbuşească, astfel încât să nu mai intre vreodată în ea.

Zăcămintele bogate de minereu mă făceau să mă simt slăbit tot timpul. O vedeam pe Shalla în braţele unuia dintre oamenii unchiului meu. Pielea ei avea o paloare pământie, bolnăvicioasă. Trebuia să găsesc o cale să o scot de acolo înainte să fie prea târziu.

— De ce ar fi închis strămoşii noştri mina? Avem nevoie de minereu.

— Cel mai probabil pentru că nu au ştiut că vor avea nevoie de benzi decât după ce au pus stăpânire pe oază. Magia acestui tărâm nu se potriveşte atât de natural neamului Jan'Tep, aşa cum i se potrivea neamului Mahdek. Aşadar, abia după ce au făcut să se prăbuşească mina şi-au dat seama că încă aveau nevoie de minereu.

Paetep a tăcut şi s-a postat în faţa mea. Pieptul lui mare urca şi cobora din cauza furiei înfrânate, trădată de fiecare tic nervos al membrelor.

— Ne-au minţit toată viaţa, făcându-ne să credem că ei au fost cei care au construit oraşul în care trăim şi oaza care ne protejează. Este datoria noastră să îi slujim pe ei, astfel încât ei să poată sluji clanul, aşa ne-au spus. Îi simţeam aburul cald al respiraţiei. Nişte mincinoşi. Toţi.

El îşi strângea şi desfăcea pumnii întruna.

— Fă un pas în spate, amice, i-a zis Ferius. Tocmai a început să-mi placă de puşti.

Doi dintre ceilalţi bărbaţi au început să se apropie de ea. În ciuda măştilor care le acopereau feţele, îmi dădeam seama cât erau de furioşi.

Reichis a sărit de pe umărul meu pe cel al lui Ferius.

— O, te rog, spune-mi că aţi terminat cu vorbăria, ca să pot scoate şi eu nişte ochi.

Ferius, deşi nu i-a înţeles cuvintele, a dedus ce a spus. A chicotit încet.

— Vedeţi voi, băieţi, porcăria aia pe care mi-aţi vârât-o pe gât începe acum să-şi piardă efectul. Mie şi pisicii-veveriţă ne arde de o încăierare, aşa că, dacă vreţi să vă încercaţi norocul cu mine, daţi-i drumul.

Deşi vocea îi era calmă, avea ceva nebunesc în privire. Părea mai furioasă decât o văzusem eu vreodată. M-am simţit uşurat când Abydos şi-a liniştit oamenii.

— Nu rezolvăm nimic aşa, a spus el, împingându-i de-a lungul tunelului. Jan'Tep care domnesc acum nu sunt de vină pentru ce ni s-a făcut nouă. Ei repetă o minciună care le-a fost spusă cu atât de mult timp în urmă, încât nici

măcar nu mai ştiu că este o minciună.

— Iar tu crezi că ai descurcat iţele, Aby? l-a întrebat Ferius.

— La început, nu, a recunoscut el. A arătat cu degetul spre capătul tunelului, unde o intrare arcuită din marmură conducea în întuneric. Apoi, am descoperit mausoleul.

37

Camera

Spaţiul în care am pătruns era cel mai mare pe care îl văzuserăm în mină. Avea o lăţime de patru metri, iar tavanul era aproape la fel de înalt. Eforturile depuse pentru a o săpa, a construi temeliile şi a monta suporţii trebuie să fi fost colosale; cu toate acestea, forma spaţiului a fost cea care mi-a tăiat răsuflarea.

Ceea ce Abydos numise „mausoleu” era o încăpere cu şapte pereţi, fiecare dintre ei fiind acoperit cu sigilii complicate. Pe unele dintre ele le-am recunoscut, însă cele mai multe eram convins că nici măcar nu existau în vreo carte sau pergament sau în mintea vreunui mag Jan’Tep din vreunul dintre oraşele noastre. M-am întors cu faţa la unul dintre pereţi şi mi-am ridicat antebraţul drept, pe care strălucea banda de suflare. Existau nouă sigilii pe banda mea, fiecare reprezentând o formă diferită de magie de suflare, cu ajutorul cărora puteam face vrăji, dacă aş fi avut această putere. Peretele din faţa mea era acoperit cu zeci de astfel de sigilii.

— Este o taină, am spus eu, însă nimeni nici măcar nu a observat.

Dintre toţi cei prezenţi acolo, doar Shallei i-ar fi păsat, însă ea era inconştientă.

— Aşezaţi-o pe fată acolo, le-a spus Abydos oamenilor săi. Pe altar.

Înspre mijlocul încăperii, din fiecare perete cobora un şir de trepte, care duceau la o zonă adâncită chiar în centru, care imita forma încăperii, dar care era suficient de mare încât să încapă o masă simplă din piatră.

— De ce o aşază pe Shalla pe altar? am întrebat eu.

— E mai bine decât pe jos, a răspuns Abydos.

Reichis a sărit jos de pe umărul meu şi a început să adulmece împrejurimile.

— Sunt mulţi morţi aici.

Avea dreptate. Fusesem atât de concentrat la inscripţiile vrăjilor, încât nu observasem zecile de firide săpate în partea de jos a pereţilor. În fiecare firidă se afla câte un trup, învelit în fâşii groase de pânză. Capetele lor acoperite erau cu faţa la noi. Nu era vreun ritual al neamului meu; la fel cum nu erau nici măştile negre, lăcuite, care acopereau feţele defuncţilor.

— Măşti funerare, a zis Abydos, luând una şi întinzându-mi-o. Nepăsarea lui faţă de cei decedaţi mi se părea nepotrivită, însă unchiul meu nu era deloc tulburat. Abia după ce am stat aici săptămâni întregi şi am privit cu atenţie aceste lucruri mi-am dat seama că Mahdekii nu i-au venerat niciodată pe demoni. De fapt, se temeau de ei.

— Atunci, ce-i cu măştile? l-am întrebat eu.

— O fi vreo superstiţie, sau poate vreo tradiţie. Ei credeau, probabil, că măştile îi vor speria pe demonii care veneau după ei în întunericul veşnic.

— Iar voi aţi pângărit morţii fără să staţi pe gânduri, a zis Ferius. Aţi purtat măştile ca să îi speriaţi pe semenii voştri. Curajoşi mai sunteţi voi, n-am ce zice.

— Nu sunt semenii noştri! a strigat „Colţi”, smulgându-şi masca de pe faţă.

Era mai tânăr decât m-aş fi aşteptat, avea părul castaniu-deschis şi trăsături blânde. Cred că era cu doar câţiva ani mai mare decât mine.

— Semenii *mei* sunt trataţi ca nişte servitori. Nu ne putem alege slujbele, nu ne putem căsători fără permisiune. Nici măcar nu putem… El a tăcut, părând că rămăsese fără aer.

— Sha’Tep nu au voie să aibă copii, a zis Abydos. El a arătat către Shalla, care zăcea întinsă pe masa din secţiunea mai joasă a încăperii. Familiile nobile îşi doresc mai mulţi magi, asemeni ei. El şi-a întins mâna spre obrazul meu. Dacă se va face voia maeştrilor magi, cei ca tine şi ca mine vor…

— Eu nu sunt Sha’Tep, am spus, îndepărtându-i mâna.

— Asta ne spunem cu toţii, a răspuns Abydos. „E doar o chestie temporară… Îmi voi recăpăta magia dacă îmi voi

dori acest lucru din tot sufletul.”

Un bărbat mai în vârstă decât unchiul meu şi-a scos masca.

— Nu a fost mereu aşa. Odinioară, eram soldaţi, aşa cum suntem acum servitori. Unii dintre noi deveneau învăţaţi sau diplomaţi. Ba chiar aveam locul nostru în consiliu. Însă an de an, generaţie după generaţie, oameni ca tatăl tău ne văduvesc tot mai mult de drepturi.

— De ce nu v-aţi spus părerea? am întrebat eu, fiind ruşinat şi totodată furios de cele auzite. De ce nu vă cereţi drepturile?

— Bunicii şi bunicile noastre au încercat să facă asta, a răspuns o femeie. Faţa îi era ascunsă în spatele unei măşti înspăimântătoare, cu colţi. La fel şi bunicii şi bunicile lor. Au fost pedepsiţi de fiecare dată. Cu vrăji de durere, de înlănţuire a minţii. Cu magie.

Ea a pronunţat cuvântul de parcă ar fi fost ceva murdar şi dezgustător.

M-am uitat la Abydos, unchiul meu, pe care îl crezusem toată viaţa o persoană blândă şi mulţumită, care ne aducea bucuros mâncarea şi avea grijă de casa noastră.

— Tata ar fi ascultat, am zis eu. Niciodată n-ar…

— Ke’heops este cel mai rău dintre toţi, a spus el, întrerupându-mă şi întorcându-se cu spatele la mine. Când eram copii… n-ai fi găsit băieţi mai asemănători între ei. Eram cei mai buni prieteni. Făceam totul împreună: râdeam, aveam grijă unul de altul, gândeam la fel. Apoi, într-o dimineaţă, el a început să-şi aprindă benzile. Abydos şi-a ridicat braţele. Liniile sigiliilor erau atât de estompate, încât semănau cu nişte cicatrici vechi. Eu nu am reuşit şi, din acea zi, fratele pe care l-am iubit, pe care l-am protejat, a început să mă trateze ca pe un animal de companie folositor.

— Mi se pare o viaţă grea, a spus Ferius. Un bărbat curajos s-ar fi împotrivit şi ar fi luptat să o schimbe. Nu ar fi făcut asta rănind copii.

Abydos s-a apropiat cu paşi mari de ea, pe faţa lui citindu-se aceeaşi furie ca pe măştile negre pe care le

purtau oamenii lui. Preţ de o clipă, am crezut că o va lovi, apoi s-a calmat şi a vorbit cu o voce aproape rugătoare:

— Nu înţelegi? Fac asta pentru Kellen!

— Pentru mine? Ce tot vorbeşti acolo?

— La început, când ceilalţi mi-au vorbit despre plan, m-am împotrivit. Am spus că îmi iubesc familia. El s-a întors spre mine. La ce-mi serveşte iubirea dacă stau deoparte în timp ce părinţii tăi îţi distrug magia după care tânjeşti atât de mult, chiar mai mult decât Ke'heops?

— Au crezut că sunt întunecat, am zis eu. Au încercat să mă protejeze.

Cuvintele îmi păreau până şi mie extrem de neconvingătoare.

— O protejau pe ea, a zis Abydos. El a coborât scările care duceau la altarul pe care ea era întinsă. Shalla, care n-are niciun dram din bunătatea mamei, dar toată aroganţa tatălui. Shalla, care, într-o bună zi, va deveni un monstru mai rău decât oricare dintre ei, dacă o vom lăsa.

Am dat să merg după el, însă doi bărbaţi m-au înşfăcat înainte să apuc să fac un pas.

— Ce ai de gând, unchiule?

El s-a aplecat şi a ridicat de pe podea o tavă îngustă, pe care a aşezat-o pe masă, lângă ea. Am văzut flăcările a şase mangaluri. Deasupra fiecăruia se afla o oală mică din lut, fiecare marcată cu un simbol care reprezenta metalul lichefiat care se afla înăuntru. O bucată înfăşurată de mătase se afla în partea dreaptă a tăvii, genul care putea conţine instrumente de scris, însă eu ştiam că ascundea un set de ace lungi şi subţiri, câte unul pentru fiecare oală.

— Fac asta pentru tine, Kellen. Nu l-am putut opri pe Ke'heops să îţi ia magia, însă noi doi îl putem face să plătească pentru ce ţi-a făcut. Putem face asta împreună.

El şi-a ridicat privirea spre mine, iar eu am zărit atâta iubire în ochii lui, încât m-a imobilizat mai mult decât orice vrajă de legare, mai mult decât bărbaţii care mă ţineau strâns de braţe.

— Vrei… Vocea mea era aproape o şoaptă. Eram disperat să nu rostesc cuvintele, însă nu m-am putut

stăpâni. Vrei să îi sigilezi Shallei magia, pentru mine.

De câte ori nu o dispreţuisem pe Shalla pentru norocul pe care nu îl merita, pentru felul în care putea folosi cu atâta uşurinţă magia! De câte ori nu mi-am dorit în taină să eşueze, să nu i se aprindă benzile. În timp ce stăteam legat de masă zile în şir, de câte ori nu mi-am dorit ca părinţii mei să îi tatueze ei pe piele contra-sigiliile în locul meu şi să-i ia magia pentru totdeauna!

— Shalla nu are nicio legătură cu asta, am spus eu, atât mie, cât şi lui Abydos. Ea a încercat să mă ajute să-mi găsesc magia.

— Shalla este cea mai rea dintre toţi. Vocea lui Abydos era blândă, aproape plină de regret. Am încercat… cum am putut să o fac să se schimbe, însă este varianta feminină a lui Ke'heops, doar că va fi mai puternică decât el atunci când îşi va dobândi toată puterea. Va deveni cel mai rău tiran pe care l-a avut neamul nostru vreodată. El a clătinat din cap şi s-a uitat din nou la mine. Te va trata ca pe un animal de companie, în cel mai bun caz, şi ca pe un sclav, în cel mai rău caz, Kellen.

— Nu cunoşti viitorul, i-a spus Ferius Parfax. Nici măcar cei mai înţelepţi dintre noi nu îl cunosc.

— Se prea poate, Argosi. Apoi, mi s-a adresat mie: Priveşte în adâncul tău şi spune-mi că mă înşel, Kellen. Spune-mi că Shalla te va considera fratele ei odată ce vei deveni Sha'Tep.

Îmi doream asta. Îmi doream să îl fac mincinos şi să spun că nu o înţelegea pe Shalla, că, în ciuda aroganţei, ea era altfel. Îmi doream să îi spun că ea mă iubise întotdeauna ca pe un frate, însă nu am putut. Nu puteam fi sigur că era adevărat.

Abydos a ales un ac şi l-a înmuiat într-una dintre oalele din lut încălzite.

— Ştiai că unui Sha'Tep îi este mai uşor să inscripţioneze contra-sigiliile decât unui Jan'Tep? Magia care le curge prin vene se împotriveşte acestei fapte, ca şi când ar fi un soi de blasfemie.

— Cum ai învăţat să faci contra-sigiliile? Doar maeştrii

magi le cunosc forma.

— De la tatăl tău, desigur. Nu cred că a vrut să lase descuiată uşa de la camera lui de studiu, însă atenţia i-a fost distrasă când a încercat să te priveze de viitor. El a ridicat acul. Din vârful lui atârna o singură picătură de lichid arămiu. Îţi voi arăta cum se face. Putem face asta împreună.

— Îmi vei arăta cum…

Magii Jan'Tep erau nişte monştri. Erau la fel de nemiloşi azi faţă de propriii lor fraţi şi surori Sha'Tep precum fuseseră faţă de Mahdekii pe care îi masacraseră în urmă cu trei sute de ani. Tatăl meu vorbea despre onoare şi despre a proceda cum era mai bine pentru familia noastră, însă asta însemna a proceda cum era mai bine pentru el. Unchiul meu… Unchiul meu suferise în tăcere toată viaţa mea, până în momentul în care eu stârnisem acest şir de evenimente: de la duelul meu cu Tennat, în timpul căruia trişasem, şi până la momentul în care Shalla fusese cât pe ce să mă omoare, iar tatăl meu dezvăluise fără să vrea faptul că îmi suprimase magia toată viaţa. Acum, unchiul meu găsise în sfârşit o cale prin care să mă ajute să mă răzbun pe toată lumea.

— Putem face asta împreună.

— Unchiule Abydos? am zis eu.

El a pus acul jos.

— Da, Kellen?

— Sunt pregătit acum. Spune-le oamenilor tăi să-mi dea drumul.

El a făcut un semn din cap, iar bărbaţii care îmi ţineau braţele mi-au dat drumul.

— Voi coborî şi o voi lua pe sora mea, am spus. Apoi, Ferius, Reichis şi cu mine o vom scoate la suprafaţă. O voi pune pe calul din hambar şi o voi duce acasă.

— Nu te pot lăsa să faci asta, a spus el.

Pe faţă avea întipărită o expresie atât de tristă şi de singuratică, încât am simţit sincer că îl dezamăgeam.

— Dacă vei încerca să mă opreşti, te voi ucide, unchiule.

38

Cacealmaua

Abydos a aşezat acul pe tavă şi a început să urce scările spre mine. I-am văzut cu coada ochiului pe oamenii lui pregătindu-şi armele. Ferius şi-a schimbat centrul greutăţii, pregătindu-se fără nicio îndoială pentru vreo manevră care să îi dea un avantaj atunci când avea să înceapă lupta.

Reichis s-a căţărat pe piciorul meu, până pe umăr.

— În sfârşit. Pe care să îl omor primul?

— Cred că animalul are de gând să atace, a avertizat tânărul cu părul castaniu-deschis, pregătindu-şi cuţitul.

El s-a poziţionat lângă Abydos.

Furia profundă care mă determinase să îl ameninţ pe unchiul meu s-a risipit mai repede decât aş fi crezut eu că este posibil, fiind înlocuită de realitatea cruntă a situaţiei în care ne aflam. Ne copleşeau numeric. Ferius, în ciuda atitudinii ei zeflemitoare, era în continuare prea ameţită de la drogurile cu care o îmbuibaseră ca să lupte împotriva lor. Eu îmi epuizasem şi ultima fărâmă de forţă pe care nu mi-o supsese mina, cărând-o pe Shalla mai mult decât mă ţinuseră braţele. Până şi Reichis, în ciuda atitudinii lui, părea să ştie că nu puteam câştiga acea luptă.

— Acum ar fi momentul potrivit pentru o vrajă cu adevărat puternică, mi-a cârâit el în ureche.

— Pot face una care să aducă o briză uşoară, am spus, ignorând privirile nedumerite ale unchiului meu şi ale adepţilor lui. Crezi că va funcţiona?

Reichis a oftat.

— Oare de ce-am acceptat să mă asociez cu un golaş fără magie?

— Cred că mama ta ţi-a poruncit să faci asta.

— Nu joci cinstit.

„Bine, se pare că nu vom putea câştiga lupta asta nici cu magie, nici cu arme.” Aveam nevoie de un truc ingenios.

Nu eram oare priceput la asta? Îl păcălisem pe Tennat, făcându-l să se învingă singur în timpul duelului nostru. „Problema e că mai uşor păcăleşti un bătăuş naiv decât şase bărbaţi şi femei extrem de serioşi.” Trebuia să le reduc numărul, astfel încât Ferius, Reichis şi cu mine să putem face o mişcare. „Aşadar, ce slăbiciuni are o conspiraţie?” Răspunsul m-a lovit ca o explozie de magie de ambră. „Încrederea.”

— Aţi omis un lucru în toată această mare rebeliune a voastră, unchiule.

El a chicotit îndelung şi le-a zâmbit celorlalţi Sha’Tep.

— Ce v-am spus eu? Mereu îi trece prin minte vreun truc sau vreo şmecherie. Nu lasă niciodată pe nimeni să vadă că îi e teamă. Nu renunţă niciodată.

— Planul ăsta al vostru are o hibă – se bazează pe servitorii Sha’Tep care trăiesc şi muncesc pentru marile case, otrăvindu-le iniţiaţii acestor familii.

— Nu îi otrăvim, a spus pe un ton sfidător una dintre femei. Doar le slăbim legătura cu puterea oazei.

— Ceea ce îi va face pe maeştrii magi să creadă că liniile lor genealogice încep să slăbească, am spus eu, urmând firul logic.

Tânărul cu păr castaniu-deschis a încuviinţat, aparent încântat că înţelesesem.

— Prinţul clanului fiind mort, consiliul este îngrozit că neamul Berabesq va încerca încă o dată să profite de slăbiciunea noastră ca să ne distrugă sau că oastea Daroman va veni să ne cucerească.

Bărbatul masiv care purtase masca aceea cu colţi a vorbit:

— Atunci când vor vedea că doar o mână de iniţiaţi vor deveni magi, îşi vor da seama că au nevoie de Sha’Tep. Magii nu au forţa necesară să lupte cu arme. Ei nu ştiu ce înseamnă să lupţi sau cum e să simţi durere din cauza muncii grele.

— Exact, a spus Abydos. Jan’Tep vor înţelege în sfârşit că au nevoie de noi, însă nu ca servitori, ci ca egali.

Eu am clătinat dezgustat din cap.

— Strămoşi! Nu e de mirare că nu a mai existat până acum o conspiraţie a Sha'Tep. Nu vă pricepeţi deloc la aşa ceva.

— Nu râde de aceşti oameni şi de riscul pe care şi-l asumă, m-a avertizat Abydos.

„A venit vremea să văd cât eşti de naiv, unchiule."

— Unul dintre ei te-a trădat.

— Poftim? Cine? a întrebat bătrânul.

— Nimeni, a răspuns Abydos. Încearcă să tragă de timp.

Mi-am asumat riscul şi am insistat.

— Cum poţi fi atât de prost? Bineînţeles că am jucat la cacealma înainte – speram că Shalla se va trezi. Apoi, mi-am dat seama cât aţi fost de neglijenţi cu toţii. Dacă mă gândeam mai bine, ei fuseseră într-adevăr neglijenţi, lucru care mă ajuta foarte mult să-mi fac planul credibil. Ra'meth ştie! N-ai stârnit nicio rebeliune. N-ai făcut decât să cedezi puterea celui mai mare duşman al familiei noastre!

— Despre ce vorbeşti?

Am început să includ evenimentele recente în povestea mea.

— După ce Tennat şi fraţii lui au atacat-o pe Ferius, Tennat a venit în oază în ziua următoare, însă puterile magice îi erau slăbite. Nu a putut face nicio vrajă.

— Ne-am ocupat de el aşa cum ne-am ocupat şi de ceilalţi, a spus cu mândrie bărbatul masiv.

— Doar că în noaptea următoare el a făcut vrăji de transfer! Iar acum câteva ore, a folosit magia de mătase şi de fier ca să îmi dea de urmă! Nu înţelegeţi? Ra'meth şi-a dat seama ce faceţi şi l-a prins pe servitorul Sha'Tep care îl otrăvea pe Tennat.

— Nu fi caraghios, a spus Abydos. Sephan – l-a arătat pe tânărul cu păr castaniu-deschis – este servitorul personal al lui Ra'meth. Ar şti dacă şi-a dat seama cineva din Casa Ra.

M-am rezemat cu spatele de perete, lăsând să se vadă că eram epuizat.

— Ştii, unchiule, toată viaţa am crezut că marea

diferenţă dintre tine şi tata este aceea că tu nu ai puteri magice. Acum ştiu că, de fapt, diferenţa este aceea că tu eşti incredibil de prost. Am arătat cu degetul spre Sephan. Ra'meth i-a făcut o vrajă de înlănţuire a minţii. Voinţa îi este legată, iar el nici măcar nu poate să facă ceva din care tu să-ţi dai seama că a fost prins.

Unchiul şi ceilalţi s-au uitat la Sephan, care îi privea nedumerit.

— Habar n-am despre ce vorbeşte. N-am nimic. Nu am reuşit să pun o cantitate mai mare din acel compus în mâncarea lui Tennat în seara aia. Totul va fi bine.

— Doar că nu ai de ales decât să spui asta dacă ai mintea înlănţuită, a subliniat bărbatul masiv.

Abia m-am abţinut să răsuflu uşurat. Dădusem o reprezentaţie excelentă, după părerea mea. Teama, iar apoi furia care s-au citit pe faţa mea fuseseră credibile, iar minciuna mea suficient de plauzibilă încât să sădească îndoiala în minţile lor.

Înşelătoria mea avea o singură hibă, care începuse deja să îmi încolţească în minte. Exista un motiv pentru care povestea mea era atât de convingătoare.

S-a dovedit a fi adevărată.

— Măi să fie, s-a auzit o voce de pe coridorul mausoleului. De-a dreptul înfiorător.

Era Ra'meth.

39

Eroul

Prima mea reacţie a fost să îl lovesc cu o vrajă, iar asta spune ceva despre cât de mult îl uram, dar şi despre cât de mult mă temeam de Ra'meth.

— Magia de suflare? El părea amuzat. Doar la atât să ne aşteptăm din partea fiului marelui Ke'heops?

El a făcut un gest aproape imperceptibil cu o mână şi a rostit în şoaptă o singură silabă. M-am trezit paralizat. Maestrul mag s-a întors şi a privit cu atenţie fiecare perete al mausoleului.

— De-a dreptul impresionant. Acest lucru va face din ascensiunea mea la titlul de prinţ al clanului o realizare încă şi mai remarcabilă pentru neamul nostru.

Reichis a sărit în aer, însă s-a izbit de ceva invizibil şi a căzut la pământ. Pisica-veveriţă a mârâit şi şi-a luat avânt ca să se năpustească asupra magului, însă Ra'meth a rostit o a doua silabă, iar Reichis şi-a pierdut cunoştinţa.

— Am crezut că le-am ucis pe aceste creaturi spurcate cu secole în urmă.

— Cum este posibil? a întrebat unul dintre conspiratorii Sha'Tep, luptându-se cu nişte legături invizibile. Magii nu pot face vrăji în mină.

Ra'meth a rânjit batjocoritor.

— N-am să vă mint. Nu este atât de uşor precum pare. Amestecul pe care am fost nevoit să îl beau are unele efecte secundare neplăcute asupra măruntaielor. Cu toate acestea, contracarează efectele minereurilor când te afli în imediata lor apropiere.

Maestrul mag şi-a unit palmele ca într-o rugăciune, apoi şi le-a întors, astfel încât dosul lor să se atingă înainte să îşi întrepătrundă degetele. Brusc, am căzut cu toţii, rostogolindu-ne de parcă încăperea s-ar fi învârtit cu o viteză ameţitoare. M-am izbit de unul dintre pereţi şi am rămas acolo, ca şi când zeci de braţe m-ar fi ţinut de mâini

şi de picioare.

— Vedeţi voi, le-a spus Ra’meth lui Abydos şi adepţilor săi, motivul pentru care noi, magii, nu extragem minereurile singuri nu este pentru că nu putem, ci pentru că este sub demnitatea noastră.

— Ticălos Jan’Tep! a strigat „Colţi”, care, în ciuda furiei şi a mărimii sale, era prins ca o muscă într-o pânză invizibilă de păianjen.

Ca să poţi rezista unei vrăji de legare nu trebuie să lupţi fizic împotriva ei, ci să îţi pui în minte s-o rupi cu ajutorul voinţei. I-am poruncit cu toate fiinţa mea vrăjii să se rupă, însă era ca şi când aş fi încercat să opresc un ocean cu mâinile goale.

Efortul meu i se părea amuzant lui Ra’meth.

— L-am văzut de multe ori pe tatăl tău rupând legături şi mai puternice, să ştii. Nu e chiar atât de greu – e doar o chestiune de voinţă. El s-a apropiat de mine, fără să se teamă că aş putea rupe vraja. Haide, Kellen din Casa Ke. Nu eşti tu fiul tatălui tău? Arată-mi cât e de puternic neamul tău.

— Lasă-l în pace pe băiat, a zis Abydos, agitându-se în legături. Kellen nu are nicio legătură cu asta.

Ra’meth s-a oprit.

— N-are nicio legătură? *i faci băiatului un deserviciu. Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă nu ar fi fost el.

S-a aplecat şi m-a apucat de încheietura mâinii. Mie mi se părea că eram ţintuit de perete cu nişte cătuşe groase din fier, însă Ra’meth mi-a ridicat braţul fără pic de efort şi s-a uitat cu atenţie la benzile de pe antebraţul meu.

— Ke’heops a făcut o treabă excelentă. Foarte precisă. Nici o sută de magi care ar acţiona la unison nu ar putea desface aceste contra-sigilii. S-a uitat la mine. Tatăl tău trebuie să îşi fi irosit mult din forţă ca să îţi sigileze magia.

„Nu-i greu să-ţi dai seama de la cine a moştenit Tennat caracterul lui minunat”, mi-am zis, încercând să alung amărăciunea care ameninţa să mă copleşească.

— Nu-i face niciun rău, te avertizez! a strigat Abydos,

încordându-se atât de tare, încât îi vedeam venele de pe gât umflându-i-se.

Un fior de durere a trecut peste chipul lui Ra'meth.

— Ai o voinţă remarcabilă, Abydos. Nu cred că am mai simţit pe cineva încercând cu atâta îndârjire să rupă o vrajă de legare. Ai fi fost un mag puternic dacă ai fi reuşit să-ţi aprinzi benzile.

— N-am nevoie de magia voastră, a spus Abydos, încercând să se elibereze din cătuşele care îl ţineau ţintuit de perete. N-am nevoie de vrăjile voastre afurisite ca să îţi ţin piept. Sunt bărbat! M-ai auzit? Bărbat!

Ra'meth s-a schimonosit din nou, încordându-şi muşchii mâinii drepte ca să poată să tragă mai multă magie de fier din banda sa.

— N-ai vrea să încetezi? Îmi provoci dureri de cap.

În timp ce unchiul meu lupta împotriva vrăjii de legare a lui Ra'meth, eu îmi storceam creierii căutând o cale de scăpare. Shalla era în continuare inconştientă, Reichis leşinase pe jos, iar Ferius era imobilizată, la fel ca mine. Din experienţa mea de viaţă de până atunci învăţasem să nu mă aştept să mă salveze cineva în mod miraculos, prin urmare singura soluţie era să încerc să scap din această situaţie prin cuvinte.

— Nu vezi pădurea de copaci, Maestre Mag, am început eu.

— Ia mai taci, băiete.

El a făcut o mişcare circulară cu degetul mare şi degetul mijlociu de la mâna stângă şi, brusc, n-am mai putut scoate o vorbă.

„Cred că ar trebui să sper într-o altă minune." Neamul meu nu este religios, renunţând la această superstiţie cu generaţii în urmă. „Probabil că nu se va întâmpla nicio minune."

— Să nu îndrăzneşti să-l reduci la tăcere, a spus Abydos. Sau ţi-e teamă de cuvinte, laşule?

— Ia mai taci şi tu din gură, a răspunse Ra'meth, făcându-i şi lui aceeaşi vrajă.

Este incredibil de greu să menţii mai multe vrăji

deodată, aşadar aveam o speranţă că Ra'meth urma să obosească, iar unul dintre noi îl va putea ataca. El a aruncat o privire prin încăpere.

— Şi-acum, dacă nu vă deranjează, aş vrea să încerc să-mi dau seama cum s-a întâmplat totul.

Ra'meth s-a întors spre bărbatul care purtase masca cu cel de-al treilea ochi.

— Aşa. Îi făceaţi ceva… necuviincios bietei Shalla când ea, cuprinsă de disperare, a reuşit să învingă efectul drogului şi a făcut – el s-a uitat la mine – o vrajă de fulger? Ar face sora ta aşa ceva? Nu contează. S-a întors din nou spre Paetep, bărbatul care îşi pierduse soţia în timpul unei surpări de teren. Cui nu-i place o vrajă de fulger bună?

Cu o pocnitură din degetul mare şi degetul mic de la ambele mâini, el l-a lovit în piept pe bărbat cu un fulger alb-gălbui.

S-a auzit o trosnitură, însoţită de miros de carne arsă. Paetep a murit.

Pătrunzând vraja de tăcere, Abydos a scos un ţipăt de furie.

— Chiar eşti un tip puternic, a zis Ra'meth, ducându-şi pentru o clipă mâna la frunte. Şi-acum, ce urmează? S-a întors spre Sephan. Aşa. Tu, servitorul meu brav şi credincios, ai murit în timpul unui act sublim de curaj. Când ţi-ai dat seama că ai greşit faţă de familia mea, ai încercat să îl opreşti pe Abydos să aducă şi alte nenorociri asupra neamului nostru. Dar, vai, el te-a sugrumat.

Ra'meth şi-a dus degetele ambelor mâini la buze, apoi şi le-a întins. Sephan s-a crispat, trupul a început să îi alunece încet de-a lungul peretelui şi picioarele să îi tremure sub el. Ra'meth şi-a strâns pumnii, iar eu am auzit o trosnitură când i-a frânt gâtul lui Sephan.

— Ticălosule, a spus Abydos, sfidând încă o dată vraja de tăcere.

Şi încă o dată el s-a răzvrătit împotriva cătuşelor invizibile pe care Ra'meth le închipuise prin vraja lui. Cu o forţă interioară pe care eu nici măcar nu puteam să mi-o imaginez, Abydos a făcut un pas în faţă.

— Opreşte-te! i-a poruncit Ra’meth.

Abydos a mai făcut un pas.

— Nu ar fi trebuit să vii aici singur, Maestre Mag. Aerul din jurul lui tremura, de parcă vântul ar fi încercat să îl ţină în loc, însă Abydos nu se oprea. Pe de altă parte, care mag s-ar gândi vreodată că ar avea nevoie de ajutor ca să omoare un Sha’Tep?

Abydos a făcut al treilea pas.

— N-am să te las să te apropii, a zis Ra’meth, întărindu-şi vraja cu şi mai multă voinţă.

Făcuse o greşeală atunci când ne legase pe toţi cu vraja; nu se putea concentra să facă vrăji de apărare.

Abydos înainta pas cu pas, centimetru cu centimetru.

— Cum este posibil? a întrebat Ra’meth, chinuindu-se acum. Nu ai puteri magice!

— Nu am puteri magice, a repetat Abydos.

Sângele a început să i se prelingă din colţurile gurii, apoi din urechi şi, în cele din urmă, din gură. Efortul îl omora, însă continua să înainteze, cu braţele întinse, ca să îl apuce de gât pe Ra’meth.

— Sunt doar un bărbat. Un bărbat Sha’Tep care s-a săturat de magia voastră, laşilor.

— Nu! a exclamat Ra’meth, încercând să se îndepărteze tocmai când unchiul meu îl strânse de gât.

Legăturile care ne strângeau pe toţi s-au desfăcut brusc. Vrăjile de legare care înlănţuiseră trupurile bărbaţilor morţi s-au risipit, iar aceştia s-au prăbuşit la pământ. Acum, că mă puteam mişca şi vorbi, am sărit în ajutorul lui Abydos.

Ochii unchiului meu erau injectaţi cu sânge, iar eu ştiam că nu mă putea vedea, însă zâmbea în timp ce îl strângea de gât pe Ra’meth. Expresia de pe faţa lui era atât de triumfătoare, încât părea a fi statuia unui erou străvechi, care înviase. Zâmbetul îi flutura încă pe buze când Ra’meth a închis ochii. Acesta i-a rămas pe buze când vreo şase cuţite, zburând prin aer asemenea unui stol de păsări, i s-au înfipt în spate lui Abydos, ridicându-l şi purtându-l departe de Ra’meth.

L-am strigat pe nume pe unchiul meu şi am încercat să fug la el, însă o nouă vrajă de legare m-a ţintuit locului. El a rămas suspendat în aer preţ de o clipă. A clipit, încercând să înlăture sângele. Şi-a întors capul spre mine şi a zis:

— Dacă aş fi avut un fiu…

Am încercat să-mi întind braţele spre el, însă acestea nu m-au ascultat. Nu puteam face altceva decât să privesc îngrozit cum cuţitele se desprind din trupul lui Abydos, iar acesta se prăbuşeşte la pământ, cu ochii aţintiţi în tavan. Cuţitele au căzut rând pe rând, împlântându-i-se în mâini, în picioare şi în piept.

Atunci am ţipat. Am continuat să ţip chiar şi după ce vraja de tăcere m-a împiedicat să mai scot vreun sunet.

Toată viaţa mea îl considerasem pe unchiul meu un servitor simplu şi umil, apoi un trădător al neamului meu. Abia în ultimele clipe din viaţa lui mi-am dat seama că era, de fapt, un bărbat complicat, dârz.

În încăpere a pătruns un bărbat în robă albastră, urmat de un mag în robă albă.

— Eşti rănit, Maestre Mag? a întrebat el.

Ra’meth s-a ridicat în picioare, frecându-şi gâtul cu mâna.

— Puţin învineţit, dar mai înţelept. El s-a uitat la trupul neînsufleţit al unchiului meu. Ai avut dreptate, Abydos. Ar fi fost o aroganţă teribilă din partea mea să fi venit aici de unul singur.

40

Plutind

Trupul meu plutea încet prin aer, străbătând tunelurile întortocheate ale minei asemenea unei crenguţe purtate de curenţii unui pârâu care curge liniştit. Am ridicat capul şi i-am văzut pe Ferius, pe Shalla şi pe Reichis plutind în urma mea, însă aceştia păreau că dorm. Semăna atât de mult cu un zbor, încât m-am întrebat dacă nu cumva dormeam şi eu, până când l-am auzit pe magul în albastru întrebând:

— Unde vrei să-i pun, Maestre Mag?

Mi-am întors privirea şi l-am văzut pe Ra'meth conducându-ne afară. El a arăta către un hambar care se afla mai încolo, pe cărare.

— Acolo, înăuntru, ar fi minunat. Apoi s-a uitat la mine şi a dat din cap. Ah, bine. Să ne terminăm povestea, vrei?

— Ce le-ai făcut celorlalţi?

— Mă tem că sora ta se va simţi rău o perioadă. A stat mult prea mult timp în mină. Femeia Argosi şi *nekhek*-ul au început să mă enerveze atât de tare, încât i-am adormit. Ra'meth m-a bătut uşor pe umăr. Dar hai să vorbim despre tine. Fiind un fecior curajos, cu o minte sclipitoare, le-ai luat urma unchiului tău împuţit şi prietenilor lui uneltitori până în acest loc, unde le-ai scos la lumină complotul mârşav.

Când ne-am apropiat de hambar, el i-a făcut semn magului în alb să deschidă uşile.

— Dar, vai, te-au prins, iar cum Sha'Tep sunt nişte fiinţe nemiloase atunci când au ocazia, te-au… El a tăcut, apoi s-a uitat la ceilalţi doi magi. Vreo recomandare?

— Focul, Maestre Mag? a sugerat cel în alb.

— A, foc! Minunat!

Magul în albastru a făcut ca trupul Shallei să plutească în interiorul hambarului, apoi ea a început să coboare încet până când a ajuns pe jos, urmată de Ferius şi de Reichis.

— Ştii de ce Sha'Tep iubesc atât de mult focul? m-a întrebat Ra'meth când am trecut plutind pe lângă el. Pentru că acesta le dă impresia că mânuiesc magia adevărată. De aceea v-au închis în acest hambar şi i-au dat foc.

Unul dintre oamenii lui Ra'meth i-a adus o torţă neaprinsă. Maestrul mag şi-a închis ochii, a creat o formă somatică şi a rostit o singură silabă. Torţa s-a aprins pe loc. El a făcut un alt gest, iar flacăra s-a transformat într-o strălucire roşie, controlată de voinţa lui Ra'meth.

— Probabil că nu ai apucat să înveţi vraja de foc, nu-i aşa? Bărbatul a aruncat torţa în hambar înspre calul lui Ferius, care era priponit de stâlp. Acesta a început să dea cu spatele şi să se agite înspăimântat. Poţi încerca să îl stingi, dacă doreşti.

Ei au închis uşa şi am auzit cum blochează pe dinafară cu o bârnă. M-am ridicat în picioare şi am început să lovesc în ea cu pumnii, ţipând la ei să ne lase să ieşim. Odată ce Ra'meth a dezlănţuit focul, nimic nu îl mai putea opri până când acesta nu făcea scrum tot ce se afla în interiorul hambarului.

— Ce tot ţipi acolo, puştiule? m-a întrebat Reichis. A făcut câţiva paşi dezechilibraţi spre mine. Blestemată fie magia Jan'Tep! Dă-mi un minut şi-o să-i sfâşii gâtul golaşului.

— Uimitor, a spus Ra'meth, de cealaltă parte a uşii. *Nekhek*-ul a rupt deja vraja de somn. Ia să vedem dacă este la fel de rezistent şi în faţa focului, ce ziceţi?

— Maeştri magi vor afla ce ai făcut! am strigat eu, lovind în continuare cu pumnii în lemnul gros care ne despărţea. Nu vei deveni niciodată prinţ al clanului!

— Serios? Sunt un erou, nu înţelegi? Eu sunt cel care te-a găsit printre ruinele arse ale hambarului. Dar, vai, a fost prea târziu să te salvez, mult prea târziu. Cuprins de furie, mi-am riscat viaţa şi am intrat în mină ca să îl înfrunt pe bărbatul care te-a ucis. Imaginează-ţi groaza mea când am descoperit că vinovatul este sânge din sângele tău. Ca un act de răzbunare, i-am ucis pe trădătorii care v-au strâns

de gât pe tine şi pe sora ta.

— Tatăl meu te va omorî pentru asta! am ţipat eu. Asta dacă nu i-o va lua înainte mama!

Ra'meth a râs – un sunet blând şi melodic, care nu trăda nici furia, nici teama.

— Ai dreptate, Kellen. Niciodată nu am fost mai puternic decât tatăl tău sau decât mama ta.

A tăcut pentru câteva clipe. Mă aşteptam ca flacăra torţei să se intensifice, însă aceasta şi-a păstrat strălucirea mocnită, controlată de Ra'meth, care părea că are de gând să mă tortureze în continuare.

— Ca să fiu sincer până la capăt, a spus el, am ajuns să cred că nu îmi pot compara puterile magice cu ale lor. Apoi, s-a întâmplat ceva uluitor. Tu, un băiat fără magie, cu doar câteva săptămâni înainte să fii declarat Sha'Tep, l-ai învins pe fiul meu Tennat. Şi nu prin propriile forţe, ca să vezi, ci folosindu-le pe ale lui împotriva sa. Atunci mi-am dat seama care este calea mea spre victorie. Îl voi învinge pe tatăl tău exact aşa cum l-ai învins şi tu pe fiul meu.

— Doar că tata nu este un idiot! am strigat eu, plimbându-mi privirea prin hambar în speranţa că voi găsi ceva de care să mă folosesc pentru a deschide uşa.

— Zău? *n ultimele zile şi-a irosit magia ca să o sigileze pe-a ta. Acum e slăbit ca un copil. Îl şi văd cum încearcă să se ridice în picioare, căutând să-şi adune forţele, pentru că simte ce urmează să se întâmple. Ke'heops şi-a folosit toată puterea împotriva lui, iar eu îl voi omorî. Mai am ceva de făcut mai întâi, un ultim act de curaj, un mare dar pentru semenii mei. Apoi, mă voi prezenta în faţa membrilor consiliului şi le voi spune că familia ta a căzut în dizgraţie. Voi rosti atâtea vorbe defăimătoare la adresa tatălui tău şi a mamei tale, încât cuvintele mele îi vor sta în gât lui Ke'heops. Mă va numi mincinos. Atunci când îl voi provoca la duel, nu va avea de ales decât să accepte. Având în vedere starea lui slăbită, de astă dată îl voi ucide.

— De ce? am strigat eu lângă uşa grea a hambarului.

Nu avea nicio logică. Nicio rivalitate, nicio duşmănie nu putea justifica răutatea care zăcea în el.

— Cum de poţi fi aşa?

Am crezut că plecase şi că întrebarea mea avea să rămână fără răspuns, însă după câteva clipe l-am auzit vorbind din nou, cu buzele lângă uşă, aproape şoptind:

— Toată viaţa mea l-am privit pe tatăl tău etalându-se ca un exemplar de vază al societăţii Jan'Tep. Întotdeauna m-a privit de sus. Întotdeauna m-a considerat inferior lui. A urmat o clipă de tăcere, apoi a spus: Habar nu ai cum e.

Flacăra torţei s-a intensificat din nou.

41

Hambarul

Prima limbă de foc s-a desprins de torţă şi a început să se caţere pe peretele dinspre miazăzi al hambarului. Reichis a venit în goană la mine şi a sărit pe umărul meu. Tremura din tot trupul de furie şi de teamă.

— Stinge-l! Repede! O să ia foc tot hambarul!

Nu era nevoie să scoată acest lucru în evidenţă. Eu încercam deja să sting torţa. Am luat o găleată pe jumătate plină care se afla lângă adăpătoarea calului şi am aruncat apa pe torţă. Drept răspuns, flăcările au şuierat şi au scuipat, fără a da semne că s-ar stinge.

Pisica-veveriţă a sărit pe pământ şi a început o cursă nebună printre picioarele mele.

— Nu se stinge! De ce nu se stinge?

— E o vrajă de foc! am strigat eu, reumplând găleata cu apă şi aruncând-o din nou pe torţă. Nu se stinge pe cale naturală.

Flăcările începeau deja să cuprindă pereţii. În câteva minute, întreg hambarul avea să fie cuprins de foc.

— Calcă flăcările în picioare, Kellen! O să murim aici arşi de vii!

— Nu va folosi la nimic, am spus. Dacă voi călca flăcările în picioare, mi se vor aprinde hainele.

— Atunci, rupe vraja! Fă ceva!

Mi-am imaginat cum voinţa mea preia controlul asupra flăcărilor şi am incantat cuvintele învăţate de la bătrânul Osia'phest. Când am văzut că nu se întâmplă nimic, am pătruns şi mai adânc în forul meu interior şi mi-am dublat eforturile. Drept răspuns, sigiliile de ambră pecetluite de pe antebraţul meu păreau să se strângă, să îmi sugrume vasele de sânge de sub piele. „Străluceşte, luate-ar naiba. Refuz să mor din cauza unor tatuaje idioate."

Există această rază de speranţă pe care o ai în străfundul tău, că atunci când te afli la ananghie – în acel

moment în care totul contează brusc, deoarece este o chestiune de viaţă şi de moarte – vei putea trece peste tot ce te-a ţinut în frâu toată viaţa şi îţi vei găsi adevărata forţă. Aşa se întâmplă în legende: tânărul mag Jan'Tep, faţă în faţă cu demonii care i-au chinuit pe oamenii din satul lui, face în sfârşit cea mai puternică vrajă de izgonire pe care nu reuşise să o facă până în acel moment.

— Faci şi tu ceva? a întrebat Reichis. Pentru că arăţi de parc-ai fi constipat.

S-a dovedit că toate acele poveşti sunt doar nişte minciuni. „Sau poate că nu eşti tânărul erou Jan'Tep din poveste. Poate că eşti demonul care va fi distrus."

Flăcările se răspândeau, încet, dar sigur, urcând pe pereţii din lemn ai hambarului. Ochii începuseră deja să îmi lăcrimeze din cauza fumului. Cuprins de panică, m-am întors în fugă la uşă şi am început să mă trântesc în ea iar şi iar. În urma efortului nu m-am ales cu nimic altceva decât cu o durere ascuţită în umăr.

— Loveşte mai tare, a cârâit pisica-veveriţă.

— Nu pot, am răspuns, gâfâind din cauza efortului. Nu sunt suficient de puternic să sparg uşa.

— Atunci…

— Taci! am zis eu, încercând să mă adun.

Mi-am concentrat toată atenţia asupra uşii, căutând o fisură în ea, dar negăsind niciuna. Singura fisură pe care am găsit-o era în mine. Iar Reichis o putea vedea şi el.

— Fir-ar să fie! a cârâit el înnebunit. Dacă tot am intrat în cârdăşie cu un idiot de om, oare de ce nu l-oi fi ales pe Ra'meth? Măcar el are suficientă magie ca să rupă o vrajă de foc!

Mi se pusese un nod în gât din cauza frustrării şi a groazei.

— Ei bine, dacă tot e să mor în hambarul ăsta cuprins de flăcări şi nu există nimeni în afară de un *nekhek* tâmpit care să-mi ţină un elogiu, aş prefera să găsească nişte cuvinte mai frumoase.

— Păi, stai să văd, a mârâit Reichis. Eşti slab, eşti laş şi pari a fi cam singurul membru al speciei tale care nu are

pic de magie. Totuşi, pe de altă parte…

S-a oprit din cârâit. Am privit în jurul meu ca să văd la ce se uita, însă n-am văzut decât pereţii care ardeau.

— Ce? am întrebat eu.

— Nimic. Nu găsesc niciun lucru bun la tine, Kellen. Eşti cel mai neisprăvit membru pe care l-am văzut vreodată într-o specie de neisprăviţi, iar acum vei muri din cauza asta.

Flăcările trosneau în timp ce se întindeau pe grinzile din lemn înspre fânul care era depozitat la cel de-al doilea nivel al hambarului. Fumul umplea încăperea. În curând, aerul avea să devină greu de respirat.

— Încerc, am spus eu, trăgând-o mai întâi pe Shalla, apoi pe Ferius lângă adăpătoare.

Le-am stropit cu apa care mai rămăsese, în lipsă de alte idei, nefiind sigur la ce ajuta asta. Am aruncat din nou o privire prin hambar căutând ceva, orice, care să îmi fie de folos. Dacă ar fi fost mai mulţi cai înăuntru, aş fi putut spera ca aceştia să lovească cu picioarele şi să sfărâme pereţii. Însă nu era decât calul lui Ferius şi, deşi devenea din ce în ce mai agitat, ştiam că nu era suficient. „Îmi pare rău, cum te-o fi chemând. Nu e corect să mori fără să ştii de ce.”

Dogoarea era copleşitoare, iar puţina umezeală care mai rămăsese în mine îmi ieşea prin toţi porii. Nu mai aveam mult timp la dispoziţie. Spre deosebire de cal, Reichis înţelegea ce se întâmpla, însă frica lui instinctivă de foc îl scotea din minţi. A încercat să se caţere pe un perete, însă focul şi fumul erau peste tot. Pisica-veveriţă a reuşit să se caţere până la jumătatea lui, apoi a căzut jos, tuşind şi tremurând. Am simţit o milă ciudată pentru micuţul monstru. Oricât aş fi fost eu de îngrozit, trebuie să fi fost mult mai rău pentru un animal cu blană, căci focul nu era un lucru firesc în viaţa lui. M-am lăsat în genunchi şi am încercat să-l iau în braţe. M-a muşcat.

— Nu mă atinge, omule, a mârâit el.

El s-a ridicat în patru labe şi s-a scuturat. Şocul căderii părea să-l fi trezit la realitate. Ochii îi erau mai limpezi şi

părea să-şi stăpânească teama. Mi-aş fi dorit să pot spune acelaşi lucru despre mine.

— Încercam doar să te ajut, am spus.

El şi-a ridicat privirea la mine şi a pufnit.

— Dacă ai de gând să plângi, du-te şi fă-o deasupra torţei. Poate că aşa vei reuşi s-o stingi.

— Nu plâng, la naiba! Transpir din cauza căldurii.

— Sigur.

M-am dus în mijlocul hambarului, unde fumul nu era atât de gros, şi am început să scotocesc prin desagii lui Ferius, care erau pe jos. Căutam o bucată de cârpă pe care să mi-o înfăşor în jurul nasului şi gurii. Am găsit săculeţul cu pudră roşie pe care ea mi-l arătase atunci când îşi picta cartea de joc. Am scotocit din nou şi am dat peste săculeţul cu pudră neagră. „La naiba, mi-am zis, amintindu-mi că îmi spusese că cele două explodau dacă se atingeau. Nu mai trebuie să ne facem griji că n-o să ne facem scrum. Mai bine ne arunc pe toţi în aer.” M-am gândit să îi arunc în direcţii opuse, ca să nu se atingă, apoi mi-a venit o idee. Nu era una mai bună, dar era cea mai bună pe care o aveam. Am fugit la uşa hambarului.

— Ce e? m-a întrebat Reichis, urmându-mă.

— Pudrele astea. Explodează dacă se ating.

— Ce aia o explozie?

Mi-a venit să râd. Când avusese ocazia o pisică-veveriţă să vadă ceva explodând? Având grijă să folosesc doar mâna stângă, am luat un pumn de pudră neagră şi am împrăştiat-o pe jos. Mă aşteptam oarecum ca aceasta să ia foc, însă nu s-a întâmplat nimic. Indiferent ce-o fi fost, conţinutul ei avea să rămână intact până când intra în contact cu a doua substanţă chimică. Cu mâna dreaptă am scos un pumn de pudră roşie.

— Fereşte-te! i-am spus lui Reichis.

Am făcut şi eu câţiva paşi în spate, apoi am aruncat pudra roşie înspre cea neagră. Cele două au explodat, creând o flacără mică. Pentru o fracţiune de secundă, am sperat că uşa ar putea ceda. N-a făcut-o.

— Fă-o din nou, m-a îndemnat Reichis. De data asta,

foloseşte mai multă pudră.

— Am folosit jumătate din fiecare săculeţ.

— Atunci…

— Nu funcţionează aşa! am strigat eu, frustrat. Trebuie să fie controlată cumva. E nevoie de ceva care să direcţioneze forţa. La naiba, nici nu pot gândi!

Calul îşi rupsese priponul, iar acum alerga în cerc prin hambar, încercând în zadar să iasă. Zgomotul şi haosul mă împiedicau să mă concentrez.

Am strâns din ochi şi mi-am acoperit urechile cu mâinile, ca să mă pot concentra. Mi-am îndreptat gândurile la pudrele care se aflau în săculeţele de pe jos. Cu prima încercare n-am realizat nimic decât să alimentez şi mai mult flăcările. Nicio a doua încercare nu urma să reuşească. „Pudra este răspunsul. Cumva. Trebuie doar să găsesc o cale prin care să controlez explozia fără ca aceasta să se risipească. De ce nu ţi-ai aprins afurisita aia de bandă de ambră?” Doar că… nu de magia de ambră aveam eu nevoie. Aceasta era pentru a crea energie, nu pentru a te concentra asupra ei.

Mi-am luat mâinile de la urechi şi m-am uitat la ele, fixându-mi privirea asupra firicelelor de pudră care mi se lipiseră pe vârful degetelor. Maestrul Osia’phest îmi spusese în oază că vraja *carath* nu provoca vânt, ci conducea forţa spre punctul precis al vrăjii. Dacă singura energie prezentă era o briză uşoară, atunci aceasta conducea briza respectivă în direcţia vrăjii. Dacă altceva mai puternic se afla acolo…

— Reichis, am o…

— Kellen, păzea! a strigat el.

M-am întors la timp ca să văd o masă de copite şi de muşchi dând cu spatele către mine. Calul, cu spume la gură şi cu părul de pe laterale fumegându-i din cauză că se atinsese de pereţii care ardeau, era cuprins de panică şi călca în picioare tot ce îi ieşea în cale. Am sărit într-o parte la timp ca să văd împroşcând cu copitele praful de pe jos. Săculeţul în care se afla pudra roşie s-a răsturnat, iar conţinutul său a început să se împrăştie spre cel care

conţinea pudra neagră. Am încercat să le culeg de pe jos, însă calul a dat din nou cu spatele, lovind solul cu copitele. De astă dată, săculeţul care conţinea pudra neagră s-a înclinat ameninţător. Dacă şi aceasta se răsturna…

— Se teme de foc, a zis Reichis, de parcă eu nu aş fi ştiut asta.

Am întins mâna, încercând să liniştesc calul, însă acesta a dat să mă muşte.

— Fir-ar să fie, ne vei omorî pe toţi, animal prost! Reichis, pudra!

— Mă ocup eu, a cârâit Reichis.

Când m-am întors, l-am văzut fugind în salturi din partea cealaltă a hambarului. La început am crezut că fuge spre săculeţul cu pudră neagră, ca să-l înhaţe. În schimb, a fugit făcând salturi rapide de jos până pe un butoi, iar de acolo pe un raft pe care se aflau obiecte de ţesălat. De acolo, şi-a luat avânt şi şi-a întins labele, zburând pe spatele calului. Animalul a dat cu spatele, încercând să se descotorosească de el, însă pisica-veveriţă s-a ţinut bine de coama lui şi s-a căţărat mai aproape de capul acestuia. L-am privit cu admiraţie pe Reichis în timp ce acesta, ţinându-se cu o labă de coama calului, se folosea de cealaltă ca să-l apuce de ureche. Am crezut că i-o va muşca, însă Reichis a început să cârâie furios. Calul a dat cu spatele şi s-a scuturat încă o dată, apoi a aterizat cu copitele pe sol şi nu s-a mai mişcat.

— I-a luat foc părul, Kellen, a zis Reichis, din creştetul calului.

Am înşfăcat o pătură care se găsea unul dintre staule şi am folosit-o ca să sting flăcările de pe părţile calului. Acesta a acceptat loviturile pe care i le aplicam cu pătura cu un calm surprinzător.

— Ce-ai făcut? am întrebat eu, privind în ochii animalului.

În ei se citea frica.

— Cailor le este o frică teribilă de foc, a răspuns pisica-veveriţă. Îi face să-şi piardă minţile.

— Ştiu asta. Cum ai…

— Mai există un lucru sau două care îi sperie mai tare decât focul, a spus Reichis, coborându-şi privirea spre ochii calului. I-am spus ce i-aş putea face înainte să ardem de vii.

„Să mă ferească strămoşii de noul meu partener de afaceri.”

— În regulă. Rămâi pe loc, i-am spus.

— Ce-ai de gând să faci?

„Ceva ce probabil îmi va arunca mâinile în aer înainte să ard de viu.” Am îngenuncheat şi, cu mâna dreaptă, am cules cu grijă de pe jos pudra roşie. Am luat o cantitate aproape egală de pudră neagră în mâna stângă.

Am lăsat pudrele să curgă încet, până când mi-au mai rămas doar câteva firicele între arătător şi degetul mare de la fiecare mână. Probabil că era suficient cât să-mi ardă degetele, dar, dacă reuşeam să fac ceea ce îmi pusesem în gând fără să-mi provoc moartea, atunci puteam încerca din nou vraja cu o cantitate mai mare. „Sper că ştii despre ce vorbeşti, Osia’phest.” Am tuşit din nou, dându-mi seama că aceasta era, probabil, singura mea şansă. Trebuia să nimeresc locul unde uşa se întâlnea cu peretele. Poate că, dacă nimeream ţinta, va urma să producă forţă să o şubrezească. Fireşte că nu aveam de unde să ştiu dacă magii lui Ra’meth nu ne aşteptau cumva. „Fie ce-o fi. N-are decât să se ocupe pisica-veveriţă de problema asta.”

Aveam o singură şansă. Singura vrajă pe care ştiam să o fac, suflarea – singura formă de magie pe care reuşisem să o activez şi singura pe care tata nu mi-o sigilase. „Dacă voi eşua şi de data asta…”

— Kellen, dacă ai de gând să mă enervezi…

Am expirat prelung, m-am rugat strămoşilor, cerându-le ca, dacă va fi să mă reîncarnez, să n-o fac sub forma unei pisici-veveriţe, apoi am aruncat pudrele în aer în faţa mea. Am creat cu mâinile forma somatică pentru vrajă: ultimele două degetele de la fiecare mână lipite de palmă, semnul înfrânării; arătătorul şi degetul mijlociu întinse în faţă, semnul zborului; şi degetele mari îndreptate în sus, semn pentru ca cineva de acolo, de sus, să mă ajute, vă rog.

Pudrele s-au unit şi au explodat în faţa mea – o scânteie furioasă roşu cu negru care s-a extins de parcă ar fi încercat să îmi atingă faţa. Apoi, ceva – vraja, cred – a pus stăpânire pe foc şi l-a îndepărtat de mine. „Fă să nimerească marginea uşii, te rog”, m-am rugat eu.

Fumul şi căldura m-au izbit în faţă, iar eu m-am dat în spate, împleticindu-mă, apoi mi-am pierdut echilibrul şi am simţit pentru o clipă o senzaţie de eliberare – de plutire – înainte să mă izbesc de pământ. „Să nu-ţi pierzi cunoştinţa, mi-am zis. Orice-ai face, să nu…”

Am simţit ceva rece şi blănos pe obrazul stâng. A dispărut, doar ca să revină o clipă mai târziu. Această mişcare a continuat câteva clipe, până când am deschis ochii. Doi ochi negri ca două mărgele mă priveau din spatele unui bot cu mustăţi. Pisica-veveriţă şedea pe pieptul meu şi mă lovea uşor cu laba peste faţă.

— Ce naiba faci? l-am întrebat eu.

— Te pălmuiesc. I-am văzut pe oameni făcând asta când cineva leşină. Ajută vreun pic? Şi-a retras laba. Să folosesc ghearele?

— Încetează! i-am spus, împingându-l de pe pieptul meu.

Am încercat să mă ridic prea repede şi am ameţit din nou. Am tras aer în piept şi m-am ridicat cu mai mare grijă. Fumul nu mai părea atât de gros.

— Am nimerit uşa?

Dacă aş fi făcut-o, oamenii lui Ra’meth n-ar fi dat oare buzna înăuntru, să-mi înfigă ceva ascuţit în piept?

— Nici pomeneală, a răspuns Reichis.

— Fir-ar să fie! am spus, vârându-mi picioarele sub mine şi încercând să îmi revin în urma exploziei. Pot încerca din nou… pot…

— Nu te obosi, mi-a zis Reichis.

Am privit în direcţia în care îmi arăta cu laba, în partea cealaltă a hambarului. Vâlvătaia vuia în jurul nostru şi am auzit grinzile de lemn trosnind. Fumul s-a rarefiat doar atât cât să pot vedea ce făcusem. Ratasem uşa cu aproape doi metri. Nu conta. Unde stătuse odinioară peretele, acum se afla o gaură uriaşă; bucăţi de lemn ars şi grinzi de

sprijin cădeau. Am făcut un pas şovăielnic înspre ceea ce mai rămăsese din perete. Două trupuri zăceau parţial îngropate sub moloz în locul unde magii lui Ra'meth făcuseră de strajă. Nu m-am obosit să verific dacă erau în viaţă. Am presupus că aveai nevoie de trunchi pentru a trăi.

Am auzit un târşâit în urma mea şi, o clipă mai târziu, am simţit laba lui Reichis pe piciorul meu.

— Kellen?

— Da?

— Cred că am găsit ceva la tine care să-mi placă.

Am privit îndelung dărâmăturile, bucăţi carbonizate de lemn şi de metal încins. Nu mai văzusem niciodată o asemenea distrugere. Până şi torţa vrăjită fusese făcută ţăndări. Briza dădea năvală în hambarul cu trei pereţi, hrănind flăcările, însă făcându-mă pe mine să simt aerul proaspăt pe care nu credeam că îl voi mai respira vreodată.

M-am lăsat în genunchi şi am cules cu grijă de pe jos săculeţele cu pudră neagră şi roşie, vârând câte unul în fiecare buzunar, înainte să mă duc şi să le trag afară din hambar pe Shalla şi pe Ferius.

— Da, cred că şi eu am descoperit ceva la mine ce-mi place, am spus.

42

Partida de vânătoare

Mi-a trebuit ceva timp până să-mi recapăt forţele. Până atunci, Ferius începea deja să îşi revină. Shalla era în continuare inconştientă. Bănuiam că avea să mai treacă un timp până când efectele minei vor fi dispărut.

— Te preocupă ceva, puştiule? m-a întrebat Ferius.

Când m-am uitat în spate, am văzut că abia ţinea frâiele calului şi se legăna într-o parte şi-n alta în timp ce animalul străbătea drumul accidentat din pădure. Era atât de slăbită, încât singurul lucru care o ţinea trează era Reichis, care se căţăra din când în când pe umărul ei şi îi mai trăgea câte o labă peste faţă. Pisica-veveriţă părea să se amuze teribil făcând asta.

— Nu mare lucru, am răspuns eu, întorcându-mă ca să văd dacă nu cumva calul pe care îl luasem de la unul din oamenii lui Ra'meth nu ne conducea pe marginea cărării înguste.

În jos se căsca un hău după care mă ghidam şi care ne ducea înapoi la periferia dinspre miazănoapte a oraşului. Shalla zăcea inconştientă peste şaua mea. Respiraţia îi era atât de superficială, încât nu mă puteam abţine să nu mă aplec din când în când asupra ei ca să îi verific pulsul.

Ferius a chicotit.

— Eşti un mincinos jalnic, puştiule.

— Înseamnă că ar trebui să mă apuc de exersat.

Unchiul meu conspirase împotriva semenilor noştri. Părinţii mei îmi slăbiseră în taină magia în toţi aceşti ani, deoarece ştiuseră încă de când eram mic că voi fi un copil atins de întunecime. Apoi, se dovedise că clanul meu nu luptase niciodată împotriva neamului Mahdek. Îi uciseserăm în somn şi pusesem stăpânire peste oraşele lor – şi peste magia lor.

— Nimeni nu este ceea ce pare a fi, am spus eu.

— E primul lucru pe care îl afli atunci când cutreieri

lumea, puştiule. Fiecare crede că este eroul propriei poveşti.

— E cineva aici, a cârâit brusc Reichis.

Ochii lui negri scânteiau pe umărul lui Ferius, unde stătea cocoţat.

Am privit în jurul meu, însă nu am văzut decât copaci, stânci şi tufişuri dese.

— Unde sunt?

Pisica-veveriţă şi-a mişcat enervată mustăţile.

— Nu ştiu. Cred că stau ascunşi. Atâta pot să-ţi spun: locul ăsta pute a Jan'Tep.

— Ce zice nesuferitul ăsta mic? a întrebat Ferius, vârându-şi o mână în vestă ca să-şi scoată cărţile de joc din oţel. Poate-ar fi mai bine să…

Ea a fost întreruptă de un sunet care semăna cu scrijelitul a mii de unghii pe o tablă. Am creat din instinct forma somatică pentru vraja de protecţie pe care o exersasem încă de când începusem şcoala. „Senhathet!" am strigat. Nu am obţinut nimic, fireşte. Nu îmi puteam aprinde banda de fier tatuată în jurul antebraţului, care mi-ar fi permis să folosesc acea formă de magie. De asemenea, nu eu eram ţinta.

Reichis a sărit de pe umărul lui Ferius cu o clipă înainte ca aceasta să cadă de pe cal. Nu am văzut nicio armă, doar o lumină purpurie schimbătoare care curgea prin aer precum apa, adunându-se în jurul ei şi ţinând-o suspendată în timp ce din ea se desprindeau nişte tentacule lungi şi negre, care au început să o lovească iar şi iar. „Un formator de lumină", mi-am zis, privind în jurul meu în căutarea sursei, fără să reuşesc, însă, să văd cine făcea vraja.

Am rostogolit-o pe Shalla în faţă, pe spinarea calului, şi-am sărit din şa ca să încerc să o ajut pe Ferius. Calul ei dădea cu spatele speriat, încercând cu disperare să calce în picioare lumina ciudată care o înconjura pe stăpâna lui. Forma strălucitoare a părut să observe acest lucru şi, dintr-odată, trei dintre tentaculele sale s-au unit şi au pătruns adânc în pântecul animalului, doar ca să se

despartă din nou, scoţându-i afară măruntaiele. Ţipetele calului făceau o notă discordantă înspăimântătoare cu chiotele vesele de încurajare pe care le auzeam venind de undeva din umbre.

Am vârât mâinile în săculeţele pe care le aveam în buzunare. „Şi formele de lumină pot exploda”, mi-am zis eu. Dar cum puteam, oare, să nimeresc forma fără să nu o ard pe Ferius?

— Ajunge! a strigat o voce.

Sunetul era înăbuşit… distorsionat. „Cineva foloseşte o vrajă de ceaţă… De aceea nu-i pot vedea şi nici nu pot recunoaşte vocea.”

O clipă mai târziu, forma de lumină purpurie s-a risipit, iar Ferius s-a prăbuşit la pământ. Am fugit la ea şi am descoperit că încă respira. Însă faţa şi braţele îi arătau de parcă mai mulţi bărbaţi o loviseră cu picioarele şi îi căraseră pumni toată noaptea. Ochiul drept îi era deja umflat şi închis, însă clipea din cel stâng.

— Hei, puştiule? Cum se face că tu eşti cel care îi enervezi pe toţi, iar eu sunt cea care încasează bătaie?

— Îndepărtează-te de spioana Daroman, Kellen! a strigat din nou vocea.

De astă dată, am recunoscut-o. Când m-am întors, am observat că vraja de ceaţă se risipise.

— Panahsi?

Vechiul meu prieten a clătinat din cap.

— Nu mă mai cheamă aşa. Am trecut proba în dimineaţa aceasta. Mă numesc Pan’erath acum.

— Eşti formator de lumină, am zis, cu o voce plină de admiraţie.

El mi-a zâmbit. Era un zâmbet mândru şi dispreţuitor în acelaşi timp.

— Am exersat încă de când au început probele. De când ne-ai trădat prima oară, atunci când ai ajutat-o pe spioana Daroman, luptând împotriva semenilor tăi.

— Nu este o spioană, Pan! Este doar…

Tennat şi-a făcut apariţia din umbre, urmat îndeaproape de fraţii lui.

— Haide, Kellen. Spune-ne că nu este decât o Argosi nevinovată, care şi-a făcut apariţia aici întâmplător, chiar înainte ca unchiul tău trădător şi aliaţii lui Sha'Tep să pună la cale un plan care să ne distrugă clanul.

Ra'dir a aruncat în aer o minge de foc, luminând pădurea.

— Unde-i *nekhek*-ul?

— A fugit, cu siguranţă, a zis Ra'fan, pregătind cu mâinile o vrajă de legare pe care avea de gând să o folosească pe Reichis în prima clipă în care îl va fi zărit.

Ra'fan era înlănţuitor, iar Ra'dir un mag războinic, prin urmare niciunul din ei nu făcuse vraja de ceaţă.

— Să înţeleg că tu eşti „orbitorul" acestei partide de vânătoare, Tennat? am întrebat eu.

— Mă cheamă Ra'ennat acum, a răspuns el.

„Minunat. Toţi au primit nume de magi, în afară de mine."

Am simţit cum Ferius îşi întinde mâna ca să mă apuce de braţ. Nu avea pic de putere în ea.

— Puştiule, de îndată ce voi face o mişcare, ia-o pe sora ta şi fugi. Îi voi ţine…

— Eşti pe jumătate moartă şi întinsă pe spate, i-am zis eu în şoaptă. Ce fel de „mişcare" vrei să faci?

Ea a părut ciudat de ofensată.

— Încă mă mai pot mişca.

— Haide, Kellen! a strigat Panahsi – „nu, acum îl cheamă Pan'erath." Îndepărtează-te de femeia Daroman şi nu mai înrăutăţi situaţia. Ştim totul despre conspiraţie. Ştim că ea şi unchiul tău au complotat ca să îl folosească pe *nekhek* pentru a distruge magia clanului nostru.

— Are logică, dacă stai să te gândeşti, a spus Tennat. Nu aveam nici cea mai mică intenţie să-i spun Ra'ennat. Dacă clanul nostru şi-ar pierde magia, atunci nici tu nu ai mai fi invalid, nu-i aşa?

M-am ridicat în picioare.

— Eşti un mincinos, Tennat. Familia ta a ştiut ce se întâmplă, iar tu…

Am fost întrerupt de un geamăt, iar când m-am întors,

am văzut-o pe Shalla, care era în continuare răsfrântă peste cal, tremurând. Am pornit spre ea.

— Trebuie s-o duc acasă să…

Am fost trântit la pământ de o forţă invizibilă.

— Stai departe de ea! a strigat Pan'erath.

Când l-am privit, pe faţa lui se citea furia. „Crede că o protejează. De mine."

În sfârşit am înţeles ce gândea Pan. Nu se coaliza împotriva prietenului său. Înfrunta personajele negative clasice din basmele copilăriei: pe spionul străin, care venise să dezbine clanul; pe monstrul *nekhek,* înfometat să îi sfâşie în bucăţi pe magii Jan'Tep şi să le distrugă magia. „Şi pe cel mai nefast dintre toţi: trădătorul Sha'Tep, care o va da pe sora lui pe mâna duşmanilor clanului său, din pură supărare şi invidie." Pan'erath era eroul – tânărul mag care adunase un grup de vrăjitori ca să o salveze pe prinţesa aflată la ananghie. Planul avea o simetrie perfectă.

— Eşti un idiot, i-am spus.

Când Ra'fan a rostit un cuvânt, braţele mi s-au lipit de trup, strivindu-mi coastele.

— Opreşte-te, a spus Pan'erath. Păstrează-ţi vraja pentru *nekhek.*

Nu cred că lui Ra'fan i-a convenit să primească ordine de la cineva care devenise mag cu doar câteva ore în urmă, însă s-a conformat, iar eu am simţit cum acea strânsoare zdrobitoare slăbeşte.

— Probabil că monstrul s-a ascuns deja în vizuina lui, a zis el cu dispreţ. Ar trebui să…

— Facem cum zic eu, a spus Pan'erath, făcând un pas spre mine. Predă-te, Kellen. Îţi făgăduiesc că voi vorbi pentru tine în faţa consiliului. N-aş vrea să păţeşti ceva. Nişte firicele de lumină şerpuitoare, roşii de astă dată, s-au format în jurul mâinilor lui în timp ce crea cu degetele forme somatice pe lângă corp. Sau ne putem duela, iar eu voi încerca să nu te omor.

„Este foarte mândru că poate face vrăji de lumină, mi-am zis. Nu se va putea abţine să se dea mare." Pan, însă,

nu mă văzuse folosind pudrele şi nu ştia ce puteam face cu ele. Focul putea străpunge formele lui de lumină. Dacă acţionam suficient de repede, puteam pune capăt duelului dintr-o lovitură. Legile străvechi ale neamului meu aveau să îi oblige pe ceilalţi să ne lase să plecăm.

O singură privire la felul în care se priveau pe furiş Tennat, Ra'fan şi Ra'dir mi-a spus, desigur, că aceştia nu aveau nici cea mai mică intenţie să onoreze condiţiile unui duel. „Aşadar, singura vrajă pe care pot s-o fac nu îmi va salva viaţa."

— Este o ofertă tentantă, Pan, am spus, apropiindu-mă foarte încet de Ferius şi îngenunchind lângă ea. I-am încheiat nasturii de la vestă, ca să nu îi fie frig. N-ar fi trebuit să îi ataci pe prietenii mei.

— Este un plan jalnic, puştiule, mi-a zis ea în şoaptă.

— Nu-mi mai spune „puştiule", i-am răspuns eu, aşezând în palmă pachetul de cărţi din metal pe care îl luasem de la ea.

M-am ridicat în picioare şi m-am întors cu faţa la cei patru.

— Gata cu duelurile, Pan. Gata cu regulile. Gata cu jocurile. Îţi mai acord o şansă, pentru că…

„Pentru că am fost prieteni cândva. Pentru că ai aşteptat un an ca să treci probele, doar pentru ca eu să nu fiu singur în faţa unor oameni ca Tennat." Era greu de crezut că el preţuise odinioară prietenia mea, care acum nu mai exista.

— Trimite-i de aici pe idioţii ăştia trei şi ajută-mă să curăţ mizeria pe care a făcut-o tatăl lui Tennat, înainte ca clanul nostru să fie într-adevăr în pericol.

Lumina pe care Pan o crease mai devreme cu ajutorul magiei se unduia şi se intensifica în jurul mâinilor lui.

— Prefer să văd cum neamul nostru dispare de pe suprafaţa pământului decât să accept porunci de la un Sha'Tep.

M-am gândit preţ de o clipă ce să-i spun, ceva ce să dărâme zidul dintre noi, care nu exista, de fapt. Pan'erath era un mag Jan'Tep. Eu eram un trădător Sha'Tep. Acesta

era adevărul. Am ridicat privirea spre coronamentul copacilor, însă nu l-am văzut pe Reichis. Nu puteam decât să sper că el era undeva acolo, sus. „Mă întreb ce îmi va cere pentru asta.”

— În cazul acesta, domnilor, îmi retrag oferta. O să vă bătucesc fundurile, iar apoi îi voi salva pe ai noştri de unul singur.

Atunci când ai o vrajă bună, este greu să te abţii să o foloseşti. La urma urmei, pudra magică era cea mai puternică armă pe care o aveam şi nici Pan, nici ceilalţi nu o mai văzuseră. Cu puţin noroc, îi puteam lua prin surprindere, ba chiar să-i scot din luptă de la început pe unul sau doi dintre ei. Dar şi mai mult îmi doream să le arăt că aveam propria magie, că eram la fel de bun ca ei. „Şi-apoi?” Nu aveam cum să îi nimeresc pe toţi suficient de repede. Ra’dir, fiind mag războinic, putea anticipa surprizele, iar Ra’fan avea să mă lege cu una din vrăjile lui de îndată ce acţionam. „Bine, mi-am zis. Rămâne trucul cu cărţile de joc.”

— Nu face asta, mi-a spus Pan, iar pe faţa lui am văzut pentru prima oară o îngrijorare sinceră.

Bănuiesc că una e să îţi ameninţi duşmanul şi alta e să-ţi dai seama că te afli la cinci secunde de a-ţi ucide prietenul din copilărie.

— Nu-ţi face griji, i-am spus. Voi încerca să fiu blând.

M-am gândit că singura mea şansă era să încetez să gândesc ca un Jan’Tep şi să încep să gândesc ca un Argosi, aşa cum gândea Ferius atunci când îi păcălea. Pan şi ceilalţi nu înţelegeau decât magia – cine ce vrăji ştia să facă şi când le foloseau. Ei nu observau nici terenul accidentat, nici întunericul care ne învăluia. Nu îşi dădeau seama cât de aproape stăteau unul de celălalt, nici nu se gândeau că eu puteam avea un complice. Ei nu se gândeau decât la acel basm Jan’Tep despre lupta dintre bine şi rău, în care binele învingea mereu. Eu, pe de altă parte, mă gândeam la un joc de cărţi cu şase pachete de joc diferite. „Să mă ferească strămoşii, mi-am zis. Chiar mă transform într-un Argosi.”

— Haide! m-a îndemnat Tennat. Fă o mişcare, laşule.

Mi-a venit să râd. Chiar şi acum, după toate câte se întâmplaseră, când eram pe punctul să ne schilodim sau să ne omorâm, Tennat folosea aceleaşi cuvinte batjocoritoare pe care mi le aruncase toată viaţa. L-am ignorat şi am încercat să rezolv prima problemă cu adevărat serioasă: Ra'dir. Dacă mă lovea cu flăcările sau cu fulgerul unei vrăji de război, muream înainte ca măcar să înceapă lupta. Pe de altă parte, dacă Ra'fan mă înlănţuia cu una dintre vrăjile lui, nu mă mai puteam mişca. Trebuia să găsesc o cale prin care să îi păcălesc de la bun început. M-am uitat la Tennat şi am zâmbit.

— Hei, îţi mai aminteşti când a fost cât pe ce să te fac să-ţi striveşti măruntaiele cu propria vrajă? Vrei să pui rămăşag că te pot face să te orbeşti?

El a făcut un pas în faţă.

— Abia aştept să te vâr într-o încăpere mică, departe de ochii curioşilor, molâule.

Şi-a desfăcut braţele – deschiderea pentru cea mai puternică vrajă de legare. Odată ce îşi manifesta intenţia şi rostea cuvintele, avea să îşi apropie braţele, iar eu urma să am impresia că voi fi strâns ca într-o menghină. În clipa în care el şi-a deschis gura, eu am azvârlit înspre el una dintre cărţile din metal ale lui Ferius.

Ra'dir şi Ra'fan aveau mai multă experienţă şi au ştiut că nu trebuia să se mişte, însă Tennat a căzut brusc pe spate, izbindu-se de ei.

— Dă-te la o parte, idiotule! a strigat Radir, încercând să-l împingă ca să mă ia în vizor.

Eu m-am aruncat într-o parte, rostogolindu-mă cu stângăcie peste umăr, fără să scap cărţile de joc din mână sau să mă tai în palmă cu ele. Când m-am proptit într-un genunchi, am mai azvârlit două. Una a zburat prin aer, pierzându-se în întuneric, însă cealaltă l-a nimerit pe Ra'fan în picior. El a ţipat şi s-a împleticit în faţă, lovindu-se de Pan'erath.

Ceva fierbinte a trecut pe lângă urechea mea stângă când una dintre vrăjile lui Ra'dir a zburat pe lângă mine.

Dacă nu m-aş fi mişcat, eu aş fi fost cel care s-ar fi aprins în locul copacului din spatele meu. Am continuat să mă mişc cât am putut de repede. „Chestia asta nu va funcţiona prea mult timp, mi-am zis. Magii războinici sunt antrenaţi să nimerească ţintele aflate în mişcare.”

Am fugit după copaci, aruncând cărţi de joc în tot acest timp şi încercând să îi ţin pe toţi laolaltă şi să îi împiedic să mă ochească. Am azvârlit o altă carte şi norocul a făcut ca aceasta să nimerească mâna stângă a lui Ra’fan, făcând să-i ţâşnească sângele din palmă. Nu mai putea face vrăji de înlănţuire câteva minute. „Funcţionează!” mi-am spus. Apoi, o formă de lumină neagră m-a învăluit, lipindu-mă de un copac. Pan’erath făcuse în sfârşit o vrajă.

Ştiusem că se va întâmpla acest lucru, desigur. Dacă aş fi pregătit pudrele în locul cărţilor, aş fi putut arunca în aer umbra, însă nu acesta era planul meu. „Acum e momentul să aflu cât sunt de încredere pisicile-veveriţă.”

— Reichis, acum!

Preţ de o secundă, nu s-a întâmplat nimic. Ceilalţi începeau să se relaxeze, când s-a auzit un cârâit:

— Bine, dar îmi eşti dator vândut pentru asta!

O siluetă neagră a aterizat din vârful copacilor pe capul lui Pan. Am privit cu o fascinaţie bolnăvicioasă cum Reichis îi acoperă faţa lui Pan cu membranele sale blănoase, care se întindeau între labele sale din faţă şi cele din spate, în timp ce îşi înfigea ghearele labelor din spate în ceafa lui Pan, făcându-l să se dea în spate împleticindu-se şi ţipând de durere.

Am simţit cum strânsoarea slăbeşte şi am aruncat alte două cărţi de joc, ca să îi împiedic pe ceilalţi să îl înhaţe pe Reichis.

— Ia-l de pe mine! a ţipat Pan.

— Golaş ticălos, a mârâit Reichis. Ia să vedem cât de bine funcţionează magia ta odată ce-ţi voi smulge ochii din cap.

— Reichis, nu! am strigat eu.

Focul s-a aprins în palmele lui Ra’dir când el s-a pregătit să omoare pisica-veveriţă. Mă întrebam dacă îi păsa că îl

va omorî, probabil, şi pe Pan în acelaşi timp. Reichis nu observa nimic, dorinţa lui de răzbunare fiind mai mare decât orice teamă. Am azvârlit cărţile de joc care îmi mai rămăseseră înspre duşmanii noştri, încercând cu disperare să le distrag atenţia. I-am ratat pe toţi, cu excepţia lui Ra'fan, pe care începusem sincer să îl compătimesc, deoarece îl nimerisem deja pentru a treia oară. Cartea i s-a înfipt adânc în umăr.

— La naiba! a ţipat el. Orbeşte-l, Tennat!

— Mă cheamă Re'ennat, a insistat fratele lui, însă, în tot haosul şi în toată confuzia, el nu reuşea să se concentreze ca să facă vraja.

„Încă n-ai învăţat că nu poţi să faci vrăji când ţi-e teamă."

Ra'dir dădea dovadă de mai multă pregătire şi stăpânire de sine. El a făcut vraja de foc, ţinându-şi privirea aţintită asupra lui Reichis. Pisica-veveriţă a sărit de pe capul lui Pan, însă tot a fost nimerită în partea stângă de mingea de foc care i-a aprins blana. Eu am ţâşnit din loc şi, printr-un miracol, am prins animalul din zbor. L-am făcut ghem şi m-am rostogolit pe pământ, încercând să sting flăcările cu trupul meu. După senzaţia de arsură de pe trunchi, mi-am dat seama că nu îmi va creşte prea curând păr pe piept.

Reichis a ieşit de sub mine şi a fugit în pădure. Am simţit o umbră de resentiment din cauza lipsei lui de recunoştinţă, însă l-am iertat după câteva clipe, când a ieşit din nou de după copaci în spatele adversarilor noştri şi i-a tras o zgârietură zdravănă lui Ra'dir în spatele piciorului înainte să dispară din nou în tufişuri.

— Puneţi mâna pe *nekhek!* a poruncit Pan'erath, ridicându-se de jos, cu sânge pe frunte şi furie în privire. Mă ocup eu de Sha'Tep.

Întunecimea mişcătoare din jurul mâinilor lui a început să crească şi să se unduiască spre mine, întinzându-se pentru a mă prinde. „Până-aici ţi-a fost", mi-am zis, vârându-mi mâinile în buzunare şi scoţând o cantitate generoasă din fiecare pudră.

— *Carath,* am zis eu, rostind vraja simplă de suflare

când am aruncat pudrele în aer una spre cealaltă.

Am creat cu degetele formele somatice, îndreptând explozia care a rezultat înspre forma de lumină a lui Pan. Aceasta a explodat, iar el a căzut pe jos, gâfâind.

— Cum… a început el, ridicându-şi privirea la mine.

— Ţi-am mai spus, Pan. Nu voi fi niciodată un Sha'Tep.

— Dar nici Jan'Tep nu vei fi, a spus Ra'fan, întinzându-şi mâna sângerândă spre mine.

El a reuşit să învingă cumva durerea şi şocul provocat de răni şi a făcut o vrajă de înlănţuire care s-a înfăşurat în jurul meu, ţintuindu-mă locului.

Reichis şi-a făcut din nou apariţia din tufişuri şi a ţâşnit în direcţia lui Ra'fan, însă de data asta Ra'dir era pregătit. A aruncat o minge de foc, iar pisica-veveriţă a fost nevoită să se oprească în loc ca să nu se intersecteze cu aceasta.

— Fugi, Reichis! am strigat eu.

El a şovăit, de parcă ar fi vrut să rămână, apoi cred că şi-a dat seama că nu aveam prea multe şanse.

— Îmi pare rău, puştiule, a cârâit el, pierzându-se în întuneric înainte ca Ra'dir să apuce să încerce din nou.

Ra'fan a scrâşnit din dinţi şi i-au apărut pe frunte broboane de sudoare când a strâns din pumni. „La naiba… nu încearcă să mă ţină numai legat." Simţeam cum îmi era strânsă fiecare părticică a trupului, strivită de puterea voinţei lui. Eram sigur că mi-am auzit coastele trosnind când lanţurile invizibile s-au strâns în jurul lor.

— Eşti terminat, Sha'Tep. Te voi omorî chiar acum.

— Mă tem că eu încă mai am nevoie de el, a spus Ferius Parfax.

Am zărit-o cu colţul ochiului cum se chinuia să rămână în picioare când a azvârlit una dintre cărţile ei din metal spre ochii lui Ra'fan.

Aceasta a zburat în linie dreaptă, doar ca să dispară în lumina apoasă pe care o emanau mâinile lui Pan'erath.

— Este numai vina ta, Daroman! Nu îi mai auzisem niciodată vocea atât de rece, de aspră. Ai stricat totul.

Tentaculele de lumină au început să o învăluie pe Ferius, trăgând-o de păr, de mâini, îndoindu-i degetele prea mult

pe spate. Am încercat cu disperare să-mi vâr mâinile în buzunare după pudre. Dacă aş fi putut crea măcar o explozie care să le distragă atenţia!

— S-o crezi tu, mi-a spus Ra'fan.

Am simţit cum coastele îmi sunt strânse şi mai tare. Abia dacă mai puteam respira.

Tennat, care îşi învinsese evident frica, s-a pornit înspre mine.

— S-a terminat, Kellen. Ţi-ai încercat toate trucurile mârşave, iar acum a sosit timpul să-ţi iei rămas-bun de la lumea asta.

El şi-a desfăcut braţele, a rostit un cuvânt şi, cât ai clipi din ochi, am rămas fără vedere.

— Fii cu ochii-n patru la *nekhek.* E încă periculos, l-am auzit spunând pe Ra'dir.

Tennat a chicotit.

— Ba nu este. Vraja mea de orbire i-a atins pe toţi. De îndată ce creatura îşi va face apariţia, îi vom da foc.

Ceva a căzut pe pământ cu o bufnitură, la câţiva metri de mine. „Pan trebuie să-i fi dat drumul lui Ferius", mi-am zis.

— Ajunge, a spus el. În vocea sa se simţea oboseala. Să-i ducem în faţa consiliului. Vor fi judecaţi pentru faptele lor.

— Nu, a spus Tennat.

— Am convenit…

Zgomotul paşilor au însoţit vocea lui Tennat când acesta s-a apropiat de mine.

— Poate că tu ai convenit, Pan, însă noi, restul, avem alte planuri.

Am închis ochii din instinct când am simţit nişte degete mari apăsându-mi pleoapele.

— Tennat, nu! a strigat Pan.

— Priveşte! a spus Tennat, îndepărtând cu unghiile pasta care îmi acoperea stigmatele din jurul ochiului stâng. Priveşte stigmatele. Este aşa cum a spus tata: Kellen este întunecat.

Pădurea era cufundată în tăcere. Am auzit alţi paşi apropiindu-se atât de mult de mine, încât am simţit o

răsuflare în faţă.

— Este adevărat, a spus Pan.

Am simţit ceva umed lovindu-mi obrazul, chiar sub ochi. Pan mă scuipase.

— Îl ducem în faţa consiliului, a spus el. Trebuie să vadă în ce s-a transformat.

— Vor vedea pe trupul lui neînsufleţit, a spus Tennat.

Am simţit cum mă apucă din nou de părţile laterale ale capului.

— Nu. Am spus…

Sunetul scurt de îmbrânceală a încetat atunci când Ra'dir a spus:

— Încă eşti novice, Pan'erath. Nu înţelegi cum sunt purtate războaiele. Consideră treaba asta ca pe o a cincea probă – cea pe care trebuie să o treacă orice mag războinic.

Tennat îmi apăsa încet ochii cu degetele mari. Aş fi ţipat dacă vraja de înlănţuire nu mi-ar fi acoperit gura, iar Ra'fan nu ar fi stors şi ultima suflare din mine. „S-a terminat, am realizat eu. Voi muri. De-adevăratelea. Pentru totdeauna."

Vocea lui Tennat mi-a pătruns în urechi.

— Meriţi asta, Kellen, pentru că eşti un mincinos şi un escroc. Pentru toate…

El a ţipat atât de tare, încât eu am asurzit pentru o clipă.

Am auzit un alt ţipăt de durere, de astă dată cred că a fost Ra'dir. Alte ţipete. Alte strigăte. Haosul s-a instalat în întunericul care mă înconjura. Habar nu aveam ce se întâmpla, apoi mi-am dat seama că vraja de orbire se risipise. Am deschis ochii tocmai când o strălucire alb-gălbuie l-a izbit pe Ra'fan cu atâta forţă, încât acesta a zburat în întunericul pădurii. O bufnitură a răsunat în văzduh.

Deoarece Ra'fan zăcea inconştient, vraja lui de înlănţuire s-a risipit, iar eu am căzut pe jos. Când am ridicat privirea, l-am văzut pe Pan singur, cu ochii în lacrimi.

La început, am crezut că se răzgândise, că odată ce

văzuse ce aveau de gând să facă ceilalţi, el se întorsese împotriva lor ca să-mi salveze viaţa. Apoi, lumina alb-gălbuie a strălucit din nou, iar trupul lui Pan a început să se ridice în aer. S-a rotit, încet, aproape graţios, ca şi când s-ar fi aflat sub apă. Într-un final, trupul lui s-a oprit la vreo doi metri deasupra pământului, cu braţele şi picioarele depărtate, ca şi când ar fi fost legat de patru cai care îl trăgeau în direcţii diferite. Era în continuare conştient.

— Am făcut-o pentru tine… te-am salvat, a spus el.

Mi-am întors capul în direcţia în care privea trist şi am văzut-o pe Shalla reuşind cu greu să stea rezemată de un copac. Îşi ţinea braţele întinse în faţă. Legăturile care îi ţineau benzile colorate de pe antebraţe au început să se rupă una câte una, asemenea unor cercuri din sticlă care explodează din cauza vibraţiei unei note perfecte. Forţa magiei ei a rupt ultimele legături. Ochii Shallei, care erau de obicei albaştri, aveau o strălucire aurie, asemenea luminii vrăjii ei. Ea şi-a întors palmele în sus, iar trupul lui Pan a fost ridicat şi mai sus în aer, apoi ea şi-a strâns pumnii, iar el s-a prăbuşit la pământ.

— Nimeni nu se atinge de fratele meu, a spus ea.

43

Pan’erath

M-am ridicat încet în picioare, neştiind dacă mă uitam la surioara mea sau la unul dintre zeii strălucitori ai răzbunării despre care Berabesqii scriau în cărţile lor sfinte.

— Shalla? am întrebat eu.

Nu m-a băgat în seamă. Din mâinile ei se revărsa magie pură, strălucitoare, care se intensifica, ameninţând să îi distrugă pe Pan şi pe ceilalţi, dar şi jumătate din pădure.

— Shalla, nu! am strigat eu.

Ea s-a întors şi s-a uitat la mine. La început, nu a părut că mă recunoaşte, apoi auriul din ochii ei s-a transformat în albastru.

— Kellen? a zis ea. Arăţi groaznic.

Mâinile i-au căzut pe lângă corp, iar genunchii i-au cedat. S-a rezemat cu spatele de copac şi a alunecat la pământ cu o graţie surprinzătoare.

— Jur că este prea frumoasă pentru binele ei copila asta, a spus Ferius, gâfâind în timp ce se ridica greoi de jos. Şi al naibii de puternică pentru binele celorlalţi.

Am îngenuncheat lângă Shalla.

— Nu respiră cum trebuie. Ce se întâmplă cu ea?

— Trupul uman nu este construit astfel încât să poată mişca atât de multă energie. Cred că se va face bine, dar are nevoie de îngrijiri.

— Poţi…

Ferius a clătinat din cap.

— Eu nu mă ocup cu astfel de leacuri. Are nevoie de ajutorul mamei tale. Ea s-a lăsat în genunchi şi şi-a vârât mâna sub umerii Shallei. Haide, ajută-mă s-o urc pe cal.

Foşnetul din tufişuri ne-a atras atenţia şi, după o clipă, Reichis şi-a făcut apariţia. Arăta jalnic, la fel ca noi, iar blana de pe partea stângă îi era pârlită.

— Fir-ar ai naibii de ticăloşi! a blestemat el. M-au trimis

până la jumătatea muntelui ăstuia afurisit. S-a uitat în jurul lui cu acei ochi ca mărgelele la magii care zăceau inconştienţi pe jos, apoi la noi. Mie nu mi-aţi lăsat niciunul?

Eu i-am tradus lui Ferius în timp ce o aşezam pe Shalla pe spinarea calului. Ea a râs, apoi a gemut.

— Spune-i ticălosului ăstuia mic să înceteze cu glumele. Mă dor coastele.

Reichis s-a apropiat agale, apoi s-a căţărat într-un copac înainte să sară pe umărul meu şi să înceapă să-şi cureţe firele arse din blană.

— Cine-a spus că glumesc?

Ferius şi cu mine ne-am petrecut următoarele minute legându-i pe ceilalţi cu nişte sârme din cupru pe care le găsisem în desagii lui Panahsi. „Nu, este Pan'erath, mi-am zis eu. Aşa îl cheamă acum. Jan'Tep până în măduva oaselor."

Când m-am uitat la el, am văzut aceeaşi faţă durdulie pe care o ştiam de-o viaţă. Pe chipul lui altminteri frumos şi blând se vedeau urmele lăsate de dulciurile pe care le îndrăgea atât de mult. Însă se mai întrezărea ceva. Furie. Hotărâre. Ceva înlăuntrul lui era acum la fel de aspru şi de tăios precum cărţile de joc ale lui Ferius.

De câte ori îmi fusese alături Panahsi în ultimii ani, când puterile lui magice creşteau, iar ale mele scădeau? De câte ori îl îndemnaseră ceilalţi iniţiaţi să stea departe de mine? Să mă ocolească? Pan ar fi putut trece probele pentru a deveni mag cu mulţi ani în urmă. Ar fi putut fi deja un mag puternic, ucenicul unuia dintre maeştri, poate chiar ales să li se alăture maeştrilor magi în consiliu într-o bună zi. În schimb, el rămăsese alături de mine.

„Nu vom mai fi niciodată prieteni." Acest gând m-a făcut să simt un gol în lăuntrul meu. Nicio scuză pe care ne-am fi spus-o nu ar fi putut dărâma zidul dintre noi. Ne făcuserăm lucruri unul celuilalt pe care niciunul dintre noi nu le-ar fi iertat. Fiecare dintre noi făcuse alegeri pe care celălalt nu le putea înţelege sau ierta.

— Am terminat aici, am zis eu, după ce i-am legat

mâinile de trunchiul unui copac.

Nu m-am obosit să făgăduiesc că voi trimite pe cineva din oraş ca să îi elibereze pe el sau pe ceilalţi. Dacă Pan'erath nu credea deja că o voi face, atunci nu e ca şi când m-ar fi crezut doar pentru că spuneam asta.

— Eşti sigur că n-ar trebui să îl ucidem? m-a întrebat Reichis, privind în jos de pe ramura unui copac.

— Fireşte că sunt sigur, i-am retezat-o eu.

Pentru prima oară, pisica-veveriţă nu părea ofensată. S-a mulţumit doar să mă privească într-un fel care, în cazul unei creaturi mai puţin ucigaşe, ar fi adus a compătimire.

— Nu va renunţa niciodată, puştiule. Poţi mirosi asta la el.

— N-am de gând să-l miros, Reichis.

Pisica-veveriţă a sărit jos şi a început să-i adulmece faţa lui Pan.

— Păcat, pentru că, dacă ai face-o, chiar aşa prost cum eşti, ţi-ai înfige colţii în beregata ăstuia înainte să-ţi întorci spatele la el.

— Trebuie să plecăm, puştiule! a strigat Ferius.

Am privit în jurul meu şi am văzut cum îşi ştergea transpiraţia de pe frunte, cum îi tremurau mâinile. Epuizarea şi rănile începeau să-şi spună cuvântul. Pan omorâse calul, lăsându-ni-l doar pe al meu.

— Ia calul, am spus eu. Du-o pe Shalla părinţilor mei. Mama vă va vindeca pe amândouă.

— Voi fi bine, puştiule. Doar…

— Nu eşti bine! am strigat eu. Nimeni nu e bine. Shalla abia mai respiră, iar tu abia dacă te ţii pe picioare. Aşa că ia afurisitul ăsta de cal şi du-o pe sora mea într-un loc sigur.

— Bine, puştiule. Bine. Ferius m-a privit în ochi. Şi tu ce vei face?

M-am apucat să culeg de pe jos cărţile de joc din metal.

— Voi veni şi eu în curând.

— Te duci după Ra'meth, a spus ea.

Nu era o întrebare.

Reichis s-a căţărat pe mine şi s-a aşezat pe umărul meu.

— Te cred şi eu că mergem după el. Dacă tot nu pot gusta din golaşii ăştia, măcar să mă înfrupt din cel care este vinovat pentru toate problemele.

Ferius i-a aruncat o privire pisicii-veveriţe.

— Iar se laudă? Specia lui face des asta, să ştii.

— Spune-i idioatei ăleia de Argosi să…

— Tăceţi! m-am răstit eu.

Cei doi s-au uitat miraţi la mine. Contrar părerilor lor, nu eram câtuşi de puţin interesat să plec în urmărirea lui Ra'meth. Îmi învăţasem lecţia. Nu eram acel tânăr erou Jan'Tep care pleca să îşi înfrângă inamicul într-o luptă glorioasă. Ra'meth era unul dintre maeştrii magi ai clanului nostru. Era mult mai puternic decât Pan sau Ra'dir sau ceilalţi. Era, de asemenea, şi mai deştept. Reuşise să îi păcălească pe unchiul meu, pe Sha'Tep şi pe toţi ceilalţi şi să potrivească lucrurile atât de bine, încât să fie ales prinţ al clanului. Acum, nu mai trebuia decât să se înfăţişeze dinaintea consiliului, să-şi spună minciunile şi să arunce vina pe tata. „Dar oare ar fi de ajuns?" Tata avea mulţi susţinători în consiliu. Oare Ra'meth era într-adevăr sigur că aceştia aveau să îl aleagă cu toţii pe loc? Sau mai avea nevoie de ceva? „Încă un act de curaj, îmi spusese el. Un mare dar pentru semenii noştri."

Nu avea importanţă. Nimic nu conta – nici teama mea, nici măcar planurile pe care şi le făcuse Ra'meth. Nu îl puteam lăsa să devină prinţ al clanului. Trebuia să îl opresc înainte să ajungă în sala de consiliu. M-am întors către Ferius.

— Vreau să faci asta pentru mine, i-am spus. Trebuie să o duci pe Shalla la părinţii mei. Ei o vor crede şi vor avea timp să se pregătească pentru ce va veni.

Ea şi-a întins o mână şi m-a strâns de umăr.

— Eşti curajos, puştiule. Ai dovedit acest lucru. Însă nu poţi merge de unul singur după un mag precum Ra'meth.

— Lasă-l pe golaş în seama mea, a mârâit Reichis.

Eu i-am tradus lui Ferius. Spre surprinderea mea, ea nu a făcut nicio glumă. În schimb, şi-a înclinat capul în faţa pisicii-veveriţe.

— Toată lumea ştie că eşti un războinic de temut, un vânător dibaci şi un prădător înţelept, i-a spus ea, pe un ton oficial, ciudat. Însă golaşul în cauză va fi însoţit de alţi magi. Sunt prea mulţi, iar voi sunteţi prea puţini.

Reichis a pufnit încet drept răspuns. E de-a dreptul tulburător atunci când o pisică-veveriţă pufneşte dispreţuitor.

— Prea puţini? El a sărit de pe umărul meu pe spatele ei, apoi a luat-o la goană de-a lungul cărării. Haide, puştiule. Să mergem după ai mei. Îi vom face bucăţi pe ticăloşii ăia fără păr.

Pisica-veveriţă menţinea un ritm susţinut în timp ce străbăteam în goană cărările din pădure, ocolind pâlcurile dese de copaci şi traversând luminişurile, unde solul se afunda brusc. Reichis se mişca precum apa care curgea într-o albie şerpuitoare – picioarele lui găseau traseul perfect pe sub copacii căzuţi şi peste excrescenţele stâncoase. Nu puteam ţine pasul cu el.

— Opreşte-te! am zis eu gâfâind, izbindu-mă cu umărul de un copac şi oprindu-mă brusc.

Pisica-veveriţă şi-a întors capul să se uite la mine.

— Ce? De ce?

Broboanele de transpiraţie îmi picurau de pe frunte, intrându-mi în ochi. Mă mai alesesem cu vreo câteva vânătăi şi zgârieturi în ultima jumătate de oră.

— Voi muri înainte ca Ra’meth să aibă ocazia să mă facă bucăţi, de-aia. Dă-mi un minut de răgaz.

— Aproape am ajuns. Rezistă.

— Nu, am insistat eu, încercând să îmi încetinesc bătăile inimii.

Reichis îşi ţinea capul sus.

— Ştii, uneori mă întreb de ce semenii mei se tem de voi. Mie mi se pare că abia vă puteţi da jos din pat fără să nu faceţi infarct.

— Doar… „De ce nu-mi pot trage răsuflarea, la naiba?” Lasă-mă doar o secundă.

Adevărul este că semenii mei nu prea sunt puternici din punct de vedere fizic. Majoritatea lucrurilor importante le

facem cu ajutorul magiei. Până şi servitorii Sha'Tep folosesc obiecte vrăjite de magii clanului ca să le fie munca mai uşoară. „Nu suntem deloc un neam rezistent, pare-se."

— Ascultă, puştiule, a zis Reichis, lăsându-se pe labele din spate ca să îşi scarpine blana de sub bărbie. Când vom ajunge la ai mei, lasă-mă pe mine să vorbesc.

— Cum aş putea vorbi dacă nu cunosc limba voastră?

El a chicotit.

— Mda, dar neamul meu nu este prost, ca al tău. Te vor înţelege perfect, chiar dacă tu nu vei înţelege ce spun ei. Aşadar, atunci când vor începe negocierile…

— Negocierile? Vrei să spui că toţi ceilalţi din haita ta vor dori să fie plătiţi?

Reichis s-a uitat la mine ca la un prost.

— Puştiule, totul are un preţ. Suntem pisici-veveriţe, nu câini. Noi nu muncim pentru oase şi o mângâiere pe cap. Mai gândeşte-te.

— Bine, am răspuns eu. Ce vor dori în schimbul ajutorului lor?

El şi-a ridicat uşor colţurile gurii, iar eu mi-am dat seama că tocmai intrasem în capcană. El a început să-mi facă o listă completă cu toate obiectele strălucitoare şi valoroase din casa mea şi jumătate dintre celelalte case din oraş – lucruri pe care eu nici măcar nu le văzusem. După spusele lui Reichis, pisicile-veveriţe îşi petreceau destul de mult timp „cercetând" locuinţele.

— Realizezi că nu îţi pot promite lucruri care nu sunt ale mele, i-am spus, după ce a terminat.

— O, nicio problemă. El şi-a ridicat o labă ca să mă liniştească. Ne poţi ajuta să ajungem la ele. Sau poţi găsi, mai târziu, alte lucruri de aceeaşi valoare.

Mai târziu. Îmi venea să râd când mă gândeam că el credea că pentru mine va exista un „mai târziu." Odată ce toate astea aveau să ia sfârşit, eu urma să fiu exilat, dacă aveam noroc, sau executat, dacă aveam ghinion. O persoană mai deşteaptă ar fi lăsat totul în urmă în clipa în care şi-ar fi dat seama că nu avea niciun viitor printre semenii lui. „Aşa ar proceda un Argosi? m-am întrebat eu.

Ar pleca, pur şi simplu?” Însă eu nu eram Argosi. Nu eram nici Jan’Tep, nici Sha’Tep sau altceva. Eram doar un băiat care putea face o singură vrajă, care era însoţit de o pisică-veveriţă şi care nu putea accepta nicicum gândul că Ra’meth putea câştiga sau că îi putea face vreun rău Shallei odată ce devenea prinţ al clanului.

— Bine, am zis eu într-un final. Dacă totul va merge bine, îţi voi face rost de lucrurile pe care le vrei.

El mi-a oferit echivalentul pisicilor-veveriţe pentru rânjet.

— Perfect. E cu adevărat…

Cred că a observat că îl priveam cum îşi lovea din nou ghearele laolaltă pentru că s-a oprit brusc.

— Ce e? l-am întrebat eu.

Reichis şi-a ridicat botul în aer. Atunci am observat că briza se schimbase, aducând cu ea un miros ciudat. Foc… şi încă un miros gros şi înţepător, care mi-a întors stomacul pe dos. Carne arsă.

„Încă un act de curaj, îmi spusese el. Un mare dar pentru semenii noştri.”

Reichis a ţâşnit ca o săgeată, iar eu l-am urmat cât am putut de repede, nebăgând în seamă durerea şi epuizarea. Eram mânat de mirosul morţii şi atras inevitabil de zgomotul vâlvătăii şi de ţipetele îngrozitoare pe care le auzeam.

44

Flăcările

Primele licăriri ale flăcărilor străluceau printre copaci la mai mult de o sută de metri în faţa noastră. Până să ajungem acolo, mă înecam deja din cauza fumului, împiedicându-mă să ţin pasul cu Reichis, până când, într-un final, doar frica lui de foc l-a făcut să încetinească suficient de mult încât să îl pot ajunge din urmă. Flăcările formau un zid care părea să se întindă la nesfârşit înainte să se curbeze şi să formeze un cerc în jurul luminişului. Reichis fugea încoace şi încolo de-a lungul lui, căutând cu disperare o deschizătură.

— Au împrejmuit toată zona cu foc, a cârâit el înnebunit. Semenii mei sunt prinşi în capcană!

— Cum a dat de ei? am întrebat eu. Am crezut…

Pisica-veveriţă a mârâit.

— Toanta de maică-mea. Le-a spus celor din trib să se strângă aici. El s-a întors şi m-a privit cu ură, flăcările oglindindu-se ameninţător în ochii lui. A vrut ca ei să fie pregătiţi să te ajute, să te apere pe tine şi pe nenorocita aia de Argosi…

Am fost întrerupţi de alte ţipete – de astă dată, de vocile oamenilor lui Ra’meth.

— Ce se întâmplă? am întrebat eu, încercând să mă apropii, însă dogoarea era prea puternică pentru mine.

— Semenii mei îi omoară pe ai tăi, a spus el, alergând în continuare de-a lungul zidului de flăcări. Cum ar trebui să se întâmple. Cum ar fi trebuit să se întâmple dintotdeauna.

Am privit îngrozit cum s-a apropiat prea mult, iar blana i-a luat foc pe loc.

— Opreşte-te! am strigat eu.

Fără să stau pe gânduri, m-am aruncat din nou peste el, protejându-i trupul cu al meu. Am simţit cum cămaşa mi-a luat foc şi am continuat să mă rostogolesc ca să sting flăcările. Reichis a fost mai puţin decât recunoscător.

— Dă-te jos de pe mine! a mârâit el, târându-se de sub mine. Trebuie să merg să-i ajut!

M-am întins şi l-am apucat de după ceafă.

— Vei muri înainte să ajungi la ei.

El m-a muşcat până când i-am dat drumul.

— Atunci, bagă-ne înăuntru! Cică eşti mag. Foloseşte – şi-a fluturat laba în aer – vrăjile alea ale voastre.

Probabil că existau câteva zeci de vrăji care ar fi putut stinge acel zid de flăcări, fie înlăturând vraja iniţială, fie răcind aerul din jurul lor. Însă eu nu puteam face niciuna dintre ele, fireşte.

Am început să tuşesc din nou, chinuindu-mă să respir.

— Aşteaptă…

Aerul era problema. Aerul hrănea focul. Asta însemna că aveam două variante, iar cum una din ele nu presupunea riscul de a-mi arunca mâinile în aer, am hotărât să o încerc mai întâi pe aceea.

M-am îndepărtat de zidul de flăcări. Vrăjile de suflare controlează mişcările aerului, iar o vrajă anume poate duce aerul înspre cel care face vraja. Am încercat să creez formele somatice de câteva ori – mi-am întins braţele în faţă, apoi mi-am atins uşor palmele cu degetele, alternând mâna dreaptă cu cea stângă şi mişcându-le asemenea aerului. Mişcarea în sine era una simplă, însă trebuia să fie una perfect fluidă.

— Ce faci? m-a întrebat Reichis.

— Aşteaptă o clipă.

A doua parte era vizualizarea. Este mai greu decât ai crede să te concentrezi asupra aerului. Trebuie să eviţi să te gândeşti la lucrurile pe care le mişcă aerul, de pildă frunzele sau praful, şi să te concentrezi doar asupra aerului. Odată ce reuşeam să fac asta, nu mai rămânea decât verbalizarea. Însă şi acest lucru era destul de complicat – rostirea trebuia făcută dintr-o suflare. Şi mai greu, trebuia să repeţi cuvântul pe toată durata vrăjii.

— *An-ahl-ha-teht,* am zis eu în şoaptă.

Nimic.

Am încercat din nou. Osia’phest spunea mereu că, în

cazul magiei, trebuia să te concentrezi asupra procedeului, nu asupra rezultatului.

— *An-ahl-ha-teht… an-ahl-ha-teht…*

— Continuă, m-a îndemnat Reichis. Se întâmplă ceva.

Am continuat să fac vraja şi am văzut cum zidul începea să cedeze, flăcările înalte de aproape doi metri pierzându-şi din intensitate şi micşorându-se încet din cauza lipsei de oxigen.

— Funcţionează, continuă! a spus Reichis.

— *An-ahl-ha-*

Mi s-a tăiat vocea când fumul mi-a pătruns în plămâni. M-a apucat durerea de stomac şi m-am încovoiat, tuşind incontrolabil.

— Nu pot… am zis. Nu pot respira din cauza fumului.

Când am ridicat privirea, am văzut că flăcările se intensificaseră din nou.

— Atunci, aruncă-mă pe mine! a zis Reichis.

Am încercat să stau drept şi să-mi alung vălul de pe ochi.

— Să te arunc?

— Vârfurile copacilor ard, aşa că nu pot să mă caţăr în ei ca să alunec jos. Aruncă-mă peste flăcări!

— Nu, am zis eu. Chiar dacă aş reuşi, ai fi singur acolo!

— Semenii mei sunt singuri, chiar în acest moment, şi mor!

— Lasă-mă o secundă, am spus, încercând să-mi recapăt respiraţia.

A doua variantă era eminamente cea mai rea, însă mai bună decât cea pe care o propusese Reichis. M-am îndepărtat la vreo trei metri de zidul de flăcări şi am luat câte un vârf de pudră din fiecare buzunar.

— Vino aici, i-am spus lui Reichis, în timp ce mă gândeam la sincronizarea necesară pentru ca planul meu să funcţioneze.

— Ce faci?

Am arătat cu capul în direcţia flăcărilor.

— De îndată ce o voi lua la fugă, vei face şi tu la fel. Cu aceeaşi viteză ca mine. Să n-o iei înaintea mea, nici să nu

rămâi în urmă. Ai înţeles?

M-am uitat la grămăjoarele de pudră roşie şi neagră pe care le ţineam între degete şi am inspirat aerul curat.

Reichis a înţeles ce încercam să fac.

— Ţi-ai pierdut…

— Acum! am zis şi am ţâşnit din loc, fugind înspre zidul de flăcări.

În clipa în care am atins pământul cu piciorul drept, am aruncat pudrele în aer la o jumătate de metru în faţa mea. Când am făcut al doilea pas şi s-a aprins prima scânteie între granulele de pudră, am creat forma somatică cu mâinile şi am rostit cuvântul: „Carath!”

Explozia a zguduit pământul în faţa noastră, la marginea zidului de flăcări, tocmai în momentul în care eu şi Reichis am sărit prin aer. Explozia a făcut ca focul să se retragă pentru o fracţiune de secundă, iar noi am putut trece nevătămaţi prin el. Am aterizat de partea cealaltă, iar eu m-am rostogolit până când am aterizat greoi pe spate. Pisica-veveriţă şi-a coborât privirea la mine.

— Nu-i rău. Şi-acum, ridică-te în picioare şi ajută-mă să-l ucid pe mag.

M-am ridicat clătinându-mă, doar ca să văd distrugerea pe care o provocase focul în jurul nostru. Mingi de foc se ridicau din tufişuri ca şi când un preot nebun ar fi aprins zeci de mangaluri într-un templu distrus. Trupurile erau împrăştiate pe jos, oameni şi pisici-veveriţe. Se dăduse o bătălie sângeroasă cu colţi şi cuţite, cu gheare şi magie. O singură siluetă mai stătea în picioare, cu braţele întinse, de parcă ar fi dansat singură printre flăcări. Ra’meth.

Nu am aşteptat ca el să mă observe. Nu am lansat ameninţări şi nici porunci. Nici măcar nu am stat pe gânduri. Mi-am vârât mâinile adânc în buzunare şi am aruncat suficientă pudră în aer cât să zdrobesc o stâncă. După ce am rostit cuvântul şi am făcut gestul, am îndreptat explozia spre inima lui. Explozia a brăzdat cerul nopţii, iar el a fost înghiţit de flăcări. O clipă mai târziu, acestea s-au stins de parcă nu ar fi fost altceva decât o scânteie slabă, scoasă de un cremene uzat.

Ra’meth s-a întors spre mine.
— Bună, Kellen.

45

Glasul focului

Următorul lucru care s-a întâmplat a fost acela că Reichis şi-a ieşit din minţi. La vederea trupurilor neînsufleţite ale celorlalte pisici-veveriţe, care zăceau peste tot în luminiş, ferocitatea lui nebună, dar controlată, s-a transformat într-o furie oarbă care a pus cu totul stăpânire pe el. Jur că era cât pe ce să fiu şi eu prins în vâltoare.

— Reichis… l-am avertizat când am văzut cum i se umflă muşchii labelor din spate atunci când s-a pregătit de atac. Aşteaptă. Trebuie să…

Mârâitul lui drept răspuns a fost prea primitiv. Nu exista niciun echivalent în limba mea, prin urmare nu am înţeles. Am încercat să-l prind, însă el a fost prea rapid, ridicând praful în urma lui când a gonit înspre Ra'meth. A existat o clipă când am crezut că avea o şansă – viteza şi furia lui îl propulsau spre duşman asemenea unei vrăji. Dacă reuşea să-şi înfigă colţii în gâtul magului înainte ca acesta să apuce să-şi ridice braţele, putea – dar nu. Chiar în momentul în care pisica-veveriţă a sărit în aer, Ra'meth s-a întors şi a rostit un singur cuvânt. Reichis a încremenit, iar trupul a început să i se legene în aer de parcă ar fi atârnat de o frânghie.

— Chiar sunt nişte paraziţi încăpăţânaţi, nu-i aşa?

Ra'meth şi-a mişcat degetele, iar pisica-veveriţă a zburat prin aer şi s-a izbit de un copac. Am auzit trosnet de oase.

Ar fi trebuit s-o iau la fugă. Ar fi trebuit să-mi iau tălpăşiţa, să mă ascund şi să încerc să găsesc o modalitate prin care să supravieţuiesc. Dar pur şi simplu nu puteam. Gemetele de durere ale lui Reichis îmi răsunau în urechi, asurzindu-mă atât de tare, încât nu mai auzeam nici sfârâitul flăcărilor, nici trosnetul copacilor care cădeau, nimic, doar durerea lui şi bubuitul inimii mele. În cele din urmă, am mai auzit un sunet – un mârâit care a ieşit din

gâtlejul meu. Mi-am vârât mâinile în buzunare şi am scos o cantitate mai mare de pudră decât cea pe care o folosisem în celelalte dăţi pentru vraja *carath.* Am aruncat pudrele în aer, apoi am creat formele somatice şi am rostit cuvântul. Explozia a luminat cerul nopţii, creând în jurul lui Ra'meth o sferă perfectă de foc. Flăcările au ars mistuitor o secundă sau două, apoi s-au stins. Magul nu păţise nimic.

— Fascinant, a spus el, făcând un pas spre mine. Încearcă din nou.

Nu îi era deloc frică, doar mie. De asemenea, nu aveam nimic de pierdut. De astă dată, am folosit şi mai multă pudră – atât de multă, încât am simţit cum îmi arde degetele înainte să rostesc cuvântul. Explozia a urmat linia degetelor mele arătătoare, îndreptându-se spre inima lui Ra'meth. Vraja mea a lovit din nou şi din nou el a parat-o.

— Remarcabil, a spus el când s-a stins şi ultima flacără. Ai scăpat şi de focul din hambar. Este de-a dreptul impresionant. Presupun că, din moment ce te afli aici, le-ai ţinut piept şi fiilor mei. L-ai omorât pe Tennat?

— M-am gândit că este o pedeapsă suficient de mare pentru el că eşti tatăl lui.

Magul a râs din toată inima. Am profitat de acel moment de răgaz ca să fac din nou vraja. Deşi nu era în totalitate concentrat, el a reuşit să menţină scutul. Pentru prima oară m-am întrebat dacă nu cumva îmi făcusem o impresie greşită despre Ra'meth în toţi aceşti ani. Poate că era mai puternic decât tata, doar că nu avusese curaj să îl provoace la duel.

— Vraja asta mică a ta, Kellen, a spus el, cu capul înclinat într-o parte în timp ce mă privea peste solul pârjolit de foc, este o formă primitivă de suflare care conduce explozia din nişte pudre chimice, nu-i aşa? De-a dreptul ingenios. Asta îmi aminteşte de vrăjitorii de odinioară, care cutreierau lumea, combinând vrăji simple cu alte trucuri, ca să poată supravieţui. O noţiune destul de romantică, nu crezi?

Apoi a făcut o vrajă – una mică, de durere, dar mai puternică decât o simplă mâncărime.

Mă simţeam de parcă măruntaiele îmi îngheţaseră. Am ţipat.

— Problema este că există o diferenţă între un băiat care ştie să facă o vrajă şi un mag adevărat. Adevăratul Jan'Tep este complet. El poate ataca, dar se poate şi apăra. Ştie cum să slăbească puterea adversarului, sporindu-şi-o în tot acest timp pe-a lui.

A făcut o altă vrajă şi, de data asta, am zburat prin aer, m-am izbit cu spatele de acelaşi copac de care se lovise şi Reichis şi m-am trezit pe jos, lângă el.

Am început să gâfâi şi am simţit gust de sânge în gură. Ra'meth a ignorat gemetele mele.

— Nu te urăsc, mi-a spus, întorcându-se să-şi privească lucrarea. De fapt, îţi admir curajul. Eşti mai bun decât tatăl tău, trebuie să recunosc. El nu face decât să-şi folosească magia ca să construiască o fortăreaţă în jurul lui, cărămidă după cărămidă, sperând că se va putea căţăra pe zidurile ei jalnice pentru a ajunge prinţ al clanului. Şi cu ce scop? Niciunul. Va sta deoparte şi ne va lăsa să trăim aici ca nişte animale speriate, sperând că adevăraţii prădător vor trece pe lângă noi în căutarea unei prăzi mai bune. El s-a întors şi a arătat cu degetul spre miazăzi. Voi avea grijă ca neamul nostru să devină din nou o mare putere, Kellen. Voi avea grijă ca regele Daroman să cadă în genunchi în faţa noastră şi să ne implore iertarea.

Nu ştiu dacă aştepta vreun răspuns inteligent din partea mea, însă, având în vedere că abia mai puteam respira, avea să aştepte mult şi bine.

Într-un final, s-a întors din nou spre mine.

— Suntem meniţi să conducem această lume, Kellen.

Am privit în jurul meu şi am observat o grupare mare de stânci, la câţiva metri depărtare. M-am aplecat şi l-am ridicat cu mare grijă pe Reichis. El a gemut de durere, căci avea coastele rupte. „Măcar trăieşte. Menţine-l în viaţă." M-am târât încet şi în tăcere înspre stânci.

— Mi-aş dori ca fiii mei să fie ca tine, a spus Ra'meth. Deşi le-am oferit totul, nu sunt decât nişte bătăuşi fără minte. Chicotesc şi se fălesc ca nişte idioţi înfumuraţi,

mulţumindu-se ca toţi ceilalţi să fie slabi, în loc să facă ei măcar un efort pentru a deveni mai puternici.

El s-a întors şi a mai făcut o vrajă care m-a lovit în partea laterală. Brusc, mă rostogoleam pe pământ, încercând să îl protejez pe Reichis. Odată ce forţa s-a risipit, am continuat să mă mişc anevoie şi aproape din instinct spre stânca ce urma să ne ofere o protecţie îndoielnică.

— Aş putea scoate ceva din tine, să ştii! a strigat el în timp ce eu mă târâm după stâncă. Ţi-ai câştigat această şansă, datorită isteţimii şi curajului tău. Şi-apoi, neamul nostru adoră o poveste frumoasă despre cum un băiat orfan şi curajos a fost luat sub aripa protectoare de către maestrul unei mari familii. Mai întâi, însă, trebuie să te facem orfan.

„Ce-ar fi să-i fac eu orfani pe fiii tăi?” Am lepădat raniţa din spate şi am scotocit înăuntru după pachetul de cărţi de joc al lui Ferius. Orice vrajă de protecţie are o fisură. Dacă zvârleam cărţile suficient de repede, spre diferite părţi ale scutului, poate că una avea să îl străpungă. Şansele nu erau prea mari, fireşte, însă nu aveam alte idei.

— Ştiu că ar trebui să te omor, Kellen. Întotdeauna este mai bine să-ţi nimiceşti duşmanii până la ultimul. Ar fi trebuit să procedăm la fel şi cu neamul Mahdek, cu multe secole în urmă. Acum, tresărim în pat când le este pomenit numele, temându-ne ca nu cumva vreunul dintre ei să ne pândească, aşteptând momentul potrivit să ne atace.

Am aşezat cărţile de joc în faţa mea. Trebuia să am grijă ca lucrurile să se sincronizeze perfect. „Dar, chiar şi aşa, oare va fi de folos?” Ra’meth putea menţine vraja de protecţie până când îmi terminam toate cărţile.

— La naiba cu toate astea, băiete, sunt convins că tu şi cu mine putem reuşi. Am nevoie de un sprijin pentru casa mea. Ra’fan se ascunde în spatele eforturilor celorlalţi. Ra’dir este curajos, dar nu şi inteligent, iar Tennat… ei bine, hai să spunem că, dacă simţi nevoia să îl omori ca să accepţi oferta mea, nu va fi cine ştie ce pierdere.

„Cine vorbeşte aşa despre propriii copii?” Era cât pe ce

să-l compătimesc pe Tennat.

O mişcare în întuneric mi-a atras atenţia şi am văzut o pisică-veveriţă – nu era Reichis – care se târa pe burtă spre noi. Creatura sângera din cauza rănilor de pe corp, iar blana îi fusese pârlită de foc. „Biata creatură caută un loc unde să-şi dea ultima suflare”, mi-am zis, alegând o carte de joc. Oare aveam curajul să-i curm suferinţa? Când pisica-veveriţă s-a apropiat de mine, am recunoscut-o pe mama lui Reichis.

Când am întins o mână ca să o ajut să ajungă în spatele stâncii, ea şi-a înfipt colţii în antebraţul meu.

— La naiba! am înjurat eu.

Mă săturasem să fiu muşcat.

— Iartă-mă, a zis ea, printre cârâieli şi gemete.

„O înţeleg”, mi-am dat eu seama. Poate că pisicile-veveriţe creau o legătură care le permitea să comunice cu oamenii doar dacă îşi înfigeau colţii în carnea acestora şi îşi introduceau saliva în sângele lor.

— Mă cheamă Chitra, a spus ea, târându-se mai aproape de Reichis.

Am înţeles fără să-mi spună că se folosea de ultimele clipe din viaţa ei ca să moară lângă fiul ei.

— Ei bine, Kellen? a strigat Ra’meth. Ce zici? Hai s-o facem: tu îţi omori tatăl în locul meu, iar eu îl omor pe Tennat în locul tău. Amândoi vom avea de câştigat, iar lumea va fi un loc mai bun fără ei.

Chitra a tuşit, iar sângele a început să-i picure pe bărbie.

— Oamenii… a zis ea, târându-se mai aproape… Dezamăgesc uneori.

Mi-am întins mâna spre ea.

— Ce pot face eu?

Ea şi-a lipit botul de mâna mea.

— Ia ce-ţi ofer.

Când mi-am retras mâna, aceasta era plină de sânge.

— Nu… înţeleg.

— Pudra roşie, a zis ea. Amestec-o cu sângele meu.

Am scos săculeţele din buzunare şi mi-am vârât mâna în

cel care conţinea pudra roşie.

— Ce se va întâmpla?

Chitra nu mi-a răspuns, prăbuşindu-se lângă Reichis. Şi-a întins o labă şi şi-a aşezat-o pe botul lui.

— Se va înfuria foarte tare. Trebuie să fii precaut în locul lui, aşa cum el va fi curajos în locul tău. Tu îl vei învăţa când să o ia la fugă, iar el te va învăţa când să lupţi.

— Aşa…

Ce îi puteam spune? Eram la un pas de moarte, iar Reichis abia dacă mă suferea.

— Aşa voi face, am spus eu pe un ton hotărât. Promit.

Ea a tuşit într-un mod ciudat, iar sângele i s-a scurs pe bărbie. Am avut nevoie de o clipă ca să-mi dau seama că fusese un hohot de râs.

— Poate îi vei spune să te înveţe şi cum să minţi. Nu prea te pricepi la asta. Colţurile gurii i s-au ridicat puţin într-un zâmbet obosit. Trebuie să fii ferm atunci când vei negocia cu el. Oricum va fura restul de la tine.

Reichis a deschis ochii pentru o clipă şi a clipit, cele două sfere mici şi negre părând să înţeleagă ce vedeau. A lăsat să-i scape un geamăt atât de plin de durere şi de tristeţe, încât m-am simţit copleşit. Am realizat că eu nu cunoscusem niciodată iubirea, iar acum nu aveam încotro decât să privesc cum aceasta murea.

— Ţine-l departe de jaf şi de şantaj, dacă vei putea, a continuat Chitra, cârâielile ei abia auzindu-se din cauza flăcărilor care vuiau în jurul nostru. Are multe obiceiuri proaste ăsta mic. Ea şi-a aşezat botul pe al lui. Însă, din când în când, o face foarte mândră pe mama lui.

Mâna îmi tremura incontrolabil, chiar şi atunci când am încercat să amestec sângele ei cu pudra roşie.

— Nu înţeleg, am spus eu, orbit de lacrimile care îmi umpleau ochii în timp ce priveam cum viaţa se scurgea din trupul ei. Ce ar trebui să fac?

— Mahdekii credeau că magia ar trebui folosită pentru a da glas spiritelor din lume, a răspuns ea, iar vocea îi era o şoaptă. Lasă-l pe al tău să vorbească în numele meu.

Chitra a oftat pentru ultima oară, răsuflarea ei

aşternându-se pe pământ. Pudra roşie din săculeţul de lângă mine strălucea şi mocnea, emanând o dogoare care ameninţa să îi dea foc.

O minge de foc a luminat cerul deasupra capului meu.

— Nu cred că iei în serios oferta mea, Kellen.

— Nu este adevărat. Mă gândesc serios la ea, am răspuns eu.

Minţeam, desigur, la fel şi Ra'meth. Pentru el, totul era un joc – o ultimă bucăţică pe care o lua de la Ke'heops. Atunci când avea să-l omoare pe tata, voia să poată să îl privească de sus şi să-i spună: „Vezi? Fiul tău te-a trădat. A fost dispus să te ucidă în propria-ţi casă doar ca să primească o cameră într-a mea."

Mi-am coborât privirea la Reichis, care zăcea pe jos, lângă mama lui moartă. Abia mai respira şi m-a privit cu nişte ochi goi.

— Bănuiesc că eşti îndreptăţit să refuzi! a strigat Ra'meth, deşi eu nu spusesem nimic. O înţelegere ca a noastră nu ar dura prea mult. El a trimis o minge de foc care a luminat stânca după care stăteam ascuns. Atunci, haide! Ridică-te în picioare şi înfruntă-mă pentru ultima oară – un ultim act de curaj înainte să mori. Atunci când vei pătrunde în tunelul cenuşiu, vei putea sta cu fruntea dreaptă dinaintea strămoşilor noştri şi le vei putea spune că ai înfruntat moartea fără teamă. Este cel mai mare dar pe care ţi-l pot oferi, Kellen. O moarte curată. Moartea unui Jan'Tep.

Mi-am vârât mâinile în săculeţe, simţind în continuare sângele lipicios al Chitrei pe degetele de la mâna dreaptă.

— Vin, am răspuns eu.

M-am ridicat în picioare foarte încet şi l-am înfruntat pe Ra'meth. El era învăluit într-o strălucire roşie, învârtind magia în jurul lui, un ocean nesfârşit care creştea, scădea şi creştea din nou. Era ca şi când ai fi privit prinzând viaţă un tablou al unuia dintre primii maeştri magi. El a încuviinţat, dar nu cu răutate.

— Bine. Bine. E mai bine aşa. Nu eşti făcut pentru lumea asta, Kellen. Eşti făcut pentru…

Mi-am aruncat mâinile în aer, iar pudrele au plutit, strălucind o clipă în lumina magiei lui Ra'meth. Am aşteptat, doar o clipă, şi am lăsat să se aprindă primele scântei atunci când granulele negre şi cele roşii amestecate cu sânge s-au ciocnit, apoi am creat formele somatice cu mâinile şi am rostit cuvintele, încet şi deliberat, dorindu-mi ca acestea să răsune în noapte. „Carath Chitra."

Ra'meth şi-a ridicat mâinile, creând cu degetele scutul care îl apărase cu uşurinţă de atacurile mele anterioare. Părea dezamăgit.

Explozia a ţâşnit spre el, flăcările întinzându-se furioase, asemenea unor gheare care încercau să rupă bariera invizibilă a protecţiei.

— Băiete, ţi-am spus că magia înseamnă mai mult decât… a zis el.

El a fost întrerupt când cele două vrăji s-au ciocnit. Aerul din jurul lui s-a transformat în cenuşă roşie şi neagră, de parcă scutul lui ar fi început să ardă din interior spre exterior. Apoi o altă rafală, când acesta a cedat de tot, iar focul vieţii şi morţii Chitrei a început să mistuie totul în jurul lui, flăcările roşii ca sângele muşcându-i din haine şi din carne. L-am auzit pe Ra'meth ţipând o dată, apoi magul s-a prăbuşit la pământ.

Sângele Chitrei dăduse glas furiei neamului ei.

M-am uitat la locul unde Ra'meth zăcea întins pe jos. În jurul lui era un cerc aproape perfect, unde fusese scutul care îl ferise de explozie, înainte ca acesta să fie spulberat. Am aşteptat până am observat că pieptul îi urcă şi coboară ca să mă asigur că încă trăia, apoi am vârât mâinile în săculeţele din buzunar după pudre, ca să termin treaba.

Ceva era în neregulă cu vederea mea. Pădurea, sau ce mai rămăsese din ea, se afla tot acolo, în faţa mea. Copacii arşi şi trupurile carbonizate ale oamenilor şi pisicilor-veveriţe erau împrăştiate pe jos. Nimic nu se mişca şi, cu toate astea, atunci când mi-am închis ochiul drept şi am privit cu stângul – cel marcat de stigmatele întunecimii – violenţa a prins viaţă. Ţipetele de durere, de furie, de

moarte îmi răsunau în urechi. M-am cutremurat şi nu pentru că privelişte a îmi provoca greaţă, ci pentru că îmi dădea o stare de bine.

— E îmbătător, nu-i aşa, puştiule?

Când m-am întors, am văzut-o pe Ferius Parfax venind înspre mine, conducând de căpăstru doi cai.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, am răspuns, întorcându-mi din nou atenţia la Ra'meth.

— Sora ta se va face bine, în caz că te interesează, a spus Ferius. Pisica-veveriţă este şi ea în viaţă.

Aveam senzaţia că stigmatele din jurului ochiului meu stâng se mişcau, zvârcolindu-mi-se pe sub piele, reci şi fierbinţi în acelaşi timp. Această senzaţie mă făcea să mă simt viu. Puternic.

— Dar tu? am întrebat-o.

Cuvintele sunau de parcă ar fi fost rostite de către altcineva. Cineva slab şi prost. Cineva care era pe cale să uite că duşmanul lui se afla la picioarele sale, că viaţa acestuia era în mâinile lui. Am atins uşor pudrele din buzunare cu vârful degetelor. Peste câteva clipe urma să termin cu Ra'meth pentru totdeauna. Nu avea să îmi mai fi teamă niciodată de el.

Ferius şi-a rotit umerii în spate, apoi şi-a înclinat capul într-o parte şi-n cealaltă.

— Mici dureri. Nimic neobişnuit. Ea a venit aproape de mine. Prea aproape. Haide, puştiule. Ai dat dovadă că eşti bărbat. A sosit timpul pentru fapte adevărate.

Fapte adevărate? Încă nu ştia când să tacă şi să nu mai batjocorească lumea. M-am uitat la bărbatul care îl omorâse pe unchiul meu, care încercase să preia conducerea clanului meu şi care încercase să îmi ucidă sora.

— Trebuie să termin cu el.

Am simţit mâna lui Ferius pe braţul meu.

— Vrei să termini cu el. Nu este acelaşi lucru. Uită-te la el, Kellen.

M-am uitat. Părul şi pielea arse se zăreau printre găurile veşmântului său în locurile unde explozia pătrunsese prin

scut. Deşi era încă inconştient, mi s-a părut că l-am auzit gemând.

— Mai aşteaptă, poate se va trezi, a spus Ferius, şoptindu-mi practic la ureche. Dacă vei avea noroc, poate-şi va întinde o mână şi-şi va mişca un deget. Poţi să te amăgeşti că a încercat să facă o altă vrajă.

— Ar putea.

Ea m-a strâns de braţ.

— Nu, nu ar putea. Nu cu asemenea răni. Vor trece luni bune până va reuşi să facă o vrajă, iar tu ştii asta.

— Taci, Ferius, i-am spus, fără să-mi iau ochii de la bărbatul care zăcea la picioarele mele.

„Spune ceva, l-am implorat. Fă o mişcare.”

— Ai tot dreptul, mi-a spus Ferius. Am colindat în lung şi-n lat acest continent şi nu există niciun tribunal niciunde care să te poată condamna pentru ce ai de gând să faci.

— Atunci, de ce mă omori cu vorbăria?

Ea m-a întors cu faţa la ea.

— Pentru că Argosi n-au ţară, puştiule, dar avem obiceiurile noastre, iar ăsta nu-i unul dintre ele. Trebuie să hotărăşti acum pe care drum vrei s-o apuci.

— Este întunecimea, am spus eu, dorindu-mi să mă lase în pace.

Abia reuşeam să-mi ţin mâinile în buzunare, deşi îmi doream cu ardoare să le scot şi să arunc pudrele în aer şi să pun capăt turuielii ei enervante, încrezute şi necontenite.

— Întunecime?

A râs. Era un sunet ciudat, iar eu am recunoscut ceva din ea în acel râset. Ferius nu râdea pentru că i se părea amuzant. Nici măcar nu râdea pentru că voia. Ea râdea pentru că acesta era modul ei de a spune lumii că Ferius Parfax refuza să se teamă de ea.

— Imaginează-ţi cum ar fi dacă ai lua o boală care să îţi permită să faci tot ce vrei, să omori pe cine vrei. Fără sentimente de vinovăţie, fără să dai socoteală. N-ar fi, oare, frumos?

— Nu vreau să-mi imaginez aşa ceva! am strigat eu,

dorindu-mi s-o pot obliga să plece înainte să fac ceva ce aş regreta. Întunecimea este reală. E în mine!

Ea m-a prins de gât cu cealaltă mână şi m-a strâns. La naiba, cât de puternică era!

— Cu toţii avem o latură urâtă, Kellen. A ta e mai rea? Atunci, dă-ţi mai multă osteneală. Dă-i de capăt. Dar să nu mai susţii vreodată că nu ai de ales.

Mi-am strâns pumnii şi am simţit cum pudra mi se freacă de palme.

— Nu înţelegi! El i-a omorât pe semenii lui Reichis. A încercat s-o omoare pe sora mea. N-ai de unde ştii cum e. Nu poţi…

Ea m-a strâns brusc mai tare, iar eu m-am chinuit să trag aer în piept.

— Nu înţeleg? Aşa să fie, Kellen, fiu al lui Ke'heops, copil al neamului Jan'Tep?

Nu mi se mai adresase niciodată atât de politicos. Ea vorbea cum o făcea de obicei, de parcă ar fi făcut o observaţie uşor ciudată, batjocoritoare, despre lumea din jurul ei, ca şi când nimic nu ar fi avut importanţă. Privirea ei întunecată spunea altceva. În sfârşit, ştiam acum secretul pe care îl ascundea în spatele rânjetelor şi glumelor ei. Ştiind acest lucru, am simţit, cumva, că furia oarbă care mă cuprinsese începea să se risipească.

Încă de când îşi făcuse apariţia, eu mă întrebasem cine era cu adevărat Ferius Parfax – ce era cu adevărat. În ciuda faptului că ea susţinea că nu era decât o simplă hoinară Argosi, toate negările ei cum că ar fi o spioană Daroman erau atât de neîntemeiate, încât nu făceau decât să convingă mai mult pe toată lumea – inclusiv pe mine – că, probabil, lucra pentru regele acestora. Întotdeauna mă întrebasem de ce o persoană atât de deşteaptă, care cunoştea atât de multe trucuri, nu se pricepea defel să îi convingă pe ceilalţi că nu era spioană. Acum ştiam.

— Nu eşti Daroman, am spus.

— Nici n-am pretins c-aş fi.

— Dar nici Argosi nu eşti.

— Ba da, sunt, puştiule. Ea şi-a vârât mâna în vestă şi a

desfăcut ca pe un evantai pachetul de cărţi. Vezi?

— Arată-mi, i-am spus.

Ea şi-a înclinat capul într-o parte.

— Ce să-ţi arăt?

— Arată-mi cartea ta. Cea adevărată.

Fără ca ea să-şi mişte mâna, una dintre cărţi s-a ridicat încet dintre celelalte. Eu am luat-o şi-am întors-o. Era un valet, asemenea celorlalţi pe care îi văzusem în pachetul ei, însă nu era heptagrama Jan'Tep, nici sabia Daroman, nici măcar potirul Berabesq. Pe aceasta se afla o frunză neagră, în colţul din dreapta, sus.

— Eşti Mahdek, am spus eu.

— Este o prostie, puştiule. Toată lumea ştie că nu mai există Mahdeki.

— Pentru că neamul meu i-a masacrat. Doar că… nimeni nu poate masacra un popor întreg, nu-i aşa? Unii trebuie să fi scăpat. Poate că unii nu se aflau în oraşe atunci când acestea au fost atacate.

Ferius a luat cartea şi a strâns pachetul, apoi l-a vârât la loc în vestă.

— O, ba ne-au nimicit pe toţi. Nu există suficient sânge Mahdek în lume care să-mi reînvie poporul. N-au mai rămas decât… fantome, aş zice.

— Ai…?

Am ezitat să pun întrebarea, nefiind sigur că puteam face faţă adevărului. Ferius îmi schimbase viaţa. Îmi oferise foarte multe, iar eu nu suportam ideea că ea putea fi la fel de nemiloasă şi de rea ca restul lumii.

— Ai venit să cauţi răzbunare? De aceea te afli aici? Ca să-i omori pe semenii mei pentru ceea ce le-au făcut alor tăi?

Ea s-a rezemat de partea laterală a unuia dintre cai şi şi-a scos din vestă o ţigară din trestie.

— Aruncă nişte pudră în aer, băiete.

Neştiind ce altceva să fac, m-am conformat. Pudrele au creat o explozie mică. Cu viteza unei lovituri de bici, ea a întins ţigara, iar capătul a luat foc.

— Când eram mică, a spus ea, trăgând fumul în piept,

bunica şi bunicul meu – părinţii mei muriseră cu ceva vreme în urmă – m-au pus să fac acelaşi jurământ pe care îl făcuseră şi ei, acelaşi pe care îl făcuseră semenii mei şi pe care l-a făcut fiecare dintre noi încă din ziua în care vechiul prinţ al clanului vostru şi magii lui mi-au nimicit neamul.

— Ai jurat răzbunare, am spus, aproape surprins că măcar una dintre temerile paranoice ale semenilor mei se dovedea a fi întemeiată.

Ferius a încuviinţat, dând fumul afară pe nări.

— Uneori, aşa funcţionează lucrurile. A arătat cu capul înspre Ra'meth. Dinte pentru dinte.

— Deci, toate astea… faptul că mi-ai salvat viaţa…

Ea m-a întrerupt.

— Bunicii mei au murit când eu eram încă prea tânără ca să-mi pot purta singură de grijă. Se pare că nu suntem un popor longeviv. Viaţa este dură dacă nu ai un pământ al tău. Am cutreierat o vreme drumurile pustii, fără o ţintă anume. În scurt timp am ajuns la capătul puterilor. Eram înfometată, însetată, acoperită de zgârieturi. Eram epuizată.

Am încercat să îmi imaginez cum era să fii singur pe lume.

— Argosi, am spus eu. Te-au luat la ei.

Ea a chicotit.

— Nişte ciudaţi. La ei, totul este legat de cărţile de joc. Cărţi în sus, cărţi în jos. Însă mi-au salvat viaţa în ziua aceea. Şi au continuat să mă salveze de fiecare dată când îmi luam tălpăşiţa şi era să-mi pierd viaţa. De fiecare dată când se întâmpla asta – ea şi-a vârât mâna în vestă şi a scos pachetul de cărţi cu spatele roşu-sângeriu – mă puneau să aleg una dintre astea.

— Sunt datorii? Pentru că ţi-au salvat viaţa?

Ea a încuviinţat.

— Fiecare dintre ele reprezintă o viaţă pe care trebuie să o răscumpăr.

Am vârât mâna în buzunarul pantalonilor şi am scos cartea de joc roşie-închisă pe care ea mă obligase să o iau

în ziua în care îmi vorbise despre datorii.

— Iar aceasta reprezintă o viaţă pe care eu trebuie să o răscumpăr.

— Da.

— Şi… ai renunţat pur şi simplu să-ţi mai răzbuni poporul?

Ferius şi-a ridicat ochii spre cerul nopţii, flăcările care ardeau încă luminându-i faţa şi conferindu-i un aer înspăimântător.

— Nu, puştiule, doar că mi-am dat seama că, indiferent câţi Jan’Tep aş omorî, acest lucru nu-i va aduce înapoi pe ai mei. A aruncat pe jos mucul de ţigară şi l-a călcat cu tocul cizmei. Argosi cred că lumea depinde de un echilibru şubred. Unele lucruri – cum ar fi modul în care semenii tăi abuzează de magie, felul în care imperiul Daroman pune stăpânire pe restul lumii – toate acestea ne aduc mai aproape de distrugere. Alte lucruri, uneori unele mărunte, ne ajută să mergem în cealaltă direcţie. M-am gândit că, dacă tot nu pot să-i aduc pe ai mei înapoi, aş putea măcar să salvez lumea. Şi-a întins mâna şi mi-a atins braţul, doar pentru o secundă. Vrei să mă ajuţi?

Am şovăit, atât din cauza cuvintelor ei, cât şi din cauza blândeţii sale neobişnuite. Cum putea cineva trăi astfel? Cum putea sta cu mâinile în sân şi să îi lase pe cei care îi nimiciseră tribul să trăiască în aceleaşi oraşe pe care aceştia le furaseră de la ei? M-am uitat la Ra’meth şi mi-am amintit de privirea de pe chipul unchiului meu când mingea de foc l-a izbit în piept.

— Nu cred că sunt ca tine, Ferius.

— Nici nu ţi-am cerut asta. Ea s-a dus la Reichis şi l-a ridicat cu grijă de jos, apoi l-a băgat în tolba care îi atârna peste umăr. Curajos ticălosul ăsta mic, nu-i aşa? S-a uitat la mine. Trebuie să iei o decizie, puştiule. La câţiva kilometri de oraş este o colibă. Flăcăul de acolo ştie nişte leacuri. Mă gândesc că ar putea-o ajuta pe pisica-veveriţă. Mai fierbe şi o licoare care face să i se învârtă capul unei persoane sănătoase. Voi petrece câteva ceasuri acolo, asta-i sigur. Dacă vei dori să descoperi calea Argosi, vino la

mine. Şi-a pus piciorul pe scăriţă şi a încălecat. Dacă nu, atunci bănuiesc că nu mai trebuie să-mi bat capul cu această carte de joc.

Când a dat să-şi întoarcă murgul, eu mi-am dat seama că era posibil să n-o mai văd niciodată.

— Stai! am spus eu, încercând să găsesc o scuză ca să o reţin. Cartea de joc pe care te-am văzut pictând-o în oază… Văduva mag credea că te afli aici pentru că există ceva ce tu crezi că poate face o civilizaţie să se ridice sau să cadă. A avut dreptate?

Ea s-a întors.

— Şireată bătrâna, nu-i aşa? Ferius şi-a întins mâna cu grijă peste piept, ca să nu îl deranjeze pe Reichis, şi a scos o carte de joc din vestă. Am terminat-o în timp ce aşteptam să văd dacă sora ta se va face bine.

Mi-a aruncat cartea, iar eu am prins-o cu ambele mâini.

— Mi-o dai mie?

— Depinde. Dacă ai de gând să-ţi petreci restul vieţii încercând să-l omori pe Ra’meth, atunci n-ai decât s-o rupi. Nu-mi pasă.

— Şi dacă…? Şi dacă nu îl voi omorî? Dacă voi veni după tine?

Ea a zâmbit.

— Atunci, să aduci cartea de joc cu tine, puştiule, căci voi avea nevoie de ea ca să-mi completez pachetul.

— De ce?

Ea a dat pinteni calului şi a pornit de-a lungul cărării.

— Pentru că această carte ar putea salva lumea.

De îndată ce Ferius s-a făcut nevăzută, eu am întors cartea de joc şi am aflat în sfârşit ce pictase de când venise în oraş. Era una dintre discordanţe, aşa după cum prezisese Mer’esan. În partea de jos a cărţii scria „Stăpânul vrăjilor”. Înfăţişa un tânăr care stătea în faţa unui drum deschis, cu o pisică-veveriţă pe umăr şi foc în palme. Tânărul semăna cu mine.

46

Procesul magului

O oră mai târziu, târam trupul inconştient al lui Ra’meth pe strada prăfuită care ducea la tribunalul maeştrilor magi. Calul meu începuse să şchiopăteze cu o jumătate de kilometru în urmă şi, gândindu-mă că muriseră deja suficienţi oameni şi animale pentru mine, am aruncat pe umăr tolba lui Ferius şi am parcurs pe jos restul distanţei. Acum, eu şchiopătam.

Unul dintre străjerii de la intrare m-a zărit când mai aveam vreo şase metri până la treptele oazei. Acestea erau ocupate de familii care aşteptau ca odraslele lor să ajungă în faţa instanţei, ca să afle verdictul referitor la probele de mag.

— Stai pe loc! mi-a poruncit străjerul.

Era un bărbat masiv, în jur de patruzeci de ani. În timp ce se apropia în fugă de mine, el îşi ţinea mâinile pe lângă corp, creând cu degetele formele somatice care îmi spuneau că acesta era, probabil, înlănţuitor. Începusem să mă satur de ei.

M-am oprit, privind dincolo de el, la familiile adunate pe trepte. I-am recunoscut pe câţiva dintre iniţiaţii din clasa mea. Şi ei m-au recunoscut, însă mi-au întors spatele. Această insultă nu m-a deranjat. Eram mai uluit de faptul că, deşi clanul nostru fusese ţinta rebeliunii şi a conspiraţiei, pentru Jan’Tep era mai important cine devenea mag şi cine ajungea servitor.

— Voiam doar să las ceva, i-am spus străjerului, dând drumul gulerului veşmântului lui Ra’meth.

Mi-am frecat umărul, ca să îi arăt că nu aveam de gând să fac vreo vrajă, dar şi pentru că mă durea.

Oamenii de pe scări au început să se îmbulzească spre noi, cu ochii aţintiţi asupra siluetei inconştiente de lângă mine. Au avut nevoie de o secundă ca să-şi dea seama cine era şi de vreo două secunde ca să se năpustească asupra

mea.

— Nu vă mişcaţi!

Tonul hotărât şi rece din vocea mamei m-a luat prin surprindere. Când m-am întors, am văzut-o venind cu paşi mari spre noi. Rochia ei lungă şi vaporoasă dansa în briza nopţii.

— Eşti bine? m-a întrebat ea, fără să-şi ia privirea de la străjerii care încercau să se apropie.

— L-a atacat pe unul dintre maeştrii magi, a spus soldatul din faţa mea.

Mi s-a părut puţin cam nedrept. La urma urmei, de unde ştiau că nu îl salvasem pe Ra'meth din mâinile altcuiva? Nu avea importanţă, însă, deoarece atunci când mama s-a întors să îi înfrunte pe străjeri, părea mult mai înspăimântătoare decât mine.

— Kellen a împiedicat un criminal să ne distrugă clanul, a spus ea, apoi s-a întors spre mine. După expresia de pe chipul ei, am înţeles că Ferius trebuie să îi fi povestit ce se întâmplase. A salvat-o pe fiica mea.

Recunoştinţa din zâmbetul ei era atât de sinceră, încât nu cred că ar fi înţeles faptul că era mai mult decât evident că nu mă considera fiul ei, ci un servitor valoros. Îmi făcusem datoria, aceea de a o proteja pe Shalla.

Am hotărât că puteam trăi cu acest gând.

— Ea se simte bine?

— Este dezorientată, dar îşi revine repede. A vrut să vină şi ea, însă noi am fost de părere…

— E mai bine că nu se află aici, am spus eu, nedorind să aflu mai mult decât era nevoie despre sentimentele părinţilor mei.

Mama s-a uitat la Ra'meth.

— I-ai cruţat viaţa.

— Da, am răspuns eu.

Ea m-a privit în ochi timp îndelungat înainte să se întoarcă spre străjerii curţii.

— Luaţi-l prizonier pe Ra'meth. Legaţi-l cu argint şi cupru. Va răspunde pentru nelegiuirile lui.

Cred că nu mă gândisem niciodată ce mag puternic era

mama mea. În ciuda forţei ei, îl ascultase întotdeauna pe tata. Văzându-i pe ceilalţi cum reacţionează în faţa ei, m-am întrebat de ce îi lăsa să fie capul familiei noastre. „Se pare că nu-mi înţeleg prea bine semenii.”

Lumea a început să se foiască nedumerită când străjerii au dat ascultare poruncii mamei. Deşi, oficial, ea nu avea autoritate asupra lor, mă îndoiesc că străjerii ar fi riscat să înfurie o femeie a cărei magie despica, practic, aerul în jurul ei.

— Consiliul va dori ca băiatul să fie arestat, i-a spus liderul străjerilor mamei, arătând spre mine.

Când am zărit o strălfulgerare de nesiguranţă în expresia mamei mele, am hotărât să răspund înaintea ei.

— Spune-le maeştrilor magi că mă voi înfăţişa dinaintea lor într-o clipită, am spus eu. Vreau să mă aşez pentru un minut.

Mama a încuviinţat.

— Îi voi anunţa pe membrii consiliului că vei veni la ei când vei fi pregătit. M-a strâns de umăr. Ştiu că vei face tot ceea ce trebuie.

Ultima ei propoziţie mi-a răsunat în minte asemenea uneia dintre vrăjile primordiale pe care obişnuiam să le exersăm în copilărie, rostind fiecare silabă în zeci de moduri diferite, în încercarea de a găsi articularea perfectă şi cum se lega de următoarea silabă, până când înţelegeam sensul întreg. „Ştiu că vei face tot ceea ce trebuie.”

M-am apropiat de scări şi m-am aşezat cu greu, vârându-mi mâna în tolba lui Ferius, care atârna pe spatele meu, şi scoţând o ploscă mică. Am deschis-o şi am băut fără să îi verific conţinutul – am făcut, probabil, o greşeală având în vedere că la început mi-a ars limba. O clipă mai târziu, am simţit cum căldura coboară şerpuind din gât şi până în stomac. După aceea, am început să mă simt puţin cam ameţit. Tocmai luasem prima gură de alcool.

„Poate că ar trebui să mă îmbăt înainte să mă duc în faţa consiliului.”

După câteva minute de consumat alcool, am avut o

revelaţie. De ce şedeam acolo, pe treptele tribunalului? De ce nu îmi căutam un alt cal şi să plec din oraş cât puteam de repede?

Nu era vorba că m-aş fi temut să nu fiu ţinut ostatic de către consiliu. Ştiam prea multe şi, deşi acest lucru era uneori periculos, mai existau şi alte persoane care ştiau că se întâmplase ceva. Ştiau că existase o conspiraţie pentru distrugerea clanului. Cei cu influenţă voiau răspunsuri, iar dacă eu eram aruncat brusc în închisoare, asta ar fi lăsat loc altor întrebări.

Aşadar, nu teama de pedeapsă mă ţinea pe treptele acelea; mi-era pur şi simplu teamă să las în urmă tot ce îmi era cunoscut.

— Kellen?

Când am ridicat ochii, am văzut-o pe Nephenia stând la o jumătate de metru în faţa mea. Părul lung şi negru îi cădea peste umerii dezgoliţi de veşmântul alb de sărbătoare – un veşmânt identic cu al altor iniţiaţi care îşi aşteptau rândul în faţa consiliului, pentru a afla decizia acestuia cu privire la probele pe care le dăduseră. Îşi ţinea braţele încrucişate la piept, agăţându-se cu mâinile de coate de parcă s-ar fi agăţat de viaţă. Era frumoasă şi nefericită în aceeaşi măsură.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat-o eu.

Şi-a deschis gura să vorbească, apoi a inspirat adânc, adulmecând aerul. Buzele au început să-i tremure.

— Îmi… îmi pare rău, e o prostie. Nimic important. Ea şi-a ridicat o mână tremurândă ca să-şi şteargă o lacrimă ce nu se formase încă. Voi fi Sha’Tep.

— Poftim? De ce? Ai avut procesul? Ai trecut testele! Cum se poate…

Ea a privit spre intrarea tribunalului.

— Eu urmez, însă maestrul Osia’phest a ieşit şi mi-a spus… Cred că nu a vrut să fiu luată pe nepregătite. Nu ştiu niciun secret pe care să îl spun membrilor consiliului, niciunul care i-ar interesa.

Îmi venea să râd de cât de ridicolă mi se părea situaţia. Cei mai mulţi dintre iniţiaţii prezenţi, care stăteau mândri

în veşmintele lor de sărbătoare, nu ştiau vreun secret care ar fi interesat pe cineva. Era, mai mult decât orice, o formalitate. „Atunci, de ce îşi dau atâta osteneală să hotărască dinainte că Nephenia va eşua?” Răspunsul era simplu, evident. Îşi făcuse duşmani pentru că nu se aliase cu Tennat, Panahsi şi ceilalţi. Părinţii lor trebuie să le fi transmis vorbă membrilor consiliului că voiau ca Nephenia să fie respinsă, iar familia ei nu era nici influentă, nici puternică.

„Suntem un popor foarte mic, mi-am zis. În ciuda magiei, suntem ca nişte copilaşi speriaţi şi paranoici, care încearcă să se apere de tiranii lumii devenind tirani şi mai mari.”

N-am zis nimic, doar am privit-o. Nu cred să fi văzut vreodată o persoană mai descurajată decât ea. Nu puteam sta cu mâinile în sân în faţa unei asemenea dureri, prin urmare am decis să încerc o vrajă.

M-am ridicat foarte încet în picioare şi mi-am întins ambele mâini cu grijă, ţinându-mi palmele în sus. Am aşteptat în timp ce ea se uita la mine, agitaţia de pe faţa ei lăsând locul curiozităţii atunci când şi-a dat seama că nu era un truc. În cele din urmă, am simţit căldura palmelor ei pe ale mele.

— Am să-ţi spun un secret, am zis.

Uimirea şi speranţa de pe faţa ei nu au durat mult înainte să clatine din cap.

— Să nu-mi spui ceva ce vor putea folosi împotriva ta. Nu voi fi…

I-am zâmbit.

— Consiliul va afla oricum. Tennat şi ceilalţi se vor întoarce în curând şi le vor spune. Nephenia, vreau să-ţi ofer o monedă care peste câteva ceasuri va fi lipsită de valoare. Vreau să o folosesc acum, cu tine. Ea a ezitat, nedorindu-şi să fie implicată în această mizerie. Te rog, i-am spus. Dacă nu le vei spune tu, o voi face eu.

Deoarece era prea multă lume în jurul nostru, am fost nevoit să-i şoptesc la ureche.

Imaginaţi-vă cum este să vi se spună că o persoană

dragă vouă suferă de cea mai gravă boală care există, de ceva atât de spurcat, încât sunteţi convinşi că veţi lua boala doar apropiindu-vă de persoana aceea. Şi-acum, adăugaţi la toate astea şi convingerea de nestrămutat că această boală înseamnă şi că persoana aceea are ceva josnic, mârşav, înlăuntrul ei. Imaginaţi-vă cum ar fi să aflaţi că persoana pe care o cunoaşteţi este un demon care aşteaptă să atace. Ce aţi face?

Nephenia şi-a întins braţele şi m-a îmbrăţişat din nou, strângându-mă la piept vreme îndelungată. Chiar şi atunci când am încercat să mă desprind, ea nu mi-a dat drumul, ci m-a strâns atât de tare, încât abia mai puteam respira. I-am simţit obrazul lipit de al meu.

— Nu mi-e teamă de tine, Kellen.

Am îmbrăţişat-o cu tandreţe, înfrânându-mi dorinţa de a-i lua capul între mâinile mele şi de a o săruta. Mai aveam câteva ore până să împlinesc şaisprezece ani şi nu sărutasem niciodată o fată. Cât timp avea să treacă până când mai aveam o astfel de situaţie? Însă, oricât de mult îmi doream să fac asta, oricât de mult credeam că ea îşi dorea s-o sărut, am devenit din ce în ce mai conştient de sutele de oameni prezenţi în faţa tribunalului, care, fără îndoială, se holbau la noi. Dacă ne sărutam, Nephenia avea să fie pusă într-o situaţie nefericită de îndată ce oamenii aflau că eram întunecat. Urma să o considere pătată.

Am simţit cum îşi întoarce faţa spre mine şi am ştiut că hotărâse să nu mă mai aştepte. Eu m-am retras cu mare grijă.

— Indiferent ce spune lumea, vei fi un mare mag într-o bună zi, i-am zis.

Ea a zâmbit. La început, a fost acelaşi zâmbet sfios pe care îl văzusem fluturându-i pe buze de nenumărate ori. Apoi, s-a întâmplat ceva ciudat. Un colţ al gurii i s-a ridicat puţin mai mult decât celălalt, făcând-o să pară îndrăzneaţă, mai sigură pe ea. Am simţit o uşoară răutate în vocea ei când mi-a spus:

— Eu intenţionez să fiu o femeie care nu aşteaptă permisiunea nimănui.

Brusc, ea s-a apropiat de mine, şi-a lipit buzele de ale mele şi şi-a ridicat mâinile spre faţa mea. Când am simţit cum îşi vâră degetele prin părul meu, am cuprins-o cu braţele. Amândoi încercam să prelungim cât puteam de mult acel moment, acel sărut.

Toată viaţa îmi dorisem să sărut o fată. S-a dovedit că a fi sărutat de o fată era infinit mai plăcut.

— Nephenia, fiica lui Ena'eziat! a anunţat funcţionarul. A sosit momentul procesului tău.

Am simţit cum îşi întinde braţele în spate şi îmi îndepărtează cu blândeţe mâinile de pe talia ei. A făcut un pas în spate şi mi-a zâmbit.

— Ne vom revedea, Kellen.

— Mai întâi trebuie să treci de proces şi să devii mag. Să devii cel mai bun mag pe care l-a avut vreodată clanul nostru.

— Şi pe urmă? m-a întrebat ea.

Mi-am dus mâna la faţă şi am bătut uşor cu degetele pe pasta pe care mi-o dăduse Mer'esan ca să-mi acopăr stigmatele întunecimii din jurul ochiului.

— Apoi, vei găsi o cale prin care să mă vindeci.

Nu am văzut-o pe Nephenia ieşind din tribunal. Conform tradiţiei, iniţiaţii intrau în clădire pe uşa din faţă şi ieşeau pe cea din spate, unde îi aşteptau familiile, fie ca să îi felicite, fie ca să îi consoleze.

Aşa că am rămas pe treptele din faţă, aşteptând. Două ore mai târziu, după ce consiliul şi-a terminat treaba, a fost trimis un funcţionar ca să mă conducă înăuntru.

În sala de judecată existau şapte jilţuri, fiecare ridicându-se la aproape trei metri deasupra pardoselii şi fiind aşezat pe o coloană groasă din marmură, înconjurată de o scară în spirală care le permitea celor care dădeau sentinţe să urce la înălţime. Cinci jilţuri erau ocupate de trei bărbaţi, unul dintre ei fiind Maestrul Osia'phest, şi de două femei. Celelalte două erau goale: cel destinat lui Ra'meth şi cel pe care îl ocupa de obicei tata.

— Membrilor familiei nu le este îngăduit să îşi judece propriii copii, a spus Te'oreth, vicepreşedintele consiliului.

Ke’heops nu te mai poate proteja acum, băiete.

„Când a făcut-o?” m-am întrebat eu.

— Fiind chemat, m-am înfăţişat dinaintea voastră, maeştri magi, am spus eu, folosind formula oficială de exprimare pe care ne-o spusese Osia’phest atunci când începuserăm pregătirile pentru probe.

Bătrânul a părut uşurat, văzând încercarea mea acceptabilă de a respecta regulile de etichetă.

„Toţi sunt bătrâni”, mi-am zis. Te’oreth, An’atria… toţi. Dacă mi-ar fi cerut cineva cu o zi înainte să îi descriu pe maeştrii magi, i-aş fi vorbit despre abilităţile lor într-ale magiei, despre forţa şi puterea lor, despre vrăjile minunate pe care le făceau. I-aş fi descris pe războinici, strălucind pe câmpurile de bătălie din lumea întreagă, apărându-ne neamul de hoardele militare Daroman şi de fanaticii religioşi Berabesq, precum şi de alţi duşmani. Acum, în acea încăpere înăbuşitoare şi slab luminată, vedeam doar bărbaţi şi femei în vârstă, care se agăţau de putere folosindu-se de legende şi de secrete murdare.

— Îngenunchează, băiete, a spus Te’oreth, arătând spre *supplicantia,* un jug greu din lemn aşezat pe o suprafaţă plată şi rotundă din piatră, plasată în mijlocul sălii de judecată.

Iniţiatul, prizonierul sau cel care venea să pledeze în faţa consiliului îşi vâra mâinile, cu palmele în sus, prin găurile semicirculare. Apoi, un străjer se apropia şi fixa bara din lemn. Acest dispozitiv avea atât un scop practic – reclamantul care contesta verdictul consiliului nu putea face vrăji –, cât şi unul simbolic: asta însemna că, pe parcursul procesului, stăteai în genunchi, cu mâinile întinse, ca un cerşetor.

— Prefer să stau în picioare, am spus eu.

Unul dintre membrii consiliului a dat să obiecteze, însă Osia’phest l-a întrerupt.

— Hai să nu mai pierdem timpul cu ceremonia. Avem lucruri mai importante de rezolvat.

— Se prea poate, a spus An’atria, privindu-mă cu ochii ei negri, încadraţi de părul des şi cărunt, dar ne vom preface

în continuare că acest băiat a trecut probele?

— De ce nu? am întrebat eu, încrucişându-mi braţele pe piept şi străduindu-mă să par cât se poate de indiferent faţă de consecinţele acestor evenimente. Azi este ultima zi a probelor de mag, eu sunt iniţiat, iar întâmplarea face că voi împlini şaisprezece ani abia peste câteva ore.

— Crezi cu adevărat că îţi vom da nume de un mag? m-a întrebat Te'oreth. Nu ai dovedit nimic altceva în timpul probelor decât că eşti un mincinos, un şarlatan şi un neputincios.

— S-a dovedit a fi mai rău de-atât, a adăugat Ven'asp. A fost implicat în conspiraţia care voia să ne distrugă clanul.

Osia'phest s-a ridicat din jilţ.

— El a fost cel care i-a oprit pe conspiratori să ne distrugă clanul! a insistat el. Cu mari sacrificii, el a reuşit să îl împiedice pe Ra'meth să preia controlul.

Te'oreth a râs neîncrezător.

— Vrei să-l numeşti pe laşul acesta erou? Magul a clătinat din cap. Nu, până când Ra'meth nu îşi va reveni de pe urma rănilor, ca să ne poată da singur răspunsurile, acest consiliu nu va lua nicio hotărâre în această privinţă. Mie, unul, mi-e greu să cred că acest băiat a făcut lucrurile pe care mama lui vrea să credem că le-a făcut. Eu cred că ascunde mai multe decât ştim noi.

— O presupunere excelentă, Mag Te'oreth, am spus eu. Am aflat şi eu de curând că oamenii rareori spun tot adevărul.

— De aceea te afli aici, Kellen? m-a întrebat Osia'phest, plin de speranţă. Să spui tot adevărul?

Am zâmbit.

— Nu, maeştri magi, nu acesta este motivul pentru care mă aflu aici.

— Atunci, de ce ne pierdem timpul? a întrebat Ven'asp. Legaţi-l cu legături din cupru şi închideţi-l până când vom fi pregătiţi să ne ocupăm de el. Băiatul n-a trecut nici măcar o probă; nu are ce căuta în acest loc sacru.

— Nu este întrutotul adevărat, Mag Ven'asp, am spus eu. De fapt, cred că am trecut toate cele patru teste.

Te’oreth a pufnit.

— Iei în zeflemea aceste proceduri. Nu voi…

— Lasă-l pe băiat să îşi prezinte dovezile, a spus Osia’phest. În calitate de elev al meu, are acest drept.

Am ridicat privirea spre vechiul meu profesor de vrăji, recunoscător pentru intervenţia lui, dar totodată curios care îi erau motivele. Oare fusese implicat în conspiraţia Sha’Tep, sătul să vadă ani la rând cum copiii aroganţi şi nemiloşi deveneau iniţiaţi, iar apoi magi? Am hotărât că nu mai era problema mea, şi-apoi, nu eram sigur că voiam să aflu adevărul. Aşadar, mi-am îndreptat atenţia asupra bărbaţilor şi femeilor care mă priveau de sus, pregătiţi să mă judece.

— Patru probe, maeştri magi. Patru puncte importante ale procesului unui iniţiat. Am trecut prima probă când am câştigat un duel cu ajutorul magiei.

— Minţi! a spus Ven’asp. Sora ta ţi-a dat în vileag trucul. Te-ai folosit de Tennat…

— N-am spus că am folosit magia mea.

Magii au ripostat, însă Osia’phest şi-a ridicat din nou o mână.

— Vom termina mai repede dacă îl vom lăsa pe Kellen să îşi susţină pledoaria.

— Mulţumesc, profesore, i-am spus. A doua probă a constat în a găsi o sursă de putere. Nu ştiu dacă aţi aflat, însă am stabilit o legătură cu un animal-forţă pe care niciun alt mag Jan’Tep nu a reuşit vreodată s-o stabilească.

— Cu un *nekhek,* a spus Ven’asp. El s-a întors spre ceilalţi. Tocmai de aceea ar trebui să îl punem pe băiat în jug. S-a întovărăşit cu cel mai vechi duşman al nostru.

— Ca să fiu sincer, Reichis este mai mult un partener de afaceri decât spiritul meu ocrotitor. Oricum ar fi, trebuie să recunoaşteţi că are puterea de partea lui.

Mi-am şters palmele de pantaloni, ca să scap de transpiraţia care era cauzată atât de căldura din încăpere, cât şi de faptul că eram puţin cam speriat de ceea ce s-ar fi putut întâmpla în continuare. Motivul principal, însă, era acela că nu îmi plăcea să am palmele ude.

— Cât despre cea de-a treia probă, am combinat două discipline foarte diferite pentru a crea o vrajă nouă.

De unde stătea cocoţat, Te'oreth a privit cu interes benzile de pe antebraţele mele.

— Ai reuşit să faci să strălucească doar banda de suflare. Care este această „a doua" disciplină pe care ai folosit-o?

— Chimia, am răspuns eu, vârându-mi mâinile în săculeţele din buzunare.

Am lăsat să se combine în aer câte un vârf din fiecare pudră, înainte să creez formele somatice şi să rostesc cuvintele. Am sfârşit prin a-mi arde buricele degetelor şi am fost nevoit să trag aer în piept ca să îmi înăbuş un ţipăt de durere, ceea ce ar fi fost de-a dreptul stânjenitor, însă, din fericire, nimeni nu a băgat de seamă. Atenţia magilor era îndreptată asupra dispozitivului *supplicantia,* care tocmai explodase în mii de bucăţi.

— Nu-i rău deloc pentru un iniţiat, nu vi se pare?

Te'oreth şi-a întors privirea spre mine, pregătindu-şi mâinile ca să facă o vrajă care bănuiesc că ar fi fost destul de urâtă dacă aş mai fi făcut o mişcare. O parte din mine – cu siguranţă partea aceea care începuse deja să împrumute din neobrăzarea lui Reichis – se întreba dacă îl puteam întrece pe bătrânul mag. „Probabil că e mai bine să nu aflu." Ştiam că greşisem făcând pe grozavul, însă era important pentru mine ca aceşti oameni să înţeleagă că puteau avea de suferit dacă se puneau cu mine în viitor.

— Şi a patra probă, a spus Osia'phest.

Mi s-a părut că zăresc un zâmbet schiţat pe faţa lui, spre neplăcerea celorlalţi.

Cu toate acestea, Ven'asp părea încântat.

— Ce ziceţi de secretul lui? a întrebat el, fluturând un zâmbet răutăcios şi triumfător când şi-a coborât privirea la mine. Fata te-a trădat, băiete. Te-a dat în vileag, ca să treacă probele. Ca să primească numele de mag de Neph'aria, ea ne-a dezvăluit faptul că eşti întunecat. Mai eşti mândru acum?

— Mă simt mai degrabă uşurat, am spus, cât se poate de

sincer.

Mă temusem că Nephenia… ba nu, Neph'aria… îmi făcusem griji că, poate, nu avea să o facă. Era o persoană bună, care fusese prinsă în aceleaşi circumstanţe mizere în care aş fi fost prins şi eu dacă nu aş fi cunoscut-o pe Ferius Parfax. Merita o şansă la o viaţă mai bună.

— Şi ai ţinut secretă această boală mârşavă? m-a întrebat Ven'asp. I-ai ascuns-o până şi lui Ke'heops?

„De fapt, ei mi-au ascuns-o." Eram pe punctul de a mărturisi acest lucru când am observat felul în care mă priveau cu toţii. „Aşa procedează ei. Aşa rescriu istoria." Ştiau că părinţii mei îmi ascunseseră faptul că eram întunecat, iar acum, când Ra'meth încerca să devină prinţ al clanului, ei trebuiau să fie de partea tatălui meu. Acest lucru însemna să închidă ochii la nelegiuirea făcută de el, ceea ce însemna să dea vina pe mine.

— Bănuiesc că nu mai contează acum, nu-i aşa?

— Acestea sunt cuvintele unui laş, a spus Te'oreth. Aşadar, ce secret ai să ne împărtăşeşti? Doar nu crezi că născocirile tale, cum că magii din Casa Ra ar profita de această conspiraţie a servitorilor Sha'Tep, îţi vor aduce numele de mag?

Şi iată cum era rescrisă şi a doua parte a povestirii. Ra'meth nu putea fi considerat criminal şi conspirator. Familia lui era în continuare puternică şi influentă. De ce şi-ar fi dorit maeştrii magi să îşi facă un duşman, când puteau să îl aibă la mână?

M-am uitat la feţele lor, la aceşti mari magi războinici ai neamului nostru, la aceşti înţelepţi bătrâni. Am zărit o brumă de optimism în expresia de pe faţa lui Osia'phest, care, altminteri, avea grijă să şi-o păstreze mereu neutră. Oare exista vreo şansă ca, în ciuda celor întâmplate, consiliul să îmi acorde un nume şi un loc printre semenii mei?

— Nu, a spus o voce; era a mea, lucru care m-a surprins. Nu, maeştri magi, secretul pe care l-am descoperit nu este acela că Ra'meth a încercat să se folosească de conspiraţia Sha'Tep pentru a deveni conducătorul clanului. Nu este

nici măcar acela că poporul nostru a masacrat triburile Mahdek ca să le ia magia şi oraşul în care trăim noi acum.

M-am apropiat de măsuţa unde se aflau peniţa, călimara cu cerneală şi sulurile de pergament de mărimea unui deget pe care iniţiatul trebuia să scrie secretul pe care îl divulga consiliului. Am scris o singură propoziţie înainte să rulez pergamentul şi să i-l dau unuia dintre funcţionari, care a urcat scările spre jilţul lui Te'oreth şi i l-a înmânat.

Bătrânul mag a aruncat o privire peste el, apoi a rostit în şoaptă o vrajă, dând foc pergamentului şi trimiţând cenuşa jos, la picioarele mele.

— Ce-a scris? l-a întrebat An'atria.

Deoarece el nu a răspuns, am făcut-o eu.

— Am scris că nu există pe lumea asta magie care să valoreze cât conştiinţa unui om.

Tradiţia spunea că, după ce solicitantul îşi încheia pledoaria, fie că este legat sau nu, acesta trebuia să-şi închidă ochii şi să aştepte verdictul tribunalului. Dacă acesta era favorabil, solicitantului i se aşeza în palmă un al doilea sul de pergament, pe care stătea scris numele de mag acordat. Dacă nu primeai sulul, eşuai. Eu nu am închis ochii şi nici nu am întins mâinile. Mă săturasem să mă mai ascund şi să mai implor. M-am întors şi am pornit spre uşă.

— Renunţi la proces? m-a întrebat An'atria. Renunţi la şansa ta de a trece probele, de a primi un nume de mag?

M-am oprit o clipă cu mâna pe clanţa uşii care despărţea lumea magiei de cea exterioară.

— Am deja un nume.

Când am ieşit pe uşa din faţă a tribunalului, am avut grijă ca ei să mă audă când am spus:

— Numele meu este Kellen Argos.

Epilog

Am străbătut cu paşi grei jumătatea de kilometru până la locul unde se afla calul meu şi i-am verificat piciorul. Nu părea să îl mai doară, însă, având în vedere faptul că nu mă prea pricepeam la cai, l-am condus de căpăstru până la marginea oraşului doar ca să fiu sigur. Nu mult timp după aceea, m-am trezit cu gura plină de păr de cal. Trebuie să fi aţipit la un moment dat, proptindu-mă cu faţa de crupa calului. După acest moment, atât calul, cât şi eu am convenit că era mai puţin stânjenitor pentru amândoi dacă urcam în şa. Prin urmare, am încălecat cu greu şi am pornit-o înspre coliba despre care îmi spusese Ferius.

Am ajuns până la poarta oraşului când o siluetă a păşit pe drum, ţinându-mi calea.

— Nu pleci nicăieri, mi-a spus Shalla.

Avea ochii înlăcrimaţi, iar din benzile de pe antebraţe se ridicau străluciri albastre şi galbene de forţă magică, încolăcindu-i-se în jurul mâinilor.

Mi-a fost de-ajuns să arunc o privire la felul în care îşi mişca degetele ca să ştiu că pregătea o vrajă de lumină. Gândindu-mă că animalul suferise deja destul din cauza mea, am descălecat.

— Mă bucur că eşti bine, Shalla.

Ea a încuviinţat scurt. Eram aproape convins că acesta era singurul semn de recunoştinţă pe care mi-l va arăta vreodată pentru că îmi pusesem viaţa în pericol ca să o salvez pe-a ei.

— M-au vindecat mama şi tata. Suntem o familie.

Ultima parte sunase ca o acuzaţie.

— Aşa este, am spus eu, încercând să-mi alung amărăciunea din glas. Tu, mama, tata – sunteţi o familie. O adevărată familie Jan'Tep. Voiam să mă opresc aici, apoi mi-am dat seama că, deşi adevărate, vorbele mele erau incomplete. Iar tu eşti sora mea, Shalla. Vei fi mereu sora mea.

— Atunci, întoarce-te! m-a implorat ea cu o voce tremurândă.

Licărele de lumină i-au dispărut din mâini.

— Locul meu nu este acolo. Mi-am şters ochiul stâng cu mâneca de la cămaşă. În curând voi fi nevoit să aplic din nou pasta primită de la Mer'esan. Pentru mine, totul s-a terminat, Shalla.

Ea s-a apropiat în fugă de mine şi m-a prins de braţ, un gest copilăresc şi ciudat venind din partea ei.

— Poţi rămâne, nu înţelegi? Tata este susţinut de majoritatea membrilor consiliului şi, odată ce oamenii vor afla că Ra'meth a încercat să…

— Şi ce a încercat să facă şi unchiul nostru.

Ea a clătinat din cap, alungând acest gând.

— El a fost Sha'Tep. Toată lumea va înţelege. Şi-apoi, lumea crede că tata te-a trimis ca să îi opreşti, că familia noastră a rezolvat problema. Asta dovedeşte demnitatea familiei noastre.

„Demnitate" mi se părea un cuvânt nepotrivit.

— Nu pot să nu observ că Ke'heops nu se află aici, ca să-mi mulţumească în persoană.

Ea părea stânjenită, iar eu mi-am dat seama că îl implorase să vină.

— Nu-i nimic, i-am spus. E mai bine aşa.

— E complicat, a rostit ea.

Nu m-am putut abţine să zâmbesc la auzul acestor cuvinte. Am întins mâna şi am tras-o de păr. Era unul dintre acele gesturi prosteşti pe care le făceam când eram copii – un gest care trăda afecţiunea. Deşi în familia noastră nu se purtau îmbrăţişările, am decis că puţin îmi păsa de ce fel de familie eram. Am îmbrăţişat-o. În mod surprinzător, ea nu m-a lovit nici cu o vrajă de lumină, nici cu una de foc, nici măcar nu mi-a aruncat o privire nimicitoare.

— Lucrurile nu trebuie să se schimbe, a insistat ea, ţinându-mă foarte strâns, de parcă vântul ar fi fost pe punctul de a mă lua cu el. Tata a spus că nu e nevoie să devii Sha'Tep. Poţi rămâne cu noi până când el şi mama

vor găsi o cale să împiedice starea ta să…

— Legile noastre spun că un întunecat poate fi omorât fără consecinţe. De ce mi-ar permite tata să locuiesc sub acoperişul lui? am întrebat eu.

Răspunsul mi-a venit aproape imediat: marele şi onorabilul Ke'heops îşi dăduse seama că, pentru a proteja o familie precum a noastră, era nevoie, uneori, de o treabă murdară. Eu demonstrasem că puteam face astfel de lucruri urâte pentru el. Puteam fi „asasinul" familiei noastre, cel care era trimis să se ocupe de duşmanii noştri. „La urma urmei, nu e ca şi când sufletul meu nu poate fi salvat."

Am îndepărtat-o pe Shalla cu cea mai mare blândeţe.

— Te iubesc, surioară. Cred că asta n-o să se schimbe niciodată.

Ea a mijit ochii.

— „Crezi"? Kellen, să nu îndrăzneşti să începi să vorbeşti ca femeia aia, Ferius. Nu eşti un hoinar Argosi. Eşti un Jan'Tep din Casa Ke.

M-am gândit la cartea de joc pe care o aveam în buzunar, cea care mă înfăţişa pe mine. „Stăpânul vrăjilor". O Discordanţă. O anomalie care putea schimba mersul lucrurilor în lume. Cu siguranţă că nu mă caracteriza.

Însă nu suna nici rău.

M-am îndreptat spre cal, m-am prins bine de şa şi mi-am pus piciorul în scăriţă.

— Shalla, sunt un băiat de şaisprezece ani care poate să facă o singură vrajă, care are drept partener de afaceri o pisică-veveriţă şi care e condamnat la moarte de un stigmat negru din jurul ochiului său stâng. Am apucat hăţurile calului şi i-am dat pinteni. Trebuie să aflu dacă pot fi mai mult de-atât.

Shalla m-a întrerupt, întinzându-şi mâinile în faţă şi pregătindu-şi degetele pentru o vrajă de care nu mă puteam apăra.

— Stai! Am să te lovesc, Kellen. Jur.

Strălucirea magiei ei era atât de puternică, încât vedeam reflectându-se în ea firele de nisip de pe drum.

— Ascultă-ţi conştiinţa, Shalla. Asta trebuie să facem cu toţii.

Am dat din nou pinteni calului. Animalul s-a pus în mişcare fără tragere de inimă. Cu o şi mai mare strângere de inimă, Shalla ne-a lăsat să trecem. Parcursesem câţiva metri, când ea a strigat în urma mea:

— Vei fi vânat, nu înţelegi? Fără protecţia clanului, toţi magii Jan'Tep de pe continent vor avea datoria să te omoare. Neamul Daroman nu te va accepta, nici cel Berabesq. Vei rămâne singur, Kellen! Îţi vei petrece tot restul vieţii ca un proscris.

Am tras de hăţuri, doar pentru o clipă, m-am întors şi i-am zâmbit surorii mele înainte să-mi reiau drumul, departe de oraş.

— Cred că prefer termenul de „haiduc".

Mulţumiri

A fost nevoie de şase vrăji periculoase şi speciale pentru a crea lumea din *Duelul vrăjilor.* Din fericire, maeştrii magi din lumea mea literară s-au ridicat la nivelul aşteptărilor.

O *invocare a inspiraţiei*

Prietenul şi coautorul meu ocazional, Eric Torin, aşa cum face în cazul tuturor cărţilor mele, a pus întrebările ale căror răspunsuri erau necesare pentru a crea *Duelul vrăjilor.*

O incantaţie a scopului

Nu am încercat niciodată să scriu un roman până să o cunosc pe soţia mea, Christina, care face din căsnicie cea mai frumoasă şi mai ademenitoare aventură la care ar putea spera vreodată un pungaş altminteri fără un scop anume în viaţă.

O *evocare a explorării*

Foşti şi actuali membri ai atelierului de scriere din care fac parte, un grup minunat (dar exagerat de exigent), au găsit mai multe versiuni pentru *Duelul vrăjilor* şi mi-au spus întotdeauna cu multă candoare (din nou, exagerat de exigentă) ce este bine şi ce trebuie rescris. Mulţumirile mele merg către Kim Tough, Wil Arndt, Brad Dehnert, Claire Ryan, Sarah Figueroa şi Jim Hull de la Narrative First. Unele dintre persoanele mele preferate şi-au făcut timp ca să citească primele manuscrise ale romanului şi m-au ajutat să îmi dau seama ce se potrivea şi ce nu. Mulţumirile mele merg către Anna Webster, Mike Church, Sandra Glass, Sarah Bagshaw, Dougal Muir, Kat Zeller şi Sam Chandola.

O *vrajă pentru clarificare*

Editoarea mea cea încântătoare şi insistentă, Matilda Johnson, m-a obligat să răspund la toate întrebările referitoare la Kellen şi la lumea lui, până când am fost aproape convins că lumea magiei putea într-adevăr funcţiona.

O *vrajă pentru strălucire*

Talya Baker de la *Hot Key Books* nu a îmbrăcat proza într-o haină frumoasă şi apretată, dar a descoperit, cu ochii ei de vultur, golurile pe care eu le-am omis.

O *scamatorie pentru publicare*

Această carte nu ar fi văzut lumina zilei dacă nu ar fi fost impresarii mei incomparabili, Heather Adams şi Mike Bryan, care i-au găsit căminul perfect graţie lui Mark Smith, care a riscat atât cu prima mea serie, cât şi cu aceasta. Îi mulţumesc, de asemenea, şi Janei Harris, pentru că m-a ajutat să rezolv dilemele ezoterice legate de anumite creaturi blănoase ucigaşe.

O *chemare a sufletelor-pereche*

Le mulţumesc tuturor celor care acordă o şansă noilor autori şi cărţilor acestora. Una dintre cele mai mari plăceri pe care le oferă acest domeniu este aceea de a te întâlni şi de a auzi părerile cititorilor care nu sunt doar nişte simpli fani, ci mai degrabă călători care străbat cărăruile ciudate ale fanteziei şi aventurii.

VIRTUAL
VP
PROJECT

MAGIA ESTE ÎNȘELĂTOARE

ISBN 978-606-006-056-7

9 786060 060567

www.rao.ro